

Giới thiệu Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em

Thể loại: ngôn tình thanh mai trúc mã, sport, ngọt sủng sâu răng.

Editor: Dâu Tây - Dưa Hấu

Beta: Dâu Tây

Bìa: Pun-ni

Hình xăm đầu tiên của Carlos là vào năm cậu được mười bốn tuổi với dòng chữ "Te amo, Tô Thanh Gia" (Tô Thanh Gia, anh yêu em)

Đến khi cậu được mười tám tuổi thì xuất hiện thêm hình xăm thứ hai "Te casaras conmigo, Tô Thanh Gia (Tô Thanh Gia, gả cho anh nhé)

Và hình xăm thứ ba được xăm vào năm hai mươi hai tuổi của Carlos là Yo nací para quererte, Tô Thanh Gia (Tô Thanh Gia, anh sinh ra để yêu em)

Đối với người hâm mộ mà nói, mới mười sáu tuổi đã được tham gia giải đấu U19 châu Âu, Carlos quả thực chính là món quà Chúa trời ban tặng cho Barca [*]. Đặc biệt động tác ăn mừng của anh lại khiến người hâm mộ vô cùng "hóng mắt"- vì anh luôn làm hình trái tim đặt trước ngực.

[*] Barca: là tên thân mật của F.C Barcelona - câu lạc bộ thể thao giàu thành tích ở Barcelona của Tây Ban Nha.

Đối với Tô Thanh Gia mà nói, gặp Carlos là điều bất ngờ tuyệt vời nhất trên con đường sống lại của mình.

Còn với Carlos mà nói, gặp được Tô Thanh Gia là lúc cuộc đời anh mới thực sự bắt đầu.

Trích dẫn siêu ngọt ngào:

"Lời tỏ tình lãng mạn nhất thế kỷ - Anh yêu em, là đầu thơ tình bắt đầu của tuổi trẻ và trải dài suốt thanh xuân." - Time Magazine

"Carlos mang về giải thưởng Quả bóng vàng, hướng người vợ xinh đẹp của mình bày tỏ tình cảm." - New York Time

"Carlos có một cơ thể hoàn mỹ. Vì vậy trong mắt mọi người phụ nữ, hình xăm trên ngực anh chính là nét bút hồng, trừu tượng." - Tạp chí Playboy

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Dâu Tây □

“Giải thưởng nam vận động viên xuất sắc nhất do Liên đoàn bóng đá thế giới (FIFA) [*] bầu chọn, hay còn được gọi là “Quả bóng vàng”, là giải thưởng cao quý nhất trong lòng tất cả vận động viên trên sân cỏ.

Năm 2015, ngôi sao người Argentina – Lionel Messi lại một lần nữa mang về giải thưởng Quả bóng vàng, đây là lần thứ năm anh giành được giải thưởng danh giá này....”

[*] FIFA là từ viết tắt của cụm từ Liên đoàn bóng đá thế giới, là tổ chức điều hành và quản lý các hoạt động bóng đá trên thế giới. FIFA được thành lập 21/05/1904, có trụ sở đặt tại thành phố Zurich, Thụy Sĩ.

Tô Thanh Gia đối chiếu bản ghi chú rồi gõ đoạn văn này vào máy tính. Cô dựa vào thành ghế đuổi người một cái, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại, trắng nõn dưới lớp áo ngủ bằng lụa đỏ.

Tin tức siêu sao của Barca - Lionel Messi năm lần giành giải “Quả bóng vàng” đã bùng nổ trên phạm vi toàn thế giới, đặc biệt là fan hâm mộ Barca hay Lionel Messi, họ điên cuồng chia sẻ mọi thông tin về anh. Trên wechat, blog và cả trên INS (Instagram), tất cả đều là tin tức "siêu hot" này.

Tuy không phải là một fan hâm mộ cuồng nhiệt nhưng trong lòng Tô Thanh Gia vẫn rất vui mừng. Chỉ có điều, chút hân hoan ấy không thể nào bù đắp được nỗi đau khổ bị biên tập dùng “đoạt mệnh liên hoàn” gọi đây khối chân ấm, suốt đêm gấp rút viết bản thảo của cô.

Biên tập viên đã truyền đạt rất rõ ràng cho cô ý kiến của chủ biên: Từ mọi góc độ ca ngợi vị "Ngũ Quan Vương" này một chút, nếu có thể thì viết một bài viết hoàn chỉnh và ấn tượng nhất tổng kết hết cuộc sống tốt đẹp của anh ta.

Tô Thanh Gia suy đi nghĩ lại một lúc, sau đó mờ chuỗi tin tức chưa đọc lên. "Ồ! có nội dung để viết rồi". Làm một nhà báo tự do, phần lớn thời gian Tô Thanh Gia đều cực kỳ nhàn rỗi, ngoại trừ đêm nay.

Sở trường của cô là kết hợp kiến thức của nhiều lĩnh vực lại với nhau. Cô có thể sáng tác một bài văn, viết du ký, viết về chuyên mục tình cảm, cũng có thể viết tùy bút, đôi khi bình luận hay giới thiệu một chút âm thực, đương nhiên thỉnh thoảng cũng viết mấy bài tiểu sử của một ngôi sao nổi tiếng nào đó.

Thật ra cái gì Tô Thanh Gia cũng biết một chút nhưng lại chẳng hề hiểu sâu về chúng. Mỗi lĩnh vực viết một ít là bởi vì cô chỉ biết chút ít, may mắn là viết đúng vấn đề đang được quan tâm và nằm trong vùng hiểu biết.

Hiện giờ mọi người đều thích trang B, loại tin tức viết một chút rồi dừng này cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh của nhóm người zhuangbility [*], đem ra khoe khoang hai ba câu với người bên cạnh cũng rất tốt.

[*]: zhuangbility là khả năng tự thể hiện bản thân của một người nào đó,hoặc có ý phóng đại cảm xúc của mình. Hay còn gọi là những người luôn cố tỏ ra mình nguy hiểm.

Vì thế người viết mấy trang bản thảo cũng bắt đầu phát hỏa lên, sau đó biên tập tìm tới, ký kết hợp đồng đơn giản, liền bắt đầu mở đầu chuyên mục.

Tô Thanh Gia sinh ra trong một gia đình làm nghề ngoại giao, cha mẹ quanh năm ở nước ngoài. Vì trước đây thường xuyên theo họ ra nước ngoài du lịch, trải qua cuộc sống như vậy nên kiến thức của cô cũng được bồi đắp rất nhiều.

Nhưng chính bởi hồi nhỏ đã trải qua cuộc sống đó, nên Tô Thanh Gia càng muốn một sống một cuộc sống nhàn nhã không màng danh lợi. Sau khi tốt nghiệp đại học Cambridge, Tô Thanh Gia không tiếp tục ở lại nước ngoài phát triển, mà quay trở về Hàng Châu sinh sống.

Mười hai giờ đêm, Tô Thanh Gia gõ xong bản thảo, chuẩn bị gửi cho biên tập, cô gõ phím Enter một cái thật vang, như thể xả hơi, phát tiết.

Gỡ mắt kính xuống, cô đứng lên vươn vai rồi đi vào phòng vệ sinh.

Dùng nước ấm rửa mặt, Tô Thanh Gia nhìn ngắm cô gái trong gương. Khuôn mặt của cô từ nhỏ đã rất xinh đẹp, khiến ai nhìn cũng phải khen một câu "đúng là mỹ nhân".

Mặc dù là người châu Á, nhưng vì có một phần tư huyết thống Tây Ban Nha nên chiếc mũi của cô rất cao thẳng và thanh tú, từ sống mũi đến cánh mũi, các đường cong đều cực kỳ hoàn mỹ, khuôn mặt trái xoan toát ra vẻ tao nhã cổ điển, đôi môi đỏ tươi điểm trên làn da trắng nõn, có một sự quyến rũ mê hoặc không nói thành lời.

Thứ Tô Thanh Gia hài lòng nhất chính là đôi mắt của mình, mặc dù hốc mắt không sâu như người châu Âu nhưng lông mi dày cong vút, con ngươi trong suốt màu hổ phách, bởi vì cận thị cho nên nhìn qua giống như có một tầng hơi nước mờ mờ.

Vỗ vỗ gương mặt căng tràn nhựa sống, không hề giống một cô gái hai mươi sáu tuổi chút nào.

Lấy dây buộc tóc đáng yêu màu hồng phấn buộc gọn mái tóc dài óng ả lên, sau đó Tô Thanh Gia xé mặt nạ ra đắp mặt.

Phụ nữ mà, vẫn phải dựa vào bảo dưỡng thôi, mấy mình tinh hơn bốn mươi vẫn già dạng non nớt kia, có ai mà không tiêm chích mấy thứ phụ trợ cơ đâu?

Nằm trên giường, Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát rồi mở di động ra đặt vé máy bay đến Bắc Kinh, rồi lại đặt vé đến Barcelona. Viết một trang chuyên mục khiến cô có chút nhớ bờ biển hoàng kim ở Barca rồi.

Sau khi nhận được tin nhắn nhắc nhở số dư trong ngân hàng, lại nghịch điện thoại một lúc, Tô Thanh Gia gỡ mặt nạ xuống, không bao lâu sau thì chìm vào giấc ngủ.

Hàng Châu, chín giờ, ánh mặt trời xuyên qua tấm màn cửa màu tím nhạt, bụi bặm trong không khí bay là tã như bột phấn.

Kể cũng lạ, một người không bao giờ nằm mơ như cô đêm qua lại mơ về Barcelona, đúng là ngày nghỉ sao đêm mơ vậy, Tô Thanh Gia vỗ đầu mình, đó đều là những chuyện trước lúc cô mười tuổi.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, ngồi trên đệm tập vài lần 12 động tác yoga quen thuộc xong, cô bước vào nhà bếp, rót một cốc sữa nóng và một miếng bánh mì nướng.

Tương Blueberry [*] ngon không thể chê tí nào.

[*] nước tương được làm từ quả mâm xôi.

Ăn sáng xong, Tô Thanh Gia kiểm tra máy tính một chút, có một mail mới, thật bất hạnh, bản thảo của cô bị trả lại. Biên tập ghi chú rõ những điều phải sửa lại, bài vừa rồi không đủ sâu sắc, rập khuôn, ý tưởng không mới, trước hai giờ chiều nay phải nộp bản mới, cần phải sửa lại thật tốt.

Tô Thanh Gia chu miệng thổi một hơi, vén lọn tóc trên trán lên.

Cô nghĩ thầm, đây không phải là những gì ông yêu cầu sao? Cái gì mà tổng kết thành tựu của Messi, người ta giờ đâu còn ai mua tạp chí để đọc đâu, xem trên mạng là được.

Giờ thì không đi được nữa rồi.

“Bờ biển hoàng kim của tôi, bikini của tôi, suối nước nóng của tôi, đàn ông Tây Ban Nha, họ còn chưa kịp nhìn thấy thì đã mất đi một đại mỹ nhân rồi.”

Tô Thanh Gia dùng ngón tay chấm vào app, xác nhận trả vé.

Buồn bực muốn cắn móng tay, nhưng vừa đưa lên miệng thì phát hiện bộ móng tay mới làm mấy hôm trước vẫn chưa tẩy đi: “Đúng là khó chịu o(╯╰╣)o”

Dù ngoài miệng than thở nhưng cô vẫn đeo kính lên, bắt đầu viết bản thảo.

Lần này, Tô Thanh Gia viết ra từng phương pháp huấn luyện của các cầu lạc bộ, sau đó sửa lại những phương pháp rèn luyện thể năng mà mọi người vẫn thường tập sai.

Dùng Wechat gửi bản thảo đã sửa sơ qua cho biên tập.

Trong lúc chờ đợi, Tô Thanh Gia gặm một trái táo đỏ cho há miệng.

Wechat báo có tin nhắn mới.

“Biên Biên: Như vậy cũng không khác lúc đầu lắm, cô hãy tô đậm thêm mấy pha ghi bàn truyền kỳ của Messi vào, tất cả mọi đều thích xem điều này.”

“Tô Thanh Gia: ...”

Ai đã nói phải có ý tưởng mới, không thể theo một khuôn vậy?!

Sau khi sửa chữa xong, Tô Thanh Gia vào bếp làm sườn kho, tôm luộc, rồi múc món chân gà hầm đậu nành còn sót lại hôm qua ra tự khao mình một bữa.

Ăn uống no nê, Tô Thanh Gia bò lên giường bắt đầu ngủ trưa, mặc dù đã trả vé, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục giấc mơ còn dang dở tối qua.

“Barcelona, hẹn gặp lại trong mơ nhé.”

Giấc ngủ này dường như hơi dài.

Tô Thanh Gia nghĩ thầm, bởi vì cô cảm nhận được sự choáng váng do ngủ quá lâu.

“Hình như mình đã ngủ rất lâu rồi thì phải, đầu đau quá.” xoa xoa huyệt thái dương, trong lòng cô hơi nao nao – dường như có chỗ nào đó không đúng lắm?

“Bella, bảo bối của mẹ, tới giờ dậy con.”

Minh Linh mở cửa phòng, đi đến: “Ồi, bảo bối làm sao vậy, sao con vẫn ngồi yên trên giường thế? Hôm nay có bánh kem con thích đấy. Mau mặc quần áo vào đi.”

Minh Linh lấy một chiếc váy lụa màu xanh lam từ tủ quần áo của cô, phần eo có đai lưng nhỏ màu trắng, chân váy dáng suông, dưới lần váy là những bông hoa nhỏ li ti.

Tô Thanh Gia chớp chớp mắt rồi chuyển tầm mắt qua cái váy, cảm thấy có chút mơ hồ.

Cái váy này rất đẹp, nhưng không phải là kích cỡ của cô.

Đó là quần áo trẻ em, quần áo trẻ em đó. Cô đã là một phụ nữ gần ba mươi tuổi rồi. Mẹ yêu của cô rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?

Đợi chút, mẹ cô... Tại sao, lại trẻ thế này?

Không phải là do đánh nhiều axit hyaluronic [*] quá đấy chứ, nhưng cũng không thể biến một quý bà hơn năm mươi gần sáu mươi tuổi thành một thiếu phụ chứ?

[*] Hyaluronic Acid (HA), còn được gọi là hyaluronan, là một cái tên được nhắc khá nhiều gần đây trong thế giới mỹ phẩm, được biết đến như một dưỡng chất giúp dưỡng ẩm và chống lão hoá hữu hiệu.

Minh Linh là con lai giữa hai dòng máu Trung Quốc và Tây Ban Nha, ngũ quan thanh tú sắc sảo, đáng người yêu điệu thướt tha, lại còn có khí chất tao nhã do nhiều năm chơi dương cầm tạo ra.

Tô Thanh Gia cảm thấy đầu óc có chút choáng váng: “Quý bà xinh đẹp, con có thể mạo muội hỏi tuổi của người được không?”

Minh Linh che miệng cười khanh khách, khuôn mặt rực rỡ như đóa hoa càng khiến Tô Thanh Gia thêm chóng mặt.

“Cảm ơn Bella đã khích lệ, tuổi của phụ nữ là bí mật, nhưng mẹ cũng không ngại nói cho con biết đâu, mẹ 32 tuổi, bảo bối của mẹ thì tám tuổi rồi.” Bà vỗ vỗ mép giường: “Bảo bối mau đứng dậy mặc quần áo đi, mẹ ra ngoài trước đây, con mau xuống nhé, mẹ chờ con dưới lầu”

Trong khi Tô Thanh Gia vẫn còn choáng váng, thì Minh Linh đã đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó đóng cửa lại xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân của mẫu hậu đại nhân xa dần, Tô Thanh Gia vén chăn nhảy xuống giường, chạy vọt vào phòng vệ sinh.

Sau đó cô đứng ngốc mắt ba phút để tiếp nhận sự thật này. Cô năm nay tám tuổi, cùng cha mẹ sinh sống ở Barcelona, Tây Ban Nha, đây không phải là mơ, bởi vì... Cô chỉ cao hơn bốn nửa mặt nửa cái đầu.

“Trời ạ, đây không phải là một giấc mộng sao, quá thật đã về Barcelona rồi, chẳng lẽ vị thần nào đó đã nghe thấy lời kêu gọi của cô? Đừng là mộng lung quá.”

Tô Thanh Gia chuyển một cái ghế nhỏ sang, rồi trên lầu đánh răng rửa mặt. Cuối cùng, cô soi gương rồi tự hôn mình “chụt” một cái..

Oa! đúng là đáng yêu quá đi mất, chỉ nhìn thôi đã không thể nhịn được rồi.

Thì ra từ nhỏ đến lớn cô đều là mỹ nhân đó nha, còn muốn cho người khác sống nữa không đây.

Tô Thanh Gia ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng vô cùng đắc ý.

Đến khi dịch chuyển ánh mắt về phía giường, Tô Thanh Gia mới tỉnh táo lại từ trong sắc đẹp của mình, cuộc sống của cô lại bắt đầu lại lần nữa? Nhưng mà...

Nhà của cô, xe của cô, tiền của cô, đều đã bay mất rồi?

Còn có bộ móng mới làm của cô, nồi canh mới nấu trong bếp của cô?

Cả iphone 6plus nữa?

Tất cả đều mất hết?

Mọi thứ đều quay lại từ đầu ư? Quả là thật đáng sợ!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Dâu Tây □

Nhân lúc mặc quần áo, Tô Thanh Gia tranh thủ sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình.

Thứ nhất, cô tên là Tô Thanh Gia, hiện giờ cô tám tuổi. Điều này Không cần chứng minh.

Thứ hai, ba cô tên là Tô Tĩnh Khang, là người gốc Trung, hiện đang làm việc tại văn phòng lãnh sự quán Trung Quốc ở Barcelona Tây Ban Nha.

Còn chức vụ, tha cho cô đi, cô không thể nhớ rõ chuyện khi còn nhỏ.

Thứ ba, mẹ cô tên Minh Linh, là “đại mỹ nhân” mang trong mình hai dòng máu Trung Quốc và Tây Ban Nha, là bậc thầy về đàn dương cầm, tên tiếng anh là Ana, bà chính là người cô vừa gặp.

Đi xuống lầu, Tô Thanh Gia nhìn một vòng quanh ngôi biệt thự nhỏ. Đây là kiểu kiến trúc điển hình của Tây Ban Nha, vừa lãng mạn lại mang theo nét tinh tế, nhất là mái nhà với bức bích họa và vườn hoa nhỏ căng tràn nhựa sống.

“Thanh Gia, mau tới ăn sáng đi.” Tô Tĩnh Khang cảm tờ báo, công việc ở nước ngoài yêu cầu ông phải có sự hiểu biết nhất định về tín tức địa phương.

Tô tiểu mỹ nữ dùng hai tay nhấc mép váy, làm ra một lễ nghi cực kỳ thực nữ:

“Sdías, Tô tiên sinh đẹp trai” (Buổi sáng tốt lành, Tô tiên sinh đẹp trai)

Tô Tĩnh Khang làm động tác ngả mũ đáp lại, mặc dù, ông ấy không có mũ. Nhưng điều đó không ảnh hưởng, bởi ông ấy vẫn rất đẹp.

“Sdías!” (Buổi sáng tốt lành)

Tô tiên sinh cười rộ lên vui vẻ, Minh Linh ở một bên nhìn si mê đến ngáy người.

Đội Tô Thanh Gia ngồi xuống ghế, nói: “Ba mẹ, sao lại không có phản ứng gì vậy?.” Thì Minh Linh mới kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng như đóa hoa hồng đỏ bung cánh trong vườn.

Tô Tĩnh Khang mặt không biến sắc nhìn sang, nhưng ý cười nơi đáy mắt lại bán đứng nhà ngoại giao trẻ tuổi này, xem ra mị lực của ông vẫn chưa hề giảm xuống.

Tô Thanh Gia yên lặng ăn nhanh một chút, cố gắng không phát ra tiếng để tránh chọc vỡ bong bóng hường phấn bên cạnh.

Chọc chọc cái đĩa bánh ngọt trà xanh, nhìn phần bánh nhỏ trước mắt, cô miễn cưỡng chấp nhận sự thật vậy.

Đương nhiên, nếu bây giờ có thể thoát khỏi cảnh phải làm bóng đèn thì sẽ tốt hơn.

Nhìn cha mẹ "mất đi mây mù", bầu không khí ngọt ngào đến phát ngán, cô đâu còn là một đứa trẻ mà chịu được cảnh tượng khiến người khác ghen tị đến đỏ mặt này chứ.

Càng nhìn, càng nghĩ Tô Thanh Gia lại mê man.

Tô Tĩnh Khang ra ngoài làm việc.

Barcelona là thành phố lớn thứ hai Tây Ban Nha, nằm ở phía Đông Bắc của bán đảo Iberian, giáp biển Địa Trung Hải, khí hậu ôn hòa, thoải mái, được đánh giá là “đóa hoa Châu Âu”, dân số khá đông, phần lớn là dân di cư đến từ nhiều quốc gia khác nhau, người Trung Quốc cũng chiếm một phần trong số đó. Vì vậy, công việc ở lãnh sự quán chẳng hề nhàn nhã chút nào.

Mẹ Minh Linh sinh ra ở Madrid. Bà ngoại cô là Sonia, mang vẻ đẹp điển hình của người phụ nữ Tây Ban Nha, là người say mê nhảy múa theo điệu nhạc Flamenco, đối với tình yêu thì nồng cháy cuồng nhiệt như lửa.

Trong một lần gặp gỡ, Sonia gặp Minh Úc – một người đàn ông phương Đông thần bí, hai người rơi vào bể tình, không thể vãn hồi. Sonia sinh ra trong xã hội thượng lưu, là đoá hồng Tây Ban Nha được mọi người theo đuổi thành hàng, cũng may Minh Úc đủ ưu tú, Sonia lại là con một, không gả ra ngoài, nếu không, có lẽ chuyện tình của bọn họ đã trở thành một vở kịch cầu huyết như Rose & Jack [*] rồi.

[*] Rose & Jack là nhân vật chính của bộ phim nổi tiếng Titanic.

Minh Linh mang dòng máu lai, vừa vui vẻ nhiệt tình rực rỡ như ánh mặt trời nơi Địa Trung Hải, vừa có vẻ e thẹn kín đáo của người phụ nữ phương Đông, trên lại có hai anh trai nên Minh Linh trong gia tộc cũng không bị áp lực.

Bà từng là thành viên trong một dàn nhạc rất nổi tiếng ở Tây Ban Nha, trong buổi lưu diễn ở Trung Quốc đã phải lòng cán bộ ngoại giao Tô Tĩnh Khang. Về điểm này, Minh Linh hoàn toàn được di truyền từ người mẹ Tây Ban Nha của mình, theo đuổi gắt gao, cuối cùng cũng hái được đoá hoa lạnh lùng cao ngạo đó xuống. Vì sự nghiệp của chồng, Minh Linh từ bỏ công việc tại dàn nhạc, đi theo Tô Tĩnh Khang đến sống và làm việc ở các quốc gia khác nhau trên thế giới.

Nửa năm trước, Tô Tĩnh Khang xin được điều đến Lãnh Sự Quán Trung Quốc tại Barcelona Tây Ban Nha, Minh Linh vừa biết đã vui vẻ không thôi, lập tức khao ông xã nhà mình một trận.

Còn chuyện khao thế nào, khuỵu, đó là việc riêng trong nhà, việc riêng trong nhà... (điều quan trọng cần nhấn mạnh 2 lần)

Trở lại bán đảo Iberian quen thuộc, Minh Linh đảm nhiệm vị trí giáo viên âm nhạc ở một trường trung học gần đó.

Gia đình Tô Thanh Gia chuyển từ Trung Quốc đến Tây Ban Nha từ nửa năm trước. Để thích nghi với hoàn cảnh mới, người nhà quyết định cho cô nghỉ học một năm, hơn nữa khi Tô Thanh Gia còn ở Trung Quốc đã hoàn thành bậc tiểu học, chỉ cần theo kịp ngoại ngữ thì việc theo học tại đây không còn là vấn đề nữa.

Buổi sáng là thời gian Tô Thanh Gia tập đàn dương cầm, Minh Linh là người phụ trách dạy những bài học võ lòng về dương cầm cho cô từ lúc ba tuổi, vì vậy bây giờ Tô tiểu mỹ nhân đã có thể đánh được không ít bản nhạc.

Chọn một điệu Valse ngắn, thấy Minh Linh gật đầu, Tô Thanh Gia bắt đầu đàn.

Cô còn nhỏ, ngón tay vẫn chưa phát triển hết nhưng lại rất thon dài, tron bóng trắng nõn, độ mờ lớn, có năng khiếu bẩm sinh.

Điệu nhạc này rất sống động thanh thoát, giống như một chú cún nhỏ đang chạy theo cái đuôi của mình, không ngừng quay vòng ở một chỗ, có chút hoang mang chán nản.

Điệu nhạc rất đơn giản, nhưng vừa đánh đàn, Tô Thanh Gia đã bắt đầu thất thần.

Minh Linh cầm hoa ở bên cạnh, bà dùng kéo cắt bỏ cành cây một chút, vót nhọn, sau đó tìm chỗ cắm vào, động tác tao nhã hết sức.

Tại của một chuyên gia chơi nhạc thực thụ lúc nào cũng có thể bắt được những cảm xúc nhỏ nhất, tuy Minh Linh chưa trở thành chuyên gia, nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được tiếng đàn ẩn chứa sự hoang mang bối rối và vô số những cảm xúc phức tạp mà bà không phân biệt được.

Rõ ràng là một điệu nhạc rất đơn giản, tại sao Bella lại có nhiều cảm xúc đến thế?

Minh Linh không hề quấy rầy Tô Thanh Gia, nhưng ánh mắt thì cực kỳ quan tâm

Tô Thanh Gia nhớ về kiếp trước của mình, ba mươi năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Cho dù là ai thì cũng đều rất khó chấp nhận chuyện bản thân trở lại cuộc sống lúc lúc nhỏ. Dù cho Tô Thanh Gia thuộc trường phái vô tư vui vẻ, dẫu có gặp khó khăn cũng giữ vững tâm trạng “Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng”, nhưng cũng chẳng thể xóa sạch những kí ức ba mươi năm qua còn sót lại trong trí nhớ.

Tựa như vết mực đã thấm đẫm trên giấy tuyên thành...

Có thể đậm, có thể nhạt, cũng có thể đẹp để vui tươi hay đơn giản chỉ là vài nét chấm phá.

Nhưng lại là dấu vết không bao giờ có thể xóa nhòa.

Đời người trôi qua, ít nhiều gì cũng có sầu muộn cùng oán hận.

Trong vô thức, điệu nhạc đã được đánh xong.

Tô Thanh Gia ngừng tay bưng tỉnh, cô ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt của Minh Linh, ánh mắt hiền lành trìu mến nhất của người mẹ.

Ngừng lại một chút, Tô Thanh Gia nở nụ cười rạng rỡ như mặt trời lúc bình minh nhìn mẹ mình.

Cho dù thế nào, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục, bây giờ chúng ta lấy từ trong hộp ra một viên chocolate không biết là tốt hay xấu nhất, nhưng ít ra nó rất ngọt ngào.

Nói không chừng, sau này, mỗi một viên ta lấy ra cũng đều sẽ ngọt như vậy.

Cuộc sống ra sao đều do con người quyết định.

Minh Linh không biết con gái mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, bà cảm thấy Tô Thanh Gia như đã trưởng thành, ánh mắt con bé trong suốt, khí chất trở nên ưu nhã thanh tao, giống hệt một con người khôn ngoan thấu hiểu hết đạo lý, sinh tử của cuộc đời.

Tiếng đàn vừa rồi, biến hóa hình như cũng khá tốt, từng nốt được đánh nên cháy theo tâm tình người nghệ sĩ.

Minh Linh hơi nường mày, ung dung xoay xoay lăng hoa, có vẻ bên này còn thiếu một nhánh thủy tiên.

Tô Thanh Gia nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh mới, và cô nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng

Hình như bởi vì nhỏ đi, cô bắt đầu trở nên thực non nớt.

Quả thật không thể ngờ được đúng không?

Chao ôi, bạn đã gặp một gái ế gần ba mươi tuổi cả ngày ngồi xem phim hoạt hình rồi cười ngây ngô chưa? Bạn đã gặp một gái ế gần ba mươi tuổi suốt ngày chờ ba mẹ khen ngợi chưa?

Làm thế nào đây, một phần tử trí thức như cô sao có thể ngây thơ như vậy chứ?

“Chữ viết của Thanh Gia hôm nay vô cùng thanh thoát, ông nội nhất định sẽ khen ngợi con” Tô Tĩnh Khang hôn một cái lên trán con gái, sau đó thì xoa xoa cái đầu nhỏ bé.

Chờ Tô Tĩnh Khang đi xa, cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, đáy lòng diễn cuồng gào thét: Thật là đẹp trai, thật là đẹp trai, thật là đẹp trai mà!!

Tô Thanh Gia dùng sức xoa xoa khuôn mặt non nớt đỏ bừng, nếu hôm nào cũng được Tô đại soái ca và Minh đại mỹ nữ hôn thế này, thì ngây thơ một chút cũng có sao đâu. Đây là phúc lợi ít ai có được đó nha. Sung sướng quá đi mất, phải thật hưởng thụ mới được.

Đến con tim cũng trở nên nhộn nhạo rồi.

Minh Linh thấy con gái vui vẻ thì cũng vui vẻ theo. Thật là đáng yêu, bà không nhịn được thom một cái lên mặt cô.

Tô Thanh Gia về phòng, cảm thấy cả người như đang bay bổng.

Nụ hôn của mẹ mang theo cả hương hoa hồng.

Cho nên mới nói thế giới của những người nhan không [*] bạn vĩnh viễn không hiểu được đâu.

[*] nhan không cũng như bệnh thể không, chân không hay miệng không. Chỉ sự say mê với cái đẹp.

Rửa mặt xong, Tô Thanh Gia nhìn chăm chăm mình trong gương thật lâu, cân nhắc về chuyện quan trọng trong đời mình.

Là con lai, mặc dù lai khá ít nhưng cô vẫn khá may mắn có diện mạo xuất sắc, như vậy cô sẽ không làm Tô soái ca và Minh mỹ nhân mất mặt được đâu.

Theo như đời trước, ngày tháng trôi qua không làm nhan sắc của cô không bị phai tàn, nhưng đời này thì sao...

Tô Thanh Gia đau lòng đến mức xót xa, nghĩ đến lỡ như có ngày tàn phai thì hậu quả sẽ như thế nào, chắc chắn rất nghiêm trọng. Cô không chịu được cảnh tượng đó, cô muốn giữ mãi nhan sắc ở tuổi xuân xanh như mấy nữ nhân trong phim cơ.

Không ổn, muốn trở thành mỹ nữ thì phải bồi dưỡng từ nhỏ.

Việc đầu tiên phải làm chính là, bảo vệ thị lực.

Mặc dù rất nhiều người khen cô có đôi mắt to lung linh mờ ảo như làn hơi nước, cô cũng khá hài lòng, nhưng CMN [*], chẳng lẽ cô không muốn tốt toàn diện sao, tất cả đều là do cạnh thị hại cả. Nếu có thể, cô thích mắt hổ phách to trong suốt không thấy dây cơ.

[*] CMN: Một câu chữ thôi

Bây giờ mọi thứ quay lại từ đầu, chuyện đó hình như có thể làm được.

Tô Thanh Gia chạy về giường, sau đó rút từ đầu giường ra một cuốn sổ mặt mã tinh xảo: “Đầu tiên là phải bảo vệ thị lực, tiếp theo là tăng cường chiều cao, mục tiêu trên 1m68...”

“Còn cái gì nữa nh?” Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát rồi đưa bàn tay mập ra xoa xoa ngực: “Ngực phải lớn...”

Tinh nghĩa ngàn vàng không bằng bộ ngực bốn lạng. Ngực không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá một mỹ nữ, nhưng ngực lại là tiêu chuẩn cần thiết để trở thành một mỹ nữ.

Viết xong một dãy mục tiêu, Tô Thanh Gia lại suy nghĩ một lúc, sau đó viết mấy bài thuốc thần bí học được ở kiếp trước vào sổ, không vì gì cả, cô chỉ sợ quên thôi.

Hon nữa, bây giờ cô còn nhỏ, mấy phương thuốc này có thể thử dài dài.

Viết xong mấy điều này, Tô Thanh Gia đắc ý cất kỹ quyển sổ, nằm trên cũi ngủ ngoan.

“Puedo entrar” (Mẹ vào nhé?) Minh Linh gõ cửa.

“Vale.” (Vâng ạ!) Tô Thanh Gia trở mình ngồi dậy, nhận lấy cốc sữa Minh Linh bưng tới

“Gracias.” (Cảm ơn)

“Đừng khách sáo, bảo bối của mẹ, tối nay ba con muốn nói với con một chuyện, có được không?” Minh Linh lớn lên từ nền giáo dục phương Tây, nên lúc ở cùng con gái trông giống hai chị em vậy.

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt màu hổ phách giống hệt Minh Linh, hàng mi dày dặn như chiếc bàn chải nhỏ:

“Có thể ả, có chuyện gì vậy mẹ?”

Minh Linh véo nhẹ chớp mũi con gái: “Đợi ba lên con sẽ biết” bà nháy mắt trái một cái: “Sẽ vui lắm đấy.”

Tô Thanh Gia chui vào lòng mẹ cười lớn, nhân tiện ăn luôn đậu hũ của đại nhân nhà mình.

“Buenas noches. Công chúa nhỏ của ba.” (Buổi tối tốt lành)

Tô Tĩnh Khang nhận lấy cốc thủy tinh từ tay con gái: “Ngày mai ba và mấy chú sẽ đến cơ nhi viện gần đây thăm các bạn nhỏ, Thanh Gia có muốn đi cùng ba không?”

“Có làm phiền ba làm việc không?” Tô Thanh Gia ngược đầu, đôi mắt màu hổ phách mở to khiến lòng Tô Tĩnh Khang mềm như nước.

“Không đâu” Tô Tĩnh Khang ôm lấy Thanh Gia, dịu dàng nói:

“Thanh Gia của ba đáng yêu thế này, sao có thể quấy rầy ba được chứ? Ba dẫn con đến làm quen với các bạn, con có đồng ý không?”

Tô Thanh Gia đảo mắt suy tư một lát: “Nếu ba đã nói như vậy, thì ngày mai nhớ đưa Thanh Gia theo nha...”

Tô Tĩnh Khang đưa ngón út ra: “Ngéo tay.”

“Ngéo tay.”

“Vậy hôm nay bảo bối ngủ sớm đi nhé.” Minh Linh để Tô Tĩnh Khang ôm con gái lên giường, đắp kín chăn cho cô:

“Ngủ ngon.”

“Ba mẹ ngủ ngon ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Dâu Tây □

Một ngày mới tốt đẹp bắt đầu bằng bữa sáng.

Minh Linh làm Pan con Tomate [*], bà cố ý bỏ thêm nhiều phô mai và chân giò hun khói, pha một ly sữa tươi ngọt ngào, lọ hoa trên bàn được cắm thêm vài bông hồng tươi mới, sương sớm trong suốt khiến tâm trạng ngào ngát hương thơm.

[*] Pan con Tomate: Là món ăn sáng của người dân Tây Ban Nha. Gồm cà chua, bánh mì và một số nguyên liệu khác.

“Quý bà xinh đẹp ơi, xin thứ lỗi cho con nói thẳng, nếu hôm nay là ngày 23 tháng 4, con sẽ không nhận được tặng cho quý bà đóa hoa hồng xinh đẹp nhất.”

Minh Linh che miệng cười khanh khách, xoay đầu vuốt chóp mũi xinh đẹp của Tô Thanh Gia một cái.

"Thật là lời khích lệ đầy thú vị, nhưng hoa hồng nên để ba con tặng, mẹ nghĩ mẹ sẽ rất thích hành động lãng mạn hiếm có của ông ấy, đồng thời sau đó tặng cho anh ấy một quyền sách ý nghĩa.”

“Được rồi, nhìn mẹ thích như vậy con đành nể mặt để cho ba con một cơ hội biểu hiện.” Tô Thanh Gia mở tay ra, nhún nhún vai.

Cô mặc một chiếc váy trắng, bên hông buộc dải lụa rộng cỡ bàn tay, vì để nó trở nên nổi bật cô còn cố tình buộc nó thành hình đóa hoa, đầu đội mũ, mái tóc dài mềm mại xõa trên vai, tóc mái cắt ngang chân mày, Minh Linh nhìn con gái xinh xắn như búp bê mà có chút lo lắng, ngồi xồm xuống khuyên cô:

“Về sau Bella nhất định sẽ là một cô gái đẹp như tiên nữ, nếu đến ngày 24 tháng 3 [*], báo bố vì của mẹ nhất định sẽ nhận được rất nhiều hoa hồng từ các bé trai, mẹ thật không nở mà.”

[*] Ngày 24 tháng 3: Ngày 23/4 là ngày kỷ niệm Thánh George (Tây Ban Nha), cũng là lễ tình nhân truyền thống của địa phương, theo phong tục, đàn ông sẽ tặng hoa hồng cho bạn gái hoặc vợ của mình, ngược lại bạn gái hoặc vợ sẽ tặng lại sách như đáp lễ.

“Hôm đó nhất định anh sẽ không để Thanh Gia ra khỏi nhà.” Tô Tĩnh Khang vút cho cô ánh mắt "em cứ yên tâm", lại rút một cành hồng từ trong bình hoa trên bàn

"Không phải lễ tình nhân nhưng em vẫn sẽ nhận được hoa hồng.”

Minh Linh nắm cành hoa, đáng về e lệ ngượng ngùng làm trái tim Tô Tĩnh Khang nhộn nhạo không yên.

Nếu không phải có con gái ở đây thì ông nhất định sẽ cho bà một cái hôn sâu.

Tô Thanh Gia cầm chiếc túi lụa màu xanh da trời, bên trong có đựng chút tiền lẻ. Chiếc túi này là do bà nội cô làm, đường may khéo léo tỉ mỉ, hoa văn cũng rất xinh đẹp, Tô Thanh Gia được bà tặng khi đến Tây Ban Nha.

Lúc cô mười tuổi thì đánh mất chiếc túi này, lúc ấy cô đã đau lòng một thời gian dài, bà nội làm lại cái khác cũng không thể khiến cô vui vẻ lên được, bây giờ được cầm lại chiếc túi đó, lòng cô vô cùng vui sướng.

Chờ đoàn người lãnh sự quán sắp xếp đồ chơi, sách vở, quần áo, đoàn người từ từ đi đến cô nhi viện.

Trên xe còn bốn đứa trẻ khác, bình thường Tô Thanh Gia không thích ra khỏi nhà nên đối với mấy đứa trẻ này, cô không có ấn tượng gì cả.

Tô Thanh Gia liếc mắt một cái, hai bé gái, một cô thoát nhìn tầm mười một mười hai tuổi, ngẩng đầu cao như một con thiên nga trắng.

Cô bé còn lại có lẽ chắc cũng tầm tuổi cô, có chút nhát gan, rụt rè, người nhỏ nhỏ gầy gầy.

Hai cậu bé thì ra sức lấy lòng cô bạn thiên nga trắng, thiên nga trắng có chút không kiên nhẫn.

Tô Thanh Gia xoa xoa huyết thái dương, mối tình đầu khiến bất cứ ai đều không kiềm chế nổi, có đôi chút khờ dại ngây ngô.

Im lặng một lát, Tô Thanh Gia quyết định tiến lên giao lưu với cô bạn cùng lứa một chút

“Chào cậu, tớ là Tô Thanh Gia năm nay tám tuổi, tớ có thể làm bạn với cậu không?”

Rõ ràng cô bé có chút sợ hãi, nhưng nhớ tới lời ba dặn đã lúc trước, vẫn vươn tay ra bắt lấy tay đối phương “Chào... Chào cậu... Tớ là Lưu Mộng Nhã, năm nay...năm nay tám tuổi.”

Tô Thanh Gia là "bà đi quá đi", dĩ nhiên không để bụng sự áp á ập úng của Lưu Mộng Nhã, cô cố ý dẫn dắt cô bé nói chuyện với mình.

Cảm giác “đùa giỡn” người bạn nhỏ rất tốt, nếu như thiên nga trắng có thể đứng nhìn chăm chăm có với ánh mắt ngao mạn mang hàm ý “Mi sẽ hối hận” thì nhất định sẽ càng vui vẻ hơn.

Tình cảm của những người bạn nhỏ bao giờ cũng được bắt đầu nhanh chóng, Lưu Mộng Nhã đã xem Tô Thanh Gia như một người bạn tốt, lúc xuống xe còn nắm lấy tay Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia: ◡ _ ◡

Hôm nay bọn họ tới thăm hỏi những người bạn nhỏ ở cô nhi viện, thiên nga trắng có vẻ rất hiểu biết, dẫn cả nhóm bọn họ đi phát đồ vật cho các bạn.

Mỗi lần Tô Thanh Gia chuẩn bị phát đồ vật cho một bạn nhỏ thì lại bị thiên nga trắng đoạt lấy đưa cho người khác, còn ném lại cho cô ánh mắt khinh thường như muốn nói “Đồ ngu ngốc”.

Liên tiếp ba bốn lần, Tô Thanh Gia cũng mất hứng thú, nhưng một người "dĩ" dĩ nhiên sẽ không chấp nhận với cô gái nhỏ mắc bệnh công chúa này.

Sau khi được cha đồng ý, Tô Thanh Gia một mình đi dạo trong cô nhi viện.

Cô nhi viện này được cải tạo từ một trường học cũ, bên trong còn có một sân thể dục nhỏ, Tô Thanh Gia hơi choáng váng, đành dựa vào dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mặt trời tươi sáng cùng khí hậu vùng Địa Trung Hải, gió thổi ẩm ướt, cộng thêm không có thiên nga trắng thật là không còn gì tốt hơn.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng sột soạt, Barcelona vào mùa này khắp nơi xinh đẹp như một bức họa.

Không giống với hàng xóm Italia thận trọng mấy ngàn năm, Tây Ban Nha hoang dã khiến thần trí người ta điên cuồng hướng về.

Tất cả mâu thuẫn ở đây đều tồn tại một cách hợp lý, di tích cổ điển to lớn sóng vai cùng công trình kiến trúc hiện đại, ánh mặt trời Địa Trung Hải chiếu sáng trên đỉnh núi tuyết Pyrenees [*], vũ điệu Flamenco nóng bỏng cùng những quán bar nhỏ trong bóng đêm khiến người khác say mê.

[*] Pyrenees: là dãy núi phía tây nam châu Âu tạo thành đường biên giới tự nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha.

Với tư cách là “Đóa hoa châu Âu”, Barcelona tự biến mình thành mảnh đất xinh đẹp, mang màu sắc riêng, là minh chứng cho vùng đất sử thi.

Tô Thanh Gia nhắm hai mắt hưởng thụ, nhưng cô đột nhiên phát hiện, ngoại trừ tiếng soàn soạt của lá cây thì dường như nơi này còn có tiếng thở dốc nặng nề.

Bản tính con người đều rất hiếu kỳ, dù cho lòng hiếu kỳ có thể giết chết chính mình.

Tô Thanh Gia đi theo tiếng động,vòng qua từng lùm cây nhỏ.

Ánh mặt trời sau trưa chiếu xuống có chút rất da, Tô Thanh Gia cẩn thận đi dưới chỗ có bóng râm.

Nơi này là sân thể dục nhỏ, chỉ lớn bằng 1/4 sân cỏ vừa nhìn thấy, trên đường chạy có một cậu bé tóc vàng đang hí hục chạy bộ.

Đường như cậu ấy đã chạy rất lâu, mặc dù cách thật xa nhưng Tô Thanh Gia cũng có thể thấy được quần áo của cậu ướt đầm.

Tiếp tục chạy thêm gần mười phút nữa cậu bé mới ngừng lại, ngồi khoanh chân dưới bóng cây, cầm bình nước lên uống. Khoảng năm phút sau cậu bé lại đứng lên.

Bấy giờ Tô Thanh Gia mới phát hiện cuối đường chạy có chiếc lưới được kết thành từ những nhánh cây đơn sơ, cậu bé chạy tới đặt cái lon rồi chạy về đá bóng vào nó.

Chạy tới chạy lui hơn hai mươi lần, cậu bé cũng đá trúng cái lon, tuy rằng khoảng cách không phải rất xa.

Hiển nhiên cậu bé tóc vàng không hài lòng với thành tích này, áo náo đã vài cái trên mặt đất. Sau khi ngẩng đầu lên cậu ta liền nhìn thấy Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia nhìn trộm “tiểu thị tươ” lâu như vậy, bị người ta phát hiện cũng có chút ngượng ngùng, bèn chủ động đứng dậy.

Đi tới gần đó có mới phát hiện ra mồ hôi trên người cậu bé ướt đầm như vừa mới tắm rửa xong, tóc vàng bết mồ hôi lộn xộn cuộn vào nhau, bộ quần áo Barca trên người cậu thoạt nhìn giống như được chính phủ tặng miễn phí.

Nhưng điều khiến Tô Thanh Gia giật mình là trên đùi cậu bé đang trôi hai cái túi được đan khá thô sơ, được dùng tương tự bao cát, bình nước màu lam trên tay cậu đã cũ nhưng vẫn có thể sử dụng tốt.

Trong ngực cậu đang ôm một quả bóng có lẽ cũng được sử dụng từ lâu rồi, chiếc lon vừa bị đá trúng đang xoay lông lốc trên mặt đất.

Nhưng, cậu bé này rất xinh đẹp, đôi mắt màu xanh thăm thẳm chút xám tro, rất kỳ lạ nhưng cũng thực mê hoặc. Sóng mũi cao thẳng của người phương Tây, lông mi dày rậm, mày kiếm cương nghị. Cậu bé chính là con lai.

Ngôn ngữ chính của Barcelona là tiếng Tây Ban Nha, ngoài ra còn có thêm tiếng Catalan, đời trước Tô Thanh Gia đã sống ở đây nhiều năm nên dĩ nhiên cô có thể sử dụng lưu loát.

Có điều sống lại lần nữa, ở trong mắt ba mẹ cô chỉ có thể đối thoại tiếng Tây Ban Nha đơn giản.

Tô Thanh Gia: 囧

Làm một người hâm mộ thầm lặng, cũng đã từng viết mấy bài báo về bóng đá, cũng tự mình thăm hỏi một số câu lạc bộ nên đối với huấn luyện bóng đá, Tô Thanh Gia cũng biết một vài điều.

Cậu bé này muốn dùng cách buộc bao cát để rèn luyện thể chất và sức bền, người bình thường nên như vậy nhưng trong huấn luyện bóng đá, làm như vậy sẽ không có hiệu quả gì lớn.

Không mời mà tới, lại còn nhìn người ta lâu như vậy, đẹp trai như vậy, Tô Thanh Gia muốn giúp cậu bé này một tay.

Ở quốc gia này, trái bóng là môn đồ chơi mà đứa trẻ nào cũng có thể chơi, những anh chàng đẹp trai đến từ hai câu lạc bộ lớn [*] đã khiến thể giới say đắm đến điên đảo.

[*] Ở đây chỉ 2 CLB Real Madrid và Barcelona.

“Chào anh.” Tô Thanh Gia dùng tiếng Tây Ban Nha để chào hỏi cậu.

“Em thấy anh đá bóng rất tuyệt.” Cậu bé không để ý đến Tô Thanh Gia, chỉ cúi đầu ôm chặt quả bóng, Tô Thanh Gia chỉ có thể nhìn thấy tóc vàng của cậu càng thêm sáng chói dưới ánh mặt trời.

Cô thầm khen một câu trong lòng, màu sắc ấy thực sự rất thuần khiết.

“Anh thích đá bóng lắm à? Em xem anh tập được một lúc lâu rồi. Anh đang rèn luyện thể năng sao?”

“.....”

“Em tên là Belka, anh tên gì?”

“.....”

“Năm nay em tám tuổi, còn anh thì sao?”

“.....”

“Em cũng thích bóng đá, chúng ta có thể cùng đá bóng không?”

“.....”

Tô Thanh Gia vắt hết óc tìm đề tài để nói, nhưng cậu bé này lại quá lạnh lùng, nhất quyết không nói lời nào.

Suy nghĩ một chút, Tô Thanh Gia lại tiếp tục độc thoại.

“Anh biết không? Phương pháp luyện tập buộc bao cát trên chân không có tác dụng lớn đối với cầu thủ đá bóng đâu.” Cổ tình kéo dài âm cuối, giọng nói mềm mại, Tô Thanh Gia cẩn thận quan sát phản ứng cậu bé.

Quả nhiên, lần này cậu bé không yên lặng đứng đó như tượng gỗ nữa mà lộ tai bên phải của cậu giật giật, góc độ này của Tô Thanh Gia vừa vặn nhìn thấy rất rõ ràng.

Đáng yêu quá đi ^*(--)*^

Sau khi tìm được chủ đề phù hợp, Tô Thanh Gia tiếp tục nói “Sức bền không chỉ là đơn giản ‘sức chịu đựng’, đúng là chạy đều theo nhịp có thể nâng cao khả năng chạy bộ,nhưng lại không cách nào nâng cao thể năng trong lúc thi đấu. Huống chi, anh cột bao cát như thế chỉ có thể khiến anh không cao thêm mà thôi.”

Lần này, cuối cùng cậu bé cũng ngẩng đầu lên, Tô Thanh Gia lại thấy đôi mắt cậu lần nữa.

Thật đẹp, giống như một đại dương sâu thẳm, mang theo chút u buồn ẩn nấp dưới hàng lông mi dài mà cong vút.

"Một giọt nước mắt của em là một ngôi sao trên bầu trời."

Tô Thanh Gia đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Chìm đắm một hồi, trước khi cậu bé gục đầu xuống Tô Thanh Gia vội bổ sung thêm

“Anh phải biết rằng bóng đá là một môn thể thao, bao gồm trong đó rất nhiều động tác chạy nước rút và nín thở cường độ cao, xen kẽ là những động tác cường độ thấp để bổ sung lượng khí oxi vừa mất, nhằm chuẩn bị sẵn sàng cho đợt vận động với cường độ cao tiếp theo.”

Tô Thanh Gia nói một hồi dài, suy nghĩ lại một chút cảm thấy có lẽ cậu bé nghe sẽ không hiểu lắm nên bèn cân nhắc nên giải thích như thế nào cho cậu hiểu.

Đột nhiên một giọng nói khàn khàn khô khốc vang lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính lên sàn, là đại soái ca, đại soái ca, đại soái ca, mặc dù bây giờ cậu ấy vẫn còn nhỏ tuổi.

Tô Thanh Gia: Đóa hoa hồng này là do mẹ tự mình hái từ vườn hoa nhà, thật khiến tinh thần người ta nhộn nhạo mà.

Minh Linh:..

Tô Tinh Khang: Ba đẹp trai là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Editor: Dâu Tây □

"Anh tên Carlos, mười tuổi."

Có lẽ vì vận động quá lâu nên giọng cậu bé hơi khàn khàn.

Tô Thanh Gia kích động không thôi. Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi. Tuy rằng giọng hơi khàn nhưng rất êm tai, Tô Thanh Gia vô cùng hưng phấn, nhưng nhận ra con gái nên thùy mị, rụt rè một chút, cô hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng: “Anh tin lời em nói ạ?”

Carlos cúi đầu, chuyển quả bóng qua lại trên người mình: “Ừ, có một huấn luyện viên dạy bóng đá từng nói như vậy, nhưng anh nghe không hiểu.”

Cậu cúi đầu xuống thấp, Tô Thanh Gia lại lần nữa chỉ có thể nhìn thấy gáy cậu.

"Kỹ thuật chơi bóng của anh tốt lắm, rất có năng khiếu, sao huấn luyện viên không gửi anh đến mấy trường học để dạy?" Mấy trường dạy đá bóng hay chọn học sinh có tài năng thiên bẩm, Carlos là người cực kỳ phù hợp.

"Đó là lần đầu tiên anh thực sự chạm chân vào bóng, trước kia, anh chỉ dùng nilong quấn lại làm bóng thôi." Giọng nói của Carlos khá nhỏ nhưng Tô Thanh Gia vẫn nghe rõ.

Bóng tự chế và bóng theo tiêu chuẩn có sự khác biệt rất lớn, khác về cường độ, độ lớn và cả sự thông dụng.

Giống như việc bạn viết bằng bút máy, đến lúc thi tốt nghiệp lại phải làm bằng bút lông vậy.

Tuy rằng cả 2 đều là bút.

Trường học dạy bóng đá sẽ kiểm tra có thể bạn có đạt tiêu chuẩn hay không, có ý thức hợp tác cùng đồng đội hay không, có kỹ thuật chơi bóng không, có cảm xúc với bóng hay không.

Ba cái chỉ tiêu đầu hết sức cứng nhắc, chỉ tiêu thứ tư có chút sâu xa. Đây là một kiểu cảm giác nói không nên lời, nhưng nó lại là tiêu chuẩn để trở thành một siêu sao. Giống như mỹ nữ cần phải có ngực.

Tô Thanh Gia nhìn cậu bé này, thoạt nhìn hơi gầy, cũng không cường tráng gì, nhưng cậu còn nhỏ, chỉ cần có chế độ ăn uống phù hợp là có thể cải thiện. Mặc dù bây giờ, cậu không hề cao ráo như một đứa trẻ Tây Ban Nha mười tuổi bình thường, nhưng bắp chân rất dài, sau này trưởng thành sẽ rất cao.

Bởi vì không phải cậu bé mắc chứng Dwarfism [*] nào cũng có thể gặp Tournini [*], không phải Cầu lạc bộ nào cũng đồng ý bỏ ra số tiền 900 đô la Mỹ mỗi tháng để trị bệnh cho một cậu bé hoàn toàn không rõ tương lai, càng không phải ai chạy trên sân cỏ cũng có thể trở thành Messi [*].

[*] Hội chứng Dwarfism: Là hội hội chứng khiến cơ thể không phát triển hoặc phát triển ít.

[*] Tournini: Là người chuyên tìm kiếm tài năng trẻ cho Barcelona. Ông đã phát hiện ra tài năng của Messi.

[*] Messi: Lionel Messi, là cầu thủ bóng đá người Argentina hiện đang chơi ở vị trí tiền đạo cho câu lạc bộ Barcelona và đội tuyển bóng đá quốc gia Argentina.

Ý thức hợp tác đồng đội ư? Trông Carlos có vẻ lăm lè, không thích gần gũi người khác.

Mà giảng cho một đứa con nít nghe về cảm xúc bóng quả là phức tạp.

Còn kỹ thuật chơi bóng - thậm chí trước kia cậu còn chưa từng chạm vào quả bóng.

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy đau lòng, cậu sinh ra ở một đất nước với nền bóng đá phát triển, nhưng những giọt mồ hôi, nước mắt chảy trên thảm cỏ và tiếng hò hét lại không thuộc về cậu.

Lén thấy chiếc lon bên kia đã ngừng lăn, Tô Thanh Gia quay sang nhìn cậu: “Em có thể giải thích, anh muốn nghe không?”

Carlos ngẩng đầu nhìn cô thật lâu, trong ánh mắt có kích động, có vui sướng lẫn cảm tạ. Cậu nói:

“Cảm ơn em.”

"Anh uống chút nước đi, nãy giờ anh ra nhiều mồ hôi lắm rồi." Tô Thanh Gia đau lòng thay cho cậu bé chịu khó này.

"Nói một cách đơn giản, trong trận bóng sẽ có những động tác như nhảy lên, sút bóng vào khung thành, xoạc bóng, cắt bóng đúng không?" Thấy cậu gật đầu, Tô Thanh Gia nói tiếp.

"Đây là những động tác cường độ cao, khi thực hiện yêu cầu phải điều chỉnh hơi thở cho tốt." Cô tìm một cành cây, vẽ lên nền đất: “Thứ em vẽ là ATP, là tên viết tắt của Adenosine Triphosphate, anh không hiểu cũng không sao, chúng nó có nghĩa là năng lượng. Được sinh ra cùng lúc với nó là axit lactic.” Tô Thanh Gia viết mấy chữ ATP và Axit lactic trên mặt đất và hỏi tiếp:

"Sau khi vận động xong có phải anh sẽ cảm thấy cơ bắp đau nhức không?"

Carlos gật đầu.

"Đó là do tác dụng của Axit lactic, nó khiến anh cảm thấy mệt mỏi." Tô Thanh Gia bổ sung thêm.

"Khi hoạt động với cường độ cao, cơ thể của anh phải tiêu hao ATP, sau đó tận dụng glucose cung cấp cho cơ bắp để tiếp tục hoạt động. Anh tiến hành vận động với cường độ thấp, ví dụ như đi bộ, chạy chậm, đứng thẳng, cơ thể anh sẽ bắt đầu tiến hành hồi phục, như vậy thì ATP mới được bổ sung, đồng thời Axit lactic bị phân giải."

"Axit lactic sẽ gây ra phản ứng Oxi hóa khử." Cô nhìn cậu một cách nghiêm túc: “Đây là lý do vì sao khi anh vận động mạnh hoặc dừng lại đột ngột thì hô hấp lại tăng nhanh, bởi vì anh phải hít vào nhiều oxi để cung cấp cho các hoạt động hô hấp củ mình. Em nói vậy, anh nghe có hiểu không?"

Carlos mấp máy môi, gật đầu nói: "Vậy là sau khi vận động mạnh cần phải nghỉ ngơi để cơ thể được hồi phục, đúng không?"

"Bingo. Anh thông minh lắm." Tô Thanh Gia nhìn khắp bốn phía một lát. "Chúng ta qua bên kia ngồi nghỉ một tí được không anh?"

Carlos không trả lời, nhưng cậu đã chống tay đứng dậy.

Tô Thanh Gia tìm chỗ mát mẻ, cũng khá sạch sẽ. Hai người ngồi xuống tiếp tục nói:

"Cho nên khoảng thời gian nghỉ ngơi sau khi một cầu thủ vận động với cường độ cao quyết định tốc độ bổ sung ATP trong cơ thể, tốc độ thay thế Acid lactic. Hoạt động hít thở mà mà em vừa mới nói chính là một quá trình hồi phục. Tốc độ hồi phục càng nhanh, tần suất chạy hết tốc độ càng nhanh."

"Vì vậy, nếu tiến hành trận đấu với trạng thái tốt nhất mà không cảm thấy mệt mỏi, thời gian sẽ kéo dài hơn, vậy nên trong môn thể thao đá bóng, thể năng chúng ta thường nói không đơn giản là sức chạy bền trong thời gian dài, mà còn là năng lực hồi phục nhanh chóng của anh."

"Đá bóng không phải chạy đua marathon, anh không cần phải chạy liên tục trong một khoảng thời gian dài. Anh tập luyện như thế, ngược lại sẽ bắt cơ thể hoàn động trong trạng thái thiếu oxy, hoạt động này không tốt đâu. Nếu cơ thể anh không thể hồi phục lại, vậy thì anh khó mà kiên trì trong một trận đấu lắm, sẽ dễ cảm thấy mệt mỏi."

"Cho nên, anh phải biết là mình rèn luyện như vậy cũng không tăng thể năng được, bởi vì kiểu rèn luyện đó không giúp anh hồi phục năng lượng trong cơ thể."

"Em nói vậy, anh nghe có hiểu không?" Tô Thanh Gia nói một hơi dài, đầy đều là bí mật về đá bóng mà các nhà khoa học sau này phát hiện, được nhiều Câu lạc bộ tán thành, từ đó có thể kích thích năng lực tiềm ẩn của các cầu thủ.

"Cảm ơn. Tuy không hiểu lắm nhưng cũng khá rõ rồi." Khóe miệng Carlos giật giật vài cái, vẻ mặt hơi kỳ lạ, cậu thử tiếp mấy lần nhưng không thành công.

Ngần ra một lúc, Tô Thanh Gia mới nhận ra cậu bé này muốn cười với cô.

Tô Thanh Gia mỉm cười vươn tay ra, Carlos lùi về sau một bước.

"Anh đừng cử động, em dạy cho anh."

Tô Thanh Gia không để ý hành động đó, cô lại gần cậu bé Tây Ban Nha xinh đẹp, dùng ngón trỏ gì nhẹ lên môi cậu: "Giống em nè, nhếch môi lên phía trên, lộ răng ra nào."

Thử vài lần, cuối cùng cô cũng thấy nụ cười ngược ngược của cậu bé, nụ cười ấy tựa như ánh mặt trời Địa Trung Hải, bên má trái của cậu còn có một lúm đồng tiền nho nhỏ.

Làn da mịn thật đấy.

Tô Thanh Gia nhìn không được mà tiến lên ôm cậu.

Hai người cao ngang nhau, cậu bé trong lòng cô cứng đờ một hồi lâu, lâu đến khi buông ra, cô mới cảm thấy cậu dần thả lỏng.

Lúc này Carlos ôm lại cô.

"Tô Thanh Gia"

"Tô Thanh Gia" Là tiếng của Lưu Mộ Ngã.

Không ngờ cô ở trong này đã lâu như vậy, cô bày ra vẻ mặt tiếc nuối nói với cậu:

"Xin lỗi nha Carlos, bạn em tới tìm, em phải đi đây, hẹn gặp anh lần sau nha."

Carlos buông tay, cậu có vẻ hụt hẫng.

"Mộ Ngã, mình tới đây." Tô Thanh Gia kêu lên, mày khẽ nhíu lại khi thấy soái ca nhỏ có vẻ không vui: "Carlos, anh có muốn xem những món quà được đưa tới vào hôm nay không, nhất định sẽ có thứ anh thích cho xem."

Carlos nhặt bóng dưới đất lên, đi ra đường ngoài, dựng cái lon đúng vị trí rồi bắt đầu luyện bóng.

"Tô Thanh Gia, sao cậu lại ra đây một mình vậy? Mình muốn tìm cậu chơi cùng mà chẳng thấy cậu đâu." Lưu Mộ Ngã khẽ oán trách.

Trong thế giới của mấy đứa nhỏ, bạn bè phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Về điểm này thì thế giới người lớn lại quá phức tạp.

Nhìn Carlos đi xa, Tô Thanh Gia mới thu ánh mắt lại, xin lỗi "cô bạn nhỏ" mới quen biết này: "Thật ngại quá, nhưng mình cũng không biết vì sao lại lạc tới đây nữa. Chúng mình chơi búp bê Barbie mới mua của cậu đi."

"Được thôi, mình nói cho cậu biết, Barbie của mình cực kỳ xinh đẹp, đó là quà do ba mang về từ Anh quốc đó." Cô bé tám tuổi không biết có chiều đánh lạc hướng này.

Thứ ngôn ngữ xa lạ truyền đến một cách mơ hồ khiến Carlos hiểu rõ: Bọn họ không phải là người cùng một thế giới.

Cô có mái tóc đen xinh đẹp giống như búp bê mà cậu từng nhìn thấy trên đại lộ Brent. Khi ấy cậu muốn mua một cô búp bê để nói chuyện với mình, nhưng cậu không có tiền.

Cô mặc chiếc váy màu trắng rất đẹp, thắt lưng cùng màu với màu sân cỏ cậu luôn hướng đến.

Làn da trắng như tuyết, giống như bánh kem mà cậu từng ăn trong một dịp sinh nhật bạn. Cả hai đều thơm và ngọt ngào như machiato.

Ánh mắt cô sáng ngời như những người phụ nữ đến nhận nuôi trẻ mồ côi.

Tóc của cô như tơ lụa màu đen, rất mềm mại, còn tóc cậu thì rối bù.

Cô đội mũ đẹp, cầm túi nhỏ xinh xinh, còn cậu chỉ có một chai nước đã cũ và một quả bóng sắp hỏng.

Lúc cô nói chuyện với cậu, giọng cô hết như chim sẻ ban mai mà chỉ dạy cho cậu vậy.

Kiến thức của cô rất phong phú, những gì cô nói là những thứ lần đầu cậu nghe được.

Khi cô ôm lấy cậu, người cậu đầy mồ hôi và bụi bặm, cậu sợ làm bẩn váy cô.

Lúc cô rời đi, cậu không dám nói hẹn gặp lại.

Sơ Rosa nói với cậu, con người phải biết hi vọng và chờ đợi.

Cậu cảm thấy điểm này, sơ Rosa hiền lành nói không đúng chút nào.

Khác với những cậu bé cường tráng được ăn thịt bò, uống sữa lớn lên, cậu ăn khoai tây và cà rốt để lớn, cũng chỉ được uống những món canh không có vị rồi tập đá bóng.

Thế nhưng cho tới bây giờ, cậu chưa từng nói với ai rằng ngay cả đi tuyển chọn tham gia đá bóng, cậu cũng phải lén khỏi trường học để tham gia.

Chỉ là đến lúc nhận lấy bóng, cậu đã biết mình sẽ không được chọn.

Đất nước này có không ít cậu bé có tài năng thiên phú, còn cậu ngay cả việc sút vào khung thành cũng không làm được.

Áo chơi bóng trên người cậu và cả quả bóng trên tay là thứ được phát miễn phí năm Barcelona đạt được giải quán quân. Sau khi nhận được áo cậu ôm bóng chạy một mạch đến sân huấn luyện Barcelona, kêu lớn tiếng: “Một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ tập luyện đá bóng ở đây” Sau đó, cậu bị một đám nhóc khác chạy tới giành đồ, đánh tới mức đi đường không nổi.

Bọn nó đánh xong rồi bỏ đi vui vẻ, bóng lưng lẩn khuất vào trong đám người ăn mừng chiến thắng.

Carlos ngừng suy nghĩ đã đi quá xa, tiếp tục đá bóng.

Quả bóng này đã được dùng hai năm, đã mấy lần được người có lòng tốt giúp cậu sửa lại.

Cậu định đến nhà hàng của bác bụng béo ở đầu đường rửa chén để kiếm ít tiền, thực sự những việc mà cậu làm được không nhiều lắm.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Các thiên thần bé nhỏ à! Nếu các nàng đã kiên nhẫn đọc tới những dòng này, xin hãy tiếp tục đọc nhé, tui nhất định sẽ mang tới cho các bạn một cậu bé ngọt ngào nhất có thể, giống như mật ong tươi mới nhất, cả câu chuyện sẽ viết về nhiệt huyết và ước mơ, về một cậu bé nỗ lực phấn đấu, cháy hết mình trên sân cỏ và theo đuổi tình yêu của đời mình.

Kiến thức về bóng đá của tui không phong phú cho lắm, có những chỗ khác với thực tế, hãy nhắm mắt bỏ qua nhé.

Hì vọng câu chuyện ấm áp này sẽ mang đến cho bạn niềm vui và hạnh phúc. Hãy tự tin tiến bước về phía trước mọi may mắn sẽ đến.

Lời editor: Nhân tiện cũng muốn nói trước đây là một câu chuyện siêu ngọt ngào và dễ thương. Những ai F.A tránh xa hớ ra kéo bị mật đường dè chết =)) À còn rất thích hợp cho những bạn nào yêu thích môn thể thao vua và luôn mơ ước có được tình yêu nơi sân cỏ. Chúng mình sẽ cố gắng edit ra những chương truyện mượt nhất gửi tới bạn đọc. Hãy đồng hành cùng chúng mình trên hành trình này nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Carlos...”

Giọng nói đột nhiên vang lên nhưng không hề ảnh hưởng đến việc đá bóng của Carlos, cậu tiếp tục đá đồ lon. Đợi đến khi cậu quay đầu lại thì búp bê tóc đen đã xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu có chút căng thẳng nên hơi ngại người ra.

"Tặng cho anh, cảm ơn anh hôm nay đã nói chuyện với em" Tô Thanh Gia đưa đồ vật đang cầm trên tay cho Carlos, đương nhiên cô sẽ không vạch trần sự căng thẳng trong cậu.

Tâm hồn của trẻ con lúc nào cũng rất yếu ớt, cô phải bảo vệ sự thiện lương hồn nhiên của họ.

Tô Thanh Gia cố tìm một lý do để tặng quà cho Carlos, mặc dù hầu như là cậu im lặng không nói gì, để mình có lý do thuyết.

Carlos muốn từ chối nhưng cậu không thể mở miệng được.

Đó là một quả bóng và một bình nước mới. Hai thứ đều màu trắng, trên mặt là lá cờ màu đỏ với mấy ngôi sao, là quốc kì, nhưng Carlos không nhận ra đó là quốc kì của đất nước nào.

"Em phải đi rồi, lần sau gặp lại nhé." Tô Thanh Gia không đợi Carlos từ chối đã đẩy hai thứ đó vào ngực Carlos, bởi vì ba bà đẹp trai vẫn còn đang đợi cô ngoài kia.

Lúc này, Carlos không vội quay lại tập bóng mà cúi người xuống, gỡ bao cát ra.

Hôm nay là lần đầu tiên có người nói với cậu: "Anh đá bóng rất tuyệt, rất có thiên phú, hãy tin em"

Tiếng nói tự nhiên đến lạ nhưng mà là âm thanh hay nhất trên đời cậu từng được nghe.

Nữ tu sĩ Rosa đứng nói chuyện với Tô Tĩnh Khang. Hiện giờ Tô Tĩnh Khang là người đứng đầu lãnh sự quán, hoạt động lần này là do ông tổ chức, vì thế nữ tu sĩ Rosa bày tỏ sự cảm ơn với ông.

Tô Thanh Gia đi tới.

"Chào sơ" Cô gái nhỏ chào hỏi nữ tu sĩ, còn Tô Tĩnh Khang thì đứng giữa giới thiệu.

"Đây là nữ tu sĩ Rosa, còn đây là con gái tôi – Bella."

Vì nữ tu sĩ đã lớn tuổi, nếp nhăn khắc sâu trên mặt không làm mờ đi sự cơ trí: "Oh, Vicente, con gái của cậu xinh quá, nhìn như một thiên sứ vậy."

Tô Thanh Gia nở nụ cười ngọt ngào, giống như lớp đường phủ ngoài bánh mì "Cảm ơn bà đã khen, cháu là thiên sứ nhỏ của ba cháu đây."

Nếu có thể, bây giờ Tô Tĩnh Khang chắc chắn sẽ cười đắc ý, nhưng giờ không được, ông chỉ có thể bế con gái mình lên thôi.

Nói chuyện một lúc, Tô Thanh Gia bắt đầu nói rõ mục đích đến đây.

"Bà Rosa ơi, Carlos là người ở đây à?"

Nữ tu sĩ Rosa hơi kinh ngạc: "Đúng vậy, thiên sứ nhỏ, cháu nhìn thấy thẳng bé sao?"

"Vâng ạ, cháu còn tặng anh ấy quả bóng và bình nước nữa." Tô Thanh Gia cố gắng làm cho giọng mình ngày thơ hết mức. "Sơ có thể nói cho cháu nghe một số chuyện về anh ấy được không? Cháu muốn làm bạn với anh ấy."

Ngôn ngữ là một loại kỹ xảo, lúc này Tô Thanh Gia đang sử dụng khá tốt.

"Tất nhiên rồi, thiên sứ nhỏ, thẳng bé cần một người bạn." Nữ tu sĩ Rosa nghỉ ngơi một lúc rồi nói

“Đề bà nhớ lại xem nào, thằng bé đến đây lúc bốn tuổi, ba mẹ nó qua đời vì tai nạn giao thông, lại không có thân nhân nào liên lạc với cảnh sát nhận về nên bị đưa đến đây. Lúc đó thằng bé rất đáng yêu như cháu bây giờ vậy.”

Nữ tu sĩ chìm trong dòng hồi tưởng, ánh mắt khi sáng khi tối, bà nói: "Lúc đó, rất nhiều người muốn nhận nuôi thằng bé nhưng nó không muốn, về sau càng ngày càng lớn không thích hợp để nhận nuôi nữa. Thằng bé..."

“Tình cách thằng bé hơi ləm lì nhưng rất mạnh mẽ, mấy bạn nhỏ khác thấy nó đáng yêu lại không thích nói chuyện nên suốt ngày trêu chọc...” Nữ tu sĩ Rosa đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tô Thanh Gia.

“Thật ra thằng bé rất tốt, rất lương thiện, cháu chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt của nó.”

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt trong suốt, dò hỏi: “Vậy cháu có thể đến đây thường xuyên không?”

“Tất nhiên rồi”

Tô Thanh Gia lại nghiêng đầu dùng ánh mắt hỏi Tô Tĩnh Khang.

Tô Tĩnh Khang bị ánh mắt của cô làm cho mềm nhũn. Nếu ở đời sau, ông sẽ biết cái này gọi là “Moe” [*]

[*] Moe: người ta hay nói là đáng yêu

Ba Tô bị sự dễ thương của con gái mê hoặc đến mức không có thời gian hoạt động bộ não của nhà ngoại giao, thế nên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Tô Thanh Gia biết phải báo đáp, lập tức “Bep” một cái lên má ông, “Ba là tốt nhất.”

Đội chút, hình như đó là một bé trai??

Tô Tĩnh Khang: Ba muốn đổi ý rồi, phải làm sao đây? Còn kịp nữa không.

Tô Thanh Gia vừa về nhà đã báo cáo thành quả hôm nay cho mẹ. Kể cả chuyện kết bạn với Lưu Mộng Nhã, tại bây giờ cô chỉ mới có tám tuổi mà.

Tất nhiên là có cả chuyện của Carlos nữa.

Minh Linh không có ý kiến gì về cậu bạn của Tô Thanh Gia, từ nhỏ con bé đã dẫu dằng ít nói, nói chính xác là suốt ngày chỉ ở nhà. Vì vậy, nếu tìm được cơ hội để con gái ra khỏi nhà hằng ngày, Minh Linh cảm thấy thật sự rất tốt.

Vậy là từ sau hôm nay công việc hằng ngày của Tô Thanh Gia biến thành: buổi sáng luyện đàn dương cầm, buổi chiều ngủ trưa xong thì đọc sách, chờ Lưu Mộng Nhã và Carlos tan học thì đi tìm bọn họ chơi.

Cũng vào thời điểm đó, Carlos ở trong cô nhi viện với tâm trạng hết sức phức tạp.

Hôm qua nữ tu sĩ Rosa đã long trọng tuyên bố rằng hôm nay sẽ có người đến đây tặng quà. Không giống những đứa trẻ khác hi vọng nhận được quần áo đẹp, vui về chờ quà đến. Carlos cảm thấy thay vì đi tranh quà với bọn họ không bằng cậu tự tập bóng một mình còn hơn.

Thế mà hôm nay, cậu lại nhận được món quà to nhất, vì vậy khi trở về kí túc xá, tất cả các bạn nam đều dùng ánh mắt căm thù nhìn cậu...

Đều vì quà bóng trong ngực cậu.

Các cậu bé Tây Ban Nha thích đá bóng, đó là biểu hiện tốt đẹp của sức mạnh.

Cô nhi viện có ba quả bóng, hai quả là của chung, còn một quả là của Carlos.

Mấy cậu bé khác đều muốn có bóng, nhưng cứ muốn tranh là bị Carlos đánh cho một trận. Cuối cùng, không ai còn đến tranh bóng với cậu nữa, sân thể dục sau rừng cây nhỏ cũng biến thành lãnh địa của mình cậu.

“Ê, thằng bé xinh đẹp, ai cho mày quả bóng thế?” Mấy bạn nam hỏi, "thằng bé xinh đẹp" là biệt danh lũ con trai kia đặt cho cậu, ẩn chứa chút khinh bỉ.

Carlos không để ý tới bọn họ mà đi thẳng vào trong.

Mấy bạn nam không dám tranh bóng của cậu, mặc dù bọn họ nhiều người, nhưng nếu "thằng này" mà điên lên thì chả ai yên với nó cả.

Bọn họ còn nhớ rõ mấy lần dạy dỗ trước.

Buổi tối, Carlos đặt bình nước và quả bóng cạnh gối, ban ngày hoạt động mạnh khiến cậu nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Bầu không khí như ngập tràn hương vị của cô búp bê nhỏ.

Trong mộng, Carlos chép miệng một cái.

Cuộc sống bây giờ đối với Carlos quả thật giống như một giấc mộng.

Cậu không có tiền mua con búp bê trong tủ kính, nhưng hình như thượng đế đã nghe được tiếng lòng của cậu, cho cậu một cô búp bê hàng thật giá thật.

Cô ấy tên là Bella, là một cô bé người Trung Quốc.

Cậu không biết đất nước ấy ở đâu, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản cậu yêu thích vùng đất đó.

Bởi vì đó là quê hương của búp bê Tây Dương với mái tóc màu đen.

Gần như chiều nào Tô Thanh Gia cũng đi tìm Carlos cùng cậu luyện tập. Cô nhi viện cách nhà Tô Thanh Gia tầm hai mươi phút đi xe, chỉ sau mấy lần. Carlos đã học được cách đội cô ở trạm xe.

Không những thế, Carlos còn nói cho cô biết một lối đi bí mật, có thể đi thẳng tới sân thể dục nhỏ.

Tô Thanh Gia rất vui vẻ, bởi vì Carlos đã bắt đầu chia sẻ bí mật của cậu với cô.

Hãy tha thứ cho tâm tư thánh mẫu của cô, mặc dù cô không hiểu biết nhiều nhưng rất muốn giúp cậu ấy.

Chỉ tại cậu bé Tây Ban Nha gầy teo này rất kiên cường và có khuôn mặt rất đẹp trai.

Còn cả đôi mắt xanh xám mà cô yêu thích nhất nữa.

Mấy hôm nay Tô Thanh Gia giúp Carlos tập luyện, kể từ đó cậu không còn đeo bao cát vào chân nữa, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nguyên nhân lớn khiến cô trở thành fan bóng đá là bởi vì mê những anh chàng đẹp trai, bọn họ phát ra hormone nam giới, từng giọt mồ hôi rơi xuống, còn cả vòm ngực rắn chắc khi còi áo đấu ra nữa.

Nhưng là một fan bóng đá có lí trí, Tô Thanh Gia còn biết rất nhiều kiến thức rèn luyện.

Hon nửa tháng đó, Carlos như biến thành miếng bọt biển hấp thụ hết kiến thức Tô Thanh Gia dạy.

Hôm nay, Tô Thanh Gia dạy cho cậu động tác làm nóng người mới.

Cô đỡ cánh tay Carlos, nâng chân trái lên rồi co lại trên không, giữ thẳng người, đùi phải từ từ hạ xuống, đến khi đùi và vói bắp chấptạo thành một góc khoảng chín mươi độ thì lại từ từ duỗi thẳng.

Sau đó lại cong rồi lại duỗi, lặp đi lặp lại mấy lần.

Carlos học theo Tô Thanh Gia, hai người giữ tay cho nhau, từ từ co chân, mỗi chân làm mười lần rồi đổi sang chân khác.

Đây là một động tác làm nóng người tương đối khó, yêu cầu chân phải giữ vững trạng thái cân bằng, hai người phải biết phối hợp, không được lờ kéo nhau, lúc nào cũng phải thẳng người.

Nhưng rõ ràng năng lực khống chế của Carlos rất tốt, mới làm lần đầu đã cực kỳ đúng chuẩn.

Không chỉ động tác này mà tất cả động tác Tô Thanh Gia dạy cậu, Carlos cũng có thể hoàn thành rất tốt, hon nữa còn cố gắng tự tập lại rất nhiều lần.

Vừa rồi Tô thanh Gia giải thích với Carlos: “Động tác làm nóng người này tác động rất nhiều đến cơ thể, đặc biệt là các dây chằng.” Tô Thanh Gia giờ tay tỏ ý tạm dừng, có vẻ như sắp ngã.

Chờ đến khi hai chân đứng vững, Tô Thanh Gia chỉ vào phần sau bắp đùi mình: “Dây chằng kéo dài từ đây xuống, giống như một sợi dây thừng được vắn lên chủ yếu để khống chế đầu gối. Động tác này rất có tác dụng với các bó cơ, giúp anh rèn luyện các dây chằng khống chế đầu gối.”

“Nhưng nếu anh không giữ thẳng, duy trì sự cân bằng thì không thể đạt được kết quả như mong muốn, đôi khi còn làm dây chằng đầu gối bị thương nữa.”

Vỗ vỗ bả vai Carlos, Tô Thanh Gia tươi cười rạng rỡ, mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên cái trán nhẵn nhụi, cô nói: “Nhưng động tác này cũng có thể tăng cường lực lượng ở chân, gia tăng sức bật.”

Mặc dù cô không đá bóng, nhưng đã từng tập mấy động tác yoga.

Carlos nhìn Tô Thanh Gia có chút xuất thần, nhưng do bình thường cậu ít nói chuyện cho nên Tô Thanh Gia cũng không phát hiện điều gì bất thường.

“Cậu bé xinh đẹp, cố gắng lên.” Tô Thanh Gia lại tiếp tục rèn luyện với cậu.

“Cậu bé xinh đẹp” là biệt danh của Carlos, cậu cực kỳ nhạy cảm với mấy chữ này. Lần thứ hai Tô Thanh Gia đến đây đã biết biệt danh này của cậu, mặc dù khi đó mặt Carlos đen sì, nhưng cô cảm thấy, biệt danh này vô cùng thích hợp.

Thật bất ngờ lại nghe thấy biệt danh này từ miệng Tô Thanh Gia.

Nhưng tại sao cậu lại cảm thấy thích thích thế nhỉ?

Carlos lại nhìn khuôn mặt cô một chút, trắng trẻo mịn màng như trân châu.

Đúng vậy, như trân châu, bởi vì cậu cảm thấy những thứ như sữa rất dễ dàng tan biến, không hợp với búp bê của cậu, thế nên đổi sang thứ khác để so sánh.

Nhất định là tại giọng nói của búp bê quá ngọt ngào, cho nên cậu mới bị mê hoặc và cảm thấy “cậu bé xinh đẹp” rất êm tai. Nhất định là như vậy rồi.

Lời tác giả: Càng ngày càng ngọt, ngọt như ngâm kẹo vậy. Các bạn ăn kẹo ngon không? À mà quên làm gì có ai mua kẹo cho các bạn. Haha....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Dâu Tây □

Cuối tuần này, Carlos không nán lại trong sân tập của cô nhi viện để luyện bóng như trước đây.

Đương nhiên, cậu cũng không còn cô độc như xưa.

Bởi sẽ có một cô bé búp bê tóc đen đi cùng cậu.

Carlos mặc đồ mới, không rõ bộ đồ ấy được phát hồi nào, đến bản thân cậu cũng không biết đã bao lâu cậu mới để ý tới cách ăn mặc như vậy.

Trong lúc ngồi chờ trên băng ghế ngoài trạm xe bus, Carlos có hơi hồi hộp, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú vẫn trầm ngâm như ngày thường, bàn tay nắm chặt bó trong túi quần, do đó không ai nhận ra cảm xúc của cậu.

Carlos nhìn thoáng qua vật thể phản chiếu được bóng mình ở phía trước. Thật tuyệt, hôm nay mái tóc của cậu vừa mềm mại không lộn xộn giống như tổ chim nữa.

Hôm nay là lần đầu tiên Tô Thanh Gia hẹn cậu đi chơi.

Thời gian chờ đợi vừa dài vừa nhàm chán, nhưng khi cô bé mặc váy đỏ xuất hiện trước mặt cậu, dường như tất cả mọi thứ đều trở nên tốt đẹp lạ thường.

Lần này, Tô Thanh Gia ra ngoài để chọn một ít hoa tươi cần cho việc dưỡng da. Người dân Barcelona may mắn được hưởng thụ điều kiện khí hậu và địa lý thuận lợi, sự lãng mạn của Tây Ban Nha khiến cho chợ hoa tươi trở nên tập nập.

Có một chàng trai điệu dáng, giàu tình cảm hào phóng mua một giỏ hoa tươi từ cô gái bán hoa, dành tặng cho một cô nàng xinh đẹp quyền rũ.

Những cuộc gặp gỡ tình cờ không chỉ có ở thành cổ Lệ Giang [*], trong thành phố này, sự hấp dẫn giữa con người với nhau lúc nào cũng chói bóng như trên những cồn cát bên bờ biển vàng nơi Gold Coast [*].

[*]Lệ Giang là một thành phố thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

[*] Gold Coast là một thành phố thuộc tiểu bang Queensland ở nước Úc.

Hai người chuyển sang một chuyến xe công cộng khác, Carlos chuẩn bị đưa cô đến đại lộ La Rambla [*]

[*] La Rambla: là con đường biểu tượng của thành phố Barcelona. Đại lộ dành cho người đi bộ này luôn rất tấp nập.

Đại lộ Rambla là nơi có lượng khách du lịch lui tới lớn trên thế giới. Nó từng là con phố quan trọng nhất ở Barcelona, bây giờ nó chia cắt thị trấn cổ ra làm hai. Dòng người qua lại ngược xuôi chứng tỏ nơi này có sinh lực vô hạn, những ngọn đèn không bao giờ tắt và rượu bia có hương vị nồng đậm đã kích thích con người ta tìm đến nơi này, chìm trong vui sướng suốt đêm ngày.

Trước đây nơi này chỉ là một con sông đầy ắp phù sa. Trải qua bao lần chiến tranh, những hiệu sách và cửa hàng bán hoa vẫn còn như những di tích cổ. Trên đường lớn đầu đầu cũng thấy người trẻ tuổi nâng cốc bia. Ngoài ra còn có cả một đám người làm nghề đặc biệt - nghệ sĩ đường phố.

Bọn họ tụ tập khắp các ngã tư đường để biểu diễn nghệ thuật, khiến cho mỗi góc phố đều toát lên sức hấp dẫn kỳ diệu. Họ cạnh tranh sự sáng tạo, cười không biết mỏi mệt.

Gần đó cũng có chợ chuyên bán một lượng hoa tươi khổng lồ, các loại hoa có trên khắp thế giới đều tập hợp ở đây, không có chuyện bạn tìm không thấy hoa có bạn muốn.

Tất nhiên, Carlos tới đây cũng vì có chút lòng riêng - trừ sân tập nhỏ thì ở bên ngoài, đây là nơi mà cậu thích đến nhất, bởi vì ở đây, mỗi người đều tìm kiếm sự cô độc, đều là người lang thang không có nhà để về.

Giống như cậu vậy.

Đầu tiên hai người đi mua hoa. Tô Thanh Gia dịch tên của những loại hoa tươi sang tiếng Tây Ban Nha rồi viết vào sổ ghi chú. Đó là bài thuốc cô có được từ một phu nhân đã lớn tuổi ở Bắc Kinh. Người ấy ở trong tư hợp viện, đã bao năm trôi qua, bà vẫn mặc sườn xám như cũ, giữ dáng vẻ nghiêm túc.

Bà đã lớn tuổi lắm rồi, nhưng khi bà bước về phía bạn với đôi giày cao gót dưới chân, bạn vẫn sẽ bị vẻ đẹp hoài cổ của bà làm cho ngây người.

Tô Thanh Gia phải nhờ vào nhiều mối quan hệ mới tìm được bà, nói chuyện với bà. May mắn thay, thông qua đoạn nói chuyện ấy, cô đã có cơ hội phỏng vấn bà.

Nghe nói phương thuốc này được lưu truyền từ hoàng cung ngày trước, chuyên dùng cho phi tần trong cung, được liệu chủ yếu là hòa tươi, chia theo tỉ lệ rồi phơi khô, sau đó bị nghiền nát để làm thành cao bôi, thoa lên toàn thân, không hề nguy hại đến cơ thể. Nghe nói nếu như sử dụng từ khi còn nhỏ còn có thể khiến da luôn mềm mại như da em bé.

Tô Thanh Gia nhớ tới lời của vị phu nhân, cảm thấy chắc hẳn là có công hiệu.

Vào năm tháng thiếu thốn vật chất trước kia, có lẽ chỉ có quý tộc mới được hưởng thụ thứ đồ xa hoa này, nhưng bây giờ lại khác.

Carlos dẫn cô đi dạo vài vòng khắp chợ hoa, không bao lâu đã mua xong các loại hoa tươi cần thiết, hơn nữa hoa cô vẫn còn rất tươi mới, cánh hoa mềm mại thấm đẫm nước, rất phù hợp với yêu cầu.

Tô Thanh Gia chuẩn bị làm trước một bộ đề thư, cô mua số lượng hoa tươi gấp ba lần, lỡ bị hư còn thay thế được. Lượng nguyên liệu gấp ba lần công thức cũng không nhiều, dùng giấy bó lại chỉ thành một bó lớn. Trong lúc đi vòng quanh, bọn họ phát hiện một hiệu thuốc nằm gọn trong một góc nhỏ, sau khi đi vào hỏi thăm, Tô Thanh Gia phát hiện tất cả nguyên vật liệu cô cần chỗ này đều có.

Carlos rất chủ động ôm hết tất cả đồ vào lòng. Cậu thiếu niên đẹp trai tóc vàng mắt lam khiến cô gái bán hoa bên đường xấu hổ đỏ mặt, Tô Thanh Gia rất muốn chụp hình cậu. Nhưng mà cô không mang theo máy ảnh.

Thật là đáng tiếc. Cô lại nhìn về phía cậu, ngắm mái tóc vàng mềm mại, ngắm gương mặt vui trong đám hoa tươi, ngắm cả ánh mắt màu lam pha xám. Sau này trưởng thành, cậu nhất định sẽ trở thành một anh chàng cực kỳ đẹp trai.

Carlos cảm thấy ngượng ngùng khi bị cô nhìn mãi. Tô Thanh Gia phát hiện, dù là lúc hỏi hộp, then thùng hay những cảm xúc khác bùng nổ, tai phải của cậu đều sẽ rung lên nhẹ nhẹ.

Giờ thì vành tai ấy không chỉ khẽ rung mà còn trở nên đỏ bừng. Da cậu rất mỏng, nhìn qua rất giống một quả anh đào đỏ nhỏ.

Tô Thanh Gia nín cười nhìn sang chỗ khác, cực kỳ không nỡ làm ngại ngùng.

Không biết vì sao mà Carlos có vẻ hụt hẫng. Tô Thanh Gia phát hiện cậu hơi mất mát, cô mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta qua đại lộ Rambla được chứ? Anh làm hướng dẫn viên du lịch cho em được không?”

Carlos gật đầu, hơi nóng trên khuôn mặt vẫn chưa kịp tan đi hết. Hai người đã quen nhau hơn nửa tháng. Tô Thanh Gia phát hiện cậu bé này cực kỳ không thích nói chuyện, cậu tựa như chú ốc sên mặc trên mình một chiếc áo giáp rất dày, luôn tự nhốt mình ở bên trong đó.

Đến tận giờ cậu mới dần lộ ra chút cảm xúc, cố gắng giao lưu với một vài người khác.

Người khác ở đây còn ai khác chính là Tô Thanh Gia.

Carlos đi đằng trước dẫn cô đi.

Ký ức của cô về đại lộ Rambla đã rất mơ hồ, nay quay lại chốn cũ, từng mảnh ký ức bé dần được chấp vá lại.

Những nghệ sĩ đường phố đang trình diễn tiết mục của chính mình, tiếng đàn guitar du dương êm dịu hòa vào gió khiến người ta say mê, những nghệ nhân thủ công với tay nghề khéo léo đã dùng những trang giấy tạo nên hoa giả bằng vụn giấy, trong hiệu sách trưng bày những câu chuyện xưa về các dũng sĩ giết rồng, dòng máu rồng thiêng chảy xuôi xuống mảnh đất Barcelona, từng giọt bắn tung tóe và hóa thành hoa hồng nở rộ.

Ở nơi điều mới và cũ giao hòa với nhau, những kiến trúc luôn mang vẻ đẹp tĩnh lặng, tất cả đã chứng kiến sự thay đổi qua bao sóng gió thăng trầm.

Trên đại lộ có rất nhiều họa sĩ vẽ phác thảo cho người đi đường. Tô Thanh Gia suy nghĩ đôi chút rồi đẩy Carlos qua đó.

“Cậu bé xinh đẹp, hôm nay anh đẹp như một bức tranh vậy.” Carlos nghe thấy lời khen ngợi thì hơi ngẩn ra.

“Giờ anh lưu lại một kỷ niệm ở đây đi.”

Tô Thanh Gia chân thành nhờ họa sĩ vẽ phác thảo cho cậu bé cầm bó hoa. Họa sĩ cũng rất thích cậu bé đẹp trai này, ông bảo Carlos đứng yên dưới ngọn đèn đường, bắt đầu phác họa những nét đầu tiên.

Carlos không biết làm sao, không biết hướng tầm mắt về phía nào, hai tay ôm hoa của cậu đỏ đẫy mỡ hời. Cậu đã đi qua đường phố này rất nhiều lần, cũng từng gặp rất nhiều người nhờ họa sĩ vẽ tranh cho.

Có một lần, vì mãi mê xem một người biểu diễn ảo thuật trên đường nên đã vô tình chặn đường một du khách. Du khách rất tức giận, bảo cậu rút ngay, cậu nghe rõ người ta mắng “Thằng ăn mày bán thú”, trong khi đó cậu luôn miệng nói xin lỗi.

Nhưng hôm nay, cậu đã được thành người mẫu ở chỗ này, đám đông xung quanh cậu đều vui vẻ nhìn cậu mà cười.

Carlos nhìn thoáng qua cửa tiệm có búp bê mà cậu luôn mong có được, sáng sủa sạch sẽ, nhưng cậu chợt phát hiện mình không còn nhớ dáng vẻ búp bê ấy như thế nào, chỉ nhớ mơ hồ là mái tóc có ấy màu vàng.

Đường như trong khoảnh khắc ấy, sự cô độc, sự khinh bỉ của người khác đã rời khỏi cậu.

Cậu nhìn sang cô bé mặc váy đỏ đang chăm chú ngắm nhìn họa sĩ vẽ tranh bên cạnh. Barcelona có truyền thuyết nổi tiếng liên quan đến dũng sĩ giết rồng, vị dũng sĩ ấy đã cứu một cô gái xinh đẹp khỏi khu nhà ở Casa Batlló [*].

[*] Casa Batlló: là một tòa nhà có kiến trúc rất đặc biệt và là địa điểm du lịch nổi tiếng của Barcelona, Casa Batlló có nghĩa là “Ngôi nhà của những chiếc xương”. Mái nhà của Casa Batlló được ví như xương của con rồng khổng lồ bị giết bởi thánh George.

Carlos nghĩ, nếu như cô gái đó là Bella, cậu nhất định sẽ sẵn sàng giương thanh đao lên, lao vào bụi gai mà không có chút sợ hãi.

Thật ra hôm nay cậu luôn muốn nói với Bella rằng: "Em thật xinh đẹp", nhưng ánh mắt Bella nhìn cậu khiến cậu ngưng ngừng, cậu muốn ngăn ánh mắt ấy lại nhưng chẳng nổi chút nào.

Đợi đến khi cậu muốn nói rằng "Em nhìn anh nữa đi,nhiều thêm một chút càng tốt." thì Bella lại không nhìn nữa.

Điều này làm cậu không vui chút nào.

Có điều Bella bỏ tiền nhờ họa sĩ vẽ tranh, vậy... Hẳn là cô sẽ mang về nhà.

Ngồi đến đây đã thấy phản kích rồi.

Những đám mây màu đỏ dần lan khắp mặt cậu. Mấy ngày nay nóng thật đấy, Carlos trầm nghĩ.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, chốc lát họa sĩ đã vẽ xong, Tô Thanh Gia gọi Carlos lại: “Vẽ xong rồi, anh xem chút đi, có phải rất đẹp không?” Cô lại nói: “Anh đứng đó lâu vậy, tay anh có mỏi không? Hay là để em cầm hoa đi.”

Carlos vội vàng cầm hoa lui về phía sau, áp a áp ứng: "Không... Không cần đâu, tay anh không mỏi... Anh có thể cầm được mà.”

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy mình giống một tên cướp mạnh mẽ đoạt đi quần áo của dân nữ. Ôi trời! Cô đang nghĩ đến chuyện quái gì thế này?

“Được rồi, vậy nếu anh mệt thì nói với em, để em cầm thay. Này, anh xem thử tranh có đẹp không?”

Carlos ôm hoa trong ngực, ngẩng nhìn Tô Thanh Gia. Khi xác định đối phương đang ngắm nghía bức tranh chăm chú, cậu mới dám bước nhẹ lên trước một bước. Trên giá vẽ bằng gỗ là giấy vẽ trắng thuần, những nét vẽ uyển chuyển hiện lên dưới đôi tay lưu loát của người họa sĩ, từng đường nét đều được khắc họa rất kỹ, hoa tươi trong lòng nửa che nửa lộ xương quai xanhcủa cậu.

Nơi khiến người khác rung động nhất là đôi mắt cậu, đôi mắt ấy dường như có thể làm tan chảy và làm ấm cả đỉnh núi tuyết Pyrénées. Dường như họa sĩ rất ưu ái dáng vẻ của cậu, độ cong và độ rậm của hàng mi đều được vẽ tương xứng, ánh mắt lóe lên, nhìn về nơi xa xôi nào đó.

Hóa ra trong mắt người khác cậu có dáng vẻ này. Carlos trầm nghĩ, không biết trong mắt Bella thì sao? Trong lòng cô có phải cậu cũng ấm áp và dịu dàng như thế không?

Cậu không dám hỏi ra ngoài miệng, lúc này, cậu cảm thấy lời sơ Rosa hiền lành nói không sai, làm người phải có hy vọng và biết chờ đợi.

Cậu hy vọng Bella cũng nghĩ như vậy.

Rất nhiều năm về sau, bức tranh này được xuất hiện trong buổi đầu giá từ thiện nhằm viện trợ trẻ em châu Phi. Không ai có thể xác định bức tranh này được vẽ ở đâu, do họa sĩ nào vẽ, nhưng ánh nhìn của cậu bé năm ấy dường như có thể xuyên thủng trang giấy, đi vào lòng người.

Tên cậu thiếu niên ấy đã vang vọng khắp thế giới, tính ra thì có đến hàng trăm triệu người đã điên cuồng hò hét tên cậu, đã si mê muốn lấy được áo chơi bóng thám đấm mồ hôi của cậu. Cậu trở thành dấu ấn của thời đại mới.

Bức tranh ấy được chính cậu đặt tên “Cậu bé xinh đẹp”.

_____

Lời tác giả: Đã đủ ngọt ngào chưa cac bạn?

Bạn đang đọc truyện *Mối Lẫn Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: Dâu Tây □

Đương nhiên hiện giờ bức tranh có giá "trên trời" vẫn chưa nổi tiếng, hơn nữa nó còn bị chính chủ nhân của nó ghét bỏ. Bởi vì Tô Thanh Gia bảo Carlos mang bức tranh về bản thân về cô nhi viện.

Carlos: Đừng để ý tới tôi, tôi muốn yên tĩnh, cũng đừng hỏi tôi yên tĩnh là gì.

Bức tranh: o(￣へ￣)o Tại sao cậu lại trách tôi?

Cậu cất bức tranh đi, xong cả hai lại tiếp tục đi dọc đến cuối đại lộ La Rambla, nơi có một tượng đài đứng sừng sững, ngay cả quảng trường này cũng được đặt theo tên của ông.

Columbus [*], nhà thám hiểm vĩ đại nhất thế kỷ.

[*] Columbus (theo tiếng Latinh): hay được biết đến với tên gọi Cristoforo Colombo. Là một nhà hàng hải người nước Cộng hòa Genova và một đô đốc của các vị Quân chủ Công giáo Tây Ban Nha, mà những chuyến vượt Đại Tây Dương của ông đã mở ra những cuộc thám hiểm Châu Mỹ cũng như quá trình thực dân hoá của Châu Âu.

500 năm trước ông đã tin rằng trái đất có hình cầu. Vì tìm kiếm viện trợ hàng hải mà lưu lạc từ nước Ý đến đây. Tượng đài này được xây dựng nhằm đánh dấu 4 lần băng qua Đại Tây Dương của ông, bức tượng cao 60 mét, ngón tay ông chỉ ra biển rộng, vẫn luôn vươn đến đại lục mới mà ông đã từng phát hiện.

“Carlos, anh có biết tượng điêu khắc này không?” Tô Thanh Gia quay sang hỏi cậu bé vẫn luôn cúi đầu từ khi tạm biệt vị họa sĩ kia, cô có thể cảm giác được tâm trạng của cậu không tốt, nhưng do gương mặt lạnh không lộ rõ cảm xúc nên Tô Thanh Gia cũng không rõ vì sao tâm trạng của cậu lại không tốt.

Carlos cắn cắn môi dưới, do dự một hồi mới nói: “Ừ, anh biết. Ông ấy là Columbus, đã tìm ra đại lục mới dưới sự giúp đỡ của hoàng gia Tây Ban Nha.” Suy nghĩ một chút Carlos lại bổ sung tiếp: “Người dân Barcelona ai cũng đều biết điều này.”

“Khi đó ông ấy kiên định tin trái đất hình cầu nhưng không ai tin tưởng điều này, vậy mà cuối cùng ông đã làm được.” Trái qua nhiều ngày như vậy, Tô Thanh Gia thấy rõ sự khắc khổ và kiên cường của Carlos: “Trước khi đặt chân đến Tây Ban Nha, Columbus nghèo không xu dính túi, nhưng ông ấy đã phát hiện ra lục địa mới.”

Cô đang khích lệ cậu, Carlos hiểu được ẩn ý trong lời nói của cô.

“Columbus đã thất bại tới ba lần, nhưng chỉ cần thành công một lần như vậy là đủ rồi, ông nhận được viện trợ trong chuyến đi thứ tư, có kinh nghiệm ba lần trước làm cơ sở nên lần này ông đã thành công. Những vất vả, gian nan thử thách là nền tảng của sự trưởng thành. Chỉ cần không gục ngã trước nó thì nó sẽ gia tăng thêm sức mạnh cho anh. Không phải trong bụi hoa hồng có gai. Mà là trong bụi gai có hoa hồng.” Tô Thanh Gia quay đầu nhìn về phía cậu: “Carlos, anh rất giỏi. Edison còn thất bại nhiều lần như vậy, anh mới chỉ một lần thì sợ gì chứ.”

Phía sau cô là cả đại dương mênh mông, bầy hải âu với đôi cánh trắng ngần đáp xuống nơi có đứng, làn gió ẩm ướt thổi bay mái tóc đen mượt, ánh mắt trong như lưu ly.

Khoảnh khắc đó ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp không gian.

Đường như cậu đã tìm được lý do để vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc rồi.

“Anh nhất định sẽ thành công!!!!” Carlos lớn nhìn cô lớn tiếng hét, “A....a...a”

Tô Thanh Gia cũng bị cuốn, xoay người đối diện với biển rộng lớn tiếng hét: “A...a...”

Hai người nhìn nhau cười. Sau đó rượt đuổi đùa giỡn trên quảng trường Columbus, rồi xin chút đồ ăn của người đi đường để ném cho hải âu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, ánh mặt trời đã từ từ lặn xuống. Carlos đưa Tô Thanh Gia về nhà, sau đó đưa hoa tươi và được liệu ôm trong lòng cho Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia khẽ ngửi đóa hoa đã hơi héo đi, vẫn còn rất thơm, không ảnh hưởng tới hiệu quả của việc điều chế.

Trở lại ký túc xá, Carlos lấy tranh từ trong lòng ra, cho dù không vui vì Tô Thanh Gia không mang bức tranh này về nhưng cậu vẫn cẩn thận mở nó ra, kẹp vào giữa hai quyển sách thật dày, sau đó bỏ vào trong chiếc hộp trên đầu giường.

Trong đó còn có một quả bóng mới tinh và một bình nước có lá cò màu đỏ.

Hôm nay Tô Thanh Gia ở trong phòng ngủ chơi đùa với mớ hoa cô và được liệu mà cô mua về hơn hai mươi ngày trước. Cô xay chúng thành bột, chưng cất và phơi khô, lại trộn thêm vài nguyên liệu cần thiết như tinh dầu hoa hồng. Vậy là kem bôi của cô đã hoàn thành, rất đáng mừng là số nguyên liệu cô mua gấp ba lần nhưng không bị lãng phí chút nào.

Làm xong kem bôi cần phải để yên hơn nửa tháng. Hôm nay chính là ngày có thể kiểm nghiệm thành quả.

Tô Thanh Gia vô cùng kích động thiếu chút nữa bùng nổ khẩu âm Đông Bắc lắm rồi... Mẹ ơi, ai đó giúp tôi bình tĩnh chút đi.

Mở chiếc hộp nhỏ khắc mẫu đơn quắn tơ vòng xung quanh ra, đây là chiếc hộp cô mang tới từ Trung Quốc. Lúc ấy cũng không ra nên đựng cái gì, chỉ đơn giản là thấy đẹp nên mang theo mười cái, tất cả đều đặt trong hộp trang điểm.

Bên trong chiếc hộp nhỏ là lớp kem hồng trong suốt, mang mùi hương độc đáo quắn quanh, Tô Thanh Gia vươn ngón trỏ chạm vào, xúc cảm truyền đến mềm mại giống như dòng nước đang chuyển động vậy, nhưng nó lại có hình dáng nhất định, không hề gây cho người bôi cảm giác khó chịu.

Nhanh chóng quẹt thử một chút lên mu bàn tay mịn màng trắng nõn, vì nhiệt độ cơ thể nên lớp kem hơi tan ra. Sau khi nhẹ nhàng thoa đều, Tô Thanh Gia giờ tay ra trước mắt, bàn tay vốn dĩ đã trắng nõn giờ nhìn càng không rõ lỗ chân lông và vân da, mu bàn tay trơn mịn một vùng, thoải mái như chạm vào dòng nước vậy.

Thành công rồi! Cố gắng nhiều ngày cũng không uống phí, đúng là không uống công cô năn nỉ Tô Tĩnh Khang mua cho cô một bộ dụng cụ thí nghiệm hóa học.

Nóng lòng muốn thử nghiệm hiệu quả của loại kem này, Tô Thanh Gia chui vào trong nhà vệ sinh tắm rửa, sau khi lau sạch liền bôi kem lên.

Thật sự rất tốt, còn lưu lại mùi thơm trên người. Xem ra những bài thuốc khác thể điều chế dần.

Sau khi mặc quần áo xong, Tô Thanh Gia ngược nhìn đồng hồ, đã hai giờ rưỡi, bình thường hai giờ cô đã đến cô nhi viện, Carlos sẽ ở trạm xe buýt chờ cô.

Chạy vội xuống lầu, lúc Tô Thanh Gia đang mang giày thì Minh Linh đi tới, bà hơi bất ngờ hỏi: “Bella, hôm nay trời mưa mà con vẫn muốn ra ngoài luyện bóng với Carlos ư?”

Minh Linh rất thích Carlos, tuy rằng chưa từng gặp mặt nhưng nghe con gái mình nói tiếng Tây Ban Nha ngày càng lưu loát, Minh Linh liền cảm thấy cận bạn nhỏ này rất tốt, với lại nghe con gái nói cậu bé còn rất đẹp trai nữa.

Phòng Tô Thanh Gia luôn đóng kín cửa sổ, còn kéo rèm nên cô không nghe thấy tiếng mưa rơi, vừa nghe Minh Linh nói vội chạy đến trước cửa sổ ngó nhìn: “Trời mưa thật rồi!”

Khí hậu Địa Trung Hải khiến cho người ta không thể nào đoán trước được. Buổi sáng trời vừa mưa một lát, đến buổi chiều lại tạnh ráo như không có gì, có đôi lúc lại nắng mấy ngày liền.

Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát, sau đó cô vẫn tìm chiếc ô, đi ủng vào rồi cầm ô bước tới trước mặt Minh Linh đang đưa người: “Thưa quý bà xinh đẹp, con ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay ạ.”

Minh Linh nhún nhún vai, bà xoay người đi đến phòng tập đàn.

Mùa hè hanh khô nóng bức, ai cũng mong mỏi có một cơn mưa, nhưng Tô Thanh Gia lại không quá mong chờ nó đến. Cô bước xuống xe, mở chiếc ô ra, lau những giọt nước mưa ướt nhẹp đọng trên mi mắt, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó trong màn mưa.

Carlos vẫn thích đứng ở trạm dừng xe buýt đợi cô, lẳng lặng nhìn dòng xe qua lại, ánh mắt lướt qua từng chiếc xe như đợi chờ gì đó. Nơi đó không có thứ gì dùng để che chắn, Carlos chỉ im lặng đứng chờ bên cạnh trạm dừng giống như cột đèn giao thông.

Tô Thanh Gia vội vàng chạy tới, nước mưa bắn đầy lên ông quần cô: “Carlos, sao anh không tìm chỗ tránh mưa. Anh nhìn anh xem, mưa ướt đẫm hết cả người rồi, sẽ bị cảm đấy có biết không hả đồ ngốc?” Tô Thanh Gia cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc đi đã mang theo một chiếc ô thật to, tuy chiếc ô này không đẹp như cái mà cô thường dùng, nhưng nó có thể che cho hai người khỏi bị ướt.

Cả người Carlos đều ướt sũng. Tô Thanh Gia nhìn thấy nước mưa chảy thành dòng từ bắp chân cậu xuống, hàng mi dài rậm cũng dính đầy nước mưa, nhưng đáy mắt cậu như ánh sao lấp lánh.

“Cơ thể anh rất khỏe, sẽ không bị cảm đâu.” Carlos trả lời, nhưng Tô Thanh Gia lại nghe thấy kiểu “Vịt chết còn mạnh mẽ” trong lời của cậu.

“Trời mưa lớn vậy mà anh không biết đứng trú ở bên kia sao? Mau lau đi, mặt anh cũng có thể ướt rồi đấy.” Tô Thanh Gia lấy khăn giấy từ trong ba lô ra đưa cho cậu.

Carlos nhận lấy khăn giấy, cậu nói: “Cảm ơn.” Rồi cậu lại nói thêm một câu: “Anh sợ nếu không đứng ở đó thì khi em đến sẽ không nhìn thấy anh.”

Tô Thanh Gia muốn mắng cậu là ngốc, nhưng lời đến đầu lưỡi lại cổ nuốt vào trong bụng.

Ánh mắt cậu quá chân thành, đôi mắt xám xanh kia gần như đã đông đầy hình bóng cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy cậu bé này thực sự khiến mình phải lo lắng và quan tâm.

Cậu lớn lên trong cô nhi viện một cách cô độc, không ai có thể bước vào thế giới của cậu. Cậu dùng sự lạnh lùng làm lớp áo để chặn lại cái lạnh lẽo mà người khác mang tới, cậu tựa như một vùng đất băng giá vĩnh viễn cô độc, mãi mãi không thể nở ra đóa hoa ấm áp.

Cậu không dám trông đợi điều gì, cậu sợ sau khi tất cả tan vỡ sẽ phải một mình cô độc liếm láp vết thương.

Cô có tài đức gì mà lại giành được tình cảm chân thành nhất của cậu bé này cơ chứ.

Trên đường đi, Tô Thanh Gia nghĩ có lẽ hôm nay Carlos sẽ không tập bóng, nhưng lòng cô vẫn cứ cảm thấy không yên, suy đi nghĩ lại cô thấy mình vẫn nên đi một chuyến xem sao.

Thật may là cô đến rồi. Nếu cô không đến thì không biết Carlos còn đứng đợi ở đây bao lâu nữa.

Cô che ô lên rồi cùng Carlos quay về cô nhi viện.

“Người anh đã ướt thế này rồi, mau về tắm rửa thay quần áo đi.” Cô nói với vẻ hơi rầu rĩ, còn hơi mang giọng mũi.

Bỗng nhiên Carlos cảm thấy không hề lạnh nữa, mặc dù cậu đã đứng chờ dưới mưa gần một tiếng liền. Trong lúc chờ đợi, có lúc cậu cũng muốn tìm chỗ trú mưa hay quay về ký túc xá lấy ô, nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm. Cậu biết khả năng Bella đến là rất nhỏ, nhưng cậu không muốn lỡ như cô tới mà không thấy cậu, như vậy thì phải làm sao đây.

Nhưng mà, Bella đã tới rồi.

Carlos không thích đi bằng cửa chính của cô nhi viện, bọn họ quay về bằng con đường ở chỗ sân tập.

Chiếc lon dùng để luyện tập hứng đầy nước mưa, quả bóng cũ nát nằm trong hố cát như đang chịu lễ rửa tội. Đột nhiên Tô Thanh Gia nảy ra một ý nghĩ, cảm giác buồn phiền trong lòng khiến cô chưa kịp suy nghĩ nhiều mà đã hành động luôn rồi.

Cô chạy tới nhặt chiếc lon đặt trước khung thành, hét lớn về phía Carlos: “Carlos, dùng quả bóng của anh đá ngã chiếc lon này đi.”

Carlos gạt đầu một cái, mái tóc vàng của cậu ướt nhẹp, vừa hất đầu một cái là nước mưa văng tung tóe. Cậu đi về phía hố cát, đặt quả bóng lên đường đua. Khoảng cách rất xa, lại thêm màn mưa cản trở tầm nhìn.

Cậu liều mạng ép mình mờ mắt, cố gắng tìm kiếm góc độ và lực đá phù hợp.

“Cố lên! Carlos! Cố lên! Carlos! Cố lên!” Tô Thanh Gia khoa tay múa chân với cậu.

Sau đó Tô Thanh Gia lập tức nghe thấy tiếng chiếc lon bị đá văng đi, vô cùng rõ ràng.

Quả bóng bay đi rất xa, ngay cả Tô Thanh Gia cũng giật mình, cô chạy tới che ô cho Carlos, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ bất phục, cô ngẩng đầu nhìn Carlos, nói: “Anh giỏi quá đi, đá rất chuẩn.”

Lần này Carlos không cần Tô Thanh Gia giúp đỡ cũng có thể nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, cậu giành nụ cười này cho cô.

Khi cả hai quay trở lại cô nhi viện, Tô Thanh Gia cười ngọt ngào đưa mắt nhìn cậu đi vào bên trong.

Cậu bé này bắt đầu lớn rồi, Tô Thanh Gia muốn tìm một vị huấn luyện viên bóng đá chuyên nghiệp cho cậu, cậu rất có năng khiếu, không nên để bị vùi lấp.

Đó cũng là lúc mà vị huấn luyện nghiệp dư như cô phải rời đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Carlos đếm ngón tay: Cô ấy đến, không đến, đến, không đến... Cô ấy không đến!???

Tô Thanh Gia: Anh bắt đầu đếm từ chỗ “không đến” đi.

Carlos: Cô ấy không đến, đến, không đến, đến... Cô ấy đến! (☆_☆) Quá tốt rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nếu nhắc tới nơi đã sản sinh ra những nhân tài quân sự kiệt xuất, có lẽ mọi người đều sẽ nghĩ tới Học viện quân sự West Point[1], trong suốt những năm tháng chiến tranh dài đằng đẵng của thế kỷ trước, những người quân nhân trẻ tuổi xuất thân từ nơi này luôn bộc lộ ra tài năng xuất chúng của mình trên trường quốc tế.

[1] Học viện quân sự West Point hay còn gọi là Học viện Quân sự Hoa Kỳ (United States Military Academy), là một trong những trường đại học hàng đầu nước Mỹ trong việc đào tạo ra các nhà lãnh đạo xuất sắc cho tương lai với đầy đủ kỹ năng và phẩm chất hiếm có.

Còn khi nhắc tới "học viện quân sự West Point" của giới bóng đá, đương nhiên lò đào tạo trẻ La Masia[2] sẽ là sự lựa chọn hàng đầu.

[2] La Masia hay còn gọi là La Masia de Can Planes, là một trung tâm huấn luyện cầu thủ bóng đá trẻ của câu lạc bộ Barca và là lò đào tạo bóng đá trẻ nổi tiếng tại Tây Ban Nha cũng như trên toàn thế giới.

Học viện bóng đá La Masia được thành lập vào năm 1979, nằm phía bên trái con phố Aristides Maillol tại thành phố Barcelona (Tây Ban Nha). Năm 1989, huấn luyện viên người Hà Lan Johan Cruyff đã mang tới cho sân vận động phủ đầy cỏ nhân tạo của CLB Barca một triết lý bóng đá tiên tiến nhất, từ đó lò đào tạo trẻ La Masia chính thức được thành lập.

Tại kiếp trước của Tô Thanh Gia, lò đào tạo trẻ này đã nổi tiếng trên toàn thế giới. Những cầu thủ kiệt xuất trong làng bóng đá như Messi, Xavi, Iniesta, Puyol, Garcia, Fabregas, Arteta[3]... đều tốt nghiệp từ đây.

[3] Tên những cầu thủ đã trưởng thành từ lò đào tạo trẻ La Masia, nhưng không phải ai cũng là người Tây Ban Nha.

Tô Thanh Gia hi vọng Carlos sẽ được nhận vào lò đào tạo trẻ La Masia, nhưng hiển nhiên là mọi đứa trẻ yêu bóng đá ở thành phố Barcelona này đều hi vọng được bước chân vào thiên đường mơ ước ấy.

Với tư cách là một người nghiệp dư, Tô Thanh Gia rất công nhận năng khiếu bóng đá của Carlos, nhưng dù sao cô cũng không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, những yêu cầu trong việc bồi dưỡng và đào tạo tố chất cho một cầu thủ chuyên nghiệp, cô không thể biết được.

Cái gọi là "người trong nghề thì hiểu tường tận, người ngoài nghề chỉ biết qua loa", cô không rõ liệu lò đào tạo trẻ La Masia này có thể nhìn thấy thứ ánh sáng chói mắt ẩn sâu trong lớp vỏ gồ ghề của Carlos hay không.

Cô muốn cố gắng một lần. Tuy rằng không ai bắt ép cô, nhưng cô muốn đối xử tốt với cậu bé chân thành ấy, cùng với đó là ước mơ cháy bỏng cậu luôn mang trong mình.

Cô bằng lòng làm Toumini[4] của cậu.

[4] Toumini: là người tìm kiếm tài năng trẻ của CLB Barca, ông cũng chính là người đã tìm ra Messi.

Mùa tuyển sinh mới của lò đào tạo trẻ La Masia sắp bắt đầu rồi, mọi người trên phố đều bàn tán xem lần này sẽ xuất hiện thiên tài có một không hai nào, những người tìm kiếm tài năng trẻ ở khắp nơi đều đổ về CLB Barca, mỗi ngày đều có máy bay chờ theo người đại diện khởi hành từ sân bay El Prat (BCN) đáp xuống nơi đây.

Ánh mặt trời cháy bỏng chiếu xuống bờ biển vàng như muốn thiêu đốt cả linh hồn.

Tất cả những việc này đều không liên quan gì đến Carlos, mỗi ngày cậu đều chi mê mải tập bóng, cậu bắt đầu thay đổi vị trí đặt chiếc lon ở đủ các góc độ khó nhằn, khoảng cách giữa cậu và chiếc lon khi dài khi ngắn. Cậu nghe thấy tiếng "chíp chíp" mà bây chim sẽ thường phát ra mỗi khi chúng đi kiếm mồi vào ban mai, lại nhìn thấy vầng thái dương chìm vào đường chân trời mỗi khi màn đêm buông xuống.

Khoảng thời gian gần đây Tô Thanh Gia rất bận, về cơ bản mỗi tuần cô chỉ có thể tới chơi cùng cậu 3 ngày.

Carlos hơi thất vọng và mệt mỏi, cậu muốn hỏi cô vì sao lại thế, nhưng không dám mở miệng.

Cậu đã cao hơn rồi, tuy rằng vẫn còn kém những cậu bé 10 tuổi khác một chút, nhưng mà... cậu cao hơn Bella đó, đây là chuyện khiến cậu vui vẻ nhất.

Carlos buồn bực trút giận vào chiếc lon, "lách cách", cậu lại đá trúng nó rồi.

Tô Thanh Gia thật sự rất bận, rất rất bận.

Đầu tiên, với tư cách là một cô gái có tuổi tâm lý là 26, tất nhiên cô sẽ không giống những đứa trẻ 8 tuổi bình thường khác, những khả năng như học tập, nắm bắt và điều khiển đều vượt trội một cách rõ rệt. Nói tóm lại là đã khiến Minh Linh nghĩ rằng con gái của bà là một thiên tài dương cầm, và để cho năng khiếu của con mình không bị thui chột, bà bắt đầu dạy đàn cho Tô Thanh Gia một cách chuyên nghiệp.

Thứ hai, Tô Thanh Gia đang âm thầm điều tra lịch làm việc của giám đốc thể thao La Masia - Carles Rexach. Mục đích rất rõ ràng, cô hi vọng, không, cô muốn giành lấy tờ giấy thông hành đầu tiên giúp Carlos bước chân vào La Masia - thời gian tập huấn.

Cơ hội chờ đợi rất lâu mới có cuối cùng cũng xuất hiện. Với tư cách là người bạn thân thiết mà nhà nước Tây Ban Nha đã thiết lập quan hệ ngoại giao, Trung Quốc luôn muốn thể hiện tình hữu nghị sâu sắc của mình, mấy ngày trước, Tô Tĩnh Khang đã nhận được lời mời đến thăm quan lò đào tạo trẻ La Masia.

Tô Thanh Gia đã thuyết phục được cha mình cho đi cùng, hơn nữa còn thể thốt sẽ không chạy loạn như lần trước. Mọi người hãy tha thứ cho sự cẩn thận từng ly từng tí của nhà ngoại giao trẻ tuổi này đi, bởi vì ông không hề muốn con gái mình lại kết bạn với mấy tên nhóc ở lò đào tạo trẻ kia chút nào.

Chỉ riêng thằng nhóc Carlos ấy thôi đã khiến ông khó chịu lắm rồi.

Cũng không biết có tên nhóc nào ở học viện bóng đá kia lại nhìn trúng công chúa bé bỏng nhà ông hay không, ông nhất quyết sẽ không để những việc như thế xảy ra, tuyệt đối không.

Hừ! (¯`m´¯*)

Để chuẩn bị cho buổi thăm quan ngày hôm nay, Tô Thanh Gia đã đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc của mình, áo sơ mi chiffon cổ lá sen phối với váy caro màu xanh, mái tóc dài mềm mượt đen láy xõa xuống bờ vai nhỏ, phía trên điểm thêm một chiếc băng đô màu bạch kim, lớp vải chiffon mỏng manh khiến người mặc càng thêm ngọt ngào, lại cộng với gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn này nữa, cho dù là ai cũng không thể từ chối yêu cầu của một cô bé đáng yêu như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tô Thanh Gia lại bôi thêm một chút cao hoa hồng mình vừa làm, ừm, thơm quá đi ~~~ Có chu môi lên giả bộ đáng yêu trước tấm gương, "Ngài Rexach." Có nghĩ một lúc rồi lại nói, "Ngài Rexach?" Lắc lắc đầu, ừm, phải thế này mới được, "Ngài Rexach!"

Con gái dù nhỏ thế nào chẳng nữa vẫn có thể sử dụng mỹ nhân kế, chỉ cần gương mặt đủ đáng yêu, giọng nói đủ non nớt. Thế mới biết mẹ của Trương Vô Kỵ nói không sai tí nào[5].

[5] Một câu thoại nổi tiếng trong phim Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung, đó là lời của Ân Tố Tố nói với con mình Trương Vô Kỵ trước khi bị vô tình giết chết: "Con đừng bao giờ tin lời của con gái, nhất là con gái đẹp, càng đẹp càng dễ lừa gạt con..."

Xách theo một chiếc túi vải màu xanh, Tô Thanh Gia đi xuống dưới nhà chuẩn bị lên đường xuất phát, nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã hận không thể ôm lấy bắp đùi cha Tô Tĩnh Khang nhà mình mà nịnh hót.

Hỏi cô tại sao lại làm thế ư? Thôi được rồi. Đó là bởi vì --

Hôm nay ngài Tô của cô quá đẹp trai, đẹp hết phần người khác rồi làm sao bây giờ? Tuy rằng lúc thường ông cũng rất đẹp trai, nhưng hôm nay mặc vào bộ vest sang trọng được may hoàn toàn thủ công lại càng đẹp trai hơn.

Nếu lúc này ông mà xuất hiện ở kiếp trước thì nhất định sẽ có một đám fan gào thét "mỹ nhân bình thiên hạ" mất. Hu hu hu, đẹp trai làm cô muốn khóc luôn rồi nè.

Sau khi hưởng thụ xong ánh mắt sáng như đèn pha ô tô của con gái và bà xã, Tô Tĩnh Khang mới nhíu mày nhìn về phía Minh, ông dịu dàng nói: "Giúp anh thắt caravat nào, cảm ơn em."

Minh Linh đỏ mặt run tay bước lại gần ông, Tô Tĩnh Khang bèn cúi đầu xuống hôn một cái lên đôi môi bà xã xinh đẹp, và kết quả là tay Minh Linh càng run hơn, caravat cũng thắt hồng nốt.

Tô Tĩnh Khang khẽ hít một hơi mùi hương dịu ngọt tỏa ra từ người vợ mình, ông nhanh chóng tự ra tay giải quyết vấn đề, đùa ư, một nhà ngoại giao lại không biết thắt caravat, có thể sao?

Tô Thanh Gia giả vờ như không nhìn thấy, cô vô cùng ngoan ngoãn đi theo nịnh hót ngài Tô đẹp trai.

*

Hiện tại, lò đào tạo trẻ La Masia chưa được chuyển về khu liên hợp thể thao Ciutat Esportiva Joan Gamper[6] mà vẫn nằm ở phía bên trái con phố Aristides Maillol thuộc thành phố Barcelona. Trong tiếng Catalan, La Masia có nghĩa là "nồng trại", nơi nhìn qua có vẻ đơn sơ này thực sự đã sản sinh ra đội hình trong mơ của Barca, trở thành cái nôi đã tạo ra những thiên tài trong lòng rất nhiều fan hâm mộ thế giới.

[6] Khu liên hợp thể thao Ciutat Esportiva Joan Gamper là nơi bao gồm các sân vận động và cơ sở đào tạo của CLB Barcelona, chính thức mở cửa vào 1/6/2006 và được đặt theo tên của huyền thoại Joan Gamper, người có công sáng lập ra CLB Barcelona.

Lò đạo tạo trẻ La Masia nằm ngay bên cạnh sân vận động Camp Nou, mỗi tuần những học viên ở đây đều được cảm nhận không khí sôi động của những trận cầu đẹp mắt. Ngay cả khi nằm trong ký túc xá, đám trẻ vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét rục rưa vọng lại từ sân vận động. Những huấn luyện viên ở đây hi vọng rằng làm vậy sẽ khích lệ được tinh thần chiến đấu của lớp cầu thủ trẻ nổi nghiệp này, đồng thời giúp đám trẻ có được lòng khát khao cháy bỏng với sân vận động Camp Nou - nơi đã chứng kiến lịch sử huy hoàng của CLB Barca.

Đoàn người của Tô Tĩnh Khang vừa tới đã nhận được sự tiếp đãi nồng nhiệt của ban huấn luyện CLB Barca và La Masia, hiện tại HLV trưởng đang dẫn bọn họ đi thăm quan nơi này.

Đôi khi con trẻ cũng có thể trở thành một phương thức ngoại giao quan trọng, nhưng Tô Tĩnh Khang chỉ đơn thuần là muốn thỏa mãn nguyện vọng của con gái mà thôi, đưa con bé đi xem là được. Tuy nhiên, những điều mà Tô Thanh Gia thể hiện ra ngoài lại khiến Tô Tĩnh Khang khá kinh ngạc, con gái ông ăn nói tự nhiên, ngoan ngoãn lễ phép, điều này khiến ông thầm nhu con gái mình đã lớn rồi, đồng thời cũng làm cho những nhân viên của Lãnh sự quán phải than thở, không hổ là đứa bé xuất thân từ gia đình có truyền thống làm nghề ngoại giao.

Hiện giờ họ đang đi ngang qua sân tập của CLB, sân cỏ nhân tạo không thể dập tắt đi sự nhiệt tình của đám trẻ. Các cậu bé đang tập luyện sút bóng.

"Ngài Rexach!" Người phụ trách của La Masia - Carles Rexach khá ngạc nhiên khi nghe thấy có người gọi tên mình vào lúc này, giọng nói non nớt ngọt ngào như chim vàng anh, ông quay đầu nhìn lại, ồ, thì ra là cô bé tên Bella kia, chúa ơi cô bé đáng yêu quá đi mất.

"Thiên sứ bé nhỏ xinh xắn này, có chuyện gì vậy cháu?" Rexach hỏi.

Hai người chỉ vừa mới dừng lại đôi chút mà Tô Tĩnh Khang và đoàn người đã bỏ cách khá xa rồi, Tô Thanh Gia nở một nụ cười ngọt xớt với Rexach, cô vươn bàn tay bé nhỏ ra chỉ về phía sân cỏ rồi hỏi: "Thưa ngài, những cầu thủ ở đây đá bóng có giỏi không ạ?"

"Đương nhiên là giỏi rồi cô bé, La Masia luôn sở hữu những cầu thủ có năng khiếu tuyệt vời nhất." Quý ngài Rexach vuốt ve mái tóc đen dài của cô, một màu sắc hiếm thấy biết bao.

"Thế họ sút bóng có chính xác không ạ?"

"Rất chính xác!" Rexach nói đầy vẻ tự hào, đây là lớp cầu thủ trẻ do chính ông phụ trách, trên người những thiếu niên này mang theo tâm huyết của ông.

Tô Thanh Gia ngược lên nghiêng đầu nhìn ông, cô lại hỏi: "Mỗi lần đều có thể sút bóng thành công chứ ạ?"

Rexach rất nhẫn nại trả lời câu hỏi của cô bé có vẻ như không hiểu gì về bóng đá này, ông dùng những từ ngữ đơn giản nhất để giải thích cho cô, "Điều này không ai có thể đảm bảo được, có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến việc sút bóng, ví dụ như thời tiết vậy, nếu đã bóng vào hôm trời mưa thì tỉ lệ ghi bàn sẽ giảm xuống rất nhiều."

"Nhưng bạn cháu sút bóng rất chuẩn mà, ngay cả khi trời mưa cậu ấy cũng có thể sút trúng chiếc lon đó!" Giọng cô đầy vẻ tự hào, cứ như đang muốn khoe với người khác thứ đồ chơi quý báu của mình vậy, còn vươn tay ra chỉ loạn cả lên, "Bạn cháu có thể sút trúng mọi vị trí cháu yêu cầu, mỗi lần cháu đặt chiếc lon ở đó, cậu ấy đều sút trúng hết."

Hiển nhiên là Rexach sẽ không tin lời một cô bé, nhưng ông vẫn đáp lại cô: "Đúng là rất giỏi!"

Tô Thanh Gia ngẩng cao đầu như một cô thiên nga xinh đẹp, "Thưa ngài Rexach, ngài nói La Masia sở hữu những cầu thủ có năng khiếu tuyệt vời nhất, nhưng cháu thấy, chiếc lưới rộng lớn của ngài đã để lọt mất

một viên ngọc quý rồi."

Rexach khá bất ngờ khi nhìn thấy sự tự hào và vững tin trong đáy mắt cô bé, ông đã bị phong thái của cô bé nghe nói xuất thân từ gia đình có truyền thống ngoại giao này thuyết phục mất rồi.

Tô Thanh Gia nói tiếp: "Ngài Rexach, cháu chân thành mời ngài đến xem một cầu thủ trẻ có năng khiếu kiệt xuất chơi bóng, cháu đảm bảo đảm, nếu như ngài từ chối, vậy thì khi cậu ấy nâng chiếc cúp C1 cho Real Madrid hay bất kì CLB nào khác, chắc chắn ngài sẽ hối hận."

Lần này Rexach không còn đối xử với cô như một cô bé nữa, ông cúi thấp người xuống cười nói, "Cháu đã thuyết phục được ta rồi cô bé phương Đông à, hãy dắt ta đi theo cháu nào, ta muốn được chứng kiến màn biểu diễn đẹp mắt đến từ cầu thủ thiên tài đáng để cháu tiến cử như vậy."

"Vâng thưa ngài. Đương nhiên, khi cậu ấy nâng cúp C1 vì Barca, cháu nghĩ Barca sẽ rất cảm ơn sự cống hiến to lớn của ngài đó." Tô Thanh Gia cười đến là sáng lạn, đôi mắt cô lấp lánh như ánh sao đêm.

Rexach bật cười vui vẻ, hiển nhiên là lời Tô Thanh Gia khiến ông nghe rất xuôi tai, nhưng hiện tại ông vẫn chỉ coi đó là một lời nói đùa của cô bé mà thôi. Nhưng điều khiến ông không ngờ tới đó là, cầu thủ mà ông chỉ muốn ghé qua để xem mặt này, cuối cùng lại đem đến cho ông vinh quang biết nhường nào.

Chính nhờ cậu bé này mà tên ông sẽ vĩnh viễn được khắc lên lịch sử huy hoàng của La Masia và Barca.

Gới truyền thông toàn cầu phong cho ông danh hiệu "Người săn cầu thủ vĩ đại nhất"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Quý ngài Rexach đã đề nghị với ban huấn luyện CLB Barca và Tô Tĩnh Khang về việc cho phép ông được đưa Tô Thanh Gia đi thăm quan vài vòng. Tuy rằng Tô Tĩnh Khang không hề muốn chút nào, nhưng cùng trời dưới đất, con gái lớn nhất, nên ngay khi Tô Thanh Gia dùng đôi mắt to tròn nhìn ông, ông chỉ có thể nói: "Vale (Được rồi)."

Sau khi nhận được sự cho phép từ hai bên, Rexach bèn ôm cô búp bê này tới bãi đỗ xe. Ngay khi Tô Thanh Gia nói ra địa chỉ nơi họ sắp tới, Rexach khá là kinh ngạc, ông hỏi cô: "Người bạn kia của cháu là trẻ mồ côi ư?"

Tô Thanh Gia cẩn thận cài dây an toàn, sau đó nhấn nút mở hé cửa sổ ra: " Chẳng lẽ chỉ vì là con gái của một nhà ngoại giao mà cháu không có quyền được chọn bạn ư thưa ngài? Người Trung Quốc có câu "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", ngài có biết câu này có nghĩa là gì không ạ?"

Quý ngài Rexach hoàn toàn không hiểu được nền văn hóa uyên thâm của đất nước Trung Quốc, một người "thét ra lửa" tại La Masia như ông mà lại chỉ dành lúc đầu nói: "Nền văn hóa Trung Hoa rộng lớn biết bao, ừm, còn ta lại chỉ biết xem bóng đá thôi cô bé à."

"Câu nói này có nghĩa là, một đời người luôn có lúc thịnh lúc suy, tất cả mọi việc đều thay đổi rất khó lường, không ai trong chúng ta có thể dự đoán trước được. Thưa ngài, xuất thân không phải là tất cả, hôm nay có lẽ cậu ấy phải sống trong trại tị nạn ở Brazil, nhưng ngày mai chưa biết chừng cậu ấy lại có thể mua nhà ở trung tâm New York thì sao." Chiếc xe lướt đi trong gió khiến những lọn tóc của Tô Thanh Gia khẽ tung bay, cảm giác đón gió này đúng là rất tuyệt.

Rexach sững sốt, ông cười nói: "Cô bé nói đúng, hơn nữa cách so sánh này của người Trung Quốc cũng rất hợp lý."

Còn cậu bé Carlos đang miệt mài luyện bóng tại sân tập thì không hề biết rằng, một cơ hội tuyệt vời đang từng bước đến với cậu.

Hôm nay không có nhiều bài tập cho lắm, nên sau khi trở về cậu đã ra đây tập bóng được một lúc rồi. Gần đây cậu không phải làm một việc như trước, đó là kể từ sau lần dầm mưa hôm ấy, Tô Thanh Gia đã không cho cậu ra trạm xe buýt đợi cô nữa, hơn thế gần đây cô cũng không còn tới chỗ này thường xuyên.

Carlos rất tủi thân, không phải chỉ dầm mưa thôi sao, cậu không bị ốm mà, cậu không sợ mưa cũng chẳng sợ nắng, cậu chỉ muốn khi Bella vừa xuống xe là có thể nhìn thấy cậu ngay lập tức thôi. Chỉ vì muốn gặp cô mà mỗi ngày cậu đều chú ý chải đầu, làm cho mái tóc vàng kim của mình đỡ bù xù và mềm mại hơn.

Nhưng hiện giờ thì tóc cậu lại trở về trạng thái tổ chim, bởi vì gần một tuần rồi mà Tô Thanh Gia vẫn chưa đến đây.

Mỗi ngày Carlos đều miệt mài tập bóng, cậu cố gắng tìm ra cách khống chế bóng tốt hơn, bởi vì Carlos nghĩ rằng, chỉ cần cậu tiến bộ, Bella nhìn thấy nhất định sẽ rất vui, sau đó cô sẽ thường xuyên đến đây hơn.

Cứ mãi chìm trong suy nghĩ, cậu nghe đâu đó có tiếng Bella, lúc đầu, ừm, nên đi tập bóng thì hơn. Giờ này Bella sẽ không tới đâu.

Nhưng ngay sau đó, Carlos nhìn thấy cô búp bê tóc đen mặc áo sơ mi trắng váy caro xanh đứng ngay trước mặt cậu, cậu chớp lấy chớp để đôi mắt xốt mờ hồi, đúng là Bella kia.

Nhưng, còn có một người đàn ông nữa.

Carlos không biết tại sao Bella lại dẫn người khác tới đây, xuất phát từ tâm lý bài xích người ngoài, cậu mím đôi môi khô khốc lại, không bước lên.

Tô Thanh Gia lôi kéo Rexach đến trước mặt Carlos, cô giới thiệu hai người với nhau.

"Ngài Rexach, đây là bạn cháu, cậu ấy là Carlos, năm nay 10 tuổi." Cô lại nói với Carlos: "Carlos, đây là giám đốc thể thao của La Masia - ngài Rexach, tớ đã mời ngài ấy đến đây xem cậu đá bóng đấy."

Tô Thanh Gia không hề giấu diếm Carlos về thân phận của Rexach.

Một cầu thủ chuyên nghiệp nhất định phải có tố chất tâm lý vững vàng, chỉ như vậy anh ta mới có thể vượt qua từng trận đấu căng thẳng.

Là một người dân của thành phố Barcelona và Catalonia, Carlos hiểu rõ lò đào tạo trẻ La Masia có ý nghĩa như thế nào, đó là chiếc nôi đã tạo ra những siêu sao bóng đá đẳng cấp thế giới, cũng là niềm kiêu hãnh của người dân Catalonia.

Cậu cũng từng mong mỏi được lò đào tạo trẻ La Masia lựa chọn như bao thiếu niên ôm giấc mộng về bóng đá ngoài kia, nhưng cậu biết, mình không đủ tư cách. Từ lần đầu tiên bị loại khỏi cuộc tuyển chọn của học viện bóng đá cậu đã hiểu, mình cần nhanh chóng nâng cao kỹ thuật đá bóng.

Nhưng hai năm sau ngày đó, cô búp bê tóc đen ấy lại mang tới cho cậu một tờ giấy phép vô cùng đặc biệt - giám đốc thể thao của La Masia.

Carlos biết rằng, chỉ cần kỹ thuật đá bóng của cậu thuyết phục được quý ngài Rexach này, cậu sẽ có thể tham gia vào khoảng thời gian tập huấn của La Masia - bước đầu tiên để trụ lại nơi này.

Rexach quan sát cậu bé có mái tóc bù xù như tổ chim này, cậu bé rất xinh đẹp, các đường nét trên gương mặt khá tinh xảo, ấn sâu trong đôi mắt xanh xám ấy là những tia sáng đang nhảy nhót, hàng lông mày hơi hếch lên khiến cậu thêm vài phần cương nghị, cậu mặc áo đấu của CLB Barca, ừm, nếu chiếc áo không bị bẩn lem nhem như vậy, chắc Rexach sẽ càng vui vẻ hơn.

"Chào cháu Carlos, ta là Rexach, giám đốc thể thao của lò đào tạo trẻ La Masia." Rexach khẽ gật đầu với cậu bé, ông nói tiếp: "Carlos, sau khi nhận được lời mời từ người bạn tốt của cháu, ta muốn xem cháu chơi bóng một lát, cháu đồng ý chứ?"

Carlos trầm tư một lát, cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thanh Gia, bỗng nhiên cậu hiểu ra vì sao thời gian này Bella lại bận đến vậy. Cơ hội này chắc chắn không dễ có được, cậu không muốn làm Bella thất vọng.

"Cháu đồng ý, cảm ơn ngài!" Giọng cậu hơi khàn, Carlos cúi chào Rexach. Vị giám đốc thể thao lùi dần ra lề sân, bây giờ, đã đến lúc Carlos thể hiện mình rồi.

"Carlos cố lên! Có lẽ nào Carlos!" Tô Thanh Gia để tay lên miệng làm loa, cách xa như vậy mà Carlos vẫn có thấy được nụ cười vui vẻ của cô.

Cậu sẽ thành công, nhất định sẽ thành công.

Giống như lời cậu đã từng hứa với cô khi cả hai ở quảng trường Columbus.

Carlos lập tức thể hiện cho Rexach thấy màn biểu diễn bóng đá tuyệt vời của cậu, đúng vậy, là tuyệt vời. Rexach đã hoàn toàn bất ngờ về cậu bé có chiều cao còn chưa đạt chuẩn này. Tất cả những kỹ năng Carlos thể hiện như sút bóng, khống chế bóng, đánh đầu hay dẫn bóng đều cho thấy khả năng khống chế tuyệt vời của cậu.

Mặc dù cậu bé còn khá non nớt, nhưng bằng vào kinh nghiệm và mắt nhìn phong phú của mình, Rexach biết rằng, cậu bé mồ côi này sở hữu một ưu thế về tốc độ mà không phải ai cũng có, tuy kỹ thuật, cùng khả năng sút bóng và khống chế bóng của cậu đều chưa được trải qua sự đào tạo chuyên nghiệp, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một viên ngọc thô, một viên ngọc thô cực kỳ hiếm có.

Ông không hề do dự chút nào mà lập tức dành những tràng vỗ tay cho cậu bé thiên tài này: "Carlos, cháu sở hữu một năng khiếu bóng đá vô cùng xuất chúng, chúc mừng cháu, cháu đã giành được tư cách tham gia tập huấn ở La Masia. Chúc cháu gặp nhiều may mắn!"

"Cảm ơn ngài!" Carlos lại cúi đầu chào ông lần nữa.

Tô Thanh Gia hưng phấn nhảy cẫng lên: "Carlos, cậu thành công, cậu thành công rồi! Cậu giỏi quá đi mất! Woa, cậu sẽ được tới La Masia tập huấn! Cậu vui không, có vui không!"

Carlos gật đầu, một nụ cười sáng lạn nở trên môi cậu, chiếc lúm đồng tiền bên má trái sâu hoắm trông đến là đáng yêu.

"Cháu đã dùng lời nói của mình đã thuyết phục được ta cô bé phương Đông à, còn cậu bé này lại dùng kỹ thuật của mình để chinh phục ta." Tuy Rexach thốt lên lời này đầy vẻ than thở nhưng giọng nói của ông không giấu được nét vui mừng.

"Cháu biết mà, ngài sẽ không nỡ bỏ viên ngọc quý này đâu." Tô Thanh Gia hươ đi hươ lại nắm tay be bé của mình, cô mỉm cười với ngài Reixach tình nghịch như một chú cáo nhỏ.

Reixach lại hỏi Carlos một số thông tin cơ bản, ông rất giỏi giao tiếp với người khác. Đối với thiên tài, ông luôn rất hòa ái, ai biết được, mai sau cậu bé lại trở thành một người làm chủ sân bóng thi sao. Cuộc sống của cậu vừa mới bắt đầu, chứa đầy những điều bất ngờ mà ta chưa biết đến. Tựa như một trận bóng vậy, trước khi tiếng còi cất lên, không ai biết được đội nào sẽ là người vô địch, nhưng cũng chính vì thế mà bóng đá luôn chứa đầy sự quyến rũ, tất cả mọi người đều rất thích những thứ kích thích và có tính khiêu chiến như thế này.

Thắng không kiêu, bại không nản. Cậu bé này rất có tố chất để thành công.

Trời càng lúc càng tối, Rexach phải dẫn Tô Thanh Gia rời khỏi cô nhi viện và trở về La Masia.

Nhìn thấy hai người bạn nhỏ hình như còn có chuyện gì đó muốn nói với nhau, vị giám đốc này rất tâm lý đi tới bãi đỗ xe trước.

Thấy ông đã đi xa, Carlos mới ôm bóng nhìn sang cô bé đứng trước mặt mình, cậu nói: "Cảm ơn cậu, Bella."

Tớ nói thật đấy, cảm ơn cậu nhiều lắm, cảm ơn cậu đã làm tắt cả vì tớ. Trái tim Carlos từ từ bừng sáng như một vầng thái dương dần lộ dạng khỏi đêm đen, dễ dàng phá tan đi sự cô đơn của cậu.

"Tớ nhận lời cảm ơn của cậu, nhưng nếu không phải cậu có tài năng thật sự, ngài Rexach cũng sẽ không cho cậu đi tập huấn đâu." Đôi mắt hổ phách đầy nắng ấm của Tô Thanh Gia long lanh tựa như đỉnh núi tuyết Pyrénées vừa bị ánh nắng làm tan chảy, cô vỗ nhẹ lên vai Carlos, nói đùa: "Nè, nếu sau này cậu nổi tiếng thì phải nhớ kỹ người tìm thấy tài năng của cậu tên là Bella đó, có biết không hả?"

Carlos nhìn thấy hình bóng mình sâu trong đáy mắt cô, nét mặt cậu có chút lả lị, nhưng cậu vẫn cố gắng nở nụ cười, nói đầy vẻ trịnh trọng: "Ừ, tớ biết rồi."

Tô Thanh Gia thấy thời gian đã không còn sớm nữa, cũng đã đến lúc phải đi, cô nói với Carlos: "Carlos, xin lỗi cậu nhé, tớ phải về rồi, ba đang chờ tớ ở bên kia. Lần sau gặp nhé!"

Carlos gật đầu, cậu nhìn theo bóng cô rời xa.

Cậu thiếu niên vừa nhận được niềm vui cực lớn lập tức buông quả bóng đang ôm ra, cậu ôm chặt đầu mình, buồn bã ngồi xõm xuống đất, quả bóng với những khoảng đen trắng đan xen lẫn dài trên mặt đất.

Làm sao đây, lần này tóc cậu nó bù xù như tổ chim á, a a a, nhất định Bella đã thấy rồi, cô ấy thấy rồi.

Carlos cào mạnh vài cái lên tóc, hai ngày rồi cậu chưa gội đầu, không biết Bella có ngửi thấy mùi gì lạ không.

*

Rõ ràng Reixach vô cùng xem trọng thiên tài nhỏ của Barcelona mà ông ngẫu nhiên tìm được. Sau khi trở về, ông nhanh chóng sắp xếp người tới thông báo với Carlos thời gian tập huấn, cũng chuẩn bị xong các thứ liên quan. Lần này La Masia lại sắp được chào đón những cậu bé mang trong mình giấc mơ về bóng đá đến từ khắp nơi trên thế giới rồi, ông phải tìm ra "luồng gió" mới lạ nhất mạnh mẽ nhất về cho Barca.

Ngày khởi hành đi tập huấn, hành lý của Carlos rất đơn giản, cậu chỉ mang theo mấy bộ quần áo và một chiếc hộp, bên trong là một bức tranh phác thảo, một trái bóng cùng một bình nước.

Tô Thanh Gia đi cùng cậu đến cửa lò đạo tạo trẻ La Masia rồi mới nói lời tạm biệt, sau khi vẫy tay chào tạm biệt cô búp bê tóc đen ấy, Carlos cảm thấy mình đi vào trong trường mà như đang lướt trên mây.

Bella vừa mới hôn cậu một cái đó ~~~

Cậu sờ lên lúm đồng tiền bên má trái, ở ngay đây này, cậu có thể ngửi được mùi thơm ấy.

Cậu cố gắng kìm nén niềm vui vào trong lòng và đi xuôi theo dòng người, Carlos ôm chặt chiếc hộp trong tay, cậu nhìn thấy một dãy phòng ở khá là cũ kỹ, rồi bình tĩnh bước vào, ánh mặt trời Tây Ban Nha chiếu lên mái tóc vàng kim của cậu, chúng sáng lấp lánh tựa như những viên kim cương.

Ngày hôm nay, chính là ngày mà cuộc sống của một siêu sao kiệt xuất bắt đầu, một huyền thoại đến từ La Masia.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khoảng thời gian tập huấn của Carlos là một tháng, đương nhiên, nếu trong thời gian này Carlos có những biểu hiện xuất sắc, vậy thì học viện có thể trực tiếp tuyển chọn cậu. Ngược lại, nếu thể hiện không tốt, cậu sẽ phải xách hành lý rời khỏi nơi này ngay lập tức.

La Masia không cần kẻ yếu.

Với độ tuổi từ 8 đến 19, “nông trại” này sở hữu những cậu bé thiên tài đến từ khắp các nơi trên thế giới, trong môn thể thao có tính chất đối kháng như bóng đá, họ chính là sự hòa quyện những yếu tố như nghệ thuật, tốc độ, sức mạnh và cả trí tuệ một cách hoàn mỹ nhất.

Lò đào tạo trẻ La Masia vô cùng coi trọng năng khiếu và tinh thần cố gắng của mỗi học viên, song điều kiện tuyển chọn cũng rất nghiêm ngặt. Nhằm mang tới cho CLB Barca những cầu thủ xuất sắc nhất, hệ thống

đào tạo trẻ đã thành lập tổng cộng 20 đội tuyển, trải dài từ U8[1] đến U19. Còn về phương diện tuyển chọn cầu thủ, trong trường hợp phải chọn một trong hai cầu thủ có khả năng như nhau, La Masia sẽ ưu tiên chọn cầu thủ đến từ vùng tự trị Catalonia (Tây Ban Nha) hơn, cầu thủ phải đảm bảo trung thành với Catalonia, đây là lời tuyên thệ khi CLB Barca được thành lập từ những ngày đầu tiên.

[1] U8: Chữ U ở đây có nghĩa là Under, do vậy U8 là đội tuyển gồm những cầu thủ dưới 8 tuổi, cứ thế theo đó để tính.

Không giống lần trước khi Tô Thanh Gia cùng cha tới thăm nơi này, hai ngày nay La Masia vô cùng náo nhiệt, lũ trẻ con cười đùa phấn khích đưa tay vuốt lên những thảm cỏ nhân tạo xanh mướt, chúng vô cùng thành kính hôn lên mảnh đất đáng quý này, cử chỉ ấy có một ý nghĩa không nhỏ chút nào đối với lũ trẻ.

Đây là ngày thứ ba sau khi lũ trẻ tới đây, chúng sẽ phải tiến hành kiểm tra thể chất. Carlos cắn chặt môi, cậu thầm tự nhủ, mình nhất định sẽ làm được.

Kiểm tra thể chất có rất nhiều hạng mục, những hạng mục cần kiểm tra bao gồm: sức mạnh, tốc độ, khả năng giữ thăng bằng, sức bền.v.v... Ngoài trừ những hạng mục cơ bản này ra, một cầu thủ vị thành niên còn cần kiểm tra thêm một hạng mục vô cùng đặc biệt nữa, đó là: tuổi xương.

Khả năng dậy thì của con người có thể dùng hai loại “tuổi” để khái quát, loại tuổi thứ nhất là tuổi thời gian, cũng chính là khoảng thời gian mà chúng ta luôn dùng ngày tháng năm để tính, loại tuổi còn lại là tuổi sinh học, hay còn gọi là tuổi xương. Bằng việc kiểm tra độ tuổi của xương, người ta có thể tính ra chỉ số chiều cao với sai sót cực nhỏ cho cơ thể bạn sau này, đối với một cầu thủ mà nói, điều này rất quan trọng.

Đương nhiên, các chuyên gia cũng sẽ hỏi về tiền sử bệnh tật của các thành viên trong gia đình, nhưng Carlos là trẻ mồ côi nên cậu được đặc cách qua bước này. Nhưng những vấn đề chi tiết hơn thì cậu lại không thể trốn tránh, ví dụ như, mỗi ngày thức dậy lúc mấy giờ, ngủ lúc mấy giờ, chất lượng giấc ngủ thế nào, có thích nằm mơ không, có bị mất ngủ không, thói quen ăn uống, thích ăn nhạt hay ăn mặn.v.v...

Kiểm tra tim cũng là một hạng mục rất quan trọng, bao gồm kiểm tra điện tâm đồ, siêu âm tim v.v... Đường như đây cũng là khâu quan trọng trong việc kiểm tra sức khỏe trước khi nhập ngũ của binh lính Trung Quốc.

Sau khi làm xong hạng mục kiểm tra máu cuối cùng, Carlos dùng tấm bông bịt lại đầu ngón tay vẫn còn chảy máu, hơi đau, nhưng không ảnh hưởng mấy. Trong khoảnh khắc bị rút máu ấy, Carlos bỗng có một cảm giác như bản thân mình vừa bùng tỉnh, cuộc sống mấy ngày nay của cậu quá giống một giấc mơ đẹp đẽ, cậu không dám tin tưởng.

Cậu rất sợ tất cả những điều này chỉ là do cậu tưởng tượng ra do đã quá khát vọng, có lẽ ngay từ đầu đã không có cơ bắp tóc đen náo nhiệt cò chạy ngang qua sân tập nhỏ rồi bắt gặp cậu, cậu chỉ có thể tiếp tục ngắm nhìn thiên sứ tóc vàng cao quý trong tủ kính kia, hết lần này đến lần khác chịu đựng sự bất công của vận mệnh.

Nhưng sự đau đớn khi bị rút máu khiến Carlos hiểu rằng, cũng giống như ánh mặt trời ngày một chói lọi trên bờ biển Địa Trung Hải, mọi thứ vẫn vậy, nhưng đã có thứ gì đó khác trước.

Khoảng thời gian tiếp theo, HLV sẽ tập trung quan sát khả năng khống chế bóng, chuyền bóng, sút bóng của các học viên, Carlos cảm quả bóng mới lên, cậu muốn tận dụng mọi thời gian để tập bóng.

*

Giống như Carlos, Tô Thanh Gia cũng đang phải tiếp nhận bài kiểm tra tới từ người mẹ đáng mến của mình, mỗi khi bà nghiêm túc lên đều có vẻ rất quyết đoán, tuy rằng phần lớn thời gian bà đều bị Tô Tĩnh Khang mê hoặc tới mức ngơ ngẩn cả người.

Chóp chóp đôi mắt hồ phách to tròn, Tô Thanh Gia cố gắng làm mắt mình long lanh hơn một chút, hi vọng ánh mắt búp bê Barbie này có thể làm tan chảy người đẹp bằng giá trước mặt.

Nhưng mà, ha ha, Minh Linh khoanh hai tay trước ngực, nói: “Chiều này hồi nhỏ mẹ dùng quen rồi, vô dụng với bà ngoại, giờ con dùng chiều này với mẹ, cũng vô dụng thôi bé cưng”

So sad, Tô Thanh Gia buồn bã tiếp tục luyện tập, trong lúc luyện tập còn thường nghĩ, thì ra “mẹ Hồ” không có liên quan gì đến quốc tịch cả, những kẻ luôn tung hô nền giáo dục phương Tây nhệ nhàng kia, mau mau ra đây mà xem này.

Tĩnh dây sau một giấc ngủ trưa, cảm thấy thật là sáng khoái quá đi ~~~ Tô Thanh Gia rửa mặt rồi bôi một chút cao hoa hồng lên, lại vỗ nhẹ vào gương mặt non nớt của mình, cô nhón chân đi đôi dép lê mini trắng hồng vào, chậm rãi bước xuống dưới nhà.

Minh Linh thường thích bày trà chiều, đôi khi Tô Thanh Gia cũng tới giúp mẹ, hai mẹ con một người kéo tay một người đẩy ý tưởng sáng tạo, trong cái tiết trời mùa hè nóng nực này, cho dù không có sự đồng hành của “soái ca” Tô Tĩnh Khang thì việc được thưởng thức một cốc kem mát lạnh, cảm giác ấy cũng rất sung sướng ~>_<~

Từ sau khi tiễn Carlos tới La Masia vào tuần trước, Tô Thanh Gia đã mất đi một niềm vui, đó là được nhìn thấy cậu bé đẹp trai này chơi bóng.

Cô còn rất nhớ cậu nữa, o(￣▽￣)o haizz, cũng không biết bây giờ cậu thế nào rồi. Cậu ấy thật sự thật sự là một cậu bé rất đáng yêu, tuy rằng thường hay tỏ ra lạnh lùng, nhưng vừa hay lại chạm tới điểm moe của cô.

Ha ha ha, đừng tưởng rằng ngày đó cô không nhận ra nét mặt kì lạ của cậu khi mình rời khỏi cô nhi viện nhé, không phải vì mái tóc của cậu xù lên y như tổ chim sao, ai ya, cậu bé này, cậu không biết làm vậy cậu càng moe hơn sao?

Với tư cách là con gái của một nhà ngoại giao kiệt xuất, khả năng quan sát ngôn từ và sắc mặt của người khác là không thể thiếu được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhan sắc lần át tất cả, cho dù tóc cậu có xù lên hay là mềm mướt thì Carlos vẫn giống một chú cún to lớn đáng yêu, mà còn là một chú cún có bộ lông màu vàng kim nữa chứ.

Cô tỉnh táo lại rồi tiếp tục đọc sách thêm một lúc nữa, cũng sắp tới 4 giờ chiều rồi. Tô Thanh Gia sắp xếp vài thứ vào chiếc xác nhỏ, chuẩn bị ra ngoài, cô phải tới gặp Lưu Mộng Nhã để chơi búp bê Barbie mới mua cùng cậu ấy.

Cái quái gì thế này, là một bà đi kỳ quái, phải mặt dây tiếp tục chơi búp bê Barbie đã là quá đáng lắm rồi, còn phải chơi trò đổi quần áo cho búp bê vô cùng thiếu muối kia nữa ư? Tuy rằng cô cũng có một trái tim thiếu nữ, nhưng không hề muốn làm thế này nhé.

Hình như lúc nhỏ cô cũng không chơi búp bê Barbie, cô chơi Lego thì phải, thú vị biết bao.

*

Báo cáo kiểm tra thể chất của Carlos đã ra lò, ngài Carles Rexach và các HLV cảm báo cáo liên quan tới cậu đứng bên sân vận động nhìn lũ trẻ đang tập bóng ở đó.

Đối với các học viên mà nói, nửa tháng này không dễ chịu cho lắm, mỗi ngày đều có người phải rời đi. Dưới ánh chiều tà đầy u buồn, Carlos thường phải nhìn họ mang theo một túi hành lý trên lưng cùng ước mơ đã vỡ vụn chậm rãi lê bước ra khỏi cổng lớn của La Masia.

Ai cũng sợ người phải rời đi sau đó sẽ là mình.

Cậu bé Argentina cùng tổ với Carlos ngày hôm qua đã rời khỏi đây rồi, cậu bé đó từng là một hạt giống tinh anh đến từ đất nước ấy, cậu có mái tóc nâu đồng, khỏe mạnh và cao lớn.

Carlos không còn cách nào khác, cậu chỉ có thể không ngừng yêu cầu bản thân mình nghiêm khắc hơn. Cậu dậy sớm hơn bất cứ người nào, đợi khi cậu hoàn thành bài chạy bộ làm nóng người, giãn cơ chống chuột rút, bắt đầu tăng bóng, lúc ấy những người khác mới lục tục xuất hiện.

Các HLV tập trung quan sát màn biểu diễn của cậu bé có báo cáo hiển thị là dinh dưỡng không đủ và thấp còi này, cậu đang dùng hai chân để tăng bóng, dưới sự khống chế của cậu, trái bóng như trở thành một món đồ chơi, nhẹ nhàng tung lên tung xuống trên hai chân cậu, quá trình đơn điệu này lặp đi lặp lại không ngừng.

Nhưng đôi khi cậu cũng bấm bóng lên cao, sau đó dùng đầu, bà vai hoặc là lưng để chạm bóng, các động tác của cậu rất linh hoạt và thay đổi bất ngờ, từ đầu đến cuối trái bóng không hề rơi xuống đất một lần nào.

“Cậu bé ấy rất có năng khiếu.” Carles Rexach tự đáy lòng nói, cậu bé là do một tay ông phát hiện ra, Carles Rexach cũng không tiếc lời khen ngợi, “Tin tôi đi, cậu bé sẽ trở thành một siêu sao.”

Benet Giggs là HLV đội tuyển độ tuổi từ 13-14, ông giờ phiếu xét nghiệm lên, “Cậu bé sở hữu một cơ thể có tiềm lực lớn, ngoại trừ dinh dưỡng không đủ dẫn đến việc chiều cao bị hạn chế ra, những chỉ số khác

đều gần như hoàn mỹ.” Ông nhìn Carlos vẫn đang cố gắng tăng bóng ngoài kia, “Cậu bé còn vô cùng cố gắng, mỗi ngày đều là người đầu tiên tới đây tập bóng.”

Những HLV khác cũng lần lượt tán thành ý kiến này, những học viên còn trụ lại này đều rất chăm chỉ, cũng rất rộng lượng.

Carlos được gọi tới bên sân tập, cậu hơi căng thẳng, nhưng gương mặt lại hoàn toàn không thể hiện điều đó, chỉ có tai phải cậu là hơi rung lên, biên độ rất nhỏ.

“Chào ngài Rexach, chào các HLV.” Carlos cúi đầu chào họ, mái tóc vàng kim của cậu hơi bết lại vì mồ hôi, nhưng nhìn qua vẫn rất đầu vào đấy.

“Đây là báo cáo kiểm tra thể chất của cháu, Carlos.” Carles Rexach mỉm cười với cậu, “Chiều cao của cháu là thấp nhất trong số các bạn đồng trang lứa, kiểm tra cho thấy vấn đề là do dinh dưỡng không đủ.” Ông quan sát phản ứng của Carlos, cậu lập tức gật đầu, hoàn toàn không có vẻ gì là buồn bã, Carles Rexach hơi kinh ngạc, nhưng ông cũng không cố tình lấp liếm làm cậu lo lắng, ông nói tiếp, “Nhưng những chỉ số khác của cháu vô cùng xuất sắc, Carlos, chúc mừng cháu, cháu đã được chọn! Kì tập huấn của cháu đã kết thúc, đợi cháu kì hợp đồng xong, ta sẽ thay mặt lò đạo trẻ La Masia hoan nghênh cháu gia nhập.”

Cậu bé đang cúi thấp đầu đột nhiên ngừng phất lên, đôi mắt xanh xám tỏa sáng rực rỡ, Carlos cố gắng kìm nén trái tim đang đập loạn của mình, cậu nói: “Cháu có thể biết các chỉ số của mình không ạ?”

Benet Giggs rất vui mừng khi nghe thấy có một cầu thủ trẻ lại hỏi vấn đề như vậy, mỗi cầu thủ đều phải nắm rõ các chỉ số cơ bản về cơ thể của mình, dựa trên cơ sở muốn các cầu thủ luyện tập tốt hơn, họ rất nhiệt tình trả lời câu hỏi này, “Thành tích chạy 100m của cháu rất tốt, chạy nhanh như điện xẹt vậy.” Ông giơ ngón cái lên, “Cháu còn có hai lá phổi rất lớn, Carlos, điều này có nghĩa là cháu có thể hít vào một lượng lớn khí oxy, chỉ cần cháu tăng cường việc tập luyện sức bền là sẽ có thể chuyển lượng khí oxy này tới toàn cơ thể, quá xuất sắc.” Ông lại nói, “Hơn nữa sự phân bố các sợi cơ trong cơ thể cháu cũng rất tốt...” Benet Giggs giải thích cho cậu.

Bài kiểm tra thể chất còn hiển thị cả sự phân bố các sợi cơ trong cơ thể. Các sợi cơ luôn chia làm hai loại, một là sợi cơ nhanh khỏe, hai là sợi cơ chậm bền, hai loại cơ này lần lượt phụ trách hoạt động không có oxy và có oxy của cơ thể người, đây là một chỉ số quan trọng của sức bền. Sợi cơ nhanh khỏe sẽ giúp cơ thể hoạt động mạnh trong tình trạng thiếu khí oxy, cung cấp năng lượng cho những hoạt động cần khả năng bùng nổ của các cầu thủ như chạy nước rút, nhảy cao, sút bóng.v.v...

Sự phân bố các sợi cơ nhanh và chậm phần lớn đều được quyết định do di truyền, đây chính là cái mà người ta thường gọi là “năng khiếu”. Nhưng nếu muốn thay đổi cũng không phải là không thể, chỉ là so với những cầu thủ đã có sẵn điều này mà nói, họ đã kém một đoạn rất xa.

Tỉ lệ giữa sợi cơ nhanh khỏe và chậm bền của Carlos là 31:69. Số liệu nói cho bọn họ biết, đây là một hạt giống vô cùng tốt.

_____

Những danh từ chuyên ngành và số liệu cụ thể này không nghi ngờ gì đã mở ra cho Carlos một cánh cửa hoàn toàn mới, trước đây khi tập bóng, bóng đá với cậu chỉ là một môn thể thao dùng sức mạnh mà xông lên, nhưng hôm nay, bỗng nhiên cậu được tiếp xúc với một mặt của khoa học. Thật là thần kỳ biết bao. Cậu nhận ra rằng mình còn quá nhiều điều thiếu sót.

Chào tạm biệt các HLV, cậu tiếp tục tập bóng, trong khi tập luyện cậu nghĩ, liệu Bella có vui không nhỉ? Nhặt bóng về, cậu sò lên lúm đồng tiền bên má trái, thời gian qua mỗi khi rửa mặt cậu đều không nỗ lực vào nơi này, cảm giác vẫn còn rất thơm nức ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ánh mặt trời chói chang trải dài trên bán đảo Iberia, những con sóng bạc đầu rì rào ngoài biển khơi, cả thành phố như dần tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

Đối với Carlos mà nói, hôm nay là một ngày thật đặc biệt, bởi vì cậu đã kết thúc đợt tập huấn kéo dài hơn nửa tháng, cũng đã giành được bản hợp đồng đầu tiên với tư cách là một cầu thủ chuyên nghiệp.

Có lẽ sau này cậu sẽ còn sở hữu rất nhiều hợp đồng tương tự như thế, nhưng chúng sẽ không bao giờ giống bản hợp đồng đầu tiên này, tựa như cảm giác mà mỗi tình đầu mang tới cho chúng ta vậy.

Mặc dù mỗi tuần chỉ kiếm được có 15 euro nhưng điều ấy vẫn khiến cậu rất hài lòng, ít nhất thì, cậu cũng có thể dành dụm ít tiền để mua vài món quà cho Bella, chẳng hạn như chiếc vòng tay ngọc trai ở trung tâm thương mại mà cậu đã nhắm trúng từ rất lâu kia.

Đó là một chiếc vòng tay bằng bạc được thiết kế theo phong cách phương Đông, cùng với sự trỗi dậy của đất nước Trung Quốc, nền văn hóa phương Đông bắt đầu nhận được sự chú ý của những nhà thiết kế đến từ giới thượng lưu, chiếc vòng tay này là một bản sao chép lại từ bộ sưu tập của nhà thiết kế nào đó.

Chiếc vòng được thiết kế khá đơn giản, bên trên có điểm xuyết một viên ngọc trai lấp lánh, tuy không lớn lắm nhưng lại bóng tròn đẹp mắt. Dưới ánh đèn mờ ảo của tủ trưng bày, viên ngọc ấy long lanh và tỏa sáng như một giọt nước trong suốt, còn chiếc vòng bạc thì cứ lấp lánh như là kim cương vậy. Nhưng vì không phải là hàng thật nên giá của nó cũng không quá đắt, chỉ có 320 Euro.

Carlos học toán rất khá, nhưng cậu tính đi tính lại vài lần mà vẫn cho ra kết quả như sau, 21 tuần cộng với 1/3 tuần nữa là bằng 149,33 ngày, làm tròn thành 150 ngày, phép tính này còn là dưới tình huống cậu không tiêu loạn xu nào mới có.

Carlos không nản chí, cậu sẽ cố gắng để kiếm được lương tuần cao hơn, cậu hi vọng sau khi mùa đông lạnh giá qua đi, trước khi sinh nhật Bella tới cậu sẽ mua được nó.

Bởi vì cậu nghĩ rằng Bella thật giống như một viên ngọc trai vậy, thuần khiết và mờ ảo, đơn giản mà đẹp đẽ.

Cậu muốn dành tặng cô món quà tuyệt vời nhất.

Ngắm nhìn chiếc vòng tay nằm gọn trong tủ kính, cậu thầm cầu nguyện trước khi mình dành dụm đủ tiền nó sẽ không bị người khác mua mất, ngắm vòng chán rồi cậu lại đảo qua tủ kính vài lần để ngắm tóc mình, ừm, tối qua cậu đã gội đầu sạch sẽ rồi đó.

Sáng hôm nay sau khi kí hợp đồng xong, huấn luyện viên cho cậu nghỉ nửa ngày, cậu đi xe buýt xuống một trạm gần nhà Bella, tuy Carlos chỉ đi qua đây có một lần, nhưng cậu vẫn nhớ rất rõ con đường này.

Carlos tìm một băng ghế trống bên đường rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, bây giờ cậu chẳng muốn làm gì cả mà chỉ muốn ngồi đợi ở đây, ngắm nhìn nơi Bella sinh sống.

Thật ra cậu rất muốn chia sẻ với Bella về tin vui này, nhưng cậu lại không biết nên tìm cô ở đâu.

Carlos thấy tìm mình hơi nhoi nhói, cậu rất muốn vô tốc để giải tỏa cảm xúc của mình, nhưng lại không nỡ nên đành thôi.

Cậu ngồi mãi mà lòng cứ vừa vui vẻ vừa khó chịu, bên cạnh cậu là một đôi vợ chồng già đang ngồi tựa vào nhau đọc báo dưới tán cây, trông hai cụ khá là vui vẻ. Lòng Carlos lại càng nhói hơn, nhưng cậu lại không tiện rời sang chỗ khác.

Cuối cùng cậu nghĩ ra một biện pháp đánh lạc hướng sự chú ý của mình đi, đó là híp mắt lại ngủ.

Đây là "sở trường" mà khi học lớp 3 cậu bỗng phát hiện ra, lòng mi cậu vừa dài vừa đen, chỉ cần cậu híp mắt lại rồi cúi xuống là có thể khiến người ta nhầm tưởng cậu đang nhìn chằm chằm thứ gì đó. Nhờ sở trường này mà cậu đã yên bình vượt qua được hình phạt nghiêm khắc của thầy cô khi bị phát hiện trốn học đi tập bóng, đối với cậu mà nói, phạt đứng chỉ đơn giản là dựa vào tường ngủ mà thôi.

Tô Thanh Gia muốn ra ngoài mua thêm ít hoa tươi, cái nắng oi ả của mùa hè như ngày một cháy bỏng, điều ấy cũng đồng nghĩa với việc kì nghỉ hè sắp bắt đầu rồi. Từ học kỳ sau là Tô Thanh Gia sẽ phải cấp sách đến trường như bao bạn nhỏ 8 tuổi khác, hưởng thụ nền giáo dục tiểu học tiên tiến của đất nước Tây Ban Nha. Lúc mới nghe được tin này, tìm Tô Thanh Gia như vờ vện thành từng mảnh.

Cô nghĩ về đám con nít còn thích kéo tóc các bạn nữ, cùng với đó là những bé gái còn rôm rả bàn chuyện về búp bê Barbie, chỉ thế thôi cả người cô đã thấy không thoải mái rồi.

Cô rất muốn nói mình có thể nhảy thẳng lên đại học cũng được, hoặc ít nhất thì cũng phải là một học sinh cấp 3.

Nhưng chẳng ai quan tâm đến việc cô đang gào thét trong lòng hết, dù thế nào đi nữa, ngày khai giảng hôm ấy cô vẫn sẽ phải ngoan ngoãn cắp balo Mickey và ôm bình nước tới trường, rồi lại còn phải ngồi học phép cộng trừ trong phạm vi 100 nữa.

Bởi vậy, để đảm bảo lượng nữ phẩm dưỡng da đủ cho mẹ và mình cùng sử dụng, cô phải tranh thủ tích trữ chút nguyên liệu trong mùa hè còn rảnh rỗi này mới được.

Không sai, sau khi Minh Linh phát hiện ra bí mật nho nhỏ của con gái, bà cũng dùng thử một hộp và bất ngờ khi thấy nó có hiệu quả khá tốt, vậy là ngay sau đó bà cũng đã "anh dũng" sa chân vào hội "kế hoạch bồi dưỡng người đẹp" của Tổ Thanh Gia. Còn về nguồn gốc của bài thuốc này, Minh Linh chỉ nghĩ rằng đó là công thức do một bà cụ nào đó đã qua đời của nhà họ Tô để lại, hết cách rồi, suy nghĩ của bà luôn thoáng như thế đấy, bằng không tại sao trải qua nhiều năm như vậy rồi, thậm chí khi đã trở thành một người mẹ mà bà vẫn còn mê cái đẹp như thế.

Có mẹ ủng hộ, tuy số lượng Tổ Thanh Gia cần làm nhiều hơn trước nhưng cô vẫn khá rảnh rang, hai mẹ con vừa làm vừa chọc ghẹo lẫn nhau, cuối cùng lại thành ra điều chế luôn cả mấy bài thuốc còn lại.

Phụ nữ đều thích làm đẹp mà o (￣▽￣)o Tô Thanh Gia đành chịu.

Sau khi xuống xe, Tô Thanh Gia lắc cánh tay mỗi nhừ, hừm, ôm một bó hoa lớn bọc giấy kraft như vậy đúng là rất nặng, lần trước nhất định là Carlos sĩ diện nên mới nói là không nặng đâu, phụ nữ yêu cái đẹp còn đàn ông thì thích sĩ diện, chuyện này không hề phân biệt tuổi tác tí nào.

Tô Thanh Gia cảm thấy kết luận của mình rất chính xác.

Đang mãi mê lăm bắm trong lòng, Tô Thanh Gia nhìn quanh một vòng rồi bất ngờ nhìn thấy một "vật thể" đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cô nhũn mày nhìn kĩ mới phát hiện, hóa ra đó lại là Carlos.

Nhưng giờ này không phải cậu bé đang tập huấn ở La Masia sao?

Tô Thanh Gia khá là lo lắng trong lòng, nhưng giấy tiếp theo cô vẫn nở một nụ cười thật tươi đi về phía cậu.

"Carlos, sao anh lại ở đây?" Tô Thanh Gia hỏi.

Carlos giật mình vì tiếng gọi này, cậu mở bừng mắt ra, bất cứ lúc nào cậu cũng đều giữ cho mình ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, người khác lại gần sẽ khiến cậu cảm thấy căng thẳng, dù họ có mở lời trò chuyện cậu cũng không đáp lại, giống hệt một chú sói con chỉ muốn liếm láp vết thương một mình.

Nhưng giọng nói quen thuộc và hương thơm này đã nói cho cậu biết, đây là người mà ngày hôm nay cậu muốn gặp nhất – Bella.

Carlos ngẩng đầu lên nhìn, chỗ cậu ngồi hơi ngược sáng, ánh sáng mặt trời chói chang khiến cậu có phần không thoải mái, nhưng Carlos vẫn cố gắng mở to mắt nhìn theo cô bé đang đi về phía mình.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy mới, rất ít khi cậu nhìn thấy cô mặc kiểu váy yếm này. Sợi ruy băng màu xanh dương thắt nhẹ quanh cổ cô, làm nổi bật vẻ mảnh khảnh và tao nhã của nơi ấy. Ánh mặt trời lẳng lẳng chiếu xuống chất vải xanh dương khiến người khác có cảm giác như đang nhìn thấy một dòng nước êm đềm, chiếc váy bo lại ở phần eo còn đuôi váy thì xoe rộng, những cánh hoa trắng khò lớn trông thật là nổi bật khi được in trên nền vải xanh dương.

Carlos biết rằng đó là hoa sen, không phải cậu muốn khen ngợi thiết kế của chiếc váy mà chỉ nghĩ rằng, Bella khi ôm hoa thật xinh đẹp, đầu vai cô trắng muốt như cánh sen, khiến cậu rất muốn... sờ một cái.

Carlos hơi ngần ra một hồi, cho đến khi Tô Thanh Gia bước tới trước mặt cậu mới đứng bật dậy, cố gắng kìm chế những cảm xúc xa lạ vừa xuất hiện trong lòng, cậu nói: "Hôm nay anh được nghỉ, vừa đi dạo xung quanh được một lát thì đã tới nơi này rồi."

Tô Thanh Gia ngắm nhìn cậu bé mà hơn nửa tháng rồi cô không được gặp này, cậu cao hơn trước nhiều lắm, xem ra chuyện ăn uống ở La Masia rất tốt, có lẽ giờ cô chỉ cao tới chóp mũi cậu mà thôi. Cô buồn cười khi nhìn thấy tai phải của cậu bé xinh đẹp này hơi rung rung, ngón tay cô chọc nhẹ vào bó hoa ôm trong lòng: "Đi dạo xung quanh hả? Anh có chuyện gì quan trọng muốn nói với em đúng không?"

Mặt Carlos đỏ bừng, hai mắt cậu chớp chớp liên tục, nhưng Tô Thanh Gia lại thấy cậu như vậy vô cùng đáng yêu, giống như một chú chó Labrador cuồng quýt khi lỡ lời sai chuyện gì vậy, lông mi cậu rất dài, bà đi kỷ quái này vô cùng vui vẻ nói: "Carlos, tay em mỏi quá, anh không định giúp em ôm bó hoa này sao?"

Tai cậu bé hay xấu hổ này lại càng rung mạnh hơn, hệt như cánh quạt điện khi bật mở to lên vậy, cậu vội vàng vờn tay ra ôm lấy bó hoa khỏi lòng Tô Thanh Gia, Carlos thật sự không chịu nổi ánh mắt của cô, cậu chỉ đành cúi đầu xuống để lộ mái tóc vàng mềm mại của mình cho cô nhìn.

"Anh đến đây để nói cho em biết một chuyện, đó là... anh đã vượt qua kì tập huấn ở La Masia rồi, anh cũng đã được kí hợp đồng với CLB Barca." Xuyên qua những cánh hoa mềm mại, giọng nói áp úng của Carlos vang lên, bên trong giọng nói ấy không giấu nổi niềm vui nho nhỏ, "Bella, em có vui không?"

Tô Thanh Gia gật đầu, cô nói: "Vui chứ, tất nhiên là em vui rồi, em là người đã tìm thấy anh cơ mà." Từ lúc nhìn thấy Carlos là cô đã biết nhất định cậu đã vượt qua kì tập huấn, nếu không tên nhóc Golden [1] này sẽ không vui như thế đâu, cô vừa nhìn một cái đã biết cậu nhận lâu lắm rồi, có điều, hiển nhiên là cậu kích động quá, cô còn chưa kịp hỏi mà đã khai rồi.

[1] Golden: chú chó lông vàng

"Sau này anh sẽ cố gắng luyện tập, anh sẽ thành công." Carlos ngẩng đầu lên, hai má cậu hồng hồng, "Anh... chờ anh nổi tiếng rồi, anh sẽ nói với truyền thông rằng em chính là người đã tìm ra anh." Đôi mắt xanh xám của cậu đầy vẻ kiên nghị, tựa như hai viên đá quý lấp lánh.

"Em sẽ đợi tới ngày ấy nhé. Để em nghĩ xem nào, lúc ấy tiêu đề nên viết thế nào nhỉ, ừm, cô gái đứng đằng sau siêu sao Carlos? Hay là Bella – người săn cầu thủ giỏi nhất?" Tô Thanh Gia vui vẻ nói liên hồi, "Cậu bé xinh đẹp à, anh thích cái nào đấy, theo em thấy cái nào cũng hay cả."

Carlos vui chết đi được khi nghe thấy cô nói như thế, nhưng cậu lại không biết phải làm sao để thể hiện niềm vui ấy ra ngoài, cậu bèn suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ đành nói: "Anh sẽ không để cậu chờ lâu đâu", có lẽ cậu nghĩ rằng giọng mình chưa đủ quyết liệt nên lại bồi thêm một câu, "Em yên tâm đi."

"..." Tô Thanh Gia bật cười vì cách nói nghiêm túc của cậu, cô chọn đi chọn lại một cành hoa trong bó hoa mà Carlos đang ôm rồi rút ra đưa cho cậu, "Ha ha, Carlos, đừng căng thẳng thế chứ, em chỉ nói đùa thôi mà, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân nhé..."

"Anh không căng thẳng, anh nói thật đó, anh sẽ không để em đợi lâu đâu." Carlos vội vàng lên tiếng khi nghe thấy Tô Thanh Gia nói vậy.

Tô Thanh Gia đỡ khóc đỡ cười, cô đưa cành hoa tới trước mặt Carlos, "Đây, em tặng anh cành hoa này, xem như món quà em chúc mừng anh gia nhập La Masia thành công."

Đó là một cành mai đỏ, một cành mai có mùi thơm nhàn nhạt và rất thoải mái. Cành mai còn rất tươi, bên trên có mấy mầm non mới nhú, vài nụ hoa còn e ấp chớm nở, cành hoa tựa như một người con gái đẹp đang thướt tha theo điệu múa trong tà áo đỏ vậy. Năm cánh mai tươi mon mon và đậm mình trong sương sớm, vài nụ hoa thẹn thùng chớm nở, chúng nép mình lại như đang sợ hãi ánh mặt trời chói chang của biển Địa Trung Hải, lại có những nụ hoa vẫn còn khoác lên mình chiếc áo lông xanh noãn lẳng lẳng ngủ yên.

"Đây là hoa mai, là loài hoa tượng trưng cho tinh thần dân tộc của đất nước em, người xa xứ thường nhớ tới nó với cái tên hồn hoa mai, ở quê hương em, hoa mai tượng trưng cho tinh thần bất khuất, kiên cường và không sợ khó khăn gian khổ." Tô Thanh Gia giải thích cho Carlos nghe rồi ôm lấy bó hoa ra khỏi lòng cậu, sau đó lại nhét cành mai ấy vào tay cậu.

Mặc dù Tô Thanh Gia chỉ giải thích đơn giản và không khác mấy với những dòng chú giải trong sách giáo khoa tiểu học, nhưng điều ấy vẫn khiến Carlos mong chờ và vui sướng, cậu cẩn thận từng li từng tí một cầm lấy cành hoa, chỉ sợ sẽ làm nát nụ hoa mới nở, "Kì nào về kí túc xá anh nhất định sẽ tìm chỗ nào đó để cắm cành hoa này. Cảm ơn em, Bella, anh rất thích món quà em tặng."

Tô Thanh Gia mới cậu đến nhà ăn cơm, nhưng cậu bé cứng đầu này lại từ chối, cậu chào tạm biệt Tô Thanh Gia, khi chào cũng chỉ dám dùng bàn tay không cầm hoa để vẫy vẫy cô.

Không thể không thừa nhận, nụ cười của Carlos khá là miễn cưỡng, nhưng giữa ngày hè nóng nực như vậy, cậu bé tóc vàng kim và áo mai đỏ rực, sự kết hợp này quả là perfect ~~~

Tô Thanh Gia lại bị sự moe của cậu hạ gục mất rồi.

Đôi vọ chồng già ngồi ngay cạnh lẳng lẳng giờ ngón cái.

"Cậu bé xinh đẹp, hẹn gặp lại!" Tô Thanh Gia vẫy tay chào tạm biệt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nghi hè đã đến phía trước, Carlos ở La Masia huấn luyện đã chậm rãi đi vào quỹ đạo, rèn luyện tốt đẹp cùng ẩm thực dinh dưỡng và phong phú, cái đầu của nhóc Tóc Vàng lại nhay cao, mái tóc vàng mềm mại thuần thủy của cậu cùng kỹ thuật bóng đá nhanh nhẹn linh động, ở trong đội thành tòn tại lò mất, huấn luyện viên trêu ghẹo cậu, chỉ có Carlos mới có thể mỗi ngày đều gọi đầu thôi.

Ở La Masia, hệ thống huấn luyện các cầu thủ nhỏ đã rất hoàn thiện, đại đa số các cầu thủ dưới 15 tuổi đều có huấn luyện viên, những huấn luyện viên này sẽ huấn luyện các cầu thủ nhỏ năng lực khổng chế bóng, vì cam đoan tính sáng tạo của nhóm cầu thủ, cầu lạc bộ sở hữu cho đội cầu thủ mỗi ngày huấn luyện chưa bao giờ vượt qua hạn độ nhất định. U8 cùng U9 tuổi cầu thủ một tuần huấn luyện ba lần, cộng thêm thứ Bảy một hồi thi đấu. U12 trở lên cho các đội mỗi tuần huấn luyện bốn lần, U16 trở lên mỗi tuần huấn luyện năm lần.

Ở nơi này tiếp thu huấn luyện, bọn nhỏ không cần phải trả một phân tiền nào cả, cầu lạc bộ mỗi năm chỉ ngân sách đại khái 1800 vạn Euro tới duy trì huấn luyện, trong đó còn không có bao gồm phương tiện phần cứng.

Bởi vì trẻ nhỏ trưởng thành yêu cầu giáo dục của gia đình, La Masia sẽ vì cha mẹ những cầu thủ nhỏ phải rời xa quê hương mà an bày việc làm cho họ, mà Carlos làm còi nhi từ còi nhi viện dọn tới ký túc xá của La Masia, các huấn luyện viên hy vọng, cậu có thể dung nhập vào tập thể —— Bản cáo cáo kiểm tra tâm lý của Carlos nói rằng, cậu đang mắc bệnh trầm cảm dạng gần nguy hiểm.

Về điểm này, các huấn luyện viên không có nói cho bất luận ai. Cậu còn nhỏ, bọn họ hy vọng, La Masia tràn ngập nhiệt huyết và thanh xuân có thể thay đổi cậu.

Mỗi năm vào tháng tám, là lúc mùa giải bóng đá bắt đầu, do khí hậu Địa Trung Hải ảnh hưởng đến, độ ẩm của bán đảo Iberian như bay lên đến đỉnh núi.

Tô Thanh Gia đang tự hỏi nên đưa một phần quà như thế nào cho vị tiểu soái ca tóc vàng sắp sinh nhật tròn mười một tuổi này.

Bà đi kỷ quái Bella có chút rối rắm.

Cô từ chỗ nữ tu sĩ Rosa kia hỏi thăm được sinh nhật của Carlos —— ngày hai mươi bảy tháng tám, nhưng nữ tu sĩ Rosa đồng dạng cũng nói cho cô, từ khi Carlos đi vào còi nhi viện lúc bốn tuổi, cậu liền không còn có nhắc tới việc ăn sinh nhật nữa, nữ tu sĩ Rosa đã từng kiên trì khuyên nhủ, nhưng không lay chuyển được Carlos càng quật cường hơn. Sau nhiều năm như vậy, nhóc quái đi của còi nhi viện không có sinh nhật, đã từng là phương pháp mà nhóm trẻ con ở còi nhi viện thường xuyên dùng để lên công kích cậu.

Tô Thanh Gia hy vọng, cô có thể mang cho Carlos một cái sinh nhật tốt đẹp trong kỷ ức của cậu, thiếu niên này trên đường giao tranh để đến với ước mơ như một mặt trời nhỏ, cô không hy vọng tuổi thơ ấu của cậu lại là một mảnh hoang vu, trưởng thành tốt chính là giống như cạm cò đại. Như vậy thật quá đáng buồn.

Nhưng trong lòng của bà đi kỷ quái vô cùng loạn, chính là cô thật sự không biết phải tặng quà sinh nhật gì cho cậu mới tốt.

Ngần ngại nhiều lần, thật sự muốn lẳng lẳng suy nghĩ mà.

Bên này Carlos đã nghênh đón kỷ nghi hè cũng không có vui vẻ,hoa mai mà Bella đưa cho cậu, cậu đã tìm huấn luyện viên mượn một cái bình pha lê trường cổ phi thường tốt để cắm lên, cậu còn dựa theo một cái chủ cửa hàng bán hoa nói cho cậu tí lệ tưới nước muối, còn bỏ thêm cả dịch dinh dưỡng nữa, đặt ở ký túc xá của cậu, nơi mà có ánh sáng mặt trời tốt nhất chiếu xuống. Mỗi khi thức dậy vào buổi sáng, cậu đều có thể nhìn thấy những đóa hoa màu vàng lay động dưới ánh mặt trời đỏ rực, tâm tình không thể tốt hơn. Nhưng ngày vui ngắn chẳng bằng gang tay, cho dù có trí kỷ chăm sóc, này cây hoa mai cũng chỉ sống một tháng, xong liền đều rụng hoa xong hết rồi.

("□□") (□▽□) o(□~□)o

Carlos cảm thấy tim cậu tựa như một đóa hoa héo tàn vậy, đều mất đi sức sống.

Đều tại cậu, thời gian mỗi ngày cậu luyện bóng quá dài, không có đưa cho Bella lễ vật của cậu thật tốt.

Carlos không hiểu thế nào liền đưa tay bắt đầu vô đầu.

Đối với Carlos vừa mới tới U11 không bao lâu mà nói, cậu có một cái kỷ nghi hè nhàn nhã, nhưng cậu cũng không muốn lãng phí, hướng huấn luyện viên trình xin, Carlos cùng nhóm cầu thủ U16 của La Masia cùng nhau huấn luyện, mấy ngày xuống nay, các anh trai từ chỉ phát triển cũng đã quen có một nhóc Tóc Vàng ở bên cùng tập luyện, còn thường xuyên chỉ điểm cho cậu vài chỗ.

Thời điểm nhóm cầu thủ tập đá đối kháng, Carlos sẽ ôm cầu ở thính phòng quan sát, cậu xem rất nghiêm túc, cứ việc cậu còn không có bắt đầu học tập chiến thuật, nhưng này cũng không gây trở ngại tới việc cậu nghiên cứu.

Carlos đối bóng đá có một lực hấp dẫn không thể lý giải một cách bình thường được.

Lại là một buổi sáng sớm tươi đẹp, Carlos thức dậy rất sớm, cậu nhìn xem cái bình thủy tinh trống không, có chút ù rừ cụp đuôi, nên đem cái bình trả lại cho huấn luyện viên.

Rửa mặt xong, đem tóc chải vuốt cho tốt, Carlos ăn qua loa com sáng, đi tới trước sân thể dục bắt đầu chạy chậm để khởi động, lúc sau bắt đầu luyện bóng.

"Hắc, tiểu tử, có bạn gái nhỏ của nhóc tới xem nhóc này." Oleguer là đội viên của đội U17, hẳn ở trong đội rất hoạt bát, cũng thích nói giỡn, thấy Carlos khó hiểu, hẳn nâng lên cảm chỉ chỉ, "Ồ kia kia, bên sân, nhìn thấy không? Khi anh vừa mới tăng bóng liền đụng tới, có bé tới tìm nhóc. Uy, nhóc Tóc Vàng, nhóc tìm được một con búp bê sứ nha, có bé thoát nhìn thực không tới đâu, lớn lên một chút tuyệt đối là đại mỹ nữ, nếu....."

Carlos ôm lấy quả bóng còn để ở trên đầu ném qua vai, xệt một chút liền chạy, Oleguer ở phía sau còn ở hô to, "Này, tiểu tử, nhóc quá không có suy nghĩ đi, này, đừng chạy, anh còn chưa có nói xong đâu!"

Đúng lúc Tô Thanh Gia ở phía trước dán sát mặt vào trụ xe, Carlos quả thực cao hứng đến mức nhảy dựng lên, "Bella, cậu, sao cậu lại tới đây, tớ, tớ còn đang huấn luyện đâu." Không xong, nói sai lời rồi, cậu như thế nào liền có thể nói như vậy đâu, cậu hẳn phải nên nói tớ thật cao hứng mới đúng, như thế nào lời nói đến bên miệng liền biến thành tớ còn đang huấn luyện đâu? Carlos lại bắt đầu nôn nóng.

"Như thế nào, cậu đang huấn luyện liền không chào đón tớ tới tìm cậu sao, cậu chế tớ phiền toái hả?" Tô Thanh Gia nhìn cậu bé có đôi tai run như cái sàng trước mắt, nói, "Thì ra là cậu không chào đón tớ a, tớ đây vẫn là nên đi về thôi."

"Không, không phải, Bella, tớ, tớ thực hoan nghênh, tớ chỉ là còn không có chuẩn bị tốt." Carlos vội vàng kéo lấy góc áo của Tô Thanh Gia, cắn cắn khoe miệng, có chút không biết như thế nào để đền bù, "Trên người tớ đều là mồ hôi, tớ muốn đi thay quần áo, tắm rửa một chút. Bella, nếu không cậu ở tại đây đợi một lát nữa?"

Tô Thanh Gia lắc đầu, nói: "Làm gì mà còn muốn chuẩn bị, tớ lại không phải là quái thú. Đừng thay quần áo, cậu cứ như vậy cũng rất tốt, cậu bé xinh đẹp, cậu đẹp trai giống như một mặt trời nhỏ. Lại nữa, thời điểm trước kia tớ cùng cậu huấn luyện, cậu ngày nào mà chẳng không phải mồ hôi đầy đầu."

Carlos nghe Tô Thanh Gia khích lệ, tim đều muốn nhảy ra bên ngoài, bắt quá, giây tiếp theo, cậu lại lúng ta lúng túng nói: "Vây tóc của tớ hôm nay có tốt không?" Cậu vận động một hồi lâu, không biết tóc có hay không loạn hết rồi.

"Phốc....." Tô Thanh Gia khó được một lần không có hình tượng mà bật cười, bụng đều đau, "Carlos, cậu cũng thật là, từ cũng không biết nên nói như thế nào cậu." Lại thấy Carlos nghi hoặc mà nhìn cô, Tô Thanh Gia cố nén cười, khụ khụ, "Được được, Carlos, tóc cậu hôm nay thực sự rất tốt, một chút cũng không rối. Đẹp trai ngời ngời ~~~"

Từ bên cạnh giấy túi màu trắng, từ bên trong lấy ra một chậu nước chứa lục la*, nhưng bởi vì quá nặng, Tô Thanh Gia không thể bê ra được, hai đứa nhỏ ngồi xổm, cúi người xuống xem.

*Cây lục la: Cây bèo tây

Thời điểm Tô Tĩnh Khang đem cô đưa đến cửa, sau lại là bác bảo vệ đáng yêu giúp cô nâng vào bên trong.

"Thích sao?" Tô Thanh Gia tựa như hiển vật quý nói, "Đây là tặng cho cậu."

Tha thứ cho Carlos còn chưa có từ cây hoa mai đã chết đi kia tỉnh táo lại, cậu như là đầu óc ngơ ngẩn, "Cho tớ sao, vì cái gì?"

"Nó tên là lục la, là một loại thực vật có sinh mệnh lực rất kiên cường, nó có thể sinh hoạt ở trong nước, cũng có thể cắm rễ ở trong bùn đất. Nó phi thường dễ sống, chỉ cần có nước, nó là có thể thỏa mãn." Tô Thanh Gia không có trả lời vấn đề của cậu, mà lại bắt đầu rồi phổ cập kiến thức khoa học tiểu học, "Hoa lục la có nghĩa là cứng cỏi thiện lương, canh gác hạnh phúc."

Chọc chọc mỹ thiếu niên có chút đại nai, Tô Thanh Gia đem lục la cùng cả cái túi giấy cùng nhau đẩy qua đi một chút, "Carlos, đây làmón quà sinh nhật đầu tiên tớ dành cho cậu, chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Trên sân bóng, các thiếu niên không ngừng chạy qua chạy lại, luyện tập cho nhau, Carlos nghe thấy tiếng gió, nghe thấy tiếng hò hét, nghe thấy tiếng nước, nhưng cậu vẫn nghe thấy được rõ ràng âm thanh chúc phúc.

Đối với một cậu bé đã bảy năm chưa từng ăn mừng sinh nhật mà nói, những lời "sinh nhật vui vẻ" này đối với cậu mà nói vừa xa lạ lại quen thuộc. Ở rất nhiều thời điểm, khi bạn học ăn mừng sinh nhật, cậu cũng sẽ theo đuôi mà phụ họa một câu, "Sinh nhật vui vẻ", nhưng mà đã thật lâu rồi cậu chưa từng nghe qua có người nói lên những lời này với cậu, lâu đến nỗi cậu đã quên hôm nay là sinh nhật của cậu.

Carlos ngẩng đầu, nhìn cô bé nõ nua cười rạng rỡ trước mắt, cô hôm nay mặc một bộ quần áo kỳ quái, cổ áo dựng thẳng lên, cánh tay trắng nõn như bạnh ngọc lộ ra bên ngoài, nhưng các đường thêu thủ công vô cùng tinh xảo, còn có rất nhiều chữ được thêu nữa, toàn bộ một bên chân váy đều bị xé ra, khi ngồi xổm xuống lộ ra một đoạn cẳng chân trắng tinh. Bella mặc chiếc váy màu đỏ này vào thật là xinh đẹp.

Có lẽ vào thời điểm ban đầu, cậu chỉ là bài xích cùng các bạn nhỏ trong cô nhi viện cùng nhau chúc mừng sinh nhật, dần dà, lại không có ai nhắc tới, cậu liền dần dần quên mất —— mỗi ngày đối với cậu mà nói đều giống nhau, không có gì đặc biệt, đều rất buồn tẻ, nhàm chán, hơn nữa lại còn lạnh băng.

"Tớ thực thích nó, cũng thích tên tiếng Trung của nó." Carlos sờ sờ lá cây lục la, "Tớ sẽ đem nó đặt ở nơi có nhiều ánh sáng mặt trời nhất trong ký túc xá, mỗi ngày đều sẽ nhìn nó." Cậu không muốn lại đem phần lễ vật này làm hỏng.

"Thiếu niên, lục la là ưa tối, nó không thể bị ánh mặt trời trực tiếp chiếu đến." Tô Thanh Gia vỗ trán, nhìn biểu tình kinh ngạc của Carlos, "Sẽ khôngphải cậu cho rằng mọi loài thực vật đều là sống dưới ánh mặt trời thôi?"

Carlos gật đầu, đôi mắt to có điểm chút ngượng ngùng. Chẳng lẽ không phải sao? Cậu ở trong giờ khoa học trên lớp, giáo viên nói thực vật màu xanh đều hấp thu ánh mặt trời nha.

Tô Thanh Gia dở khóc dở cười: "Vậy nhưng cậu đừng làm thế, bình lục la này là phải đặt ở nơi râm mát, đừng để cho nó phơi khô, cậu cũng không cần chăm sóc nó như thế nào đâu, chỉ cần chú ý nhìn xem nó có đủ nước hay không thôi. Rất dễ nuôi."

Carlos tiếp thu kiến thức gật gật đầu, lại trên dưới quan sát lễ vật của cậu một chút: "Tớ đây đem nó để trên đầu giường đi, có thể chứ?"

"Chỉ cần không bị ánh mặt trời chiếu thẳng đến liền không có vấn đề gì." Tô Thanh Gia nghiêng đầu: "Cậu trước đem đồ cất vào ký túc xá đi, hôm nay chính là sinh nhật của cậu đó nga, tớ đã xin huấn luyện viên cho cậu nghỉ rồi, hôm nay cậu phải theo tớ đi."

Carlos không biết nghĩ đến cái gì, gương mặt lại đỏ, đôi tay run rẩy lên, "Kia, tớ đi ký túc xá một chuyến, cất mấy món đồ, liền, liền đi theo cậu." Cậu đột nhiên đứng lên cất bước liền chạy.

Chạy năm mươi mét, lại yên lặng chạy trở lại, nhìn Tô Thanh Gia nói, "Tớ vừa nãy mới đi luyện kỹ năng chạy vòng vèo một chút." Sau đóđem bình lục la từ trên mặt đất cất vào trong túi giấy, bước đi.

Lục la rất nặng, cậu chỉ có thể bước chậm, bất quá cũng khá là nhanh, bởi vì —— tiếng cười của Tô Thanh Gia ở phía sau thật sự là làm cậu rất không được tự nhiên.

Tô Thanh Gia: Hưng phấn đến quên lấy đồ vật, là do tớ à?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Editor: Nguyệt Anh

Beta: Dâu Tây ☐

Trong thời gian chờ Carlos trở về ký túc xá, Tô Thanh Gia tới sân bóng xem nhóm tiểu thị tươi tuổi trẻ phơi phơi đá bóng.

Trở lại khi còn nhỏ, có thị lực tốt thật sự là tuyệt vời. Cô còn có thể đếm ra số giọt mồ hôi trên xương quai xanh của một vị soái ca đang đá bóng ở phía trước.

Đáng tiếc chưa tới thời đại của smartphone, muốn chụp ảnh nam thần một chút cũng không có công cụ →_→

Nhưng mà gây tiếp theo, cô liền bị Carlos trước mắt mê chết.

Cậu thay bộ quần áo thể thao màu trắng mềm mại, lộ ra cẳng chân thẳng tắp tới không thể thẳng hơn, mái tóc vàng được chải sơ qua một chút, đôi mắt xám tro xinh đẹp, giống nhân vật bước ra từ thế giới truyện tranh.

“Bella, anh có thể đi cùng em sao?”

Carlos âm thầm vò vò góc áo, ngượng ngùng cúi đầu hỏi.

Tô Thanh Gia từ trên khán đài đứng lên, vỗ bộ sườn xám trên người. Đây là do bà nội làm cho cô, từ những đường thêu chọn lọc có thể thấy nó không hề giống của người khác, những chữ "Phúc" trên mặt được dùng cách thức thêu và truyền thống làm nên, từng đường kim mũi chỉ chạy dài chính là nỗi lo lắng của một người già đối với con cháu trong nhà.

“Được được, thọ tinh đại nhân, hôm nay anh là quan trọng nhất.”

Tô Thanh Gia gật đầu, hít vào một hơi. Ài da, cô có cảm giác đứa nhỏ này còn bỏ thời gian tắm rửa một chút?

“Nếu anh không cần phải chạy nữa, vậy chúng ta liền xuất phát đi.”

Carlos:...

Tô Thanh Gia dẫn cậu tới cô nhi viện, ngày hôm qua cô đã đem một ít đồ nhờ nữ tu sĩ Rosa đặt ở trong phòng bếp.

Đồ cô làm cũng không cầu kì lắm, Tô Thanh Gia lấy đồ trong tủ lạnh ra ngoài, sau lại chế biến một chút, mì sợi nóng hầm hấp cùng trứng gà đỏ vàng liền ra lò.

Từ lúc Tô Thanh Gia bắt đầu nấu mì, toàn bộ đầu óc của Carlos liền ngưng hoạt động. Cậu ngỡ ngác ngồi một chỗ, không nói gì hết, đôi mắt tựa như đá quý nhìn chăm chăm Tô Thanh Gia.

“Này Carlos, anh phát ngốc gì đó, tranh thủ ăn nhanh lúc còn nóng đi.”

Tô Thanh Gia dùng thìa gỗ đầu cậu: “Canh gà nắm hương đây.”

Rốt cuộc Carlos cũng thoát khỏi trạng thái mơ màng, liếc đôi môi khô khốc hỏi: “Đây là cái gì?”

Mùi thơm của canh gà bay lên cầu dẫn vị giác của thực khách, trên bát mì rải lớp hành màu xanh biếc. Là một cậu bé lớn lên ở Tây Ban Nha - Carlos nhìn bát mì sợi kì quái, không biết làm sao.

“Đây là mì trường thọ, khi anh ăn.....”

Tô Thanh Gia cúi đầu tìm đầu sợi mì: “Bắt đầu ăn từ đầu sợi mì, nhất định không được cắn đứt, phải ăn hết một hơi luôn, như vậy có ý nghĩa là sinh mệnh của anh cũng kéo dài giống như sợi mì đó.”

“Đây là tập tục tổ chức sinh nhật ở quốc gia của em sao?” Carlos cảm nữa hỏi.

Tô Thanh Gia nhìn cậu cười ngọt ngào, mì mất cong cong: “Đúng vậy Carlos, đây là món quà thứ hai em dành cho anh, chúc anh khỏe mạnh, một đời bình an.”

Carlos cúi đầu, yên lặng ăn mì sợi. Lần đầu tiên ăn loại mì sợi kì quái nhưng vô cùng ngon này, cậu rất cẩn thận để không làm đứt đoạn nó.

Mãi cho đến khi uống xong canh, Carlos cũng không dám ngừng đầu, hốc mắt cậu hồng hồng, không muốn cho Bella thấy.

Mì sợi không làm quá nhiều, Tô Thanh Gia đem trứng gà đỏ để trước mặt Carlos: “Carlos, đây là món quà thứ ba em dành cho anh, nó có ý nghĩa là lột xác hồi sinh. Chàng trai, anh sẽ thành công.”

Bàn tay trắng bóc của Tô Thanh Gia cầm trứng gà đỏ, Carlos gạt đầu, cầm từ trong tay cô.

Tách lớp vỏ màu đỏ ra, Carlos cắn một miếng trứng, đầy mắt cậu có chút ánh nước. Mỗi ngày La Masia đều sẽ cho cầu thủ ăn cơm và trứng gà để bổ sung năng lượng, nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy trứng gà ăn ngon như vậy.

Hơn hai giờ chiều, hai người xuất phát tới đại lộ La Rambla. Đối với con đường tràn ngập những hồi ức tốt đẹp này, Carlos luôn yêu thích vô cùng.

Mặt trời nóng rực rực cũng không ảnh hưởng gì tới sự nhiệt tình của các nghệ sĩ đường phố. Cây ngô đồng cao lớn xòe rộng, hoa quả rực rỡ muôn màu được chủ tiệm bày ra các sạp bán.

Tô Thanh Gia tốn 1.5 đồng Euro mua một hộp lớn chứa salad bơ hoa quả mới lạ, hai người ăn no, đầu tây ngọt ngào cùng nước sốt anh đào còn đọng vị ở trong miệng chưa tan đi.

Tới nơi thần kỳ gần quảng trường Catalonia, suối phun Khanna Leites, theo truyền thuyết, bất luận ai, chỉ cần uống nước của suối phun, một ngày nào đó sẽ trở lại Barcelona.

Lúc này đây, bọn họ ở trên đường cái tấp nập lang thang không mục đích, chào hỏi nghệ sĩ đầu đường, nghe những tiếng ca truyền đến từ rạp hát, thưởng thức kiến trúc nghệ thuật. Nhiều người màu da bất đồng ở chỗ này tụ tập, sinh hoạt tinh thú vô cùng nhàn nhuỷ.

Không lâu sau, mặt trời đã xuống núi.

Nhà thơ Tây Ban Nha - Garcia Lorca đã từng nói “Las Ramblas là con đường duy nhất trên thế giới tôi muốn không có điểm kết thúc.”

Carlos tuy rằng chưa biết câu danh ngôn này, nhưng ý nghĩ hiện tại của cậu cùng vị thì hào lãng mạn họ giống nhau, không hề hi vọng đi đến điểm cuối của con đường. Nhìn bóng đêm phủ kín bầu trời, cậu có chút mất mát.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Khi còn nhỏ cậu từng nghe qua truyện cổ tích cô bé Lọ Lem, vừa đến 12 giờ đêm, tất cả lễ phục xinh đẹp của cô bé Lọ Lem sẽ trở lại như ban đầu.

Cậu hiện tại tựa như Cinderella, ngày tháng tốt đẹp không đợi được tiếng chuông đêm khuya.

Trời chậm rãi tối dần.

Chiếc thuyền buồm có tên "Rania" [*] đã thấp sáng đèn. Tô Thanh Gia theo Carlos đi đến bên bến tàu.

[*]: cái tên “Rania”, là chiếc thuyền buồm mà năm đó Columbus dùng để đi Châu Mỹ, hiện có bản phục chế bỏ neo ở cảng.

“Anh nhắm mắt lại đi, em muốn tặng anh món quà thứ tư.”

Carlos thành thật nhắm chặt mắt, nhóc Tóc Vàng nghe lời quá mức, dùng sức nhắm đến nỗi khóe mắt đều nhắm lại.

Tô Thanh Gia cười nói: “Không cần khăn trương như vậy, anh nhắm nhẹ là được, nhưng mà không được nhìn lên đó.” Duỗi tay quơ quơ ở trước mặt Carlos, tốt, không phản ứng, cậu nhắm thật chặt.

Một chuỗi âm thanh sột soạt qua đi, Carlos nghe được tiếng bật lửa, cậu có chút khăn trương, lại có chút kích động, đôi tai ngo ngoe không ngừng. Hơi lạnh gió biển thổi vào phất qua gò má cậu, mơ hồ có hương vị mẫn mẫn.

Chờ đợi một lúc rốt cuộc cũng kết thúc, Carlos nghe thấy Bella nói với cậu: “Duỗi tay ra nào”. Có thứ gì được đặt ở trên tay cậu: “Đừng nhúc nhích, hiện tại anh có thể mở mắt ra.”

Ánh nền lung linh nhảy nhót trong tay cậu, khung phòng hộ khiến cho nó có thể chống đỡ sự xâm nhập của gió biển. Đó là một chiếc hoa đăng xinh đẹp được làm tinh xảo do Tô Thanh Gia chọn từ những món đồ trân quý của mình. Nghệ nhân thủ công đem giấy xếp thành hình hoa sen, chín cánh vây quanh nhau, lại tiến hành nhuộm màu cùng gia công chiều sâu, đảm bảo nó có thể nổi trên mặt nước và trôi ra rất xa.

Carlos cảm thấy đôi tay cầm hoa đăng của cậu đều ướt đầm, ánh nền ấm áp làm khuôn mặt Tô Thanh Gia xinh đẹp, lông mi dài như cánh bướm, tròng mắt màu hổ phách chứa đầy vui sướng, mũi cô nhỏ bé tinh xảo, đôi môi tựa như cánh hoa mai.

Bộ váy đỏ và mái tóc rối tung, cô đẹp tựa như loài hải yêu trong truyền thuyết vậy.

“Bạn học Carlos, hiện tại đưa anh món quà thứ tư, hoa đăng Trung Quốc, chúc anh tiền đồ tựa gấm, thuận buồm xuôi gió.” Tô Thanh Gia kéo cậu ngồi xổm xuống: “Tuy rằng nơi này là biển, nhưng cũng không có vấn đề gì, mau thả hoa đăng đi.”

“Anh không thả mà mang về được không?” Carlos hỏi: “Anh hơi luyến tiếc, có thể không?”

Tô Thanh Gia nhìn ra cậu rất thích món quà này, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Là quà tặng cho anh, hiện tại ở trên tay anh, xử lý như thế nào đều do anh quyết định, em không có ý kiến.”

Nhìn hoa đăng, lại nhìn gương mặt tinh tế trơn bóng dưới ánh đèn của Tô Thanh Gia, Carlos nói: “Thôi, vẫn nên thả đi.” Tô Thanh Gia cười gạt đầu, nhìn đôi tay của Carlos nhúng vào trong nước, sau đó chậm rãi buông hoa đăng ra.

Tô Thanh Gia thấy cậu vẫn chưa có lấy lại tinh thần, đặt xuống má cậu một nụ hôn nhẹ.

Carlos quay trở lại, gương mặt bên trái nóng lên, may mắn bóng đêm mông lung, không thấy rõ cậu đỏ mặt. Cậu kích động đến nỗi muốn nhảy vào trong biển nước mát lạnh phía trước một chút, chà xát góc áo hỏi: "Em, em hôn anh làm gì?"

Tô Thanh Gia cảm thấy mình như son tặccường hôn thiếu nữ còn nhà đáng hoàng nên có chút lúng túng: “À... vừa này là món quà sinh nhật thứ năm của em, chúc tình cảm của chúng ta thiên trường địa cửu. Thế nào? Anh thích sao?” Có trời mới biết rằng thật ra món quà thứ năm là cái bảo vệ đầu gối, hiện tại nằm trong túi cô.

Carlos đương nhiên thích, cậu gật đầu mạnh, lần này tuyệt đối không thể nói sai, cần nhắc một chút, cậu thốt lên:

“Thích! Rất thích! Bella, đây là món quà sinh nhật mà anh thích nhất hôm nay.” Cậu khẽ mỉm cười, má lúm đồng tiền như đọng đầy mặt ong: “Chúng ta là bạn bè tốt nhất!”

Tô Thanh Gia thấy Carlos không có phản ứng khác thường, tâm tình liền thoải mái, nhìn đèn hoa sen còn chưa có trời xa, nói: “Carlos, em phải đi, ba em ở bên kia quảng trường chờ em, cuối cùng, chúc anh hôm nay sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn em, Bella, cảm ơn em.”

Carlos nói năng có chút lộn xộn.

“Bella, đây là sinh nhật vui vẻ nhất của anh, những món quà sinh nhật tốt nhất anh đều đã nhận được. Hẹn gặp lại. Em mau đi đi, đợi lát nữa chú sẽ lo lắng.”

Chờ thân hình Tô Thanh Gia biến mất trong bóng đêm, Carlos nhanh chóng chạy về phía bến tàu, nếu có huấn luyện viên ở đây bấm giờ, tin chắc đây sẽ là thành tích cao nhất của Carlos.

Hoa đăng hình hoa sen còn chưa trôi ra xa, trên chỗ nước cạn ở bến tàu, Carlos nhảy vào trong nước, từng chút từng chút đến gần hoa đăng.

Nước biển từ mát cả chân cậu chậm rãi lên tới cằm chân, sau đó là tới đùi, ở chỗ nước biển bao phủ đến rốn của cậu, cậu rốt đã bắt được hoa đăng đang rực sáng.

Thừa dịp nhân viên trực ban còn chưa phát hiện ra cậu, cậu chạy nhanh trở lại trên bờ, độ ẩm của nước biển không thấp, nhưng cả người ướt nhẹp giữa đêm vẫn là có chút lạnh.

Những người trẻ tuổi tay cầm ly rượu chén chén hàn huyên với nhau, các quán bar ca múa không ngừng, tiếng Saxophone mỗi một chỗ khác, Carlos nghe cây ngô đồng truyền đến tiếng ve, thổi tắt hoa đăng.

Lễ vật đẹp như vậy, cậu muốn giữ gìn thật tốt.

Chờ đến khi trở lại La Masia đã là 9 giờ, ký túc xá của cậu đều là thành viên đội U12. Nghi hè ký túc xá không có người, hàng hiên tối đen, Carlos sờ soạng lên lầu, đẩy cửa ký túc xá ra, vào lúc đi bật đèn, cậu cảm giác được trong phòng còn có những người khác. Cậu theo thói quen mà ngừng hô hấp, đôi tay nắm chặt.

“Chúc sinh nhật vui vẻ, chúc sinh nhật vui vẻ.....” Ánh nền lập loè, huấn luyện viên Bernar Jess đẩy bánh sinh nhật, đi theo phía sau là một đám thiếu niên trên dưới U16. “Sinh nhật mười một tuổi vui vẻ, Carlos.”

Oleguer tiến lên đem hộp cầm trên tay cho Carlos: “Nhóc Tóc Vàng, sinh nhật vui vẻ, đây là do cô bạn gái nhỏ của nhóc nhờ anh đưa cho nhóc. Cầm lấy.”

Dứt lời lại cầm kẹo que ra bày sắc cầu vòng lên.

“Đây là anh tặng cho nhóc, nhớ phải ăn hết.” Oleguer hua hua nắm tay, nói tiếp: “Không được lãng phí, bằng không anh liền đánh nhóc.”

Bánh kem cũng là Tô Thanh Gia nhờ Bernar Jess mang đến, cô còn nhờ mỗi thiếu niên đang huấn luyện ở La Masia vì cậu bé cô độc này hát một bài chúc mừng sinh nhật.

Ăn xong bánh kem, các thiếu niên lục tục rời đi.

Carlos mở hộp ra, bên trong là một đôi giày đá bóng cùng một tấm card.

Mặt trên viết:

“Món quà thứ sáu, giày chơi bóng, mong anh vì nó mà hết lần này đến lần khác sút bóng vào lưới, chúc kỹ thuật chơi bóng của anh càng ngày càng tốt.

Món quà thứ bảy, bánh sinh nhật, kèm theo sự chúc phúc của mọi người, chúc anh vĩnh viễn vui vẻ.

Bảy món quà sinh nhật, đền bù chỗ trống trong sinh mệnh ngắn ngủi của anh.

Ký tên: Bella.”

Tiến vào mộng đẹp, Carlos nghĩ, cậu không phải là cô bé Lọ Lem đáng thương, cậu còn có Bella. Cậu không cần lo lắng gì vì Bella sẽ luôn mang hạnh phúc tới cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Những ngày hè oi bức khó nóng qua đi, Tây Ban Nha nghênh đón mùa đông ôn hòa nhiều mưa. Nhờ vào vị trí địa lý được trời ưu ái, toàn bộ bán đảo Iberian được hưởng thụ khí hậu thoải mái mà Địa Trung Hải mang đến.

Trên thế giới này rất ít nơi có kiểu khí hậu ôn hòa, lấy đặc trưng của mình để ưu ái vùng đất yêu thích.

Carlos đã tích đủ 320 đồng Euro trước ngày mừng 3 tháng 2. Quảng thời gian ở lò đào tạo trẻ, cậu cao hơn nhiều, gen trội phát huy ưu thế cùng với việc luyện tập chăm chỉ, Carlos được phê chuẩn gia nhập đội tuyển U13, tiền lương của cậu cũng bắt đầu tăng dần.

Thật may mắn là trong nửa năm nay, chiếc lắc tay ngọc trai kia vẫn luôn nằm ở tủ kính, chẳng qua được chuyển từ vị trí trung tâm nổi bật qua một góc, dây bạc của nó cũng không được lấp lánh dưới ánh đèn như trước. Năm giữa những thứ châu báu nổi bật khác ngọc trai trong suốt trở nên có chút âm đạm.

Nhưng trong lòng Carlos, chiếc lắc tay này vẫn là lễ vật thích hợp nhất tặng cho Bella.

Cậu lấy tiền tích góp ra từ trong chiếc hộp đựng giày đá bóng mà lần trước Tô Thanh Gia tặng cậu, đếm đi đếm lại nhiều lần, xác định không sai mới cầm sắp tiền thật dày tới cửa hàng.

Người bán trang sức là một cô gái ăn mặc và trang điểm sắc sảo, diêm dúa. Mặc dù đang mùa đông nhưng cô ấy cũng không mặc áo khoác dày ấm mà thay vào đó là chiếc váy vài đơn bạc quần lấy thân hình nóng bỏng

Cô nàng nỏ nụ cười đầy mỹ lực, quyến rũ với những người đàn ông đi qua.

Carlos tiến về phía quầy lắc tay, lên tiếng hỏi: “Chào chị, em có thể mua chiếc lắc tay này không?” Cậu chỉ vào một góc nhỏ trong quầy: “Chính là chiếc này.”

Khách hàng là thượng đế, nhiều tí phú còn giả dạng thành người thường hoặc ăn mày nên không thể vì khách ăn mặc khác biệt gián dị mà lạnh nhạt, coi thường khách hàng.

Nghề phục vụ ở Tây Ban Nha nhận được sự khen ngợi cũng không phải không có đạo lý.

“Được, xin chờ một lát.” Cô gái đang nói chuyện khoảng hơn hai mươi tuổi, trang điểm tinh xảo, mùi nước hoa làm Carlos hơi khó chịu.

Mấy ngón tay son đỏ bày ra trước mắt cậu chiếc lắc tay mà Carlos yêu cầu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó ở khoảng cách gần như vậy.

Thật đẹp, cậu nghĩ Bella nhất định sẽ thích nó.

“Chiếc lắc tay này là mẫu thiết kế mới nhất, dây lắc bằng bạc, viên ngọc trai này đến từ biển, mượt và sáng bóng, em nhìn xem...” Cô gái giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, cậu nhóc tóc vàng này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có ta rất tán thưởng sự tỉ mỉ của cậu.

“Em muốn mua nó, chị có thể gói lại cho em được không? Em muốn chọn nó quà sinh nhật cho một người đặc biệt.” Carlos chăm chú nghe hết lời giới thiệu, cậu muốn hiểu rõ phần lễ vật này hơn, để có thể miêu tả thật kĩ với Bella.

Lần này, cô gái không chỉ tán thưởng vẻ điển trai mà còn thêm yêu thích sự thẳng thắn của cậu: “Được thôi nhóc, bọn chị sẽ gói thật đẹp cho em, hơn nữa còn kèm theo một tấm card, em xem được không?”

“Được.”

Cô gái đưa cho cậu một tấm thiệp giấy, mặt trên in những bông hoa hồng ấm áp, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, cậu tiếp nhận, hỏi: “Tôi có thể mang về rồi viết không?” Đây là thiệp cậu viết cho Bella, cậu không muốn ai khác nhìn thấy trước cô ấy.

“Được nha. Vậy em chờ một lát.” Cô gái đem lắc tay bỏ vào một chiếc hộp trắng, dùng giấy bọc lại thật đẹp, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh. “Tổng cộng 320 Euro, em muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

“Tiền mặt.” Carlos đưa 320 Euro tiền giấy, cô bán hàng có chút lúng túng nhưng lập tức thu hồi biểu tình, kiểm tra lại số tiền.

Chờ cô gái kiểm tra xong, Carlos ôm món quà trong lòng, cảm thấy thật ngọt ngào. Cậu muốn tự tay đeo nó lên cho Bella.

Giữa tháng chín, Tô Thanh Gia vinh dự trở thành học sinh lớp 2 học tại nơi đất khách quê người, học cùng lớp với Lưu Mộng Nhã.

Thời gian dành cho giáo dục cấp tiểu học ở Tây Ban Nha gồm 6 năm, điểm này so với trong nước (Trong nước được nhắc đến ở đây là Trung Quốc) cũng không có gì khác. Cứ hai năm sẽ được tính là một giai đoạn, như vậy có tất cả ba giai đoạn. Trong 6 năm này, học sinh phải học tiếng Tây Ban Nha, toán học, các môn tổng hợp, thể dục, nghệ thuật điêu khắc cùng với ngôn ngữ thứ hai. Thông thường, tất cả mọi người đều lựa chọn môn tiếng Anh.

Mỗi kì cuối cùng trong một năm, nếu thành tích không đạt tiêu chuẩn, thì sẽ phải học thêm một năm. “Miễn học phí giáo dục cơ sở” là quy định nghiêm khắc trong luật giáo dục của Tây Ban Nha. Ở đất nước Tây Ban Nha nhiệt tình phóng khoáng này, giáo dục vô cùng quan trọng.

Tô Thanh Gia cảm thấy hết sức bất đắc dĩ vì mỗi ngày đều phải về cùng “thiên nga trắng”, việc này làm cô bẽ tắc vô cùng.

Bởi vì Tây Ban Nha quy định trẻ em dưới 13 tuổi không được phép đi một mình tới trường, nhất định phải đi cùng người lớn, mà công việc ở lãnh sự quán rất bận nên các nhà điều phối nhất sắp xếp xe tới đón mấy đứa trẻ tan học.

À, đúng rồi, "thiên nga trắng" tên Diêu An Kỳ, học lớp 5, nghe nói là đứa trẻ được tổng điểm trên 9 (thang điểm bài kiểm tra ở Tây Ban Nha là 10), nhưng lớp 1, 2 sẽ không phải thi nên Tô Thanh Gia thường bày ra vẻ mặt: “Mọi người còn phải thi à, thật vất vả mà” để trừu trọc “thiên nga trắng”.

So với trong nước thì cấp tiểu học ở Tây Ban Nha cũng có chút khác biệt, một năm học sẽ có ba học kỳ, học kỳ một từ giữa tháng 9 đến khoảng ngày 20 tháng 12, rồi nghỉ đông hai mươi ngày, học kỳ hai từ ngày 8 tháng 1 đến tháng 3, tiếp đó nghỉ lễ lễ Phục sinh một tuần, từ lúc đi học lại đến khoảng ngày 20 tháng 6 thì kết thúc học kì 3, cũng là kết thúc năm học.

Những ngày hè oi bức khó nóng qua đi, Tây Ban Nha nghênh đón mùa đông ôn hòa nhiều mưa. Nhờ vào vị trí địa lý được trời ưu ái, toàn bộ bán đảo Iberian được hưởng thụ khí hậu thoải mái mà Địa Trung Hải mang đến.

Trên thế giới này rất ít nơi có kiểu khí hậu ôn hòa, lấy đặc trưng của mình để ưu ái vùng đất yêu thích.

Carlos đã tích đủ 320 đồng Euro trước ngày mừng 3 tháng 2. Quảng thời gian ở lò đào tạo trẻ, cậu cao hơn nhiều, kiên trì phát huy ưu thế cùng với việc luyện tập chăm chỉ, Carlos được phê chuẩn gia nhập đội tuyển U13, tiền lương của cậu cũng bắt đầu tăng dần.

Thật may mắn là trong nửa năm nay, chiếc lắc tay ngọc trai kia vẫn luôn nằm ở tủ kính, chẳng qua được chuyển từ vị trí trung tâm nổi bật qua một góc, dây bạc của nó cũng không được lấp lánh dưới ánh đèn như trước. Nằm giữa những thứ châu báu nổi bật khác ngọc trai trong suốt trở nên có chút âm thầm.

Nhưng trong lòng Carlos, chiếc lắc tay này vẫn là lễ vật thích hợp nhất tặng cho Bella.

Cậu lấy tiền tích góp ra từ trong chiếc hộp đựng giấy đá bóng mà lần trước Tô Thanh Gia tặng cậu, đếm đi đếm lại nhiều lần, xác định không sai mới cầm sắp tiền thật dày tới cửa hàng.

Người bán trang sức là một cô gái ăn mặc và trang điểm sắc sảo, diêm dúa. Mặc dù đang mùa đông nhưng cô ấy cũng không mặc áo khoác dày ấm mà thay vào đó là chiếc váy vài đơm bạc quần lấy thân hình nóng bỏng.

Cô nàng nỏ nụ cười đầy mỹ lực, quyến rũ với những người đàn ông đi qua.

Carlos tiến về phía quầy lắc tay, lên tiếng hỏi: “Chào chị, em có thể mua chiếc lắc tay này không?” Cậu chỉ vào một góc nhỏ trong quầy: “ Chính là chiếc này.”

Khách hàng là thượng đế, nhiều tí phú còn giả dạng thành người thường hoặc ăn mày nên không thể vì khách ăn mặc khác biệt gián dị mà lạnh nhạt, coi thường khách hàng.

Nghề phục vụ ở Tây Ban Nha nhận được sự khen ngợi cũng không phải không có đạo lý.

“Được, xin chờ một lát.” Cô gái đang nói chuyện khoảng hơn hai mươi tuổi, trang điểm tinh xảo, mùi nước hoa làm Carlos hơi khó chịu.

Mấy ngón tay son đỏ bày ra trước mắt cậu chiếc lắc tay mà Carlos yêu cầu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó ở khoảng cách gần như vậy.

Thật đẹp, cậu nghĩ Bella nhất định sẽ thích nó.

“Chiếc lắc tay này là mẫu thiết kế mới nhất, dây lắc bằng bạc, viên ngọc trai này đến từ biển, mượt và sáng bóng, em nhìn xem...” Cô gái giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, cậu nhóc tóc vàng này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có ta rất tán thưởng sự tỉ mỉ của cậu.

“Em muốn mua nó, chị có thể gói lại cho em được không? Em muốn chọn nó quà sinh nhật cho một người đặc biệt.” Carlos chăm chú nghe hết lời giới thiệu, cậu muốn hiểu rõ phần lễ vật này hơn, để có thể miêu tả thật kĩ với Bella.

Lần này, cô gái không chỉ tán thưởng vẻ điển trai mà còn thêm yêu thích sự thẳng thắn của cậu: “Được thôi nhóc, bọn chị sẽ gói thật đẹp cho em, hơn nữa còn kèm theo một tấm card, em xem được không?”

“Được.”

Cô gái đưa cho cậu một tấm thiệp giấy, mặt trên in những bông hoa hồng ấm áp, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, cậu tiếp nhận, hỏi: “Tôi có thể mang về rồi viết không?” Đây là thiệp cậu viết cho Bella, cậu không muốn ai khác nhìn thấy trước cô ấy.

“Được nha. Vậy em chờ một lát.” Cô gái đem lấy tay bỏ vào một chiếc hộp trắng, dùng giấy bọc lại thật đẹp, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh. “Tổng cộng 320 Euro, em muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

“Tiền mặt.” Carlos đưa 320 Euro tiền giấy, cô bán hàng có chút lúng túng nhưng lập tức thu hồi biểu tình, kiểm tra lại số tiền.

Chờ cô gái kiểm tra xong, Carlos ôm món quà trong lòng, cảm thấy thật ngọt ngào. Cậu muốn tự tay đeo nó lên cho Bella.

Giữa tháng chín, Tô Thanh Gia vinh dự trở thành học sinh lớp 2 học tại nơi đất khách quê người, học cùng lớp với Lưu Mộ Dung Nhã.

Thời gian dành cho giáo dục cấp tiểu học ở Tây Ban Nha gồm 6 năm, điểm này so với trong nước (Trong nước được nhắc đến ở đây là Trung Quốc) cũng không có gì khác. Cứ hai năm sẽ được tính là một giai đoạn, như vậy có tất cả ba giai đoạn. Trong 6 năm này, học sinh phải học tiếng Tây Ban Nha, toán học, các môn tổng hợp, thể dục, nghệ thuật điêu khắc cùng với ngôn ngữ thứ hai. Thông thường, tất cả mọi người đều lựa chọn môn tiếng Anh.

Mỗi kì cuối cùng trong một năm, nếu thành tích không đạt tiêu chuẩn, thì sẽ phải học thêm một năm. “Miễn học phí giáo dục cơ sở” là quy định nghiêm khắc trong luật giáo dục của Tây Ban Nha. Ở đất nước Tây Ban Nha nhiệt tình phóng khoáng này, giáo dục vô cùng quan trọng.

Tô Thanh Gia cảm thấy hết sức bất đắc dĩ vì mỗi ngày đều phải về cùng “thiên nga trắng”, việc này làm cô bẽ tắc vô cùng.

Bởi vì Tây Ban Nha quy định trẻ em dưới 13 tuổi không được phép đi một mình tới trường, nhất định phải đi cùng người lớn, mà công việc ở lãnh sự quán rất bận nên các nhà điều thống nhất sắp xếp xe tới đón mấy đứa trẻ tan học.

À, đúng rồi, “thiên nga trắng” tên Diêu An Kỳ, học lớp 5, nghe nói là đứa trẻ được tổng điểm trên 9 (thang điểm bài kiểm tra ở Tây Ban Nha là 10), nhưng lớp 1, 2 sẽ không phải thi nên Tô Thanh Gia thường bày ra vẻ mặt: “Mọi người còn phải thi à, thật vất vả mà” để trừu trọc “thiên nga trắng”.

So với trong nước thì cấp tiểu học ở Tây Ban Nha cũng có chút khác biệt, một năm học sẽ có ba học kỳ, học kỳ một từ giữa tháng 9 đến khoảng ngày 20 tháng 12, rồi nghỉ đông hai mươi ngày, học kỳ hai từ ngày 8 tháng 1 đến tháng 3, tiếp đó nghỉ lễ Phục sinh một tuần, từ lúc đi học lại đến khoảng ngày 20 tháng 6 thì kết thúc học kì 3, cũng là kết thúc năm học.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bông Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây ☐

Mưa vẫn không ngừng trút xuống. Minh Linh bung khay bánh kem ra, bơ vàng ngậy trải quanh hòa trộn với bánh kem tạo ra một món bánh tuyệt vời khiến người ta say mê thưởng thức.

“Bảo bối, Carlos đâu? Sao mới một hồi mà đã không thấy tăm hơi rồi, còn chưa ăn bánh kem mà.” Minh Linh quan sát màn mưa bên ngoài: “Sao con không giữ cậu nhóc ở lại, mưa lớn như vậy sao có thể về được.”

Tô Thanh Gia hồi phục tinh thần từ trong suy nghĩ. Cô nắm chắc cái hộp trong tay: “Carlos đi rồi à, buổi tối anh ấy còn có việc nữa.” Thấy Minh Linh còn muốn nói gì nữa, Tô Thanh Gia chạy nhanh đến đây nhẹ bả: “Ôi chào, mẹ à, đại mỹ nhân à, mẹ mau vào đi, ở đây không có việc gì đâu ạ. Bánh kem này con ăn thay phần của anh ấy, đều giống nhau cả thôi mà.”

Minh Linh đánh phải vào trong.

Đến 9 giờ, khách mời đều ra về cả. Giúp đỡ mọi người dọn phòng khách xong, Tô Thanh Gia trở lại phòng.

Cô vẫn chưa mở món quà nào khác ra, sợi dây bạc trên cổ tay hơi nóng lên.

Đối với cô mà nói, đây là chiếc lắc tay đơn giản, lấy chiếc lắc bán sao chép ra đeo trên tay con gái một vị quan ngoại giao sẽ bị người khác cười nhạo, thậm chí còn bị nói là không tôn trọng nhà thiết kế.

Nhưng với Carlos mà nói, đây là món quà đất giá chưa đựng tâm ý của cậu. Cậu bắt chắp mưa to chạy đến, thật cẩn thận mà ôm nó trong ngực, không để dính một hạt mưa nào.

Có thể vì để tích cóp đủ tiền, Carlos phải từ bỏ việc mua tờ tạp chí bóng đá mà cậu thích, từ bỏ bộ quần áo thể thao đã ước có từ lâu, từ bỏ rất nhiều thứ, để đem chiếc lắc trần báo này đến đây, tất cả chỉ vì một cái mỉm cười của cô.

Carlos không hiểu gì về thiết kế, chỉ biết chiếc lắc tay nhìn rất đẹp.

Cô có rất nhiều lắc tay, cái nào cũng có vẻ đẹp và sự quý báu riêng. Gia cảnh tốt khiến cô được hưởng thụ một cuộc sống được xem là xa xỉ trong mắt người khác. Một cuộc sống đứa trẻ nào cũng ao ước có được.

Lần này, bà ngoại Sonia tặng cô một chiếc vòng cổ trần châu, có viên kim cương nhỏ tô điểm thêm. Chiếc lắc mà Carlos tặng chưa bằng một con số lẻ giá trị của nó.

Nhưng cô vẫn thấy chiếc lắc của Carlos thật quý giá.

Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói: Đối với thế giới mà nói, bạn chỉ là một hạt cát vô danh, nhưng đối với một người nào đó, bạn chính là cả thế giới.

Hồ hết Tô Thanh Gia hơi ướt, nước mắt tràn mả, lăn xuống khóe miệng.

Cậu thiếu niên này đã moi hết tìm mình ra cho cô xem. Khoảng trống lạnh giá cô đơn trong anh cuối cùng cũng tan chảy, nở ra một đóa hoa.

Ở Barcelona, thời gian luân trôi qua rất nhanh. Chỉ thoáng một cái, gió mùa hạ đã thổi tới, bức tượng đồng Columbus đối diện với tượng thánh nhà thờ lớn vẫn hiện ngang đứng đó, chung cư Bartlow tiếp tục ghi lại câu chuyện Đỗ Long xưa.

Tô Thanh Gia ngồi đánh dương cầm mà có chút mê mang.

Sau khi sống lại mọi thứ hết thảy đều bình thường, có hai việc ngoài ý muốn là quen cậu nhóc tóc vàng và cây dương cầm trước mặt này.

Đời trước, dương cầm chỉ là một sở trường đặc biệt của cô, giống nhiều đứa trẻ khác, khi ra ngoài sẽ đều biết chơi một vài nhạc cụ? Đối với piano có rất lợi lỏng, không xem đây là việc lớn, thì thoảng nhàn hạ thì lôi ra đàn giải trí. Cô vẫn thích cuộc sống tự do tự tại hơn, bằng không sẽ không làm một cây bút tự do.

Nhưng đời này, dưới sự chỉ dạy và dẫn đường của Minh Linh, đột nhiên cô có chút phân vân. Cô thích dương cầm sao? Sau này muốn phát triển trên lĩnh vực này sao? Cô phải đi theo con đường nào? Cô không phải một đứa con nít chân chính. Nhìn Carlos vì giấc mơ bóng đá mà nỗ lực phấn đấu, cô muốn mình cũng phải nghiêm túc suy xét những việc này.

Cô kinh nghiệm đời trước phong phú, ở một số phương diện nào đó cô có thể bớt phải đi đường vòng, nhưng việc này không có nghĩa là cô sẽ biết vạch ra con đường nào cho bản thân. Cuộc đời có quá nhiều điều bất ngờ, tựa như Forest [*] đã từng nói bạn vĩnh viễn không biết viên chocolate tiếp theo sẽ có vị gì.

[*] Forest: là nhân vật chính trong bộ phim ăn khách Forrest Gump của điện ảnh Hoa Kỳ kể về cuộc đời Forrest Gump. Forrest là một đứa trẻ không có cha nhưng không phải vì thế mà cậu buồn vì Forrest luôn có tình yêu thương của người mẹ. Cậu bị thiếu năng trí tuệ và lưng không thẳng, phải giữ chân bởi một khung sắt, mẹ đưa cậu vào học một trường học bình thường và ở đây Forrest thường bị mọi người chọc phá.

Tô Thanh Gia bực bội mà gõ lên dương cầm, chu cái miệng nhỏ, nằm gục xuống phím đàn. “Bảo bối, làm sao vậy? Rất mệt sao?”

Minh Linh vội chạy tới vuốt vuốt tóc con gái. “Có chỗ nào không thoải mái u? Mau nói cho mẹ biết đi.” Tô Thanh Gia cảm nỗi dưới ngẩng đầu, trong ánh mắt ngập nước chứa đựng sự hoang mang: “Mẹ, lúc trước vì sao mẹ lại học dương cầm?” Cô muốn tìm kiếm đáp án từ người mẹ của mình.

Minh Linh không nghĩ tới cô sẽ hỏi điều này, bà suy tư một chút, nói “Lần đầu tiên mẹ học dương cầm là bởi vì cô giáo dạy lễ nghi yêu cầu, bằng không sẽ bị đánh vào lòng bàn tay.”

Minh Linh lăm vào hồi ức, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ đầu con gái: “Khi đó ông ngoại con mời một chuyên gia lễ nghi rất hung dữ, đến bây giờ mẹ vẫn còn nhớ rõ bà ấy đánh đau thế nào. Học dương cầm là môn bắt buộc, lúc ấy mẹ với hai bác của con cùng nhau học, bởi vì nhỏ nhất, cho nên mẹ là người đàn kém nhất.”

“Vậy về sau vì sao mẹ lại thích dương cầm?” Trong trí nhớ của Tô Thanh Gia, Minh Linh rất thích mua đĩa nhạc cổ điển. Chỉ cần có bà ở nhà thì tiếng đàn du dương sẽ không ngừng lại, luôn luôn có những âm thanh vang lên khắp không gian, len lỏi vào lỗ tai mọi người.

Minh Linh cúi đầu mỉm cười. Bà cười rất đẹp. Nhiều năm trôi qua mang theo nét đẹp của thuở thanh xuân nhưng khoảnh khắc Minh Linh cười lộ lên rất giống ảnh chụp “đàn nhạc chi [*] hoa” trước kia: “Sau này khi mẹ trưởng thành, có một lần trường học kỷ niệm ngày thành lập trường, mẹ xung phong nhận nhiệm vụ biểu diễn dương cầm. Thời điểm mẹ khom lưng cúi chào trên sân khấu nhận bó hoa đầu tiên trong cuộc đời, mẹ liền cảm thấy đàn dương cầm thật tuyệt, tuy rằng lúc biểu diễn mẹ lo lắng muốn chết, còn đàn sai cả âm nữa.”

[*] Chi ở đây được hiểu theo nghĩa là một thứ có thơm hoặc cành cây. “Sau này mẹ chậm rãi học, càng học càng thích dương cầm, nhạc cụ đứng đầu trong các loại nhạc cụ này có thể chinh phục được tất cả mọi người, chỉ cần con dùng trái tim cảm thụ.”

Minh Linh gõ nhẹ lên đàn: “Bella, mẹ không bắt con phải đi theo con đường này, mẹ chỉ muốn cho con học để biết thêm một chút, tương lai tới lúc cần thiết, so với những người khác con sẽ có thêm một sự lựa chọn, thêm một sở trường đặc biệt. Mẹ hy vọng con có thể luôn vui vẻ, như vậy là tốt lắm rồi.”

“Vậy đối với mẹ mà nói, dương cầm là gì?” Tô Thanh Gia hỏi.

Minh Linh nhủ mảy, cắn nhẹ khóe miệng, cuối cùng trịnh trọng nói: “Là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh. Bella, đối với mẹ mà nói nó không chỉ là dụng cụ mưu sinh, là tuổi thơ, là tất cả thanh xuân gắn bó với nhau, mà nó còn là hồi ức của mẹ.”

Minh Linh lại lộ ra nụ cười rạng rỡ ấm áp như ánh nắng trời, có chút ngọt ngào “Còn nữa, nếu mẹ không học dương cầm, về sau sẽ không đi theo con đường này, cũng sẽ không vui vẻ theo đoàn hòa nhạc đến Trung Quốc, gặp được bố con, cũng sẽ không có con. Con hiểu không?”

Tô Thanh Gia gật đầu, nghĩ đến gì đó, nghịch ngợm hỏi: “Mẹ, mẹ xác định việc nhận được hoa là bởi vì mẹ đánh dương cầm hay mà không phải do xinh đẹp chứ?”

Minh Linh:.....

Nhìn về một quần bách trốn tránh của mẹ, Tô Thanh Gia lướt qua thang âm, kỳ thật học dương cầm cũng thực không tồi, cô cũng mong môn nhạc cụ này sẽ đem đến cho cô nhiều cơ hội quan trọng hoặc là bước đệm trong cuộc đời.

Trái qua sự quấy nhiễu và một loạt bài kiểm tra, Tô Thanh Gia được cho phép lên thẳng lớp 6, cô vui sướng đến phát điên rồi, hoàn toàn không rảnh mà để ý tới thực nữ ưu nhả. Muốn lên lớp chỉ cần làm nhuần nhuyễn các bài toán cơ bản để sau này học toán tổng hợp, điều này đối với một thực sĩ bước ra từ Cambridge không có gì khó khăn.

Đối mặt với bạn học Lưu Mộng Nhã lưu luyến không rời, cô biểu hiện sự đau đớn kịch liệt, cũng bày ra vẻ, kỳ thật mình không nghĩ tới việc bỏ bạn mà đi, muốn cùng bạn mãi ở bên nhau đến khi không cạn đá mòn, trời đất hòa thành một, nhưng người lớn đã chia rẽ uyên ương, mình thật sự không có biện pháp ngăn cản. Tuy nhiên tiểu băng hữu ả, bạn vẫn có thể thường xuyên tới lớp 6 gặp mình, ha ha ha.

Sau đó, cô lẳng lặng đổi cặp sách mini thành một balo thanh lịch.

Trời ạ, bạn có biết để đeo chiếc balo mini trên lưng thì bà đi quai gờ cần bao đúng khi không?

Carlos đang tiến hành huấn luyện, khả năng khống chế bóng cùng kỹ thuật hoàn mỹ khiến cho cậu trở thành nhân vật thiên tài ở La Masia, khuôn mặt cùng kỹ thuật của cậu đều xuất sắc như nhau.

Cậu nghiêm túc chấp hành yêu cầu mà huấn luyện viên đặt ra, rèn luyện từng hạng mục, mỗi lần kiểm tra sức khoẻ, cậu luôn khiêm tốn bước về phía các bác sĩ và huấn luyện viên hỏi số liệu.

Thành tích đo lường 50m liên tục bị cậu làm thay đổi nhiều lần, nhưng cậu vẫn đang không ngừng đột phá.

Tất cả mọi người đều thấy được nỗ lực của cậu.

Carlos không giống mấy đứa trẻ cấp dưới, coi việc huấn luyện là việc vất vả, luôn tìm cơ rồi đi, cũng không giống một số học sinh đội trên, ngoài giờ huấn luyện thì ăn không ngồi rồi tìm cơ đánh nhau.

Mỗi ngày cậu đều nỗ lực học tập, dù là ở trường học hay La Masia, cậu đều làm bài thi một cách xuất sắc nhất.

Cậu tự nhủ, phải cố gắng trở thành một người xứng đôi với Bella, nhưng muốn đạt được mục tiêu này, ngoại trừ bóng đá, cậu không còn lựa chọn nào khác.

Cậu biết, học kỹ sau khai giảng, Bella được học thẳng lớp 6, cùng khối với cậu, chỉ có nỗ lực, cậu mới có thể không bị cô bỏ xa.

Cuối tuần này, cậu phải đá một trận mang tính chất chọn lọc, nếu thành tích không tồi, cậu sẽ được gia nhập U14. Trận cầu này không phải để xem bên nào thắng bên nào bại, mà để quan sát xem các cầu thủ phát huy bao nhiêu khả năng.

Carlos đánh bóng lên thật cao, một cú đánh đầu hoàn mỹ.

Rất mau liền tới thứ Bảy, trên thảm cỏ nhân tạo của La Masia có rất nhiều người vây quanh, huấn luyện viên chia học viên thành hai đội, một đội màu vàng, một đội là màu đỏ.

Carlos mang áo số 3, đá vị trí tiền vệ cánh.

“Carlos cố lên! Carlos cố lên!” Tô Thanh Gia ở ngoài sân hô to, Carlos hy vọng Bella có thể chứng kiến sự vùng dậy của cậu, cậu muốn Bella thấy cậu mạnh mẽ thế nào.

Cậu nhìn ra bên ngoài, gặt đầu một cách nặng nề.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu.

Biểu tình trên mặt Carlos trở nên vô cùng nghiêm túc, đôi mắt xám xanh quan sát kỹ nhất cử nhất động trên sân, vì trận thi đấu này mà cậu đã trải qua huấn luyện nửa năm, cậu nhất định sẽ biểu diễn hết sức mình.

Nhưng sau 5 phút thi đấu bắt đầu, Carlos chỉ chạy ở khu trung vệ, dường như trên sân không có sự tồn tại của cậu, dù cậu chẳng nghĩ một khác nào, nhưng trái bóng - tâm điểm của vận động, từ đầu đến giờ chưa chạm chân cậu.

Không có người chuyền bóng cho cậu.

Mười phút sau, huấn luyện viên yêu cầu tạm dừng trận đấu, tập hợp đội vàng lại, đội đỏ tự điều chỉnh.

“Các em là một đội, vì sao không chuyền bóng cho số 3?” Bernar Jess trực tiếp hỏi thẳng, ông thực sự rất tức giận, vị huấn luyện viên ôn hòa này rất ít phát hỏa như vậy.

Các thành viên U14 cúi đầu, không nói gì.

“Tỷ nữa thi đấu, tôi không hy vọng sẽ như thế này nữa, đội các em có 11 cầu thủ, không phải 10 người!”

Bemar Jess hung hăng ném áo khoác xuống ghế, “Carlos, em tự mình giải quyết đi!”

Carlos nhìn các cầu thủ, nơi này không lúc nào là không tồn tại sự cạnh tranh, cậu biết lý do bọn họ không chuyền bóng cho cậu, không ai hy vọng một cầu thủ thiên tài dẫm lên bản thân mình để đi lên.

Carlos ngẩng đầu, cắn răng không nói một lời.

Trận đấu tiếp tục, Carlos bắt đầu chạy, lần này, cậu chú ý chỗ khuyết của đội đỏ. Cuối cùng, cậu thành công cướp được bóng.

Bằng tốc độ hơn người cùng thân hình và sức lực mạnh mẽ lực, cậu xoay gót tung một cú sút từ xa vào gôn.

Cậu giống như ngọn lửa đang hùng hực cháy, không ai có thể ngăn cản.

Trọng tài thổi còi, công nhận bàn thắng, tỉ số 1:0 nghiêng về phía đội vàng.

Carlos quay đầu nhìn về phía khán đài mỉm cười với một người đặc biệt, sau đó lại dậm ngón giữa về phía đội bạn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Mỡ

Beta: Dầu Tây ☐

Bóng đá là môn thể thao thịnh hành nhất trên thế giới, đồng thời cũng là môn thể thao được yêu thích nhất. Nó dùng sự hấp dẫn của mình để vượt qua rào cản lịch sử, không ngừng trở nên phong phú, từng bước hoàn thiện bản thân. Loại vận động này không chỉ là cuộc đua về thể lực mà còn là cuộc chiến về trí tuệ, vừa đề cao năng lực của mỗi cá nhân vừa thể hiện năng lực của cả đội.

Carlos một mình chạy qua, cậu mở rộng phạm vi chạy từ giữa sân ra toàn bộ khu vực, không có người chuyền bóng cho cậu, cậu liên tục mình tranh, không có người giúp cậu che chắn, cậu liền anh dũng xông lên, đấm người đội Vàng đó, cậu không quan tâm!

Hai đội Vàng - Đỏ gắng co hơn 30 phút thi đấu, cuối cùng cục diện này bị phá vỡ khi Carlos cướp được bóng.

Bầu trời Barcelona xanh biếc không mây, mái tóc vàng của Carlos được nắng chiếu, lóe lên những ánh sáng lóa mắt. Mây kiếm nắng lên, đầy mắt chứa đựng sự khinh thường cùng lạnh lẽo, khuôn mặt tỉnh táo treo một nụ cười nhưng tay lại dậm thẳng ngón giữa lên làm tất cả đội viên của đội Vàng không thể nào tán thưởng vị tiêu tướng tóc vàng này.

Carlos mặc đồ đá bóng hiện ngang đứng đó, nhìn bọn họ như muốn tuyên bố: Không có các người thì càng tốt!

Thành viên đội Vàng bị chọc tức xông lên phía trước: “Thu ngón tay mày lại!”

“Tiểu tạp chủng, đừng cho là bọn tao không dám đánh mày!”

“Biến trở về cô nhi viện đi, đừng đến La Masia nữa! U14 bọn tao không chào đón mày!”

“.....”

Carlos không đáp lại bọn họ. Nghe mấy tiếng kêu la ấy, cậu đưa tay ra ngoài, lắc lắc một vòng trước mặt cầu thủ đội Vàng, sau đó xoay ngón giữa lại chỉ xuống mặt đất.

10 cầu thủ đội Vàng hoàn toàn bị chọc giận, bọn họ vung nắm đấm, nổi giận dưng dưng vây quanh Carlos.

Trọng tài không ngừng thổi còi, tiếng còn sất bén như cắt ngang đường chân trời.

Thẻ vàng của trọng tài bị đập xuống mặt đất, không có ai để ý tới ông cả.

Bemar Jess vọt vào sân, Tô Thanh Gia cũng cùng ông ấy chạy tới, cô rất lo lắng, sợ Carlos sẽ bị thương.

“Mẹ nó mấy đứa đang làm gì vậy! A, cả một đám khó bảo!”

Bemar Jess tức giận gầm lên “Mấy đứa đều cùng một đội, muốn đánh nhau phải không? Thật là có tiền đồ đấy, La Masia là nơi dạy đánh nhau sao?”

“Đây là trận đấu mà mọi người muốn tôi xem hay sao? Chẳng khác gì đồ bỏ đi! Không truyền bóng cho đồng đội, các người bệnh à? Cô lập cậu ấy như vậy có phải mấy đứa rất thoải mái hay không?” Bemar Jess móc thẻ đỏ từ trong túi trọng tài ra.

“Cả cậu nữa Carlos, tôi thừa nhận, một mình cậu đánh vỡ cục diện rất lợi hại, nhưng tôi rất không vừa lòng! Hiện tại, ngay lập tức, vào phòng thay đồ tự kiểm điểm đi!” Trong cơn giận dữ huấn luyện viên đã ném thẻ đỏ ném vào mặt Carlos, dùng lực rất lớn.

“Tôi tuyên bố, trận thi đấu này kết thúc, hai đội hòa. Carlos, tôi bác bỏ đơn xin của cậu, cậu không thích hợp với U14!” Bernar Jess xoay người đi về phía phòng thay quần áo “Tất cả mọi người, ngoại trừ Carlos, ra bên này tập hợp!”

Trên mặt Carlos có dấu vết màu đỏ, cậu cắn chặt hàm, đôi tay nắm thành quyền rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy khớp xương trắng, lúc trước cậu ngẩng lên, giờ hơi cúi xuống, cậu nhận mệnh lệnh, cố gắng áp chế cơn tức giận trong lòng.

Tô Thanh Gia bước lên trước, cô nghe thấy hô hấp nặng nề của cậu.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Carlos thất thố như vậy: “Carlos, anh ổn chứ?”

Carlos nghe vậy liền ngừng đầu, Tô Thanh Gia thấy hốc mắt cậu đã đỏ, đôi mắt xanh xám như đang trải qua một cơn mưa rào, mây đen bao phủ cả bầu trời xanh thẳm.

“Carlos, anh nghe em nói, đừng nóng giận, đừng có gấp.” Tô Thanh Gia bị bộ dáng của cậu dọa cho sợ hãi, cô sợ Carlos sẽ mất khống chế. Tô Thanh Gia bắt đầu tìm kiếm đề tài để nói: “Hôm nay anh thể hiện rất tốt, Carlos, em rất vui khi nhìn thấy anh ghi bàn, thật sự anh đã làm em kinh ngạc đó. Ồi, em tin chắc không bao lâu nữa anh sẽ trở thành siêu sao. Đến lúc đó em sẽ vô cùng hạnh diện vì anh, anh ……”

Carlos nhắm mắt, vẻ mặt của cậu trở nên bình tĩnh, lông mi thoáng run rẩy mỗi khi cậu hít thở, đứng dưới ánh nắng mặt trời, vết lằn trên mặt cậu càng lúc càng đậm hơn, cậu khom lưng nhặt tấm thẻ đỏ trên mặt đất lên, nhìn Tô Thanh Gia nói: “Anh không sao, em đừng lo lắng. Em về trước đi, hôm nay anh không thể đưa em về được, bây giờ anh phải tự kiểm điểm”

Giọng điệu của cậu rất bình đạm, hoàn toàn không khác ngày thường là bao. Cậu bình tĩnh một cách đáng sợ.

Tô Thanh Gia còn muốn nói gì đó, nhưng lần này Carlos không quay đầu lại mà đi thẳng về phía phòng thay đồ.

Mang theo lo lắng trong lòng, Tô Thanh Gia về tới nhà.

Đọc trên đường đi, trong đầu đều hiện lên hình ảnh đôi mắt xám tràn ngập băng giá của Carlos.

Khi về tới nhà, Minh Linh nói cho cô biết, chủ quán Reixach gọi điện tới báo cho cô “Mấy ngày kể tiếp đứng tới La Masia, Carlos muốn chuyển tâm tập luyện.”

Tô Thanh Gia ở nhà ba ngày, lo lắng chỉ tăng chứ không giảm. Vào buổi sáng thứ tư, cô ngồi yên trên giường thật lâu rồi quyết định xin nghỉ học, đến La Masia một chuyến.

Mấy đêm nay, cô luôn mơ thấy một giấc mộng. Trong mộng Barcelona đổ một trận mưa to mà từ trước tới nay chưa từng thấy, trời đất âm u mù mịt, trên đường phố nước dâng lên rất cao, đại lộ La Rambla toàn bùn lầy. Còn cô thì chìm ở đi trên đường trong vô thức, mặt không lộ ra biểu cảm gì.

Carlos vẫn luôn chờ cô ở trạm xe buýt trước cửa cô nhi viện, nước đã bao phủ tới tận cổ cậu, cậu mở to đôi mắt màu xám tràn đầy tuyệt vọng.

Mỗi một lần vào lúc cô sắp chạm vào cậu, thì nước mưa lại bao phủ cả người cậu. Cô chỉ có thể nhìn cậu qua màn mưa mập mạp mỗi lời lời vĩnh biệt: “Adios” (vĩnh biệt).

Lần nào Tô Thanh Gia cũng giật mình tỉnh lại bởi nhìn thấy những cảnh tượng này. Ở trong giấc mộng của cô, Barcelona không còn tràn ngập ánh sáng và tươi đẹp, chỉ có một trời mưa. Cả thành phố vô cùng yên tĩnh nhưng cũng khá ồn bởi tiếng mưa rơi che trời lấp đất.

Cô cần đi gặp Carlos.

Minh Linh là một người mẹ có khả năng phán đoán cảm xúc người khác. Bà nhìn ra mấy ngày nay Tô Thanh Gia vì việc của Carlos mà đứng ngồi không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu sắp gãy một vòng. Bà thay Tô Thanh Gia xin nghỉ, cho phép cô có thể về trễ.

Đến La Masia, Tô Thanh Gia nỗ lực tìm kiếm bóng hình của Carlos ngoài sân bóng, cô đi ba bốn vòng quanh sân cũng không thấy mái tóc vàng kim óng á kìa đâu.

“Em tới tìm nhóc tóc vàng?”

Là tiếng của Oleguer. Mọi ngày cậu hoạt bát bao nhiêu thì hôm nay lại có chút trầm mặc: “Đã bốn ngày cậu ấy không tới tập luyện, ngày nào cũng ra ngoài từ rất sớm, nghe nói tới rất khuya mới trở về, không ai biết cậu ấy đến nơi nào.”

Oleguer đá nhẹ quả bóng: “Ngày hôm qua, anh gặp và chào cậu ấy, cậu ấy không thèm để ý anh, cả người, cả người…” Cậu suy nghĩ một chút rồi lựa chọn từ ngữ thích hợp mới nói, “Đứng rồi, giống như cái xác không hồn vậy, dường như tinh thần vẫn chưa ổn định lắm.”

“Vậy các huấn luyện viên nói sao ạ?” Nghe vậy, trong lòng Tô Thanh Gia càng thêm lo lắng.

Biểu tình của Oleguer có chút buồn rầu, dậm nhẹ chân: “Haizz, nói thật với em, các huấn luyện viên hình như đã tìm giám đốc để thương lượng, muốn tạm dừng việc đào tạo Carlos, bọn họ……”

Cậu ngưng một chút quan sát sắc mặt Tô Thanh Gia, “Có khả năng bọn họ sẽ loại Carlos. Nguyên nhân cụ thể anh cũng không biết, nếu em có thể tìm được nhóc tóc vàng thì nhờ khuyên cậu ấy một chút, cậu ấy chỉ nghe em thôi.”

Tô Thanh Gia giật mình, nhìn Oleguer nói lời cảm tạ.

Tại sao lại như vậy? Tô Thanh Gia như bị cơn mưa to trong mộng bao phủ.

Tô Thanh Gia miễn cưỡng bình ổn lại cảm xúc, cô muốn giữ bình tĩnh, muốn tìm được nguyên nhân chính: “Oleguer, anh biết huấn luyện viên Bernar Jess ở đâu không?”

“Biết, anh có thể cùng em đến đó.”

Oleguer không nghĩ tới rằng cô sẽ hỏi huấn luyện viên ở đâu, cậu có chút sốt ruột, “Đến lúc gặp huấn luyện viên thì em không được khóc nha, cũng..., cũng đừng nói là anh dẫn em tới, anh sẽ bị chính thật thám”

“Được, em sẽ không khóc, em muốn đến hỏi tình trạng của Carlos thôi. Em bảo đảm đó.” Tô Thanh Gia nói.

Oleguer vừa nhiệt tình lại ầu trĩ đưa Tô Thanh Gia đến cửa văn phòng Bernar Jess: “Tới rồi, chính là ở đây, em tự mình gõ cửa đi vào đi. Anh phải đi tập luyện đây.” Dứt lời lại bổ sung thêm: “Em nhớ kĩ là đừng nói anh đưa em tới đây, rõ chưa? Tiểu tâm[*]! Nếu không lần sau anh đánh bạn trai em”

[*] Tiểu tâm: có nghĩa là tính nết nhỏ nhen

Tô Thanh Gia ném cho cậu ánh mắt như lời khẳng định: “Vâng, em sẽ nhớ kỹ.”

Oleguer nhận được ánh mắt này liền chạy đi, dọc đường vẫn luôn suy nghĩ: không biết cô bé này có ý tứ gì, tại sao cậu nghĩ mãi không hiểu nhỉ? Hừ! Giống hệt bạn trai, đều rất hay để người khác phải suy nghĩ về ánh mắt của mình.

Một lúc sau Tô Thanh Gia gõ cửa, cô sửa sang quần áo lại một chút, đẩy cửa đi vào.

“Xin chào ngài Bernar Jess, cháu là Bella. Không biết ngài còn nhớ cháu hay không?”

Bernar Jess có ấn tượng sâu sắc với cô bé đã mà thỉnh cầu ông vì Carlos, hơn nữa mấy ngày hôm trước còn gặp qua trong trận đấu đối kháng, ông gật đầu nói: “Ta vẫn nhớ rõ, cháu là bạn của Carlos. Ngồi đi. Muốn uống chút gì không? Nước, sữa bò hay nước trái cây?”

Tô Thanh Gia xua xua tay, nhìn về phía ông: “Không cần đâu ạ, cảm ơn ngài. Cháu nghĩ chắc ngài cũng biết ý đồ của cháu, vậy đành trực tiếp vào thẳng vấn đề vậy, cháu muốn biết suy nghĩ của mọi người về Carlos.”

Bemar Jess thờ dài, ngữ khí có chút nuối tiếc: “Bella, Carlos quá thật rất có thiên phú, phải nói là quá tuyệt vời, nếu chú trọng bồi dưỡng và huấn luyện, sau này cậu bé rất có thể sẽ trở thành một siêu sao mới của Barca ……”

“Vậy vì sao không tiếp tục huấn luyện cậu ấy ạ?” Tô Thanh Gia cắt ngang lời ông.

“Đây là quyết định của cấp trên, là kết quả mà mọi người cùng thảo luận.”

“Chỉ dựa vào sự thảo luận của các vị là có thể quyết định tiền đồ của Carlos, quyết định cả đời cậu ấy sao?” Tô Thanh Gia chất vấn, giọng điệu bén nhọn, sự phẫn nộ không kiềm chế được mà trào ra từ lồng ngực.

Bemar Jess lấy từ trong ngăn tủ ra một văn kiện, “Lần đầu đối kháng này cháu cũng thấy rồi, cậu hoàn toàn không thể hòa nhập với những người khác. Điều này đối với một vận động viên thường xuyên hoạt động theo tập thể mà nói là vết thương trí mạng, cháu hiểu không? Đã hơn một năm qua, chúng ta vẫn luôn dành sự chú ý đặc biệt cho cậu bé. Trước khi hấn bắt đầu đến La Masia thì luôn có độc một mình, không nói chuyện với người khác dù chỉ một câu, trừ cháu ra, cậu bé không có một người bạn nào.” Ông đem văn kiện đưa qua cho Tô Thanh Gia: “Cháu xem qua bản báo cáo này đi.”

Đây là báo cáo kiểm tra tâm lý, Tô Thanh Gia đọc lướt đến cuối cùng, để xem phần chuẩn đoán của bác sĩ chuyên môn.

Chuẩn đoán cậu bị bệnh trầm cảm, khó có thể hòa nhập với cuộc sống sinh hoạt bình thường. Đề nghị trị liệu ngay.

Chủ nhân của bản báo cáo không ai khác chính là Carlos.

Cô nhìn lại vài lần, cuối cùng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, “Cho nên, chính bởi vì cái này mà các vị từ bỏ Carlos? Chỉ bởi trận thi đấu này mà mọi người liền nhận định cậu ấy chắc chắn không thể hòa nhập, ở chung với các đội viên khác?”

“Bella, La Masia cần phải suy xét rất nhiều, chúng ta ……”

“Huấn luyện viên Bemar Jess, hiện tại con rất muốn nhận được câu trả lời.”

“Xin lỗi, đúng là như vậy.” Bemar Jess nhìn cô bé quật cường này, cô rất giống con gái của ông, đều quật cường như nhau. Ông rất muốn an ủi cô rằng sự thật đôi khi tàn khốc như vậy, nên phải biết chấp nhận.

“Ngay từ đầu khi biết cậu bé có bệnh tâm lý, mọi người đều dùng thái độ lạc quan, hi vọng cuộc sống ở La Masia có thể thay đổi cậu bé, nhưng thật đáng tiếc, tất cả đều đã thất bại.”

Tô Thanh Gia báo cáo trả lại cho huấn luyện viên, “Cảm ơn ngài, tuy nhiên, con muốn biết, trừ mấy người các vị, còn ai biết chuyện Carlos bị bệnh không?”

“Con là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng, ta báo đảm đó.” Bemar Jess nói.

Vị huấn luyện viên này tuổi đã lớn, hơn nửa cuộc đời đều cống hiến cho bóng đá. Ở lò đào tạo, ông đã từng gặp qua rất nhiều thiên tài, có người thành công, có người ngã xuống, cũng có nhiều người có mộng tưởng nhưng trời đã định không thể bay lượn.

Carlos không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải là người cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor Mờ

Beta: Dâu Tây □

Tô Thanh Gia rời khỏi La Masia.

Cô có hiểu một chút về bệnh trầm cảm nhẹ này, cô đã từng viết mấy kỳ chuyên mục để giới thiệu về nó nữa.

Thiên tài và kẻ điên luôn chỉ cách nhau một con đường, thông thường những người bị bệnh này sẽ có chỉ số thông minh vượt trội như siêu nhân, năng lực nắm bắt và tiếp nhận sự vật bên ngoài rất cao. Đối với người thường, sau khi nhận thức sự vật hay sự việc nào đó, nếu qua thời gian dài không tiếp xúc thì sẽ nhanh chóng quên đi, nhưng đối với người mắc bệnh trầm cảm thì trong đầu bọn họ sẽ lặp đi lặp lại sự việc này, và không ngừng cân nhắc những khả năng khác.

Nội tâm của bọn họ khép lại thành một vòng tròn kín, mâu thuẫn không ngừng trở nên gay gắt, thậm chí còn lấy bản thân làm trung tâm.

Tỷ lệ mắc bệnh này còn khó hơn trúng số, có thể là do di truyền, hoàn cảnh, nguy hiểm hơn là nếu không điều trị thì sẽ dẫn đến một loạt bệnh tâm lý nguy hiểm như tự kỷ, đa nhân cách...

Sau khi sống lại đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình bất lực đến vậy. Giống như tất cả cố gắng đều không được đáp lại, bao tâm huyết tình cảm, hi vọng bỏ ra đều không nhận được kết quả, cười mà không ai để ý tới.

Tô Thanh Gia lẳng lặng đứng ở trạm xe buýt nhìn người đến người đi.

Hiện giờ cô không biết nên đi đâu, không biết nên đi chuyển xe nào, cũng không biết mình sẽ xuống xe ở đâu.

Cô không biết, cô có thể làm gì để hình ảnh cậu bé dịu dàng mỉm cười ôm hoa trên đường phố khi xưa một lần nữa lặp lại.

Cô không biết mình có thể làm gì cho cậu bé đã từng bất chấp mưa to gió lớn mà tới tặng quà sinh nhật cho cô.

Cô không biết, cô có thể làm gì cho cậu bé đã nỗ lực tập luyện hàng ngày với khát khao được chạy trên thảm cỏ xanh.

Cô nhớ trước kia đã từng xem một quyển sách, trong sách có viết: Chúng ta đều mong muốn trở thành vị thần vĩ đại, và sau này trở thành Tôn Ngộ Không. Chúng ta đều háo hức trở thành những anh hùng trong giây phút khó khăn, và sau đó trở thành những chú gấu chờ sự giúp đỡ, chúng ta luôn treo từ sau đó trên khoe miệng, và từ sau đó đã trở thành quá khứ.

Lúc nào cuộc sống cũng sẽ tặng bạn một cú đau kịch liệt, một nhát chí mạng vào lúc bạn lơ đãng.

Tô Thanh Gia muốn giúp cậu bé có đơn này, cậu giống như một ngôi sao, sống nhiều năm ngoài ánh sáng, dùng tất cả ánh sáng và nhiệt độ của mình để nuôi dưỡng một gốc hồng.

Một thiếu niên bình dị ảm áp tới vậy, tương lai của cậu không đánh bị vứt bỏ sớm, cậu vốn sinh ra là để tỏa sáng lấp lánh. Cậu không nên bị mọi người cô lập, cậu đáng có được những thứ tốt đẹp nhất.

Tô Thanh Gia lau nước mắt, cô muốn đi tìm cậu, cô muốn đi giúp cậu, nếu ngay cả cô cũng bỏ rơi Carlos, vậy thì cậu chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô quay đầu lại, chạy về phía La Masia.

Reixach rút ly nước cho cô gái nhỏ nhưng mang tâm hồn người lớn, “Cháu đến vì Carlos sao, ta nghĩ cháu nên biết bệnh tình của cậu ấy.”

“Đừng vậy, giám đốc, thực sự xin lỗi vì đã tới quấy rầy ngài. Cháu nghe nói La Masia dừng việc đào tạo Carlos có phải không ạ?”

“Đừng, mà cũng không đúng.”

Reixach kéo ghế qua, “Bella, ta thật sự rất cảm ơn cháu đã phát hiện ra một thiên tài cho La Masia, ta cũng hiểu được tâm trạng và suy nghĩ của cháu lúc này.”

Thấy sắc mặt nặng nề của Tô Thanh Gia, Reixach tiếp tục nói: “Quả thật, mọi người đều có thể thấy được tương lai sáng lạng của Carlos sau này, nhưng suy cho cùng thì cậu ấy vẫn còn nhiều thiếu sót.”

“Chẳng lẽ sự sáng lạng của anh ấy không đủ để che dấu chỗ thiếu sót nhỏ bé đó sao?” Tô Thanh Gia hỏi lại.

Reixach gõ gõ bàn trà, “Cháu nói đúng, sự tài năng của cậu ấy đủ để che dấu thiếu sót. Bella, ban lãnh đạo chỉ tạm dừng việc đào tạo cậu bé chứ không phải vĩnh viễn, lần thi đấu này chỉ là một phép thử, là cơ sở để mọi người tìm cách khắc phục, mọi người vẫn rất quan tâm tới vấn đề tâm lý của Carlos, những điều này đều có bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp theo dõi, nhưng hiện giờ cậu bé đã bị kích thích chạm đến một số giới hạn nào đó nên ban huấn luyện bắt buộc phải để cậu có thời gian bình tĩnh lại.”

Tô Thanh Gia nhủ nhủ mày: “Vậy nếu anh ấy không thể bình tĩnh lại thì sao? Các ngài sẽ làm thế nào?”

Reixach đan hai tay vào nhau đặt trên đùi, “Ban huấn luyện sẽ mời bác sĩ tâm lý tới tiến hành trị liệu, cháu cũng biết căn bệnh này rất hiểm nên phương pháp trị liệu cũng có hạn. Khả năng trời phú khiến cho bất kì ai cũng không thể chôn vùi cuộc sống gắn liền với bóng đá được định sẵn của cậu bé, Bella, tại Barca nhất định Carlos sẽ gặt hái được nhiều thành công, quan trọng hơn hết là có một tương lai tươi sáng.”

Tô Thanh Gia nhắm mắt, hít một hơi thật sâu hỏi: “Sẽ bí mật tiến hành trị liệu cho anh ấy ạ?”

“Hiện giờ, bệnh của cậu ấy vẫn là bí mật, nhưng bệnh trầm cảm rất khó nắm bắt, suốt một năm qua bọn ta vẫn chưa tìm được cách hữu hiệu, nếu cần thiết thì chỉ có thể công khai trị liệu nhằm tìm kiếm thêm nhiều sự giúp đỡ từ khắp nơi trên thế giới. Ta tin rất nhiều cơ quan đoàn thể sẽ cảm thấy hứng thú với chứng bệnh này, từ đó không ngừng nghiên cứu, tìm tòi cách chữa trị.” Reixach nói.

“Ngài Reixach! Ngài đang xem Carlos như chuột bạch để thử nghiệm sao? Ngài không nghĩ đến việc sau này đây sẽ trở thành vết nhơ trong sự nghiệp của anh ấy sao, một khi anh ấy lọt vào tầm nhắm của giới truyền thông thì đây lập tức sẽ trở thành vũ khí phá hủy anh ấy.” Vào thời đại truyền thông phát triển, chỉ một chút khuyết điểm đều có khả năng bị phóng đại, cô không thể đoán được chuyện này sẽ tạo ảnh hưởng tới Carlos như thế nào nữa.

Reixach xua xua tay, thờ dài nói, “Đã bước trên con đường này, bất kì ai cũng phải chấp nhận mất đi một cái gì đó. Tất cả mọi người đều như đang chơi một ván bài mà tiền cược được đặt trên người cậu ấy. Bella, mọi người đều cần nhìn thấy một kết quả xứng đáng.”

Carlos ngồi trên ghế ở quảng trường Columbus, dưới bóng cây ngô đồng cao lớn là những tia nắng vỡ vụn xuyên qua lá cây, gió mang theo hương vị mặn mặn của biển và tiếng kèn xuất phát của những chiếc thuyền ngoài xa.

Nhiều năm qua đi, hải cảng nước sâu thuyền đến thuyền đi, chỉ có chiếc thuyền mang tên “Rania” vẫn còn bó neo ở nơi này, kiến trúc điêu khắc bằng đồng vĩnh viễn không gương nổi cánh buồm.

Mỗi ngày Carlos đều ngồi trên ghế dài gần cảng nhất để nhìn ra đại dương bao la, buổi sáng sẽ thấy hình ảnh hải âu cất cánh, chạng vạng, ánh hoàng hôn nhuộm màu cam lấp lánh lên khắp mặt biển, cậu cứ nhìn như vậy, ánh mặt trời trên đỉnh đầu cậu không ngừng biến hóa màu sắc và sáng tối cứ nối tiếp nhau đến.

Lúc trận đấu lần trước kết thúc, cậu mất đi tư cách gia nhập U14, những huấn luyện viên tiến hành huấn luyện đặc biệt cho cậu cũng bị tạm đình chỉ, sau khi chạy vài vòng quanh thăm cỏ xanh, cậu ép bản thân phải tiếp nhận sự thật này, đó là cậu đã thành một kẻ bị vứt bỏ.

Còn chưa chính thức đi lên chiến trường, một chiến đã mất đi tư cách chiến đấu.

Carlos nghĩ, cậu đã vỡ vụn giống những người phải ra về, khác nhau ở chỗ sớm hay muộn thôi.

Sau khi hình phạt kết thúc, cậu mặc đồng phục bóng đá của đội vàng chạy thẳng tới quảng trường Columbus. Mãn đêm đã buông xuống, sự vui vẻ nhộn nhịp trên quảng trường lại bắt đầu.

Bella từng nói với cậu, Columbus phải lưu lạc đến Tây Ban Nha, sau ba lần thất bại mới tìm được đại lục mới, cô tin cậu sẽ thành công.

Nhưng mà cậu đã làm cô thất vọng rồi.

Carlos nhìn theo hướng ngón tay của Columbus, mặt biển vẫn luôn êm ả tĩnh lặng, nhưng cậu không nhìn thấy bóng dáng của niềm hy vọng.

Carlos nhặt một khối đá vụn ném xuống biển, con sóng cuộn cuộn mang theo bọt trắng nhanh chóng vùi lấp viên đá nhỏ.

“Carlos, cậu cho rằng cậu giỏi lắm ư? Lúc thi đấu không khác gì mang bản thân ra làm triển lãm, quá phô diễn kĩ thuật cá nhân, cậu cảm thấy Tây Ban Nha về sau chỉ cần dựa vào một người như cậu thì mới có thể giành cup World Cup sao?”

“Nếu cho tôi lựa chọn, tôi tình nguyện chọn mười người đoàn kết chứ không cần một người độc lập như cậu, quả thực cậu không khác gì cục cứt chuột.”

“Tôi muốn một trận đấu bóng đá mang màu sắc của sự đoàn kết, Carlos, vấn đề của cậu quá lớn, nằm ngoài khả năng kiểm soát và tương tượng của tôi, có lẽ cậu không hề thích hợp với môn thể thao này.”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá……”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá……”

Lời nói của huấn luyện viên Bernar Jess làm Carlos thấy tuyệt vọng, cậu không biết nên làm gì lúc này.

Đã mấy ngày nay Carlos không gội mái tóc vàng của mình, cậu không dám đi tìm Bella, cậu sợ phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của cô.

Tô Thanh Gia tìm khắp La Rambla, trước khi mặt trời xuống núi, cô nhìn thấy cậu bé tóc vàng làm cô lo lắng suốt mấy ngày qua đang ngồi bên trái pho tượng Columbus.

Cậu ngồi bất động trên ghế, tàn ảnh của cây ngô đồng cô đơn rơi đầy đất, ánh chiều tà chiếu xuống khiến mặt biển như được mặc một bộ lễ phục màu hồng trắng lẽ, long trọng như lời chào bé mặc của buổi lễ.

Sự cô độc của cậu xuất phát từ tận đáy lòng.

Tô Thanh Gia đột nhiên không dám đến gần Carlos, cậu tựa như một thân cây, bắt đầu hư thối từ rễ.

Ở đất nước tốt đẹp người đến người đi nhiệt tình này, lúc nào cậu cũng chỉ có một mình, không người thân, không bạn bè, cậu chỉ có chính cậu.

Thế giới nội tâm của cậu là một bờ biển rộng mênh mông, một mình cậu lẻ loi đơn bóng bên trong đảo nhỏ cô độc, lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời mọc rồi lặn, thủy triều lên rồi xuống.

Gần như cậu không nhìn thấy hy vọng, phía xa xa vẫn là biển. Có lẽ hi vọng ở đâu đó quá xa vời khiến con người khó có thể tìm thấy.

Tô Thanh Gia nhìn mái tóc vàng của Carlos bị rắng chiều nhuộm thành màu đỏ thẫm, cô gối chân đem đầu chôn thật sâu vào hõm trống.

Cô nghĩ cô không đủ khả năng giúp được cậu, nội tâm cậu quá cô độc, cô không thể trở thành vị chúa cứu thế Moses [*], dẫn cậu rời Ai Cập, rồi băng qua muôn ngàn sóng gió của biển Đỏ để đeo cho cậu chiếc lá ôliu.

[*] Moses: là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh

Torah (năm sách đầu tiên của Kinh Thánh, còn gọi là Ngũ kinh Moses).

Những ngôi sao mọc lên từ mặt biển, Carlos yên lặng đứng lên nhìn bức tượng đồng một hồi, sau đó mới rời đi.

Tô Thanh Gia không gọi cậu, cô lẳng lặng nhìn cậu đi xuyên qua quán bar náo nhiệt, hiệu sách, nhà kính trồng hoa, cuối cùng trở về La Masia.

Từ xa xa cô vẫn nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của cậu.

Hai tuần tiếp theo, Carlos vẫn kéo dài tình trạng đi sớm về khuya, ban đêm ký túc xá ở La Masia trở thành điểm dừng chân của cậu, nhóm cầu thủ dần quên đi sự tồn tại của cậu, các huấn luyện viên đã từng đau lòng nhưng nhiều ngày qua đi, cũng không còn để bụng nữa.

Chỉ có cây trầu bà trên góc giường của Carlos là ngày đêm chờ đợi cậu lau chùi.

Carlos không muốn lá dính bụi. Cậu hy vọng khi vừa tỉnh dậy liền có thể thấy sắc xanh ngọc bích của nó. Đây là món quà sinh nhật đầu tiên Bella tặng cậu.

Oleguer mang cho cậu một cây kẹo que cầu vồng, nhưng cậu không ăn, đặt ở góc tường cùng đồng phục đội đội vàng.

Cậu băng qua hơn nửa thành phố, chạy thẳng đến quảng trường Columbus, trên ghế dài được đặt sẵn bánh mì và sữa bò, còn có một mâm quả táo, quả dâu tây đã được rửa sạch, một bình nước lớn, đủ để cậu dùng trong một ngày.

Carlos biết đó là do Bella chuẩn bị cho cậu, bắt đầu từ thứ năm cách đây hai tuần, mỗi ngày đều sẽ có đồ ăn đặt tại đây.

Cậu cầm bình nước, lấy giấy ghi chú được gắn trên bình: “Carlos, em vẫn luôn chờ mong anh lại tiếp tục chạy trên sân.”

Carlos ti mi mà nhìn bà lần, sau đó đem tờ ghi chú bỏ vào túi áo ngực, đây là tờ thứ 15, có màu xanh biếc.

Nghĩ nghĩ một chút, Carlos lấy từ trong túi áo ra các tờ ghi chú khác, đủ loại màu sắc, mỗi một tờ đối với cậu mà nói đều rất quý báu, cậu chăm chap lật xem một cách cẩn thận.

Đã hơn nửa tháng cậu chưa gặp Bella.

Cậu rất nhớ cô.

Carlos cầm lấy một miếng dâu tây, nước dỏ tiết ra rất ngọt, ánh sáng mặt trời Địa Trung Hải đã tạo không gian cho nó trưởng thành.

Carlos nghĩ, cậu có nên nỗ lực, cố gắng để được chạy nhảy trên sân cỏ thêm một lần nữa hay không?

Ngày cả bản thân cậu cũng không biết đáp án nữa.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: Vy Ngón

Beta: Dầu Tây □

Tô Thanh Gia mặc váy tennis màu hồng đào, áo thể thể thao ngắn tay màu trắng, buộc mái tóc đen lên cao, lộ ra cái trán tron bóng, lưng đeo ba lô trắng. Cô nhìn bản thân trong gương, mỉm cười: Tô Thanh Gia, cố lên, Carlos cần mày.

Cô phải bắt đầu từ việc điều khiển cảm xúc và bình ổn tâm trạng của chính mình, không thể để cậu thiếu niên chân thành đó phải thất vọng.

Dưới ánh mặt trời của ngày hè nóng nực, lắc tay ngọc trai trên cánh tay trắng ngần được ánh nắng chiếu xuống, phản lại những tia sáng long lanh.

Bức tượng đồng Columbus trên quảng trường vẫn đứng yên như cũ.

“Carlos, đã lâu không gặp.” Tô Thanh Gia ngồi xuống bên cạnh cậu.

Carlos sững sốt hơn nửa ngày, kinh ngạc, vui sướng, lo lắng rồi lại ảo não, tất cả cảm xúc đều lần lượt hiện lên trong đôi mắt, cậu cầm hoa quả, ấp a ấp úng nói: “Em. .... em. .... Bella, em ăn một chút đi.”

Tô Thanh Gia lấy từ trong túi ra hai tờ giấy đưa cho Carlos, lúc sau mới cầm lấy một viên anh đào: “Anh cầm trước đi.”

Lỗ tai Carlos giật giật, run rẩy tiếp nhận. Đó 2 tờ về xem trận đấu giữa câu lạc bộ Barca với câu lạc bộ Madrid bên cạnh, diễn ra tại sân bóng nổi tiếng Nou Camp, thời gian là sáng hôm nay.

Tô Thanh Gia nuốt xuống phần ruột quả anh đào, miệng lưỡi linh hoạt nhỏ hạt ra: “Chúng ta đi xem trận đấu đi, coi như anh bồi em, có thể chứ?”

“Anh. ....” Carlos do dự.

“Tôi Barcelona lâu như vậy, em cũng chưa đi xem qua một trận bóng thực sự nào, anh không muốn giúp em hoàn thành tâm nguyện nhỏ này sao?” Tô Thanh Gia nói.

Carlos cất về vào trong túi, kéo kéo góc áo: “Vậy, bây giờ chúng ta đi luôn sao?”

Tô Thanh Gia cười gống hệt con hỏ ly nhỏ, cô dọn đồ trên ghế dài, búi tóc trên đầu hấp dẫn ánh mắt của Carlos: “Đi thôi đi thôi, nếu không sẽ không kịp.”

Sân vận động Nou Camp cách La Masia một bức tường ngăn cách. Tô Thanh Gia hy vọng sân bóng có sức chứa 10 vạn người xem này có thể chứa một người vô cùng đặc biệt, không giống những cầu thủ bình thường khác. Đó là Carlos của cô.

La Liga vừa mới khởi tranh, cô không muốn chỉ vì chút chuyện cũ ấy mà còn chưa kịp đá đã phải rời sân.

Carlos cẩn thận theo sau Tô Thanh Gia. Dọc đường đi cậu còn trộm nhìn Tô Thanh Gia vài cái. Cô bé nương theo cửa sổ ven đường mà đi, tay nghịch nghịch tóc, mặt ửng hồng.

Sân bóng Nou Camp là sân vận động lớn nhất Châu Âu, là chứng nhân của vô số trận cầu lớn nhỏ, đồng thời nó cũng chính là sân nhà của Braca. Tại nơi này, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều ghi lại lịch sử huy hoàng của Braca, mỗi chỗ ngồi trên khán đài đều là kỷ ức, là kỉ niệm của các thế hệ trước.

Nou Camp cũng đã từng chứng kiến rất nhiều lần mà Barca chạm tới đỉnh cao Châu Âu, là Jerusalem[*] trong lòng vô số fan nữ.

[*] Jerusalem là 1 thành phố thuộc Israel, nơi sản sinh ra ba tôn giáo: Thiên Chúa giáo, Hồi giáo và Juda giáo. Trong truyện, Jerusalem được hiểu theo nghĩa là “vùng đất thiêng” của các fan nữ (ý là ở đây có nhiều cầu thủ đẹp trai khiến phái nữ say mê).

Chỗ ngồi của Tô Thanh Gia ở tầng thứ hai, ghế dựa màu lam, có thể thu toàn cảnh sân cỏ xanh mướt vào mắt. Cảnh tượng và màu sắc bùng bùng sức sống tựa như đáy lòng mỗi người đều hừng hực cháy lên một ngọn lửa rực đỏ.

Nou Camp được thiết kế rất tráng lệ. Tòa kiến trúc được xây bằng xi măng cốt thép này đã biến tình cảm và sự đam mê với trái bóng của bao lớp cầu thủ thành những giọt mồ hôi.

Khán đài của Nou Camp chia làm ba tầng, tầng thứ nhất khán đài là ghế dựa màu đỏ, tầng thứ hai là màu lam, độ dốc tương đối thấp, không gian được mở rộng, vô cùng thoáng đãng, không hề có cảm giác chật chội, ngột ngạt.

Phía trên bức chủ tịch, đối diện với khán đài được khắc khẩu hiệu bằng tiếng Catalonia “Mesqueunclub” (Không chỉ là một câu lạc bộ). Khẩu hiệu này đã xò ngã thời gian, đánh bại không gian để mà tồn tại qua bao thế hệ tới nay.

Đúng 9 giờ 30 phút, tiếng còi vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Đây là cuộc chiến giữa hai đội đứng đầu bảng! Cả sân cỏ tràn ngập mùi thuốc súng.

Trên sân tràn ngập tiếng la rung trời, nhóm fan bất luận nam nữ hay già trẻ, mặt đều kích động tới đỏ bừng, thậm chí còn nổi cả gân xanh lên.

Bọn họ gần như là dùng toàn bộ sức lực vào việc hò hét, cổ vũ, cho đến khi âm thanh có chút ngen lại vì cổ họng bị khô, bọn họ cũng không kịp uống một ngụm nước, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc lóe sáng hay đau tim nào đó.

Đây là lần đầu tiên Carlos chân chính vào Nou Camp xem đá bóng, cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy có nhiều người vì các cầu thủ mà canh cánh trong lòng đến vậy. Khác hoàn toàn so với những tiếng la mơ hồ ở ký túc xá, cậu cảm nhận rõ ràng được sự nhiệt tình của fan, đó là những làn sóng nóng cuộn cuộn. Vào lúc Barca có cú sút vào gôn lần thứ nhất sau năm mươi ba phút thi đấu, tỉ số đội nhà với Madrid tạm thời hòa.

Nhóm fan Barca bắt đầu cất giọng đồng ca:

“Chúng ta ở sân bóng hò hét,

Chúng ta là fan Barcelona,

Chúng ta từ bốn phương tám hướng tới, chẳng phân biệt tuổi cùng màu da.

Ngon cò thắng lợi ở trên cao tung bay,

Lam là màu sắc của nó,

Đội ngũ dũng cảm giao tranh.

Làm chúng ta gọi lên tên của nó,

Barca, Barca, Barca!”

Carlos cũng hát cùng bọn họ, cùng nhau chia sẻ niềm vui khởi nguồn từ nhóm đồng sĩ chạy trên sân cỏ xanh, mang vinh quang về cho thành phố này:

“Cầu thủ cùng fan đoàn kết ở bên nhau,

Chúng ta không gì phá nổi,

Chúng ta nhiều lần tiến bóng,

Không có ai là đối thủ của bọn họ, Barca cường đại không thể không thắng.

Ngon cò chiến thắng ở trên cao tung bay,

Lam là màu sắc của nó.

Làm chúng ta gọi lên tên của nó,

Barca, Barca, Barca!”

Gần mười vạn người hợp xướng, vì “những người hùng” trong lòng mình mà rót vào một liều thuốc kích thích.

Nhất cử nhất động của nhóm cầu thủ đều in sâu vào trái tim mọi người, Tô Thanh Gia bắt buộc phải lên cao giọng để nói chuyện với Carlos, nếu tiếng quá nhỏ thì sẽ bị bao phủ bởi làn sóng âm thanh ở đây.

“Carlos, anh xem, bọn họ phối hợp với nhau rất tốt!”

"Đúng, bọn họ là niềm kiêu ngạo của Barca, là niềm kiêu ngạo của chúng ta!" Carlos trả lời, cậu vô cùng kích động, vô cùng vinh dự.

Tô Thanh Gia chỉ chỉ thăm cò xanh, “Anh xem cầu thủ số 6, toàn đội đều không chuyển bóng cho anh ấy, nhưng anh ấy lại rất nhiều lần hỗ trợ tấn công khiến mọi người phải trầm trồ khen ngợi. Còn thủ môn, lần nào anh ấy cũng đều liều mình chặn bóng lại, nếu không có anh ấy, quả bóng vừa rồi sẽ bay thẳng từ góc trái phía trên vào lưới. Người vừa mới sút vào gôn mang áo số 4, nhận bóng và điều chỉnh bóng rất tốt, lực sút rất mạnh.”

Carlos chuyển tầm mắt sang gương mặt trắng tựa thiên sứ của cô, đôi mắt xanh xám phản chiếu màu xanh biếc: “Đúng vậy, trong số bọn họ không một ai là thi đấu không tốt cả.”

Cậu đã nhìn ra dụng ý của Tô Thanh Gia khi dẫn cậu tới đây, thực sự rất rõ ràng, cô muốn nói cho cậu biết ý nghĩa tinh thần đoàn kết, của lối sống đội.

Tại nơi chỉ cách trại huấn luyện La Masia một bức tường, đáy lòng Carlos có thứ gì đó lặng lẽ nảy mầm.

Trận đấu kết thúc, đội thường đứng đầu bảng những cuộc đấu lớn - Barca thắng Madrid với tỉ số 2:1. Các cầu thủ quý gối dưới khán đài Nou Camp, biểu đạt sự cảm ơn với fan. Nhóm fan Barca bắt đầu nhiệt liệt chúc mừng. Tô Thanh Gia và Carlos xuyên qua đám người đông đúc rời khỏi sân vận động.

Tô Tinh Khang mang bữa trưa đến cho bọn họ, là pizza rất ngon. Trước khi đi, ông bố trẻ tuổi đưa cho Tô Thanh Gia một cái lọ.

Đó là một cái bình cổ dài rất bình thường, đáy bình có một quả bóng kính xào.

Tô Thanh Gia lắc lắc dây trên tay, liếc xéo cậu một cái: “Anh đoán xem em cần nó để làm gì?”

“Anh. ....” Carlos nhìn chăm chăm đồ vật trên tay cô, đáy lòng thấp thòm

“Đây là một cái chai, chỉ khi cho nước vào bên trong thì quả bóng mới có thể nổi lên từ đáy bình.” Tô Thanh Gia nhìn vào đôi mắt của cậu: “Hiện tại em và anh sẽ tìm người qua đường xin nước, nhưng nhớ kỹ, mỗi người chỉ có thể cho anh một chén nhỏ.” Tô Thanh Gia lấy ra một cái chén nhỏ, tưởng chừng chỉ có thể chứa vài giọt nước.

Carlos có chút không biết làm sao. Mắt cậu chớp chớp, theo bản năng cậu muốn kháng cự.

“Carlos.” Tô Thanh Gia dùng tay chạm lên đầu cậu, “Anh nghe em nói, anh chỉ là sợ giao tiếp, sợ bị người khác tổn thương. Nhưng mà Carlos, thế giới này không đáng sợ như vậy, anh xem, em nguyện ý thân cận với anh, rồi sau đó chúng ta đã trở thành bạn tốt không phải sao? Đương nhiên nếu người khác không sẵn lòng để ý tới anh, anh cũng có thể học cách thử làm quen với họ.”

Tô Thanh Gia đưa chén vào tay cậu: “Carlos, em sẽ làm cùng anh, tin em đi, tin tưởng vào bản thân anh, được không?”

Trong thế giới của người bị bệnh trầm cảm nhẹ, họ bài xích hết thảy các nhân tố ngoại trừ bản năng, đối với thế giới họ đều sinh ra miễn cảm một cách vượt quá tưởng tượng.

Tô Thanh Gia muốn đưa cậu thoát ra khỏi vùng biển cô độc đó, tiến đến một đại lục mới ở phương xa.

Muốn trở thành một cầu thủ bóng đá, Carlos phải học được cách phối hợp đồng đội, mà trước đó, cậu còn cần phải học làm thế nào để giao lưu, hòa nhập với người khác.

Biện pháp hiện tại cô dùng thực cũ kỹ, nhưng đó lại là một phương pháp được giới tâm lý học công nhận, có hiệu quả trong việc trị liệu chứng ngại giao tiếp.

Carlos thấy bóng hình của mình trong đáy mắt trong suốt của cô.

Dưới bóng cây, xung quanh cô như được bao phủ thứ ánh sáng nhàn nhạt của châu ngọc.

“Vậy em. .... không cần đi đâu.” Carlos nghe thấy được giọng mình nói.

Tô Thanh Gia thở phào nhẹ nhõm, dù là phương pháp cũ, nhưng ít ra, bây giờ nó vẫn còn hữu dụng.

Nhóm fan trước cửa sân vận động Nou Camp đang cao hứng bàn luận, trận đấu vừa nảy lửa cho bọn họ thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Trên thực tế, bọn họ còn có thể nói một hồi không ngừng suốt mấy ngày, mãi cho đến khi trận đấu tiếp theo diễn ra.

Carlos gian nan nói chuyện với người qua đường. Cậu chưa bao giờ tìm kiếm sự trợ giúp của người khác nên muốn mở miệng quả thực là chuyện rất khó khăn.

Tô Thanh Gia ở bên cạnh giúp cậu.

Nhìn cậu giữ người đi đường, nhìn cậu mở miệng nói ra câu đầu tiên, nhìn cậu rót nước vào cái chén thật cẩn thận, rồi lại đổ vào trong cái bình cao cổ.

Mùa hè nóng bức, mái tóc vàng của Carlos rũ xuống gáy, mồ hôi rất nhanh liền khiến quần áo trở nên ướt nhẹp.

Từ từ, Carlos thành công có được sự giúp đỡ của rất nhiều người. Quả bóng đã nổi lên trên một đoạn.

Tô Thanh Gia mua một phần kem ly hương trà xanh, phía trên rải chocolate, một ly rất lớn cùng hai chiếc thìa. Tay Carlos không tiện nên cô chỉ có thể đút cho cậu ăn, cứ lần lượt mỗi người một miếng.

Thật ngọt! Carlos chộp miếng, lau cái trán đầy mồ hôi.

Đến chiều, Carlos đã đồ được hai phần ba bình. Quả bóng nổi trên mặt nước, bình thủy tinh trong suốt khúc xạ ánh sáng bảy màu.

Ở cửa La Masia, bác bảo vệ đã ăn xong bữa tối ngon miệng và thưởng thức một cốc bia lạnh. Đối với ông mà nói được như vậy thì không còn điều gì tốt hơn nữa.

Huấn luyện viên Bemar Jess đã nhiều ngày không thấy, đi về phía hai người. Trong tay ông cầm một cái bình giống hệt Carlos, bên trong đã chứa nước.

"Cậu bé, con không cần thỉnh cầu ta nữa, ta sẽ cho con nước."

Trong lúc Carlos đang hết sức hoảng loạn, Bemar Jess đã đổ nước vào: “Có một số người muốn nghe lời xin lỗi của con.”

Theo hướng ngón tay Bemar Jess chỉ, Carlos thấy một đám người vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đó là thành viên đội Vàng đã cùng cậu xảy ra xung đột vào nửa tháng trước, tổng cộng có mười người.

Bọn họ đứng ở phía bên kia đường, trong tay đều bung một chén nhỏ.

Carlos quay đầu nhìn về phía Tô Thanh Gia, Tô Thanh Gia mỉm cười, vẫy vẫy tay trái, lắc tay rục rờ lấp lánh.

Siết chặt bình nước trong tay, cậu đi về phía các thành viên của đội Vàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Ông chú bảo vệ uống cạn cốc bia lớn, thỏa mãn nắc một cái.

Đôi tai nhỏ của Carlos khẽ động, dưới ánh mặt trời hàng mi dài của cậu càng hiện lên rõ nét.

Hai bên cứ găng co như vậy, nửa ngày không nói gì.

Carlos hít vào mấy hơi, nhưng sau đó cũng chẳng nói nổi một câu.

“Mấy cảm sao? Không xin lỗi mà còn muốn bọn tao cho nước à?” Sau một hồi im lặng, thanh niên cao gầy đứng đầu mở miệng, cậu ta là đội trưởng Garcia.

Carlos không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Garcia.

“Không phải mày chánh lắm sao? Còn dám giờ ngón giữa với bọn tao?”

Đội trưởng có chút tức giận, cậu ta cảm thấy ánh mắt của Carlos mang hàm ý khinh thường.

Carlos thán nhiên nhìn ly thủy tinh, không nói câu nào.

“Nói chuyện!” Garcia tức giận gào lên, “Con mẹ nó! Mấy mau xin lỗi bọn tao!”

“Đừng đấy, xin lỗi đi, nhanh lên!”,

“Nhóc con mau xin lỗi!”, “Đừng lãng phí thời gian của bọn tao!” Các thành viên khác trong đội đồng loạt lên tiếng.

“Mấy là đồ sao chổi, chẳng trách dù ở cô nhi viện hay La Masia cũng chẳng có ai giúp mày!” Garcia nghiêng chiếc ly trong tay, từng giọt nước chảy xuống nền đất nóng, không nhìn thấy rõ.

“Con mẹ nó, thật đáng đời, đến cả ba mẹ mày cũng không cần mày! Tao không thể cho mày nước, đi mà lấy dưới đất ấy!”. Các thành viên khác trong đội cũng nhao nhao hòa theo, chút nước như vậy, ánh mặt trời Barcelona vốn dĩ rất chói, chỉ một lúc sau liền bốc hơi không còn lại gì.

“Bây giờ, tao trả lại cái này cho mày. Thật đáng thương cho kẻ thất bại!”

Garcia ngẩng đầu, tay phải dưng ngón giữa lên chỉ thẳng vào Carlos.

Carlos nhìn hơi nước bốc lên từ dưới mặt đất, hung hăng đẩy Garcia, sau đó cầm chiếc bình cổ dài đập thật mạnh vào cột đèn đường. Tiếng nước chảy hòa cùng tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Carlos nhặt quả bóng lên, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Garcia vừa được đồng đội đỡ lấy, lạnh lùng nói: “Tôi không cần các người cũng có thể thành công.”

Cậu quay đầu nhìn cô gái nhỏ mặc váy thể thao đứng kia, đây là lần đầu tiên cậu thấy cô trang điểm như vậy, thật xinh đẹp, thậm chí cậu còn chưa kịp nói lời đó.

Nhưng cậu biết cậu đã khiến cô đau lòng rồi.

Cậu không nói gì, lập tức đi vào trại huấn luyện.

Vào lúc mắc sai lầm việc đầu tiên mọi người nghĩ đến là trốn tránh, trốn vào chiếc mai rùa của bản thân mình, dùng vỏ bọc kiên cố ấy chống đỡ phong ba bão táp ngoài kia.

Nhưng như vậy thì chỉ làm mọi việc càng thêm hồng bét mà thôi.

Chỗi non đang nảy nầm trong lòng Carlos lạnh lẽ khô héo.

Tô Thanh Gia nén nước mắt xuống, cố gắng không bật khóc. Cô khom lưng xin lỗi huấn luyện viên và các thành viên trong đội, sau đó rời khỏi đó.

Tóc cô hơi rối loạn, vài sợi nghịch ngợm rơi xuống như vũ vể khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô không thể làm Moses của cậu, trong tay cũng không có quyền lực to lớn gì.

Carlos quau về phòng, cậu không bật đèn, ánh hoàng hôn xuyên qua khe cửa sổ, để lại những vệt sáng mờ nhạt.

Trong lòng giống như có quỷ, làm cho cậu không thể khống chế nổi cảm xúc.

Thật giống tình trạng ở sân bóng vào ngày hôm ấy, những lời chửi rủa, những tiếng quát lớn, những ánh mắt lạnh nhạt đó, mọi người đều cô lập cậu, ánh mắt họ nhìn cậu không có nổi một tia ảm áp nào.

Cậu đã nghĩ sẽ thử giao tiếp với người khác, kết bạn cùng họ, cậu cũng muốn nỗ lực để hòa nhập với mọi người. Những điều Bella muốn làm cậu đều hiểu, đều biết, cậu bằng lòng phối hợp với cô, cậu bằng lòng kín nén những áp lực của chính mình, nhưng cuối cùng cậu đã không làm được.

Cậu chưa từng nói với ai cha mẹ cậu vì sao qua đời, cho dù là Bella.

Mùa mưa lớn năm ấy, mặt đường trơn trượt, bọn họ bất hạnh đâm vào rào chắn, lăn xuống dốc núi. Cậu ở trong ngực mẹ cảm nhận được hương vị tanh mặn của máu.

Sau đó cậu bò ra được, cầu cứu người qua đường, cậu đứng giữa đường chặn từng chiếc xe đi qua lại, nhưng từng người một đều đẩy cậu sang một bên rồi lập tức lái xe rời khỏi. Bọn họ đều vô cảm, không một ai nguyện ý đưa cậu đến bệnh viện hoặc gọi đường dây nóng cấp cứu.

Đường như những lời khẩn cầu của cả đời cậu đã dùng hết trong khoảnh khắc tang thương đó. Cậu ôm ba mẹ, nghe thấy tiếng máu chảy giống hệt tiếng mưa rơi.

Nỗi đau đớn nhất ấy đã khắc sâu trong trí nhớ, cậu chỉ có thể thu mình lại trong lớp vỏ bọc. Cậu đã từng nghĩ nếu không có quan hệ với ai thì sẽ không ai có thể làm tổn thương mình, không hy vọng sẽ không tan vỡ.

Khi nữ tu sĩ Rosa dẫn đám trẻ ở cô nhi viện đến khu học tập, trong quá trình học có một câu nói cậu nhớ rất rõ. Dù giai điệu của những bài xướng ca trong lớp đã tan biến từ lâu trong trí nhớ, nhưng câu nói kia, nhiều năm qua cậu không dám quên.

Trong sách nói: “Nếu như đôi mắt của bạn làm cho bạn sa ngã, vậy thì hãy khoét ra mà vứt bỏ. Thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn là toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.

Nếu như đôi tay của bạn làm có cho bạn sa ngã, vậy thì hãy chặt và vứt bỏ, thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn là toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.”

Carlos ôm chặt cây nhỏ ngồi cuối giường, có lẽ Bella sẽ không quay lại nữa. Cô gái nhỏ thích mặc váy, thiên sứ có mái tóc đen óng như tơ lụa, những ký ức trong tiềm thức dần trở nên ảm đạm. Sau này cô sẽ có nhiều bạn hơn, cô không phải đau lòng, không phải khổ sở vì bọn họ, bọn họ sẽ chọc cô cười, tặng cô nhiều lắc tay đẹp, rồi khi ấy cậu sẽ trở thành quá khứ, một quá khứ không tốt đẹp.

Carlos cười khổ, tựa đầu vào giường. Cậu sẽ chăm sóc tốt cây nhỏ này.

Có một số người không dám quên đi ký ức, một số người lại không muốn nhắc tới quá khứ.

Đột nhiên tiếng gõ cửa, không chờ cậu lên tiếng, Oleguer đã đi vào, tay bưng chén đĩa, thuận tay bật đèn:

“Đã giờ này rồi còn không đi ăn cơm, muốn học thực vật quang hợp à.” Oleguer ngồi xuống bên cạnh, thiếu niên 17 tuổi cao lớn làm không gian trở nên nhỏ hẹp hơn.

Carlos nheo mắt một hồi mới thích ứng được với ánh sáng, cậu im lặng không nói gì.

“Ồi, giờ còn không nói nữa, cơm cũng mang đến cho nhóc rồi, ăn chút gì đi chứ.” Oleguer đưa chén bát cho cậu.

Carlos chỉ ôm chặt chậu cây nhỏ trong tay.

Oleguer bấu môi, để mồm bát xuống đất, đoạt lấy chậu cây nhỏ từ trong ngực Carlos: “Này, chậu cây này có thể làm com ăn à.” Rồi cậu đưa com về phía cậu, “Tranh thủ thời gian đấy, mau ăn com.”

Đổi với việc Carlos không nhúc nhích cậu cũng quen rồi, Oleguer ngồi bên lải nhải không thôi: “Ồi, đừng nói với anh em ngồi đây đóng cửa ăn năn đó nhá. Nhóc đừng như vậy, chẳng phải chỉ bị mắng hai câu thôi à, lúc anh mới tới đây cũng như nước với lửa với đồng đội, sau này lại thấy bình thường!” Cánh tay dài duỗi ra, vỗ vỗ đầu Carlos: “Carlos, nói thật nhé, em mà cứ như vậy sẽ khiến bạn gái đau lòng đó.”

Oleguer đặt chậu cây nhỏ lại chỗ cũ, vừa đi vừa nói: “Mấy ngày nay không thấy bóng dáng em, mỗi ngày Bella đều chạy tới La Masia, ngay cả việc học cũng gạt sang, anh nghe người ta nói, cô bé phải đi thỉnh cầu huấn luyện viên Bemar Jess và những người mà em đặc tội vài ngày trước, mãi mới làm cho bọn họ bằng lòng phối hợp với cô bé để giúp em đấy.”

“Ồi, em nghĩ họ dễ dàng đồng ý sao?” Oleguer gác chân lên bàn, nhướn mày, “Cô bé phải đi nhất bóng cho bọn họ hơn mười ngày, ngày nào cũng chạy tới chạy lui dưới trời nắng to, ời ời, đến cả anh còn thấy thương xót bạn gái em đấy.”

Tay Carlos run lên, Oleguer nhanh mắt đưa tay ra đỡ, “Nhóc kích động như vậy cơ à. Anh có lòng tốt mang com cho em, đừng có đồ, đồ rồi không có mà ăn đâu.”

“Mấy ngày này em ấy đều đến La Masia?” Carlos mở miệng, giọng hơi khàn khàn, hình như cậu đã không uống nước lâu rồi.

Oleguer bẻ ngón tay, nói: “Cậu ăn com trước, ăn xong tôi sẽ kể cho cậu.”

Carlos cầm đôi đũa bắt đầu ăn com, sau hai ba phút đã ăn xong rồi. “Anh mau nói cho em biết đi!”

“Cũng không biết nói như thế nào cho phải, ngày đó không phải thiếu chút nữa em đánh nhau với bọn họ sao? Bella đi tìm huấn luyện viên Bemar Jess mấy lần, cũng không biết hai người họ đã nói chuyện gì mà sau đó huấn luyện viên lại cho nhóc tham gia thi đấu so tài một lần nữa, điều kiện là phải nhận được sự đồng ý tưng nhóm của Garcia.” Oleguer thở dài: “Sau đó cô bạn gái nhỏ của nhóc liền đi tìm bọn họ, Garcia yêu cầu Bella phải đi nhất bóng cho họ co đến khi họ vừa lòng mới đồng ý.”

“Hôm nay ở trại huấn luyện em đập cái vỡ chai kia không khác gì đồ hết công sức suốt mấy ngày qua của Bella xuống sông xuống biển. Oleguer buông tay xuống: “Hôm nay anh cũng nhìn thấy Bella khóc.”

Carlos nghe cậu ấy nói, lòng chùng xuống, biết được Bella đã khóc, Carlos hoàn toàn hoảng sợ, “Em ấy, em ấy khóc, em, em đi tìm em ấy.”

Oleguer giữ chặt Carlos, “Này, em định làm gì nữa! Bấy giờ em đi tìm Bella thì có ích gì, sẽ chỉ càng làm cho cô bé thêm đau lòng mà thôi.”

Carlos dừng bước, đứng vậy, bây giờ có lẽ người Bella không muốn nhìn thấy nhất là cậu.

Oleguer bung bát không đứng lên, “Carlos, em cần thận suy nghĩ lại đi, vì em, cũng vì Bella.”

Cánh cửa đóng lại, trong phòng trở nên yên tĩnh hơn.

Ngày hai mươi bảy tháng tám, sau một tháng, một lần nữa Tô Thanh Gia lại vào La Masia. Bầu trời vẫn trong xanh như hôm nào, chú báo vệ vẫn uống bia như nước.

Hai ngày trước Tô Thanh Gia nhận được chuyển phát nhanh mời đến xem trận đấu đối kháng của U14 La Masia. Đặc biệt là tới xem người mang áo số 3 của đội Vang.

Cô nhìn thật lâu, lâu đến mức sắp xuyên thủng thiệp mời.

Tô Thanh Gia đắn đo suy nghĩ không biết có nên đi hay không? Sau đó cô bắt đầu rồi rầm không thôi.

Kỷ nghi hè nằm lì trên giường kết thúc, cô mau chóng ngồi dậy, lựa chọn quần áo nửa ngày, cuối cùng mặc một chiếc áo chiffon tay lờ phôi với váy lụa. Vết thương lần trước ở cánh tay do phơi nắng còn chưa khỏi hẳn, cô cũng không muốn bị trầy da lần nữa.

Chào chú báo vệ xong Tô Thanh Gia lập tức đến sân thi đấu.

Ngồi trên khán đài, liếc mắt một cái cô đã thấy Carlos đang ở ngoài sân làm nóng người. Hết cách rồi, cậu bé tóc vàng vô cùng nổi bật, đến mức không muốn nhìn thấy cũng không được, huống chi, hình như cậu còn tắm rửa chải chuốt thực sạch sẽ.

“Này, Bella.” Oleguer chạy tới từ lối đi bên phải, mặt không đỏ, thở không mạnh, ngồi xuống cạnh Tô Thanh Gia: “Cô bé này thật xinh đẹp, nhóc tóc vàng kia thật may mắn quá. Em nhận được thư mời nên mới tới sao?”

Tô Thanh Gia giờ thư mời trong tay lên:“Đúng vậy, thư mời đây, anh muốn xem không?”

“Thật là, anh xem làm cái gì, thư mời này anh đã xem qua không biết bao lần, nói cho em biết, lúc tên nhóc tóc vàng kia lén lút viết đã bị anh phát hiện, ha ha, còn giấu không cho anh xem mới sợ chứ.” Oleguer chỉ về phía Carlos đang khởi động dưới kia, “Nhóc con này là một người bụng đen tối, chẳng phải chỉ lấy từ trong túi quần nó ra xem một chút thôi sao? Ai ngờ cậu nhóc ấy lại tố cáo việc anh bỏ huấn luyện trốn ra ngoài cho huấn luyện viên biết, hại anh bị nghe mắng nửa ngày. Này, Bella, ngàn vạn lần em đừng để nó lừa nhé.”

Tô Thanh Gia nén cười đầy khó khăn, nói: “Được rồi, em biết mà, em sẽ cẩn thận, nhưng mà, em cũng không hay kể việc xấu của người khác nhiều giống anh đâu.”

Oleguer giả vờ tức giận, “Anh cũng đâu có kể xấu, anh đều nói điều tốt mà!! Mấy đứa xấu xa các em đều chỉ biết bôi nhọ người tốt! Khó cho anh vì còn phải giúp các em như vậy!”

Tô Thanh Gia: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Vy Ngõn

Beta: Dâu Tây □

Bên kia, Oleguer đang lải nhải dài dòng xen lẫn oán giận vì Carlos không trọng nghĩa, còn bên này cậu nhóc tóc vàng đã làm nóng người xong, các thành viên đội vàng và đội đỏ vây quanh sân, lắng nghe huấn luyện viên dặn dò.

Nói không quan tâm đều là giả, Tô Thanh Gia rướn cao cổ nhìn xung quanh.

Ngoài dự liệu của Tô Thanh Gia, từng thành viên đội vàng đều hô vang tiếng cổ lên. Mười một cầu thủ, cả Bemar Jess cũng giờ tay hô khẩu hiệu, tiếng hô "vamous" (cổ lên) đồng loạt vang lên khi những bàn tay được hất lên trời.

"Này, cứ như vậy em sẽ biến thành hươu cao cổ đó, mau thu lại đi." Oleguer ghét bỏ nói.

Tô Thanh Gia liếc cậu một cái: "Thu gì mà thu, cổ dài cũng là cổ trên người em, anh quản được ư?" Cuối cùng đã tập hợp xong, các cầu thủ đi vào sân bóng, Carlos nhìn về phía khán đài, nhàn nhạt mỉm cười.

Tô Thanh Gia lo lắng, hai mắt nhìn chăm chăm trông mắt xanh xám quuyền rũ của cậu, mặt hơi nóng lên, rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, nhưng thật không may lại bị Oleguer xấu xa bắt được, cô tức giận nói: "Cổ em mới rời, nghỉ một chút đây. Ngồi xem như vậy cũng được, khá vừa tầm mắt."

Càng giải thích càng loạn, Tô Thanh Gia cố tình xem nhẹ tiếng cười của Oleguer và khuôn mặt nóng ran, cô hậm hực rất lâu, vừa mới được một lúc thế nhưng bà đi quái dị như cô đã bị một cậu nhóc vị thành niên làm cho đỏ mặt, thật sự quá tội lỗi mà.

Nhưng mà, đôi mắt đó rất đẹp, muốn gào khóc quá! Mái tóc vàng càng làm nổi bật vẻ ngoài điển trai! Khuôn mặt quá tinh xảo mà, muốn gào khóc thêm lần nữa!

Chỗ Tô Thanh Gia đang xảy ra cuộc đấu tranh đầy tội lỗi trong tâm trí, trong khi tiếng còi đã được thổi lên, trận đấu bắt đầu rồi.

Nửa hiệp 1 hai đội ngang tài ngang sức, dò xét lẫn nhau, không hện mà đều áp dụng lối chơi phòng ngự phản công. Carlos cũng chỉ hoạt động ở phạm vi nhỏ là khu vực trung tâm. Tới nửa hiệp 2, đột nhiên thể trận biến hóa, sau khi đường sức Carlos bắt đầu hoạt động liên tục, tạo ra những tình huống bất ngờ đầy hiệu quả, dựa vào tốc độ và sức bật, Carlos dẫn đầu đội vàng bắt đầu tấn công quyết liệt.

Tốc độ của Carlos vô cùng nhanh, trong nháy mắt xẹt qua hàng tiền đạo đội đỏ, khi bóng đến vùng cấm cậu như báo săn mỗi vậy, chuẩn xác và tinh ranh đến đáng sợ!

So với nhóm cầu thủ U14, Carlos đủ cao nhưng không đủ khỏe. Carlos hết sức thông minh và tinh quái, lợi dụng sự linh động, nhỏ bé của mình để luồn lách lấy bóng, quan sát hướng bóng, hướng di chuyển của đồng đội, không hề va chạm trực tiếp với đội đỏ, sau đó lập tức tăng tốc chạy về phía cầu môn đội bạn.

Tốc độ đặt bóng của cậu có thể so sánh với tia chớp, tóc vàng trên trán bị thổi bay, thiếu niên này để các thành viên trên sân, người xem trên khán đài được thưởng thức một màn biểu diễn kỹ thuật xuất sắc, lưu loát.

Cùng lúc đó, hậu vệ đội đỏ lao đến chặn lại, cậu ta dùng lực rất mạnh, trong nháy mắt đã sóng vai với Carlos, Carlos không hề chần chừ, dùng động tác đập xe đạp hóa giải đòn vưon chân phải ngăn bóng của hậu vệ đối phương.

Trong lúc hai người kẻ truy người đuổi, những thành viên khác trong đội vàng cũng bắt đầu triển khai thể trận, tạo nên ba tuyến tấn công, nhưng Carlos không hề chuyển bóng cho đồng đội.

Nổi lo trong lòng Tô Thanh Gia đáng tới cổ họng, chuyển đi, mau chuyển đi! Carlos, anh mau chuyển bóng đi!

Nhưng Carlos đang chạy vội trên sân bóng sao có thể nghe được tiếng lòng đang kêu gọi của cô. Trung vệ đội đỏ nỗ lực đoạt bóng, Carlos phải chịu trở ngại rất lớn, thế nhưng trong nháy mắt, lúc trung vệ chuẩn bị cướp được bóng, Carlos lại ở dùng chân trái chài bóng, lập tức xoay chuyển! Một chiêu này đã giúp Carlos dễ dàng vượt qua cậu ta, tiếp tục chạy nhanh về phía trước!

Khoảnh khắc đó, dường như tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay cho cậu, những biểu hiện của thiếu niên này có thể nói quá thành xa hoa lộ liễu!

Thủ môn đội đỏ cũng bị cậu thanh niên này làm cho chấn động, đáng người cao to đuổi đôi tay dài ra, mồ hôi trên trán như những hạt đậu thi nhau rơi xuống, cậu ta hơi hốt hoảng.

Mà lúc này chân Carlos đang dẫn bóng, thủ môn gần như dùng hết sức lực tập trung phán đoán góc độ cậu sút bóng tới, nhưng mà, ngoài dự đoán, bóng lại được chuyển tới chân Garcia.

Cầu thủ trẻ tuổi này từ bỏ cơ hội sút bóng, bắn mũi tên mê hoặc mọi người, sau đó chuyển bóng tới cho đội trưởng Garcia, người vẫn luôn đợi sẵn ở bên phần sân đội vàng!

Không thể phủ nhận chiêu này Carlos làm rất khá, tuy rằng nếu vừa rồi Carlos sút khả năng ghi bàn rất lớn, nhưng chạy trên sân một thời gian dài có thể khiến cậu phán đoán sai lầm, vì vậy cậu chuyển cho đồng đội cũng đang ở vị trí tốt, không thể nghi ngờ, đó là một quyết định hoàn toàn chính xác. Đây không chỉ là biểu hiện khẳng định sự thành thực, biết phán đoán và lựa chọn của một cầu thủ, mà còn thể hiện được cậu là một trung vệ có tầm nhìn tuyệt vời. Cậu có thể phán đoán trong vài giây, chuyển bóng cho đồng đội có năng lực nhất, phải biết rằng, ở trên sân bóng rộng lớn mà có thể nắm chắc được vị trí của mỗi người thì phải là một người có đầu óc tinh tế và tầm nhìn tốt, là phẩm chất quý giá của một cầu thủ!

Garcia, người nhận được đường chuyền cũng không làm Carlos và các đồng đội thất vọng, ngay sau đó vị đội trưởng này đã tìm đúng góc độ, sút một cú thật mạnh. Vàooooooooo!

Garcia chạy đến ôm chặt Carlos, các cầu thủ khác của đội vàng cũng vui mừng chạy tới, mười một người vây quanh nhau.

Bọn họ lại lần nữa làm động tác chụm tay lại, tiếng hô "vamous" (cổ lên) đã kích động Tô Thanh Gia khiến vành mắt cô trở nên ươn ướt.

Hai tháng trước, trong lúc thi đấu Carlos còn phải chịu xa lánh, dường như một mình đơn thương độc mã chơi với 21 người, vậy mà giờ đây, thiếu niên tóc vàng đang lộ ra nụ cười sáng lạn trong vòng ôm của đồng đội.

Trận đấu kết thúc, đội vàng đánh bại đội đỏ với tỉ số 1:0, lần trước thi đấu chưa phân thắng bại, và lần này cuối cùng cũng có kết quả.

Carlos đi đến khán đài, vưon hai tay làm động tác ôm, cậu nhìn Tô Thanh Gia mỉm cười, má lúm đồng tiền trên gương mặt như đọng đầy đôi mắt màu hổ phách.

Tô Thanh Gia nuốt nước mắt xuống vẩy tay, nhìn về phía cậu nữ nụ cười thật tươi. Hai tháng qua đi, mây đen che kín khiến tâm trạng không thoải mái, lúc này tựa hồ đều biến thành tro bụi bay trên sân bóng La Masia, chôn vùi đồng cỏ, hóa thành thứ dinh dưỡng cho thực vật đất đai.

Trong ánh mắt trong suốt của Carlos phản chiếu bầu trời ngày hè quang đãng, xanh thẳm xinh đẹp tựa ngọc bích.

Bên ngoài phòng thay đồ, Bemar Jess tặng cho Carlos một cái ôm, vị huấn luyện viên hòa ái này ôm chặt đến nỗi Carlos không thở nổi: "Làm tốt lắm Carlos, tôi biết em sẽ không làm chúng tôi thất vọng! Tôi rút lại lời lần trước tôi đã nói với em, Carlos, em rất phù hợp với môn thể thao mang tên bóng đá này, em sẽ sáng tạo ra một lối đá, một quan niệm thuộc về chính em!" Đây hẳn ông toát ra ý cười, nếp nhăn nơi khoé mắt hiện rõ: "Còn nữa, Carlos, xin lỗi nhé."

Tay phải nắm thành quyền của Carlos dụng nhẹ vào lồng ngực huấn luyện viên: "Huấn luyện viên, cảm ơn thầy!" Lúc rút tay lại còn thêm một câu: "À còn nữa, huấn luyện viên, thầy rèn luyện cơ thể rất tốt."

"Ha ha, thẳng nhóc này." Bemar Jess dở khóc dở cười, kéo khóa áo khoác lên: "Đã lợi dụng còn khoe mẽ nữa chứ."

Garcia cũng đắm nhẹ một cái vào ngực huấn luyện viên: "Đáng người của huấn luyện viên chuẩn như vậy, vì sao thầy không thoát y để chúc mừng?"

Nhìn bộ dạng tôn thờ trình tiết, thế sống thế chết bảo vệ ngực của Bemar Jess, các thành viên đội vàng ôm bụng cười to.

Oleguer và Tô Thanh Gia đi tới, Oleguer nhảy nhót từ xa rồi gào lên: "Ồ, huấn luyện viên, thầy còn chưa nói rõ là nhóc tóc vàng này có thể gia nhập U14 hay không đấy!"

Tiếng cười ngừng lại, Bemar Jess nhìn các thành viên đội vàng một lượt, ông đặt tay lên bà vai Carlos, giúp cậu sửa sang lại bộ đồ thể thao hơi xộc xệch: "Chúc mừng em, Carlos, em đã gia nhập U14 thành công, tôi chờ mong sự bùng nổ của em ở đội!" Dứt lời, lập tức dùng tay phải vỗ vỗ bà vai Carlos một cách nặng nề: "Mấy người trẻ tuổi các em nói chuyện đi, tôi đi sắp xếp thủ tục gia nhập cho em."

Garcia bước đến trước mặt Carlos vẫn đang đứng yên, cậu ấy nhìn thiếu niên có chiều cao tương đương mình, còi đồng phục ra: "Đến đây đi ông vua bóng đá của cô nhi viện, chúng ta đối đầu." Giọng nói của cậu ấy mang ý cười, còi bộ đồ thẫm đẫm mồ hôi ra, không khí căng thẳng trước đây không còn nữa.

Carlos ngấy ra một lúc, rồi nhanh chóng cởi quần áo đá bóng của bản thân ra: "Giúp đỡ nhau nhé, đội trưởng U14."

Quần áo đá bóng màu vàng được hai người trao đổi, rồi mặc vào người đối phương.

Đối áo là một cách biểu đạt tình hữu nghị giữa các cầu thủ trong đội, thể hiện sự ngưỡng mộ dành cho nhau, có đôi khi là vì kỷ niệm, nhiều lúc chỉ đơn giản là thưởng thức, không mang theo lập trường chính trị hay sắc thái, khuynh hướng gì.

Mặc vào quần áo đầy mùi mồ hôi của đối phương, là biểu hiện sự tôn kính đối với đối thủ. Tuy rằng chuyện này giống với việc xảy ra giữa hai bên trong trận đối kháng, nhưng tình huống giống như Carlos lúc này

cũng không phải không thể.

Garcia nhún vai, cảm thụ chiếc áo bóng đá này: "Còn chút chuyện nhỏ, Carlos, xem ra các huấn luyện viên phải điều chỉnh thực đơn dinh dưỡng cho cậu. Còn có..."

Tay phải của Garcia nắm quyền, hơi lơ lửng, Carlos nhướn mày, cũng nắm tay phải thành quyền, hai nắm đấm chạm vào nhau nhau, những thành viên khác cũng lần lượt cộng tay với Carlos.

"Gặp lại sau, chúng tôi đi về tắm rửa trước, cả người đầy mùi hôi, ngộp chết mất." Garcia thở ra một hơi, nhìn về phía Tô Thanh Gia: "Hô hô, không quá rầy rầy cậu và cô bạn nhỏ. À, cô gái Trung Quốc, lần trước bắt em nhặt bóng là tôi không đứng. Lần sau mời em ăn kem"

"Muốn mời cũng là tôi mời." Carlos đẩy cậu ấy ra: "Đi thi đi còn nói nhiều như vậy làm gì."

Vội vàng tiễn mấy người đồng đội đi, Carlos kim nén xúc động muốn vô đầu, tai phải run run, mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Tô Thanh Gia im lặng đứng đó, đôi mắt lưu li chớp chớp liên tục.

"Hai người làm gì thế, không phải hòa rồi sao?" Oleguer đứng là kiểu người hoàng thượng không vội mà thái giám đã gấp, nghĩ sao nói vậy, lái nhai liên hồi: "Carlos, em đó, lúc nào cũng trông mong cô bé tới, giờ đứng đó ngại ngừng làm gì, còn không mau qua xin lỗi."

Mặt Carlos càng đỏ hơn, giống hệt một chú tôm luộc, đã vậy còn âm thầm rụt cổ. Đôi mắt nhẹ nhàng ngược lên ngắm nhìn Tô Thanh Gia một chút, sau đó lại không dám nhìn chích chút nào.

Một lát sau, Tô Thanh Gia đi qua, chặn cái miệng vẫn đang lái nhai của Oleguer: "Anh im miệng đi, còn nữa, bây giờ không có chuyện của anh, mau đi ra. Bằng không em mách huấn luyện viên của anh, hai ngày nay lúc tập luyện anh toàn lên trồn ra ngoài."

Oleguer trừng mắt: "Anh..... anh nào có, em đừng đổ oan cho người tốt!"

"Vậy ai là người nói với em chuyện đàn em ở bên Tân Thành mới tới?" Tô Thanh Gia nghiêng đầu nhìn cậu ấy: "Vậy nên, còn không mau đi, cẩn thận em nói bí mật đen tối của anh ra hết đấy."

Khóe miệng Oleguer giật nhẹ, chân nhanh chóng nhảy ra cách xa Tô Thanh Gia ba mét: "Trời ạ, không thể tưởng được tâm địa em xấu xa như vậy. Giống hệt cậu bạn trai nhỏ của em, tóm lại, tóm lại không là người một nhà không vào một cửa. Cuối cùng anh cũng hiểu rồi."

Nhìn Carlos vẫn đang hậm hực không thể vui mình vào trong áo bóng đá, Oleguer oán giận nói: "Carlos, em là đồ trọng sắc khinh bạn, xem như chúng ta tuyệt giao! Hừ!"

Cậu ngẩng đầu hừ hừ mấy tiếng, lại nhìn về phía Tô Thanh Gia: "Tuyệt giao, tuyệt giao, tuyệt giao!!!"

Tô Thanh Gia:.....

Carlos:.....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây ☐

Không khí trong phòng thay đồ rất tốt, xua tan không ít hơi nóng. Chỉ có mình Carlos cảm thấy nóng, mặt cậu vừa đỏ vừa nóng tựa như ánh mặt trời đang dần thiêu đốt mái tóc vàng của cậu.

Cuối cùng, cậu thiếu niên 17 có nhiều hooc – môn "lái nhai" đã chịu rồi đi, Tô Thanh Gia cảm thụ môi lên quạt nhẹ, đôi mắt quan sát khắp nơi nhưng nhất quyết không nhìn vào đôi mắt đầy trông mong như Labrador [*] của người nào đó.

[*]: Chó tha mồi Labrador thường được gọi với tên thân thuộc là Lab là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ chúng thuộc nhóm chó săn mồi (gundog) và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. Tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ "labrador" trong ngôn ngữ Bồ Đào Nha, có nghĩa là người lao động. Trong quá khứ, chó Labrador là giống chó được các thủy thủ, ngư dân Newfoundland và Bồ Đào Nha ưa chuộng nhất. Chúng hiền lành, dễ gần và thích ở gần con người, loài chó săn mồi được coi là một trong những loài chó phổ biến nhất ở Mỹ trong những năm qua. Chó săn mồi rất năng động, đáng tin cậy, đáng yêu, dễ huấn luyện, nhiều người Mỹ coi chú chó này là một thành viên trong gia đình. Ở Nga chúng còn được gọi là "Labriki", "Laby", hay "Labukh" (Theo wikipedia)

Labrador thấy lo lắng, căng thẳng nhưng không dám mở miệng, chỉ có thể gằn gặt tai.

Nhìn ánh mắt đáng thương giống nàng dâu mới mờ về nhà chồng của Carlos, Tô Thanh Gia không đành lòng lạnh nhạt nữa mà bước về phía trước.

Carlos y hệt như mấy lợn tóc vênh, vội vàng nhảy lên, ánh mắt lấp lánh, mang theo gợn sóng màu xanh thẳm, đôi mắt xinh đẹp long lanh, mái tóc vàng vênh như đang đón gió, cứ bay lên rồi lại hạ xuống.

"Anh nhảy làm gì? Sợ em ăn thịt anh ư?" Tô Thanh Gia quạt nhẹ, lòng cảm thấy hơi phiền, chuyện gì đang xảy ra vậy, sao càng lúc càng nóng chứ?

Carlos lảng lảng rút chân về, mỗi bước lại liếc nhìn Tô Thanh Gia một cái, thấy Tô Thanh Gia không có phản ứng gì mới dám đi bước tiếp theo, quá trình trở về chỗ cũ diễn ra khá vất vả, giờ phút này không chỉ mặt đỏ mà đầu cũng chón xuống thật thấp: "Em....."

Giọng cậu như tiếng ruồi bay, Tô Thanh Gia cố gắng cả buổi cũng không nghe rõ, chỉ có thể đưa lỗ tai đến gần một chút: "Anh nói gì? Vừa rồi em nghe không rõ, anh có thể nói lại lần nữa không?"

"Em....." Giọng nói càng nhỏ hơn, yết hầu chỉ phát ra tiếng ưm a a giống như bị ai chặn họng vậy.

Tô Thanh Gia hoàn toàn bất lực, chỉ có thể buông tay: "Chàng trai, anh nói lớn hơn chút nữa không? Ít ra em cũng phải nghe được vài tiếng chứ."

Hóa khí trong lòng Tô Thanh Gia từ từ dâng lên, trời nóng khiến thể xác và tinh thần đều nóng.

Carlos ngẩng đầu, cố gắng hít sâu vài hơi, bộ dạng như người sắp bước lên đoạn đầu đài, ngay cả khí trong phổi cũng bị cậu điều ra, tuy nhiên vừa hé miệng thì đã thấy Tô Thanh Gia nhìn mình không chớp mắt, cậu thốt lên trong vô thức: "Em thật xinh đẹp."

Ít nhất lần này cũng nói rõ ràng từng chữ, tuy rằng giọng khá nhỏ nhưng vẫn đủ để Tô Thanh Gia cảm thấy ấm lòng, không biết tại sao tự dưng trong lòng cô bỗng mát rượi, bao bức bối nóng nảy đều được xua đi, còn có cảm giác thấm vào ruột gan.

"Cảm ơn lời khen này của anh, phần thể hiện của anh hôm nay rất tuyệt vời." Mặt Tô Thanh Gia nóng lên, âm thầm khinh bỉ bản thân mình, đã là bà đi quái gở mà còn vì câu khen ngợi của một tên nhóc làm đỏ mặt?

Đúng thật là.....

Thật đáng xấu hổ mà ^*(-~)*^

Carlos nhìn cô bé chỉ cao đến ngực cậu, chiếc váy chiffon màu vàng tôn lên làn da mềm mại, mái tóc đen dài, dày xõa đến eo bị gió thổi bay lên tạo thành độ cong đẹp như cầu vồng, ánh mắt màu hổ phách không còn sự thất vọng và buồn nữa mà tràn ngập vui vẻ, mỗi cô hơi nhếch lên, má ửng hồng.

Cậu lại lặng lẽ đi chuyển tầm mắt đến cánh tay, áo tay lỡ mỏng bao lấy cánh tay Tô Thanh Gia, trong lòng Carlos dấy lên cảm xúc áy náy, không biết vết thương do phơi nắng của Bella đã đỡ chưa, đều do cậu không tốt, nếu cậu suy nghĩ thông suốt sớm hơn thì Bella sẽ không bị thương vì phải nhặt bóng giúp nhóm Garcia.

Chuyện này vốn không hoàn toàn là trách nhiệm của Carlos, vốn dĩ làn da của Tô Thanh Gia non nặn như trẻ con, bảy giờ hằng ngày đều dùng các loại kem dưỡng, sống những ngày dài tháng rộng, tự do bay nhảy, qua nhiều năm tháng, làn da tuyết ấy càng thêm mịn màng, chỉ cần phơi người trong nắng một chút sẽ bị rạn da, đừng nói tới việc nhặt bóng dưới ánh mặt trời gay gắt.

Tuy rằng mỗi lần ra ngoài Tô Thanh Gia sẽ thoa khắp người một lớp nước hoa hồng, sau đó phủ kem hoa nhài và son trà lên, cuối cùng mới thoa kem chống nắng, nhưng như vậy làn da vẫn có thể tổn thương.

Hành động lần trước của Carlos có chút không đúng, dù là ai đi nữa cũng không thể chịu được hành động mang tính si nục như vậy, Tô Thanh Gia hiểu điều đó. Vì muốn nhóm Garcia bằng lòng tiếp nhận Carlos, Tô Thanh Gia đã đồng ý nhặt bóng hai tuần cho bọn họ. Mặc kệ có một số thành viên cổ tình đá bóng ra thật xa, Tô Thanh Gia vẫn không oán trách nửa lời.

Phơi nắng lâu như vậy, dù sau khi về nhà Tô Thanh Gia đã chăm sóc kỹ càng nhưng sao chịu nổi việc chạy đi chạy lại cả ngày, vùng da cổ và cánh tay đều bị rạn, mặt thì đỏ hơn chút, bởi vì đội mũ nên chỉ hơi rát mà thôi.

Nghe Oleguer nói mỗi ngày Bella phải đi nhặt bóng, Carlos lập tức lo cho làn da của Bella, ở chung lâu như vậy, cho dù cậu không hiểu gì về phái nữ đi chăng nữa thì cũng biết, làn da của Bella vô cùng mềm mại, cậu sử dụng lực tay hơi mạnh một chút thì đã khiến tay Bella hồng lên, mỗi lần ra ngoài chơi Carlos đều chọn chỗ có mái chắn, hoặc cậu sẽ giúp Bella che bớt ánh nắng.

Với thị lực rất tốt của mình, Carlos hoàn toàn có thể nhìn thấy làn da của Tô Thanh Gia qua lớp vải chiffon trong suốt, may mắn là không để lại vết gì. Rồi cậu nghiêm túc ngắm nhìn khuôn mặt Tô Thanh Gia một hồi, đến khi xác định nó không bị đỏ mới rời mắt.

Bị Carlos nhìn một cách nghiêm túc và có gì đó mãnh liệt, Tô Thanh Gia cảm thấy mặt như đang không ngừng cháy, cô lập tức quay mặt đi, nói: "Mấy ngày không gặp mà anh đã biết nói lời ngon tiếng ngọt, khen các bạn gái, đúng là không biết xấu hổ mà."

Lời nói vô tư này khiến Carlos trở nên căng thẳng, cậu vội vàng kéo góc áo Tô Thanh Gia: "Anh... Anh không phải như vậy, anh không có. Anh... Anh chỉ cảm thấy em rất xinh đẹp."

"Còn nói không có, lại nói dối nhiều hơn nói thật rồi." Tô Thanh Gia lùi một bước, góc áo mỏng manh đáng thương lập tức thoát khỏi bàn tay của Carlos.

Carlos sững sờ một lúc, nói dối nhiều hơn nói thật? Rốt cuộc là nói dối hay nói thật chứ? Cậu nhóc tóc vàng bị rối loạn rồi. Có điều cậu thấy Bella xinh đẹp thật mà, mãi mới nói ra được lời khen ngợi mà cậu ấp ủ bao lâu, bảy giờ trong lòng cậu thoải mái hơn nhiều.

Ông trời đã tặng cho cậu một búp bê Tây Dương có mái tóc màu đen, dù thế nào cũng luôn xinh đẹp, tất cả dịu dàng mờ ảo như một giấc mộng.

Suy nghĩ miên man một lúc, Carlos mới đi vào vấn đề chính: "Bella, cảm ơn em đã bằng lòng tới xem anh thi đấu. Thật sự cảm ơn em nhiều lắm."

Tô Thanh Gia bị đôi mắt xanh thăm của cậu thu hút, hốc mắt dịu dàng sâu thăm thẳm như in đậm cảnh vật Địa Trung Hải. Cô mong chóng gát suy nghĩ về đôi mắt của cậu, nói: "Không cần cảm ơn đâu, anh đã mất công viết thiệp mời, sao em có thể không tới?"

Lúc này, Carlos không nhận được nữa, lập tức vươn tay vỗ đầu, cười đến ngốc nghếch: "Hi hi, hi hi, đúng vậy, thiệp mời, thiệp mời, anh viết thiệp mời."

Tô Thanh Gia thấy bản thân mình hình như đang bị con chó to xác nhưng ngốc nghếch trước mặt này vít mất đầu óc, cô liếc Carlos một cái rồi nhét thiệp mời vào trong ngực cậu: "Còn già bộ viết thư mời, gọi điện thoại nói với em một tiếng không được à, thật là... anh cho rằng em không còn quan tâm tới anh nữa sao?"

Carlos cảm thư trong ngực lên, không ngừng vỗ đầu: "Anh... Anh chỉ sợ em không bao giờ quan tâm đến anh nữa. Bella, Bella..."

"Ừm, có chuyện gì vậy?" Tô Thanh Gia bị cậu gọi đến mất tự nhiên, giọng điệu của cậu rất nhẹ nhàng, đây là đang làm nũng ư?

"Bella, em tha thứ cho anh nhé?"

Carlos dùng đôi mắt xanh thăm ngập tràn sự mong đợi nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Gia, thấy Tô Thanh Gia quay mặt đi, cậu bắt đầu nóng nảy, miệng không ngừng lầm nhảm: "Bella, anh biết do anh không tốt, anh không nên ném vớ cái bình kia, anh không nên tức giận lung tung, mấy ngày nay anh rất cố gắng và nghiêm túc hòa nhập với bọn họ, em cũng thấy rồi đấy, giờ anh và bọn họ đã kết giao bạn bè, đúng, anh rất lợi hại mà."

Sợ Tô Thanh Gia không tin, cậu còn cố gắng kéo áo bóng đá trên người: "Em nhìn này, Bella, anh với Garcia còn trao đổi áo đá bóng nữa, em nói đi, biểu hiện hôm nay của anh rất tốt phải không? Huấn luyện viên đã cho anh gia nhập U14, anh thành công rồi. Bella, em đừng giận anh nữa được không?"

Tình bạn của con trai cũng giống như con gái, lúc mới bắt đầu sẽ không thể hiểu rõ, đôi khi đánh nhau loạn xạ một trận rồi trở thành bạn bè tốt, bỏ qua việc Carlos đã thuyết phục Bernar Jess thế nào để được tham gia thi đấu đối kháng lần nữa, cũng gát chuyện Carlos đã kết bạn với nhóm Garcia như thế nào, nhưng tất cả những điều này Tô Thanh Gia đều hy vọng muốn nhìn thấy.

Tô Thanh Gia khoanh tay trước ngực, nói một cách rõ ràng: "Được được, tha thứ cho anh đấy, không giận anh nữa đâu." Dứt lời cô lại đẩy ngực Carlos: "Anh cách xa em ra một chút, trời hè oi bức lại đứng gần như vậy, nóng muốn chết."

Carlos cảm thư mời bắt đầu quạt quạt, cười ngốc nghếch: "Bella, anh quạt giúp em, vậy có đỡ hơn chút nào không?"

Tô Thanh Gia trả lời, rồi nghĩ tới điều gì đó, lấy từ trong balo ra một cái hộp: "Hôm nay là 27 tháng 8, quà sinh nhật của anh này."

Tay đang quạt của cậu nhóc tóc vàng từ từ chậm lại, cuối cùng ngừng hẳn, cậu đưa hai tay ra nhận hộp quà, đôi mắt trở nên mềm mại khi nhìn về phía Tô Thanh Gia.

Trên sân bóng, gió thổi tới mang theo hơi nóng hầm hập, nhưng Carlos lại cảm thấy nơi này rất tuyệt, cậu ngốc nghếch đứng hồi lâu mới đưa một tay lên ôm Tô Thanh Gia vào trong lồng ngực, động tác nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, Tô Thanh Gia có thể cảm nhận được tâm trạng của cậu lúc này.

Nước mắt người nào đó rơi xuống cổ Tô Thanh Gia, vải chiffon cũng nhanh chóng bị thấm ướt.

Khi cô đáp trả cái ôm của cậu, bên tai Tô Thanh Gia truyền đến giọng nói giống lông chim rơi ngang vùng nước cạn của Địa Trung Hải

"Bella, em có thể tới đây chính là món quà sinh nhật tốt nhất đối với anh."

Thời tiết rất nóng, nhưng lần này Tô Thanh Gia không muốn đẩy cậu bé này ra chút nào, cô cứ lặng lặng chìm trong vòng tay cậu, trong lòng giống ăn mơ chưa, có chút vị chua chua ngọt ngọt.

Không biết Carlos đã học nói lời ngon tiếng ngọt ở đâu, nếu mạnh dạn nói cho mấy cô bé nghe, chắc chắn sẽ có hẳn một xe tải chở các cô bé bằng lòng chết chìm trong vùng nước biển đó đến.

Một lúc lâu sau, Carlos mới chịu buông cô ra, mặt cậu đã không còn nước mắt, chỉ nhìn thấy lông mi bị nước mắt làm ướt nhẹp lộ ra vẻ yếu ớt, giọt nước trong suốt nhỏ bé còn đọng trên lông mi.

Đường như tất cả tổn thương lúc trước đều bị vùi lấp, hai người cứ anh một câu em một câu mà nói, hai tháng xa cách không hề mang đến chút lạnh nhạt nào, ngược lại còn rất nhiều điều muốn kể cho nhau nghe.

Ừm, nhưng có điều đa số thời gian là Tô Thanh Gia nói, Carlos vẫn thích làm nhiệm vụ lắng nghe và ngẫu nhiên trả lời một câu hơn.

Tiền Tô Thanh Gia về, Carlos trở lại ký túc xá, cậu cẩn thận mở hộp ra, bên trong là hộp nhạc màu xanh da trời, trong hộp có mười người tí hon đang xoay tròn, giai điệu bài hát "El Cant Del Barca" [*] quen thuộc.

[*] El Cant Del Barca: Bài hát truyền thống của CLB Barcelona

Carlos ngắm nhìn từ trên xuống dưới một hồi rồi mới cẩn thận đặt trên tủ đầu giường.

Suy nghĩ một chút, cậu cời áo bóng đá trên người xuống, gấp lại rồi bỏ vào một cái hộp khác, kèm theo tờ giấy nhỏ: "Chiếc áo bóng đá đầu tiên được trao đổi, nhận từ đội trưởng U14 La Masia – Garcia".

Đây không phải chiếc áo bóng đá duy nhất được trao đổi trong sự nghiệp của cậu, mà chính là chiếc khởi đầu.

Tắm rửa xong, Carlos cầm hai cây kẹo que cầu vồng trên bàn ti mi nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng cậu xé hai vỏ kẹo đặt chồng lên nhau rồi ăn luôn.

Có lẽ việc Oleguer thích nhất là tặng kẹo que cho người khác, một cây là lúc an ủi Carlos khi cậu chìm dưới đáy vực sâu, một cây là quà sinh nhật – y hết năm trước.

Carlos thăm nguyên rủa xưởng sản xuất kẹo que này mau đóng cửa.

Đúng là ngọt đến sâu răng mà.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dầu Tây

Giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha hay còn được gọi là La Liga mang theo khí thế hừng hực đang sắp diễn ra, mỗi ngày trôi qua Tô Thanh Gia đều có thể xem truyền thông quảng bá và dự đoán đội chiến thắng của các trận tranh đấu, thậm chí là nhà vô địch năm nay thông qua các phương tiện thông tin đại chúng. Ngay lúc này bà ngoại Sonia và ông ngoại Minh Úc đang cãi nhau âm ỉ, mỗi ngày Minh Linh sẽ nhận được điện thoại gọi đến từ Madrid, hai người người già hàng chục tuổi đầu kia có thể lái nhai qua điện thoại với con gái suốt một giờ mà không ngừng nghỉ chút nào.

Nguyên nhân cũng không quá lạ lẫm, Sonia là fan trung thành của những chú kền kền trắng Real Madrid, trong khi đó Minh Úc lại là khách quen ở phía nam Nou Camp. La Liga league đem đến một việc ồn ào nhỏ. Nếu đến trận Derby, thậm chí hai người còn có thể vì Real Madrid và Barca mà xảy ra đại chiến, đương nhiên sẽ không nghiêm trọng tới mức đánh nhau, chẳng qua chỉ tranh cãi gây lộn thôi, nhưng vì cá cược tỉ số mà bọn họ không ngừng gọi điện thoại thuyết phục con gái và những người không xem trận bóng đứng về phía mình.

Thực sự Tô Thanh Gia rất muốn nói với hai người già này rằng không cần thiết phải cá cược, cô biết kết quả của trận cầu lịch sử này, Real Madrid sẽ giành chiến thắng.

Nhưng đau lòng thay biết cũng chả làm được cái gì, cô không dám nói, mà nói ra chắc cũng chẳng ai tin cô.

Cô vẫn nên chăm chỉ luyện tập dương cầm thì hơn.

o(￣へ￣)o Haizzz, tiểu mỹ nhân ồm má, cuộc sống trẻ con không vui chút nào, bao giờ mới trưởng thành đây.

Nhưng vẫn có một việc khiến cô vui vẻ, chỉ vài ngày nữa thôi là cô có thể xách cặp vào lớp 6, tương lai tốt đẹp đang vẫy tay chào đón cô ở phía trước, tạm biệt và không hẹn gặp lại hai năm cấp một đã qua nhé.

Ở bên này, Tô Thanh Gia còn đang nhàn nhả ở nhà hưởng thụ kỳ nghỉ hè không có bài tập về nhà, ngày ngày luyện đàn dương cầm, uống trà chiều, nếu không có việc gì làm thì chơi búp bê barbie với Luru Mộng Nhà, cuối tuần tới thăm cậu nhóc tóc vàng, quả thực là không gì có thể sung sướng hơn được nữa.

Trong khi đó, Carlos lại đang cực khổ rèn luyện nhằm nâng cao kỹ năng đá bóng của mình. Vì được đẩy lên U14, để đuổi kịp tiến độ của mọi người cậu cần học nhiều thứ hơn, những hiểu biết về bóng đá cũng rộng hơn. Từ thứ hai đến thứ sáu, Carlos không hề có chút thời gian nhàn rỗi nào, huấn luyện viên lập ra một chế độ huấn luyện mới toanh, lấy thân thể cậu làm tiêu chuẩn để đề cao sức chịu đựng, thể lực là tiền đề của mọi thứ.

Những điều đó đương nhiên cậu vẫn có thể tiếp thu được, nhưng việc khiến Carlos đau đầu nhất chính là thực đơn mà chuyên gia dinh dưỡng sắp xếp cho cậu.

Carlos dùng bữa chọc chọc thức ăn mà cậu không biết là cái gì, nó giống như cháo vậy.

Nghe nói nó rất giàu protein, có thể bù đắp cho quá trình phát triển nhanh, trong khi cơ thể của cậu lại nhỏ bé.

Vì vậy, Carlos chỉ dùng mặt không cảm xúc, ngậm đắng nuốt cay cố ăn vào, à mà bình thường mặt cậu vốn đã không biểu lộ nhiều cảm xúc rồi.

Cậu ăn rất nhanh, có chút qua loa, không thêm quan tâm hương vị của nó ra sao, cho hết vào miệng. Lúc ra khỏi nhà ăn đi đưa cơm còn nhìn chăm chăm cậu, càng nhìn càng cảm thấy vừa mắt, hình như bà nghĩ cậu thiếu niên rất thích ăn món này, lần sau sẽ chuẩn bị cho cậu nhiều thêm tý.

Ngoài sân bóng, Carlos và các đồng đội luyện tập sút bóng vào khung thành.

Sau việc đối đầu lần trước, Carlos bị tạm ngưng bồi dưỡng, những thành viên gây chuyện khác cũng bị trừng phạt nghiêm khắc. Bóng đá là môn thể thao đề cao tình đồng đội nhất, không ai muốn trở thành bàn đạp giúp thái tử đọc sách. Một khi đã tới sân bóng lớn, cho dù các thành viên có bất hòa đến thế nào đi nữa đều phải nhượng một bước.

Mọi người cho rằng ở trong cùng đội bóng thì quan hệ nhất định phải tốt sao?

Làm gì có chuyện đó!

Cầu thủ âm thầm tranh đấu, loại trừ nhau quá nhiều, huấn luyện viên thì mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần đừng quá mức phô trương là được. Trước mặt truyền thông, tất cả mọi người đều là anh em tốt, tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, đi chung một đôi tất, ngủ chung một người phụ nữ.

Thời, nói hơi xa rồi, hành động của Carlos lần trước quả thực hơi quá, thắng thưởng giờ ngón giữa trên sân bóng, đó không khác gì xé rách mặt mũi đối phương, hơn nữa phía trên cũng kín đáo phê bình cái hành này của cậu. Thời điểm đó Reixach bị xoay vòng giữa muôn vàn ý kiến, chỉ có thể tạm thời điều Carlos xuống rèn luyện.

Tuy nhiên, nhóm Garcia cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy, huấn luyện viên trách mắng, cộng thêm phải chạy mấy vòng khiến bọn họ mệt đến nỗi nằm la liệt vài ngày, ngày nào cũng phải chứng kiến gương mặt đen thui của Bemar Jess.

Dù sao bọn họ đều là những thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, chẳng phải chỉ giờ ngón giữa thôi sao? Chuyện này đâu lớn lắm đâu. Carlos chủ động xin lỗi họ thì mọi việc coi như xong.

Đó là những gì Carlos giải thích với Tô Thanh Gia, Garcia cũng không có mặt mũi nói với Carlos hãy một đánh mui với bọn họ một trận.

Sau đó kết quả thế nào ư?

Kết quả chính là mười người thua một, đội trưởng đổi thành Carlos.

Carlos cảm thấy nắm đấm mới là đạo lý, nhưng cậu muốn biểu hiện cho Tô Thanh Gia thấy rằng, cậu chính là cậu bé biết nghe lời.

Biết việc này, Garcia chỉ thầm nghĩ: Cậu đúng là một tên nhóc tâm cơ nguy hiểm!

Sau trận đấu đối kháng vào ngày 27 tháng 8, Garcia hoàn toàn nể phục Carlos, cú chuyển bóng tuyệt vời, đầy kỹ thuật kia đã khiến Carlos trở thành trung tâm của cả đội vàng.

Tháng chín cũng là lúc mùa tựu trường đến. Nhiệt độ và độ ẩm trên bán đảo Iberian bắt đầu giảm xuống, cây ngô đồng bên đường đã bị nước mưa tắm quá nhiều lần rồi.

Đề chúc mừng việc Tô Thanh Gia lên lớp, Tô Tinh Khang đã tặng cho cô một chiếc túi bằng da màu trắng, được may thủ công vô cùng tinh tế, trừ cái nơ bướm nhỏ nhô bằng kim loại ra thì không còn trang trí gì trên đó, rất đơn giản nhưng sang trọng. Ánh mắt của Tô Tinh Khang thực sự không tối chút nào.

Hôm nay là ngày khai giảng, ăn xong Minh Linh còn cố tình chiến thắng gà rồi cắt thành hình trái tim bỏ vào hộp cùng với ít thịt xông khói, sau đó đặt trong túi xách trên lưng Tô Thanh Gia trước khi cô lên xe.

Mấy đứa nhỏ Lãnh sự quán đều ở gần đây nên các gia đình đã thống nhất dùng một chiếc SUV đưa đón lũ trẻ đi học.

Lưu Mộng Nhã vui vẻ nhào tới, trải qua nhiều ngày ở chung, cô bé nhỏ ngượng ngùng lúc trước nay đã từ từ lộ ra tính cách hoạt bát, tuy rằng trong lòng Tô Thanh Gia luôn lên án sở thích chơi búp bê barbie của bé, nhưng không thể phủ nhận cô bé thẳng tính này thực sự rất đáng yêu.

Cô đặc biệt thích xoa và nhéo gương mặt bị đỏ ửng ngon ở Barcelona làm cho mồm mím của cô bé.

Thiên nga trắng Tiêu Vận ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ sự mất kiên nhẫn, hai bé trai bên cạnh vẫn đang tranh chấp, xem hôm nay ai sẽ đưa Tiêu Vận đến lớp học.

Tô Thanh Gia xem một cách hứng thú, mấy chuyện này ngày nào cũng diễn ra mà cô cảm thấy không hề phiền chán, trong lòng bà đi quá đi chỉ cảm thấy cậu nhóc kia sao quen thể không biết.

Cậu bé mặt tròn tên Hạ Nhạn Minh, còn cậu bé mặt chữ điền là Chu Sách, cả hai lớn lên đều không tồi, Tô Thanh Gia suy nghĩ thật lâu, cảm thấy điều khiến Tiêu Vận ghét nhất chắc là chiều cao của chúng.

Cả hai đứa chỉ cao tới tai của thiên nga trắng.

Còn nữa, thiên nga trắng học lớp 6, Hạ Nhạn Minh và Chu Sách vừa mới lên lớp 5, con trai thường phát triển chậm hơn một chút so với con gái ơ ơ

Tô Thanh Gia thầm nghĩ, nếu là cô thì cô cũng không muốn bị một đứa con trai thấp hơn mình đưa đến lớp học.

Trường học này là nơi tập trung toàn tinh anh, nhận rất nhiều học sinh quốc tế, lúc tập hợp cứ như là mở hội nghị Liên Hiệp Quốc. Tô Thanh Gia tự xưng là tiểu thiên tài ngôn ngữ cũng không thể không thừa nhận, rõ ràng chỉ một từ đơn, tại sao lại có nhiều cách phát âm kỳ quái đến vậy?

Ở trước khu dành cho cấp hai, Lưu Mộng Nhã kéo tay Tô Thanh Gia không cho cô đi, thiên nga trắng hừ một tiếng rồi lập tức bỏ đi, hai cậu bé đằng sau cũng đi theo.

"Cậu phải hứa sẽ đến chơi với mình!" Lưu Mộng Nhã ngửa mặt bánh bao lên, lông mi tinh tế khẽ chớp dưới những tia sáng mặt trời.

Tô Thanh Gia gờ 4 ngón tay phải: "Mình bảo đảm, mình hứa, được chứ?"

Lưu Mộng Nhã nhìn mấy ngón tay kia, lại nhìn mặt Tô Thanh Gia, thấy vẻ mặt trịnh trọng của bạn tốt, cô nhóc mới áp úng nói: "Ồ, việc này cậu tự nói nha, không cho đối ý, nếu đối ý, mũi sẽ dài như Trư Bát Giới."

Tô Thanh Gia đẩy chóp mũi, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo bị cô làm thành dáng mũi heo: "Trông mũi mình đã giống mũi heo chưa, hả?"

Bánh bao nhỏ bị chọc cười, rút tay đang kéo Tô Thanh Gia lại: "Vậy thì quyết định rồi nha, giữa trưa cậu phải tới tìm mình ăn cơm, không được đi với Tiêu Vận, nếu không mình sẽ không để ý tới cậu. Còn nữa, buổi chiều cậu phải tới đây chờ mình, chúng ta cùng nắm tay ra về."

"Yes sir, sếp, như vậy được chưa." Tô Thanh Gia chào một cách long trọng.

Lưu Mộng Nhã suy nghĩ một chút, tháo móc khóa trên cặp sách barbie hồng nhạt của mình xuống: "Cho cậu cái này, đây chính là thứ mình thích nhất."

Tô Thanh Gia nhìn chằm chằm móc khóa búp bê barbie mini kia, nhất thời không dám đưa tay ra nhận.

"Cho cậu, không cần quá cảm động đâu, mau treo lên đi, không thì mình sẽ hối hận đấy."

"....."

Cô bé, tớ thật sự không cảm động, chỉ đơn giản là tớ không muốn treo thôi mà.

Sau khi Tô Thanh Gia cúi đầu cho cô bé đeo vào balo rồi từ biệt Lưu Mộng Nhã, cô mới bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn móc khóa đang lay động kia, cảm thấy hơi đau đầu.

Chiếc móc treo đặt trên nền balo phong cách trông không liên quan đến nhau xui nào.

Nhưng chờ tới sau khi đi vào phòng học, Tô Thanh Gia mới phát hiện thể giới của mình lại sụp đổ...

Sao không ai nói cho cô biết thiên nga trắng cũng học lớp này!

Trời ơi tổng cộng có hai mươi mấy người, muốn xem nhẹ cũng không được, huống hồ, toàn bộ lớp chỉ có cô và thiên nga trắng là người châu Á, thật là.....

Thật là nghiệt duyên mà.

Bởi vì ít tuổi, đáng người bé nhỏ, thầy giáo có ý sắp xếp cho cô ngồi bàn đầu, chống lại ánh mắt ngạo mạn của thiên nga trắng, Tô Thanh Gia giới thiệu bản thân với các bạn cùng lớp một cách tự nhiên, sau đó yên lặng trở về chỗ ngồi.

Một năm trường học đổi lớp một lần, cho nên ban cán bộ phải chọn lại hết.

Tiêu Vận vừa chuyển đến liền gây chấn động vì muốn ứng tuyển vị trí lớp trưởng, cô nhóc ngẩng cổ, cảm hứng cao, ánh mắt liếc một cái khiến cả lớp đều bị hù dọa, nhất là những ai đang có ý định tranh cử.

Bài tranh cử của cô bé cũng khá khí phách, con nhà quan ngoại giao ăn nói không tồi chút nào.

"Chào mọi người, mình là Cicely, đến từ Trung Quốc, một quốc gia xinh đẹp với nhiều điều bí ẩn, mình rất muốn giao lưu kết bạn với mọi người, cũng muốn giúp đỡ mọi người, học kỳ 1 thành tích tất cả các môn của mình là 9, trước kia luôn đảm nhiệm vị trí lớp trưởng, nếu mọi người bầu cho mình, mình sẽ cố gắng cống hiến cho tập thể, nỗ lực xây dựng lớp ngày càng tốt... Cảm ơn ạ!"

Sau đó mọi người đều liên tiếp lên tranh cử, nhưng không ai dám nói mình muốn tranh cử chức lớp trưởng, chắc hẳn đã bị thiên nga trắng dọa sợ, trẻ con phương Tây tương đối hướng ngoại, vui vẻ thể hiện mình, thể chế giáo dục bao dung với những quy định không quá gượng ép khiến cho bọn họ thích làm điều mình thích hơn, cũng làm cho mỗi cá nhân có thể phát triển toàn diện.

Blablabla..... Thầy giáo gọi người duy nhất không đi tranh cử là Tô Thanh Gia đứng lên đọc kết quả phiếu bầu.

Tuy rằng Tô Thanh Gia không thực sự thích Tiêu Vận, nhưng lúc bầu chọn vẫn cho cô nhóc một phiếu.

o(￣へ￣)o Haiz, ai bảo họ cùng quê chứ!

Lúc công bố ban cán sự lớp, không ngoài dự đoán, Tiêu Vận có tên trong danh sách. Thiên nga trắng lại lên phát biểu tuyên ngôn trúng cử một lần nữa, cho thấy thái độ quyết tâm của mình, lập tức được tất cả mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Tô Thanh Gia cũng thấy vui mừng thay cô nhóc, cô bé đã thể hiện được khí chất của con gái nhà ngoại giao, của con dân của Trung Hoa. Nhưng nếu lúc đi ngang qua cô, thiên nga trắng không hừ một tiếng thì càng tốt.

À mà, câu thiên nga trắng nói với cô nhiều nhất hình như là "hử".

Tô Thanh Gia càng nghĩ càng thấy ớn lạnh.

Quái dị, suy nghĩ cặn kẽ cả nửa ngày cũng không tìm ra được rốt cuộc nguyên nhân là gì mà có thể khiến thiên nga trắng sinh ra sự thù địch với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Phần Không Tên 23

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dầu Tây

Học kì một lớp 6 trôi qua với đủ cảm xúc từ lo sợ đến vui mừng. Lê Phục Sinh [*] đã đến gần, trường học cho học sinh nghỉ Tết âm lịch.

[*] Lê Phục Sinh thường được xem là một trong những ngày lễ quan trọng nhất trong năm của người theo Kitô giáo. Thường diễn ra vào tháng 3 hoặc tháng 4 mỗi năm để tưởng niệm sự kiện chết và phục sinh của chúa Giê-su từ cõi chết sau khi bị đóng đinh trên thập tự giá.

- Theo Wikipedia -

Nơi Carlos học chương trình tiểu học cách La Masia không xa, sau khi vào lò đào tạo trẻ, được sự đồng ý từ phía cậu, ban huấn luyện đã giúp cậu chọn lựa trường học này, đảm bảo tương lai đa số đều học ở đây.

Thành tích của Carlos khá tốt, không làm nhóm huấn luyện viên lo lắng, nhưng cũng không quá xuất sắc. Thực tế, cậu học môn toán và môn khoa học khá tốt, nhưng cậu thiên về các môn học tự nhiên, những môn còn lại cậu chỉ đạt điểm tiêu chuẩn.

Vì điều này, Tô Thanh Gia - một người gốc Trung Quốc phải giúp cậu bé mang huyết thống Tây Ban Nha thuần chủng kia học bổ túc văn học vào mỗi cuối tuần.

Nhưng thực sự Carlos không hề có chút thiên phú văn học nào, râu ông nọ cắm cằm bà kia là chuyện thường xuyên xảy ra, một câu thơ ngắn mà cậu có thể trộn ba bài thơ khác nhau lại. Hơn thế, điều làm Tô Thanh Gia bất lực chính là... Học kỳ này phải học tổng cộng 4 bài thơ!!

Tô Thanh Gia sử dụng đủ mọi biện pháp, nhưng đều không ích gì, cậu vẫn làm theo ý mình, sắp cuối kỳ rồi mà tên tác giả cậu cũng viết sai.

Lúc xem bảng điểm của Carlos, Tô Thanh Gia thấy một hàng toàn điểm 5 (5 điểm là đạt điểm chuẩn), cô cảm nhận được một cách sâu sắc rằng thầy cô giáo đang nhìn mặt chấm điểm.

Carlos vẫn cứng cổ không chịu nhận, cậu chỉ vào tập toán học, khoa học, ngoại ngữ thứ hai: "Tất cả đều 10 điểm, 10 điểm đó nhé! Toàn khối, không, cả trường, chỉ có mình anh đạt điểm tối đa thôi đó!"

Tô Thanh Gia:...

Cô đang nuôi một cậu con trai sao?

Mặc dù môn văn Carlos học không tốt, nhưng ngoài dự kiến, Carlos lại có khả năng thiên bẩm với ngôn ngữ, tuy không thể so sánh với tiểu thiên tài ngôn ngữ là Tô Thanh Gia và cậu mới học tiếng Anh vài năm, mà nói không kém chút nào, có thể diễn đạt lưu loát như đối thoại hằng ngày, đôi lúc Oleguer đi ngang qua trước mặt họ, Carlos sẽ chuyển sang nói chuyện với Tô Thanh Gia bằng tiếng Anh.

Oleguer chỉ có thể phẫn nộ bỏ đi, không còn biện pháp nào khác, ai bảo cậu dốt tiếng Anh chứ. Căn bản là cậu nghe không hiểu, được chưa?

Muốn bắt nạt cậu sao, hử, chờ... chờ đó... chờ cậu.....

Chờ cậu học xong rồi tính.....

Ở tuổi mười hai, Carlos phát triển rất nhanh, so với đám trẻ mười bốn tuổi thì không hề kém cạnh, mái tóc vàng chói cùng đôi mắt xám xanh của cậu khiến nhiều nữ sinh mới biết yêu theo đuổi, càng miễn bàn khi chất khác biệt trên người cậu, vào ngày Saint George [*], bản học của cậu là nơi có nhiều chocolate và thư tình nhất.

[*] Ngày Saint George (ngày 23/4) là một ngày hội tôn giáo, hay gọi là một lễ hội đều được, nhưng nói chung, đây là ngày lễ quan trọng nhất của năm tại Barcelona và Catalunya. Nó còn được gọi là ngày của hoa hồng, và có thể xem đây là một phiên bản của ngày lễ tình yêu.

Nhưng cậu chưa từng tặng hoa hồng cho nữ sinh, cũng không nhận bất kỳ lá thư nào mà các cô gái đưa.

Cho nên, đến giờ, rất nhiều nữ sinh vẫn luôn ảo tưởng có thể nhận được một nhánh hoa hồng mang theo sương sớm trong suốt kiểu điem từ cậu bé lạnh lùng này, vào ngày Saint George, các cô bé sẽ tới đường lớn La Rambla chọn lựa quyển sách đặc biệt nhất để tặng cậu.

Sinh nhật của Tô Thanh Gia đến gần, cậu rồi rằm rất lâu, cũng không biết nên tặng quà gì.

Công tử đào hoa Oleguer ở bên cạnh thuận miệng nói: "Em không cần tặng gì đâu, hôn cô bé một cái là được", hoặc là: "Tặng chính mình đi!", còn có: "Đưa Thanh Gia đi ngắm sao ngắm trăng, nói từ cảm ký thư họa tới nhân sinh triết học" blablabla.....

Cậu nói một hồi không ngừng nghỉ, một lúc lâu sau, Carlos mới quyết định lựa chọn một trong những điều đã kể trên, cậu chọn một đóa hoa hồng đỏ không có gai, nụ hoa hé nở kiểu điem ngượng ngùng, đây chính là thành quả mà cậu chạy khắp các cửa hàng hoa trên toàn thành phố, mãi mới chọn được một đóa đẹp nhất, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt sương sớm trong suốt lấp lánh, dịu dàng như mưa, cậu hy vọng đóa hoa này có thể tô điểm cuộc sống của Tô Thanh Gia, bất kể là đặt trong phòng có hay cứ lẳng lặng nằm trong hộp.

Carlos cảm thấy, Bella tựa như đóa hoa hồng đang hé nở này, không ngừng sưởi ấm tâm hồn cậu.

Làm bạn với cậu, cùng cậu vượt qua những năm tháng lạnh lẽo.

Cậu thầm hy vọng, sau này, cậu có thể nhìn thấy đóa hoa hồng này nở rộ.

Sinh nhật năm nay của Tô Thanh Gia, Carlos vui vẻ đến nhà cô, cậu và người nhà, bạn bè cô chia nhau bánh kem vị dâu tây, khi ánh đèn vụt tắt, cậu lặng lẽ nhìn Bella đang ước nguyện, gò má được ánh nến chiếu lên tỏa ra sự nhu hòa, tinh tế như ngọc thạch, rất giống đóa hoa hồng nằm trong hộp, mềm mại mà tươi đẹp.

Carlos cũng hy vọng, trong nguyện ước mà cô ước có cậu, dù chỉ là thuận tiện nhắc tới cũng tốt.

Hiện giờ, càng ngày cậu càng thích câu nói kia của sơ Rosa, là người phải biết chờ đợi, có chờ đợi mới có thể mong mỏi hạnh phúc.

Yên tĩnh ăn bánh kem, Carlos nhớ tới thầy dạy tôn giáo học kì 1, rồi cậu lại nhớ tới câu nói kia thêm lần nữa.

"Nếu như mất phôi của bạn là có cho bạn sa ngã, vậy thì hãy khoét ra rồi đem vứt bỏ. Thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.."

Carlos hiểu được đạo lí này, chúng ta phải dùng ý chí và nghị lực mạnh mẽ nhất để cắt đứt những tội ác trong cuộc sống, không cho bóng tối ăn mòn tâm hồn.

Carlos nghĩ rằng, chỉ cần Bella luôn ở bên, thì nhất định cậu sẽ không rơi vào vực sâu, cậu sẽ không để linh hồn bị vấy bẩn.

Bởi vì trong giấc mơ của cậu, khi lớn lên Bella sẽ mặc áo cưới trắng tinh khôi, bước từng bước một về phía cậu.

Một thiên sứ thánh khiết và tốt đẹp biết bao.

Về đóa hoa hồng kia, khuy khuy, tha thứ cho Tô Thanh Gia vì cô không nghĩ nhiều như vậy, cô nhẹ ngửi hương hoa, sau đó tìm một chiếc bình thủy tinh thật đẹp cắm rồi đặt ở trên bàn trang điểm.

Tô Tĩnh Khang yêu con gái như mạng cũng không phát hiện đóa hoa hồng này có điểm gì đáng ngờ để Minh Linh đặt ở đó.

Một tuần sau, hoa hồng đã nở rộ hoàn toàn được Tô Thanh Gia hái cánh hoa xuống, dùng làm nguyên liệu dưỡng da.

Lễ Phục Sinh đến, Tô Thanh Gia muốn đi thăm một bậc thầy dương cầm ở chung cư Bartlow gần đó, danh tiếng người thầy này rất tốt, được đón chào nhiệt tình trong giới dương cầm quốc tế, ở Tây Ban Nha thì khỏi nói, ông chính là thiên tài kiệt xuất hàng đầu.

Louis đã từng khiêu vũ với bà ngoại của Tô Thanh Gia - Sonia.

Trong những năm tháng loạn lạc ấy, Sonia đã mang lại kỷ ức màu hồng cho biết bao nhiêu người, hình ảnh bà vén lên váy và điệu múa tuyệt đẹp đã khiến trái tim biết bao trang tuổi kiệt nổi lên cơn sóng.

Đương nhiên Louis không quý gồi dưới làn váy thạch lưu của Sonia, bởi vì ông có thể được xem là anh họ của Sonia.

Lúc trước, Minh Linh cũng đã từng được ông chỉ dẫn.

Càng lớn, ngón tay Tô Thanh Gia càng dài ra, chiều ngang cũng to hơn, kỹ xảo diễn tấu bắt đầu trở nên phong phú, đã có thể khống chế nhạc khúc cấp 10 một cách trọn vẹn, điều làm Minh Linh kinh ngạc chính là, bà nghe thấy trong tiếng nhạc của con gái đầy ấp tình cảm.

Đối với một người chơi nhạc mà nói, diễn tấu thuần thực vẫn chưa đủ, không có khả năng lay động lòng người thì âm nhạc chỉ là những giai điệu đơn giản, không thể bắt hủ và thấm sâu vào tâm hồn người nghe.

Nhiều người học dương cầm như vậy, nhưng rất ít người thành công, không phải vì không khống chế được những kỹ xảo đó, mà bởi vì, bị tình cảm kìm hãm. Minh Linh cũng nằm trong số đó.

Nhưng khi Tô Thanh Gia trình diễn, bà thấy được ánh hào quang sáng như kim cương tỏa ra.

Là một người mẹ, bà không muốn thiên phú của con gái bị mai một, không tồn tại tâm lý "vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng" [*], Minh Linh chỉ đơn thuần hy vọng con gái có thể tỏa sáng như những ngôi sao trong lĩnh vực mình hướng đến.

[*] Vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng (Mong con trai giống rồng, con gái giống phượng). Ý chỉ sự phú quý, thành công hơn người.

Tô Thanh Gia hơi hoang mang, cô không biết cô có muốn phát triển trên con đường dương cầm này hay không, nhưng điều duy nhất có thể tin được là: Cô không ghét dương cầm, đôi khi, cô còn rất thích nó.

Sau khi nhận được sự đồng ý của con gái, Tô Tĩnh Khang và Minh Linh dẫn theo con gái đến phòng bậc thầy âm nhạc để tiến hành "phỏng vấn".

Trên đường đến chung cư Bartlow, vì là Lễ Phục Sinh nên có rất nhiều du khách.

Tô Thanh Gia tựa vào cửa sổ xe nhìn chung cư Bartlow trước mắt, cô đã đi đến đây vài lần, đôi lần cùng người nhà, cũng từng đến đây với Carlos vào cuối tuần.

Chung cư Bartlow xinh đẹp, khắp nơi khắc hình "đỏ long" trong truyền thuyết, cả chung cư đều như thần thoại, giá chữ thập hình ống khói đại diện cho anh hùng, vảy nóc nhà là sóng lưng rồng, ban công là máu rồng hóa thành hoa hồng.

Đó là tác phẩm nghệ thuật của nhà kiến trúc thiên tài - Gaudi, tòa chung cư này đã biến những chuyện tình yêu mạo hiểm ngày xưa trở nên sống động như thật.

Còn đang cảm thán Bartlow thật xinh đẹp thì xe đã chạy đến nơi.

Tô Thanh Gia sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi mới xuống xe.

Nhân viên dẫn họ đến phòng đàn, Louis đang đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

Tô Thanh Gia nhìn thấy bức màn khắc hoa chạm rồng màu vàng cam bị thổi bay, Louis xoay người lại sau khi phát hiện ra tiếng động.

Ông đã già rồi, trên mặt xuất hiện những nếp nhăn, tất cả mọi người đều không thể chạy thoát khỏi sự ăn mòn của năm tháng, cho dù là Sonia xinh đẹp, Minh Úc thần bí, hay nhà dương cầm trước mắt.

Nhưng khi chất trên người ông lắng đọng theo năm tháng, lại trở nên thuần hậu dịu dàng, áo khoác dài bọc lấy thân người cao ngất khiến người nghệ sĩ anh tuấn này tràn ngập mỉa mai.

Đúng lúc đó, Tô Tĩnh Khang ho một tiếng, làm Minh Linh đang hồn bay phách lạc định thần lại.

"Mọi người khỏe chứ, công chúa Anna đáng yêu và người nhà của con vẫn khỏe chứ." Louis chủ động chào hỏi, trên người ông không có sự thanh cao của người chơi loại nhạc cổ điển này, ấn tượng đầu tiên của Tô Thanh Gia đối với ông rất tốt.

"Chào ngài." Tô Tĩnh Khang bắt tay với ông: "Xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy, tôi là Vincent, chồng của Anna, đây là con gái chúng tôi, Bella."

Hình như Louis rất thích Tô Thanh Gia, ông cúi người hôn trên má Tô Thanh Gia một cái.

"Con là cô bé xinh đẹp nhất mà ta từng thấy, không gì có thể sánh nổi. Ta chắc chắn khi con trưởng thành còn xinh đẹp hơn bà ngoại của con."

Tô Thanh Gia nheo mắt, ngọt ngào đáp lại: "Cảm ơn ngài đã khích lệ, ngài cũng là nhà dương cầm anh tuấn nhất con từng thấy, không gì có thể sánh nổi, tuy rằng con mới chỉ gặp một nhà dương cầm thôi."

Louis bị cô chọc đến cười to, không khí trở nên vui vẻ, ông nói: "Tín ta, cho dù con gặp qua nhiều nhà dương cầm, ta sẽ vẫn là nhà dương cầm anh tuấn nhất, đàn hay nhất."

Tô Thanh Gia chu chu miệng, đáng yêu nói: "Chờ con trưởng thành, nhà dương cầm đẹp nhất không phải là con sao?"

Tất cả mọi người đều bị Tô Thanh Gia chọc cười, Louis đành cười trừ: "Được được, con là nhà dương cầm có đáng đáp tốt nhất."

Ăn uống tốt của Louis đối với Tô Thanh Gia lại tăng lên, ở phòng nghỉ nghỉ một lúc, hai bên bắt đầu nói chuyện với nhau về chủ đề chính.

Louis đã chỉ dẫn rất nhiều người, ông là một nhà dương cầm rất thẳng tính, không chèn ép người trẻ tuổi có thiên phú, ngược lại còn giúp đỡ bọn họ, trong đó có Minh Linh.

Hỏi còn trẻ, Louis anh tuấn phong lưu, ông và rất nhiều mỹ nhân hôn nhau trên chiếc dương cầm, ngón tay dài thon mảnh bỏ đi từng lớp áo đẹp.

Một người đàn ông phong lưu khắp nơi đến bảy giờ vẫn độc thân, ông nói ông thích hưởng thụ cảm giác tự do này, những người phụ nữ xinh đẹp đó mang đến cho ông cảm giác vui sướng và cảm hứng sáng tác.

Cho tới bây giờ, ngọn lửa này cũng chưa từng tắt.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Dề Vĩ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Vy Ngón

Beta: Dâu Tây

Lễ Phục Sinh tới, phố lớn ngõ nhỏ đều trở nên nhộn nhịp. Họ được mặc những bộ trang phục chú hề, cầm vô số đạo cụ với đủ màu sắc trên tay. Để chào mừng ngày tái sinh của chúa Jesu và hàng nghìn sinh mệnh khác, người ta thường nhuộm trứng gà thành nhiều màu tặng cho bạn bè và người thân, gió nhẹ khẽ thổi mùi thịt dê nướng vào hàng ngàn hộ gia đình.

Louis không phải người theo đạo Kitô, nhưng điều đó không cản trở việc ông tận hưởng ngày hội hấp dẫn này.

Ông cầm ly rượu vang đỏ trên tay, hương thơm, màu sắc diễm lệ như đang nổi lên từng gợn sóng dài.

Sau lời chào hỏi đơn giản, Louis vươn tay bắt tay Tô Thanh Gia, nhẹ nhàng cầm lên đánh giá. Tô Thanh Gia còn nhỏ, vừa mới đón sinh nhật mười tuổi, tay cô rất mềm, giống như một loại rễ hành mà trong sách thường nhắc đến, dài mỏng, khi ánh đèn chiếu xuống còn có thể thấy rõ gân mạch màu xanh chảy xuôi theo dòng máu.

“Bàn tay này thật đẹp.” Louis nói, “Chiều dài thì rất tuyệt, nhưng lực thì có vẻ không đủ.”

Dương cầm được coi là vua của các loại nhạc cụ, tuy rằng đánh một phím đàn không tốn nhiều lực, nhưng nếu diễn tấu một khúc thơ văn hoa mỹ, nghệ sĩ phải huy động toàn bộ sức mạnh trên cơ thể, đem toàn lực dồn về cổ tay. Mỗi một lần ấn phím đều phải khống chế chuẩn xác, mạnh nhẹ phù hợp, như vậy mới có thể chơi tốt.

"Piano Concerto No. 3" của Rachmaninov được coi là bản nhạc khó tấu nhất trên thế giới, và việc tấu nó đã trở thành một thử thách lớn đối với rất nhiều người. Nhưng vì sao người làm được đã ít lại càng thêm ít?

Thứ nhất, họ không tái hiện được ý chí sắt đá muốn thể hiện trong bản nhạc. Nếu không có kinh nghiệm, không dồi dào cảm xúc, không có sức mạnh của siêu nhân thì sẽ không thể hiểu nổi ý nghĩa ẩn ý trong đó.

Thứ hai là họ không có đủ thể lực và sức mạnh.

Đúng vậy, chính xác là họ không có đủ thể lực và sức mạnh để khống chế, làm chủ cả bản nhạc. Về phương diện này, có lẽ đàn ông mạnh hơn phụ nữ.

Cho nên, nguyên nhân những nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới thường là đàn ông là do vậy.

Tay của Tô Thanh Gia thật sự rất đẹp, chiều ngang vừa đủ, nhưng Louis nhận ra rằng, khả năng của Tô Thanh Gia sẽ bị hạn chế bởi thể lực.

Louis buông tay Tô Thanh Gia ra, tay người đàn ông ở tuổi 60 này khá nhắn mịn, gần như không có nếp nhăn, chứ đừng nói đến chuyện da có đốm đồi mồi, lúc vừa nắm tay, cô cảm nhận được sức lực tiềm tàng ở tay ông.

“Bella, hãy đàn cho ta nghe một bài, bài mà cháu muốn chơi nhất.” Louis dẫn bọn họ tới phòng dương cầm.

Dưới ánh mắt cổ vũ của bà mẹ, cô ngồi trước cây đàn, khẽ nâng tay lên ấn thử một phím, âm thanh êm dịu và sắc bén của Steinway vang lên trong căn phòng, đem tới từng hồi rung động.

Cô mỉm cười nhìn về phía Louis, lộ ra đường cong tuyệt đẹp ở cổ.

Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên, một âm cắt lên kéo theo một âm khác, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó nhanh chóng chuyển sang đoạn điệp khúc với tiết tấu nhỏ khác.

Những ngón tay linh hoạt lướt trên những phím đàn đen trắng, tốc độ rất nhanh, ngón tay trắng mềm mại hết như chú bướm vỗ cánh, vật lộn với con bọ.

Tác phẩm này tên "La Campanella", ba người ngồi xem rất kinh ngạc, không ai có thể nghĩ rằng Tô Thanh Gia sẽ lấy bản nhạc rắc rối, khó chơi nhất thế giới để thể hiện tài năng của mình.

"La Campanella" của Liszt [*] tuy không dài, nhưng lại đặt ra yêu cầu rất cao về kỹ xảo đối với những người hiểu biết về âm nhạc, được biết đến là một trong những khúc tấu khó chơi nhất thế giới, mặc dù xếp hạng không cao, nhưng cũng đủ để nói lên sự gian nan khi chơi nó.

[*] Liszt: Là một nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc người Hungary. Ông là người biểu diễn có danh tiếng ở khắp châu Âu vào thế kỉ 19, ông có kỹ thuật điều luyện trên bàn phím. Ngày nay ông vẫn được xem như là một trong những nghệ sĩ Piano lớn nhất từ trước đến nay.

< Wikipedia >

(Link bản nhạc: [http://youtu.be/](http://youtu.be/MGp6Hs6Yro0)

MGp6Hs6Yro0)

Louis mới chỉ cẩn thận quan sát tay của Tô Thanh Gia, so với những cô bé cùng tuổi khác thì tay cô không lớn, nhưng ngón tay rất dài. Do độ tuổi nên bàn tay vẫn chưa đạt tới kích cỡ quảng tám [*], trong lúc trò chuyện, ông biết cô bé này mới học dương cầm 6 năm, chính thức học tập mới được 2 năm ngắn ngủn mà thôi, Louis rất lo lắng.

[*] Quảng tám: Trong âm nhạc, một quãng tám hay bát độ là một quãng âm hay khoảng cách về thời gian giữa một nốt nhạc với một nốt khác có tần số gấp nửa hoặc gấp đôi nó.

Ý ở đây là tay Tô Thanh Gia chưa thể chơi được quãng tám

Nhưng khi ngón tay Tô Thanh Gia chạy xuôi theo tiếng nhạc thì họ đã hiểu ra điều lo lắng đó chỉ là dư thừa, cô nắm bắt âm tiết khá tốt, đàn dương cầm giống như là một đứa trẻ nghe lời, theo quy luật từ tay cô mà phát ra âm thanh.

Năm phút rất nhanh trôi qua, khúc nhạc sắp chấm dứt, âm cuối vang lên có chút lưu luyến lưu lại dư âm mãnh liệt. Tô Thanh Gia rút tay lại, sau đó quay về phía ba người cúi người làm lễ chào khi bế mạc.

Tuy không mặc váy, nhưng sự ưu nhã toát ra từ người cô vẫn được khắc họa một cách rõ nét qua động tác này, áo len trắng khẽ động khiến Louis không khỏi tưởng tượng tới một vị nữ hoàng nhỏ tuổi.

Không ai nhắc cô làm như vậy, nhưng Tô Thanh Gia vẫn rất tự nhiên chào, cô biến cả gian phòng này thành sân khấu của mình, Louis và ba mẹ cô chính là khán giả.

“Ba ba ba.” Giương mặt anh tuấn của Louis toát ra ý cười, ba người đều vỗ tay, người đầu tiên vỗ chính là ông.

Tô Thanh Gia lại chào thêm lần nữa.

“Fantastic, thật tuyệt vời!” Louis nói với cô “Tài năng của cháu khiến ta phải kinh ngạc. Nếu bịt kín đôi mắt lại, ta sẽ nghĩ người ngồi tấu nhạc trước mắt là một nghệ sĩ thành thực.”

“Thưa ngài, cháu mong ngài sẽ thích nó.” Tô Thanh Gia đi tới.

Louis vỗ nhẹ trán, nhìn Tô Tĩnh Khang rồi nói với bọn họ: “Oh, không biết ta có vinh hạnh được trở thành thầy dạy dương cầm của tiểu nữ hoàng này hay không?”

Lúc đầu, Minh Linh bị choáng váng vì con gái không báo trước mà tấu khúc "La Campanella", về sau lại tỉnh lại khi nghe thấy tin tức siêu tốt này, trời ạ, quả thực bà rất muốn ngất xỉu.

Thượng đế, Amen, Phật tử, ai tới nói cho bà tất cả đều là sự thật đi!!!

Vẫn là Tô Tĩnh Khang bình tĩnh nhất, ông nhìn con gái rồi trả lời:

“Tiên sinh, điều này còn phải xem ý của Bella, chúng tôi đều ủng hộ một cách vô điều kiện quan điểm của con gái mình.”

Ánh mắt màu xám của Louis lộ ra sự cơ trí, ông gật đầu nói:

"Vậy thì, tiểu nữ vương, cháu có đồng ý làm học trò của ta không? Ta sẽ dạy cháu những tri thức phong phú về dương cầm, hãy tin ta."

Tô Thanh Gia mỉm cười ngọt ngào, không có chút kiêu ngạo nào, “Tất nhiên rồi ạ, tiên sinh, cháu rất vui khi nhận được sự tán thành của ngài.”

Tô Thanh Gia nhẹ nhàng đặt cổ tay vào trong áo rộng, ngón tay đau đớn khiến cô không dám cử động.

Đương nhiên Louis cũng đã nhìn ra, chiều ngang tay cô còn chưa đủ, cho nên chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn mới có thể giành phần thắng, ngón tay sẽ vì vậy mà đau đớn như bị xé rách, Louis kinh ngạc không chỉ bởi kỹ xảo diễn tấu, mà nhất là khả năng chịu đựng của cô.

Một học sinh có thiên phú, lại có nghị lực, ai lại muốn để vượt mất chứ?

Louis an ủi cô vài câu, để trợ lý dẫn cô tới phòng y tế, nơi đó sẽ có chuyên viên xoa bóp chuyên nghiệp giúp cô xử lý vấn đề về ngón tay.

Tô Tĩnh Khang và Minh Linh ở bên trong nói chuyện với Louis về vấn đề thầy dạy dương cầm. Vừa ra khỏi phòng, Tô Thanh Gia liền thở phào một hơi.

Nói cô không khản trương thì là gạt người, cô trời mới biết cô ngày người ngồi trước dương cầm một hồi lâu mà không biết nên đàn gì, Louis không phải lão hồ gầy chỉ biết dọa người, ông mà thắng thường chỉ ra những thiếu sót thì cô sẽ không thể thể hiện được thiên phú. Đối với người chỉ thu một học trò mà nói, chắc chắn sẽ không nhận cô làm "đệ tử".

Đạo lý này áp dụng với bất kỳ địa điểm, nghề nghiệp nào.

Cho nên những khúc tấu mà cô bắt đầu chuẩn bị đều phải bỏ đi. Lúc ngày người, trong đầu Tô Thanh Gia hiện lên hình ảnh mái tóc vàng lộng lẫy của Carlos, với những giọt mồ hôi rơi trên sân, uyển chuyển đưa bóng vào vòng cảm địa.

Khi đó cô bỗng hiểu ra, sở dĩ cô thích đứa nhỏ Carlos này, không phải vì cậu tốt, mà bởi vì, cậu có quyết tâm và niềm tin rằng “Dù phải đối mặt với hàng vạn người, tôi cũng sẽ dũng cảm bước tới”.

Tuy rằng cậu sinh sống ở tầng chót của xã hội, nhưng lại không bao giờ từ bỏ việc theo đuổi ước mơ. Hình ảnh cậu hết lần này đến lần khác cột bao cát chạy qua chạy lại chính là ẩn tượng đầu của cô về cậu.

Tuy rằng cậu chỉ có một mình, nhưng không hề che dấu tham vọng đối với bóng đá, Tô Thanh Gia biết việc cậu thức dậy sớm nhất, tập luyện gian khổ nhất.

Dù gặp phải trở ngại, cũng kiên quyết không buông tay, cho dù bị trào phúng hay bị tạm dừng huấn luyện, nhưng Tô Thanh Gia biết, một ngày nào đó cậu sẽ lại trở về sân bóng, bởi vì cậu yêu thích nó.

Sở dĩ lúc ở cô nhi viện cô liên chú ý tới cậu bé này, ngoại trừ đau lòng, nhiều hơn là thấy được những điều mình còn thiếu từ trên người cậu. Cậu có ước mơ muốn theo đuổi, có quyết tâm, có sự kiên trì.

Cậu tựa như một quả cầu lửa, khiến cô không kiềm chế được mà lao tới như như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Khi nhắc tay lên, Tô Thanh Gia nghĩ, có lẽ điều cô mong ước là được đứng trên sân khấu, tuy nhiên cô lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thực hiện ước mơ như thế nào.

Cuộc sống an nhàn khiến cô có chút buông thả.

Lúc hạ tay xuống, Tô Thanh Gia quyết định thay đổi bản tấu, lần này cô không muốn cơ hội vụt qua, cô muốn giống như Calos khi cậu thể hiện trước mặt Reixach, đem hết khả năng của mình trình diễn cho Louis xem

Cô là đứa bé có thiên phú, hơn nữa còn sống lại một đời, so với người khác cô có thêm nhiều hiểu biết và kinh nghiệm.

Chỉ là cô bé mười tuổi nhưng cô đủ khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trước mặt nhân viên mát xa, Tô Thanh Gia thả lỏng hơn hẳn, ngón tay trở nên vô lực.

Khúc tấu này cô đã từng luyện qua ở đời trước, thật sự lúc ấy chỉ là chơi cho vui, nhưng cũng học tập chăm chỉ, ước chừng tập luyện hơn một năm, rốt cuộc mới đàn tốt, lúc rảnh, cô cũng thường xuyên luyện lại.

Cô liên tục luyện chơi các phím chủ chốt, dùng ngón tay khiến âm chuẩn hơn, độ cao cánh tay duy trì trong phạm vi vừa phải.

Thật ra cô có thể lựa chọn bài "Dream of love" của Liszt, bài này không quá khó, nhưng cảm xúc lại phải dồi dào hơn, đây chính là sở trường của cô.

Tuy nhiên, Tô Thanh Gia vẫn lựa chọn "La Campanella", dường như cô khá giống Carlos, có người nghi ngờ về tinh thần đoàn kết của anh đối với đội bóng, anh sẽ dùng một đường chuyền để củng cố vị trí cốt lõi của mình.

Hiện giờ, Tô Thanh Gia bị nghi ngờ về phương diện lực độ, cô sẽ chứng minh cho Louis thấy, cô có năng lực và tiềm lực để trở thành học sinh của ông.

Tuy tay cô không đủ dài, nhưng cô có thể di chuyển bàn tay của mình nhanh chóng trước khi xử lý khúc nhạc, làm cho thời gian đầu ngón tay di chuyển từ âm này tới âm tiếp theo được rút ngắn. Điều này là do cô đọc được từ người khác khi đạo diễn đàn ở đời trước, cô cảm thấy vô cùng may mắn vì trước kia bản thân đã cảm thấy thú vị mà thử nghiệm qua vài lần.

Cơ hội luôn đến đối với những người có chuẩn bị trước.

Tô Thanh Gia giật giật tay phải, đã không còn đau như lúc này, nhân viên mát xa bôi một lớp thuốc mỡ cho cô, nóng nóng, chậm rãi thấm thấu vào làn da.

“Tiểu thư, hiện tại không thể cử động.” Nhân viên mát xa nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tô Thanh Gia gật gật đầu, "Dạ vâng, đã làm phiền cô rồi."

Nhìn lắc tay trần châu trên cổ tay trái, Tô Thanh Gia thờ dãi, ở La Masia, Carlos không ngừng nỗ lực, không ngừng tiến bộ, cô không nên bị tụt lại phía sau.

Nhìn đôi tay của bản thân, sau này, có lẽ cô sẽ trở thành một nghệ sĩ dương cầm, cô cũng có ước mơ đang thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây

Kỷ nghi Lễ Phục sinh kết thúc, những con gió hạ nóng bức khô ráo đã xua tan những làn gió ôn hòa mùa đông, lại một lần nữa nó khổng chế mảnh đất này trong tay, hoa tươi xuất phát từ vịnh, sau đó trải rộng khắp bán đảo Iberia.

Học kỳ thứ 3 cũng theo đó mà đến, Carlos không vui một chút nào.

Bởi vì búp bê Tây Dương của cậu có thêm nhiệm vụ hàng đầu, không thể ở bên cậu vào cuối tuần được, điều này khiến cậu thực khó chịu. ☹️

Cậu thấy lúc chơi đàn dương cầm Bella rất xinh đẹp, dù không biết thương thức, nhưng ít ra cậu cũng biết tiếng đàn kia tuyệt vời đến nhường nào, bóng dáng cô ngồi trước dương cầm lay động cổ tay quả thật không khác gì những cô công chúa trong truyện cổ tích.

Nhưng cậu sẽ không cười nưạ, ít nhất hiện tại sẽ không, trong truyện cổ tích nói vương tử và kỵ sĩ đều biết cười nưạ.

Cậu có chút buồn bực.

Carlos chống cằm ngồi trong phòng làm bài kiểm tra văn học, hồn vía đã sớm bay xa, cậu tự hỏi phải làm sao mới có thể khiến Bella ở bên cậu nhiều hơn, cho dù phải học bỏ tức môn văn - thứ mà cậu ghét nhất cũng được.

"Carlos, xin hãy chú ý rằng đây là kỳ thi trung khảo của em đấy." Giám thị khẽ nói bên tai cậu, cậu bị giật mình, đương nhiên, trên mặt cậu vẫn không lộ ra biểu cảm gì, đáng vẻ vẫn thật bình tĩnh.

Một lần nữa cậu lại cầm bút lên, bắt đầu viết vào bài thi.

Câu thơ này tác giả là?

Ừ, Carlos cảm thấy, cậu không cần thiết phải viết đúng đáp án.

Học kỳ này kết thúc, kiếp sống tiểu học của Tô Thanh Gia và Carlos sẽ kết thúc, bọn họ sẽ lên trung học.

Hệ thống giáo dục sơ trung ở Tây Ban Nha mất bốn năm, nội dung giáo dục so với tiểu học về cơ bản là giống nhau, tuy nhiên thời gian đi học sẽ nhiều hơn một giờ so với tiểu học.

Đối với việc nhanh chóng phải nói lời tạm biệt với tiểu học, Tô Thanh Gia vô cùng vui vẻ, điều này có nghĩa cô cách tự do gần thêm một bước. Thành tích của cô vô cùng xuất sắc, vì thế cho nên thiên nga trắng càng ngày càng chán ghét cô, hiện tại cô đã hiểu rõ, cho dù là phụ nữ bao nhiêu tuổi, thì lòng ghen tỵ cũng luôn vô cùng mãnh liệt.

Tuy rằng tình trạng học lệch môn của Carlos vô cùng nghiêm trọng, nhưng may mắn là, Carlos vẫn có thể đạt được điểm tiêu chuẩn.

Điểm này làm bà dì quái dị khá yên tâm.

Nhưng chỉ một tuần sau đó, Carlos cầm bài thi văn học được 3 điểm đến trước mặt cô, cậu cúi thấp đầu đưa cho người đối diện, khi đó Tô Thanh Gia rất muốn nổi tung.

Thiếu niên này, mạch nào cậu bị đứt sao? ๐_๐

Đây..... Đây toàn là đáp án quý quái gì vậy!

Tô Thanh Gia nhìn bài thi toàn dấu gạch chéo, lại nhìn sang phía Carlos đang ra sức quạt tai phải, thật sự hận rèn sắt không thành thép.

"Hiện giờ em chỉ muốn yên lặng, anh đừng hỏi em là ai nên yên lặng." Tô Thanh Gia trầm giọng nói.

Carlos: "....."

Vậy nên ai là người phải yên lặng?

Carlos nhịn sự xúc động muốn cào tóc xuống, ánh mắt quá đổi vô tội.

Nếu như bình thường, có lẽ Tô Thanh Gia sẽ để Carlos ngồi xỏ xuống một chút, sờ sờ mái tóc vàng được gội sạch mỗi ngày của cậu, cảm giác rất tốt, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng hôm nay, Tô Thanh Gia có cảm giác như cậu con trai nghịch ngợm mà mình nuôi bao lâu lấy thành tích kém tới gặp người lớn vậy, trong lòng thấy dục tốc bất đạt [*].

[*] Dục tốc bất đạt: vội vàng sẽ không đạt được mục tiêu.

Cô rất muốn nghiêm túc phê bình Carlos một chút, nhưng thấy cậu khăn trương tới mức ra sức quạt lỗ tai, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt ẩm ướt, Tô Thanh Gia lại không nhẫn tâm nói.

Suy đi nghĩ lại, cô vẫn nói: "Như vậy đi, về sau cuối tuần em sẽ tới kèm anh học bỏ tức văn, anh nhất định phải học cho tốt, nếu không thì sẽ bị lưu ban đấy!"

Tuy giáo viên Tây Ban Nha đối xử với học sinh không nghiêm khắc như Trung Quốc, bọn họ coi như được nuôi thả tự do, nhưng nếu không đạt tiêu chuẩn, trường học sẽ bắt buộc cậu phải học lại những nội dung cũ, đó cũng chính là lưu ban.

Trong lòng Tô Thanh Gia âm thầm nói lời xin lỗi với Louis, ๐(￣へ￣)๐, thấy Louis đẹp trai, xem ra buổi tối ngài chỉ có thể ở một mình, bởi vì người nào đó phải dành thời gian để ở bên cậu bé nhỏ kia, gương mặt có chút tàn nhang của vị thiếu nữ nhỏ trở nên trầm lặng, bí ai.

Đối với quyết định này, tất nhiên Carlos rất vui vẻ, nhưng cậu không cười, chỉ thành thật trả lời: "Được, tốt quá, anh sẽ cố gắng."

Chỉ có trời biết lỗ tai cậu gật gật hoàn toàn không phải do khăn trương, mà là chột dạ, những đáp án đó đều là do cậu cố ý điền sai, hừ, ai bảo Bella không thể ở bên cậu cơ chứ.

Khi Bella xem bài thi, cậu rất sợ bị phát hiện ra đáp án chính xác trên bài thi có dấu gạch bỏ.

Tuy nhiên rất tốt, kế hoạch này hết thấy đều thuận lợi.

Những giờ phút học bù mỗi tuần là thời gian Carlos vui sướng nhất, giọng Tô Thanh Gia trầm bổng, khiến cho Carlos cảm thấy cậu như đang nghe dạ oanh hát vậy.

Hơn nữa, cái tên Oleguer to lớn cuồn cuộn lại nhai kia gần đây mới quen một cô bạn gái mới, tóc quăn, ngực lớn, làm tên gia hòa Oleguer vốn kén chọn kia tình lực trở nên tràn đầy, Oleguer bị câu hồn đến mỗi tối đều vụng trộm ra ngoài tìm cô gái kia, vậy nên miễn bàn đến việc cuối tuần cậu có nhà hay không.

Tháng sáu, Tô Thanh Gia, Carlos và tất cả học sinh lớp 6 khác kết thúc chương trình học tiểu học, học trung học ở Tây Ban Nha không có kỳ thi lên cấp, chỉ cần thành tích tổng thể được đánh giá đủ tiêu chuẩn, là có thể thuận lợi nhập học.

Kỳ nghỉ hè này không phải chịu gánh nặng bài tập, nhưng Tô Thanh Gia nghĩ, hình như cô cũng chưa từng làm bài tập hè, hai năm đầu cấp không có bài tập, sau đó lên thẳng lớp 6, nhảy vọt qua vài giai đoạn.

Trải qua một tháng nhàn nhã cùng Carlos, Tô Thanh Gia muốn nói lời tạm biệt với cậu.

Cô phải quay về Trung Quốc hai tháng, Tô Tĩnh Khang được phê chuẩn nghỉ phép, nhận được sự đồng ý cho phép về nước thăm người thân, cả nhà đều rất hào hứng, Tô Thanh Gia cũng muốn ở bên cạnh ông bà nội - những người mà hơn hai năm qua cô không gặp.

Carlos đến sân bay Ann Platt tiễn họ, trước khi đi, cậu thiếu niên tóc vàng đã vượt qua rào chắn ôm Tô Thanh Gia một cái thật lâu.

Cái ôm của cậu dùng sức thật sự, lúc này Tô Thanh Gia mới phát hiện, cậu thiếu niên gầy gò từng thấp hơn cô nay đã lớn và cao hơn, lồng ngực cậu mang theo hương cỏ xanh tươi mát, Tô Thanh Gia dán mặt lên trái tim cậu, nghe thấy rõ từng nhịp đập.

Tô Thanh Gia kéo vali hành lý, xoay người vẫy tay, Carlos cũng vẫy tay lại với cô.

Mãi đến khi loa phát thanh nhắc chuyến bay đi Trung Quốc đã cất cánh, Carlos mới ra ngoài sân bay, cậu ngẩng đầu, bầu trời thật xanh, thậm chí cậu còn có thể nhìn thấy rõ số hiệu máy bay.

Carlos có chút mắt mát, mặc dù chỉ phải chia xa trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng cậu lại cảm thấy dài đằng đẵng.

Điều đó thật giống với một câu ngạn ngữ Trung Quốc mà Tô Thanh Gia đã từng nói với cậu, hình như là... "Một ngày không thấy, như cách ba thu."

Ở Tây Ban Nha gần như bạn sẽ không cảm thụ được sự tồn tại của mùa thu, chỉ có hai mùa đông hạ rõ rệt, Carlos cảm thấy, câu này có thể đổi thành, "Một ngày không thấy, như cách ba đông".

Năm nay sinh nhật Carlos, Tô Thanh Gia không thể ở bên cậu.

Carlos quyết định tự tặng mình một phần quà sinh nhật đặc biệt, cậu tìm một gia sư dạy kèm tiếng Trung, nhưng cũng không gọi là gia sư, đó là một thanh niên người Trung Quốc, có màu tóc đen thuần khiết giống Bella, cũng đến từ quốc gia bí ẩn đó, cậu ấy mười sáu tuổi, tên Thẩm Kha, theo người nhà đi đến Barcelona, tiếng Tây Ban Nha của cậu không tốt lắm, vậy nên Carlos đã trao đổi cùng cậu.

Thẩm Kha dạy cậu tiếng Trung, Carlos dạy cậu ấy tiếng Tây Ban Nha. Coi như là giúp đỡ nhau, cùng nhau tiến bộ.

Carlos hy vọng, có thể thông qua phương pháp này, khoảng cách giữa Bella với cậu gần thêm một chút, lại gần thêm một chút nữa.

Quốc gia kia đã nuôi dưỡng Bella trở nên vô cùng tốt đẹp, khiến tâm trí Carlos hướng về.

Đầu tiên Tô Thanh Gia bay từ Barcelona đến Bắc Kinh, sau đó lại từ Bắc Kinh bay về quê nhà là Hàng Châu, trải qua nhiều đợt xóc nảy, cuối cùng cũng về đến nhà.

Hành lý quá nặng, cộng thêm còn phải thanh toán nhiều chi phí phát sinh, nên Tô Thanh Gia cảm thấy có chút đau lòng.

Ông nội Tô là một người đàn ông phương bắc, sớm đã ra nước ngoài du học, sinh ra trong gia đình có truyền thống lâu đời, cưới con gái một gia đình thế gia danh môn ở Hàng Châu, bà nội Tô là nữ nhân truyền thống, cho tới bây giờ bà vẫn vì người nhà mà khâu và cẩn thận từng đường kim mũi chỉ, dù đã uống qua mực Tây nhưng ông nội Tô vẫn rất vui lòng tiếp nhận cuộc hôn nhân này, bị kịch của Từ Chí Ma và Trương Âu Nghi [*] không xảy ra trong cuộc đời họ.

[*] Từ Chí Ma và Trương Âu Nghi là 2 nhân vật có thật ở Trung Quốc. Cuộc hôn nhân của họ không xuất phát từ tình yêu để rồi từ đó dẫn đến mở chuỗi dài bi kịch.

Link đọc: <https://news.zing.vn/tu-chi-ma-lang-tu-da-doan-cua-thi-ca-trung-quoc-post696914.html>

Trải qua 60 năm với nhiều mưa gió, hai người cứ giúp đỡ nhau như vậy.

Năm nay chính là sinh nhật bảy mươi của ông cụ. Tô Tĩnh Khang phải mất rất nhiều công sức mới có thể về nước.

Sau khi Tô Tĩnh Khang xuất ngoại, ông cụ liền dẫn theo vợ con dọn tới sống ở một ngõ nhỏ đã có từ rất xưa, hàng ngày cùng vài người bạn tốt chơi cờ, thi thoảng thì nghe chút Bình thư, khoe chim cảnh, bà nội Tô thì cùng mấy bà già khác thêu hoa, vẽ tranh, cuộc sống tịch mịch cứ thế trôi qua.

Tô Tĩnh Khang là người con trai nhỏ nhất, cũng là con trai duy nhất của ông Tô.

Nhớ lại ngày trước, con trai lớn chết thay ông cụ một mạng, lúc ấy ông nội Tô rơi xuống và bị nhốt trong một hầm trú ẩn, những giọt nước mắt mà cả đời chưa rơi đã lăn dài trên khóe mi ông. Con thứ hai chết trên chiến trường Triều Tiên, hài cốt cũng không còn, nó rải rác ở đâu đó trên đất nước kia, một nơi cách Trung Quốc rất gần.

Ông Tô bước từ sở ngoại giao ra, hoà táng quần áo của con thứ hai tại nhà, dẫn theo vợ già đến biên giới, đem tro bụi rải ở cột mốc biên giới.

Tuy là như thế, nhưng ông Tô vẫn tiếp tục để cho Tô Tĩnh Khang đi, đi đến quốc gia Tây Ban Nha xinh đẹp.

Tô Thanh Gia rất bất phục hai người già này, suốt bao năm tháng, đi qua biết bao phong sương vũ tuyết, trải qua nhiều chua xót khổ sở như thế, vậy mà vẫn có thể tiếp tục yêu đất nước này, tình yêu đó sẽ còn kéo dài tới đời sau, đời sau nữa.

Đời trước, hai ông bà đều khoẻ mạnh, tuy rằng đôi khi sẽ mắc chút bệnh nhẹ, nhưng cũng không có chuyện gì lớn, sau đó Tô Thanh Gia trở về nước, tuy rằng không ở cùng một chỗ với họ, nhưng lại ở cùng một cái thành phố, bình thường lúc rảnh rỗi cũng có thể tụ họp.

Về đến nhà, bà nội sớm đã dùng đi giúp việc chuẩn bị tốt một bàn thức ăn chính gốc Hàng Châu, được đoàn tụ với người thân là một điều thật tốt đẹp, đặc biệt, ông cụ còn được cho phép có thể uống mấy hớp rượu, nâng chén rượu, ông mừng rỡ không thôi, chỉ có một ngụm rượu nhưng lại hận không thể phân ra làm ba mà nuốt xuống.

Tô Thanh Gia cố gắng ăn hết chén này tới chén khác, cuối cùng ăn tới không thể ăn nổi nữa, vượt bụng nhỏ thì thấy căng phồng đến lợi hại. Việc đó khiến cho người trong nhà phải bật cười ha ha.

Buổi tối, bà nội dắt Tô Thanh Gia đến căn phòng nhỏ trước kia Tô Thanh Gia ở, giường lớn trạm trổ hoa văn cổ kính chính là của hồi môn của bà cụ, bà đã sớm chuẩn bị hết tất cả cho cô cháu gái này, bà còn vài hộp của hồi môn, cái nào cũng là bảo bối hiếm gặp, bà nói, bà muốn tận mắt nhìn thấy cháu gái duy nhất lấy chồng, vào ngày xuất giá sẽ đem của hồi môn áp đầy hòm cho cô, tuyệt đối không thể để nhà chồng khinh thường.

"Thanh Gia, nhìn quần áo mà bà làm cho con này, có thích không hả?" Bà cụ thêu rất sinh động, hiện giờ thị lực cũng giảm sút đi, thế gia ngày xưa nuôi dưỡng ra các tiểu thư khuê các, dạy nữ công gia chánh, tất cả đều là cực phẩm.

Những bộ sườn xám cách tân được treo một cách chỉnh tề trong tủ, đa dạng màu sắc, từ nhỏ đến lớn, từ mỏng đến dày, đủ loại kiểu dáng khác nhau.

Những bộ nhỏ chính là đồ cô mặc hồi còn nhỏ, hốc mắt Tô Thanh Gia hơi cay cay.

"Bà nội cũng không biết con có thể mặc vừa hay không, đây đều dựa vào kích cỡ mà ba mẹ con nói qua điện thoại rồi làm, nếu không hợp, bà sẽ sửa cho con, mau thay cho bà nhìn đi." Bà nội Tô cảm một bộ màu hồng sen thêu hình hoa đào, đưa cho Tô Thanh Gia thay.

Tô Thanh Gia nhận bộ quần áo, rốt cuộc cũng không nhịn được, ôm bà nội khóc lên.

Thì ra bất tri bất giác, tóc bà đã bạc nhiều như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Vy Ngón

Beta: Dầu Tây ☐

Carlos đang gặp phải một vấn đề khá khó khăn, cậu cảm thấy ngay cả văn học, thơ ca Tây Ban Nha cũng đơn giản hơn thứ này.

Đó chính là tiếng Trung khó nhằn.

Chữ Hán đúng là thứ có thể khiến tinh thần con người ta trở nên suy nhược. Vẽ một nét ngang rồi lại thêm nét phẩy, lại còn có cách phát âm khác nhau, cậu đột nhiên phát hiện tiếng Tây Ban Nha thật sự rất đáng yêu.

Cậu cầm bút, nỗ lực viết viết, vẽ vẽ, đúng là siêu phức tạp mà. Carlos nhìn tên tiếng Trung của Bella mà Thẩm Kha viết cho cậu: “Tô Thanh Gia” mà cảm thấy thật khó, nhiều nét như vậy thật không thể nhớ nổi.

Cậu nhắm lại trong đầu từng chữ một, viết xuống cũng thuận tay hơn.

Lúc trước phát âm được chút ít mà nghe còn không rõ, nhưng đến giờ cậu có thể phát âm hoàn chỉnh “suechingza”. Thẩm Kha phát hiện người này đặc biệt cố chấp, sai thì sửa, sửa xong lại sai, cứ thế tiếp tục không hề từ bỏ. Nhưng giờ Thẩm Kha cảm thấy, cậu giống như người đang chấp chững, nói một hồi rồi lại dừng lại nghĩ không biết mình nói có đúng không.

Carlos xụ mặt, trong lòng thầm mắng tiếng Trung, Thẩm Kha không hề thấy tiếng Tây Ban Nha khó học, tiếng Anh của anh khá tốt, lúc trước hai người nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh.

Đầu Carlos đã bị vỡ thành tổ quạ, mà cậu vẫn không chịu dừng lại, cứ tiếp tục yên lặng vò đầu, đột nhiên Thẩm Kha phát hiện tổ tiên của mình trí tuệ tràn đầy quá mà.

Từ trận đấu lần trước tới nay, tất cả mọi người đều cảm thấy Carlos là người hướng ngoại, tuy cậu bé tóc vàng luôn mang bộ mặt không cảm xúc, nhưng cậu đã dần dần không còn bài xích việc nói chuyện với mọi người, lúc các đồng đội nói chuyện phiếm thành thạo cậu cũng sẽ chen vào vài câu. Khi vạch ra chiến lược, cậu sẽ đưa ra một vài phương án chỉ đạo, nêu rõ quan điểm của mình.

Nội tâm như cánh đồng hoang vu của cậu, đột nhiên nghênh đón từng làn gió xuân tươi mát, vẽ ra trước mắt thảm cỏ xanh tươi, đem từng góc họa lên màu sắc tươi đẹp.

Oleguer cũng vì sự thay đổi của cậu bé tóc vàng đáng yêu ấy mà cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù Carlos luôn chăm học chế kẹo que cậu đưa không ngon, nhưng anh vẫn kiên trì đưa kẹo que cầu vòng cho Carlos vào những ngày đặc biệt, đây là thứ mà cậu thích ăn nhất, ở nhà anh lúc nào cũng có hai hộp chứa đầy kẹo que, dự tính có thể ăn trong một năm lận.

Năm nay Oleguer sẽ lên năm 3 trung học, cậu sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn: một là học tiếp để lấy bằng đại học, hai là sẽ tạm dừng học tập để tập trung vào việc huấn luyện cầu thủ chuyên nghiệp. Đây chính là nỗi bận tâm duy nhất của chàng trai đẹp trai tóc nâu lúc này, anh luôn lải nhải không biết phải làm sao.

Thành tích của Oleguer ở các lần huấn luyện không tệ, tuy rằng thỉnh thoảng có lên trồn tập, nhưng thành tích vẫn không bị sụt giảm. Mặc dù trong phương diện tốc độ, anh còn khá yếu, nhưng tố chất cơ thể lại rất mạnh. Mới 19 tuổi, anh đã có vóc người hoàn mỹ, Tô Thanh Gia nhà Carlos luôn âm thầm trêu chọc Oleguer, không cần tìm mỹ nhân ngực lớn, tự sò chính mình là đủ rồi.

Lúc nghe xong lời này cả khuôn mặt Carlos đều đỏ, nhưng may là đang chạy vạng nên không ai nhìn thấy. Cậu còn nhớ lúc Tô Thanh Gia không để ý, lên lút nhìn ngực mình.

Nếu quyết định lựa chọn trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, Oleguer nhất định phải nỗ lực huấn luyện chăm nhì, nếu không cả đời chưa chắc có thể tham gia được giải chuyên nghiệp, nhưng nếu từ bỏ con đường học thuật, Oleguer lại cảm thấy luyện tiệc cô gái người Mỹ gốc Tây Ban Nha tóc vàng mắt xanh kia.

“Cô gái học muội ở trường Barcelona trước kia của anh bây giờ ở đâu rồi?” Carlos hỏi, cậu vẫn đang cầm bút luyện viết chữ.

Oleguer khoanh chân ngồi dưới tán cây nói: “Em nói học muội nào?”

Carlos nhủ mảy: “Là người giống người thành phố, tóc xoăn, dài khoảng tầm này. Đợt trước còn tới đây cổ vũ cho anh.” Carlos so vai miêu tả lại cho Oleguer.

Oleguer xoay xoay trái bóng, không để ý nói: “À, người đó hả, sớm chia tay rồi.” Anh cười mờ ám chạy tới thì thầm vào tai Carlos: “Cô bé mới tốt hơn nhiều, trên giường cứ phải gọi là nóng bỏng.”

Carlos dùng đầu bút đẩy đầu anh ra, tặng một ánh mắt khinh bỉ, rồi lại vui đầu viết tiếp: “Cho nên anh luyện tiệc cô ta, muốn cùng học đại học với cô ta?”

“Điều này cũng không phải, anh nghe bên đội B kia nói, học đại học gái càng nhiều, kỹ thuật cũng tốt hơn.” Tâm tình Oleguer có chút nhộn nhạo, chột chột Carlos, đôi lông mày khẽ nhích nói: “Em cũng biết đấy.”

Carlos: “...”

Thấy Carlos không đáp lại, Oleguer có chút ử oái, anh nhìn giấy của Carlos nửa ngày cũng không nhìn ra hình thù gì, buồn bực nói: “Ai, anh nói này, viết viết vẽ vẽ cái gì mà mỗi lần giải lao liền viết viết không thấy phiên à?”

Cậu xoay trang giấy rồi nghiên cứu một lượt: “Là đặt như thế này, hay như thế này?”

Carlos tức giận rút giấy về: “Là như thế này. Giấy còn không biết đặt đúng chỗ, còn vọng tưởng vào đại học tán gái, miễn đi.”

Oleguer bĩu môi, thổi vài sợi tóc lên trán, khoanh tay nói: “Nhóc không hiểu đâu, anh đây tán gái dựa vào kỹ thuật và năng lực! Cứ chờ đấy, anh sẽ bộc lộ tài năng cho em thấy.”

Oleguer cầm một tờ giấy trắng lên, bắt đầu hạ bút, nhanh chóng hình dáng cô gái nhỏ dần hiện lên trang giấy, rất sinh động, đặc biệt là bộ ngực cùng bờ mông. Oleguer vẽ rất mượt mà.

Oleguer đem trang giấy đưa đến trước mặt Carlos, dùng bút gõ nhẹ lên mặt giấy mỏng, vẽ mặt đặc ý: “Thế nào! Không tồi đi, so với cậu suốt ngày vẽ như vẽ bùa thì của anh tốt hơn nhiều, anh biết đá bóng, lại còn biết vẽ tranh, các cô gái chà nhè lại không chạy hết theo anh được sao.”

Carlos đúng là không biết khả năng này của Oleguer, tuy có chút giật mình, nhưng trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, cậu quan sát bức vẽ rồi nói: “Mỗi lần anh đều vẽ cô nhỏ để tặng các cô gái đấy à?”

“Nói đùa, anh đây học vẽ hơn mười năm, đương nhiên còn biết vẽ nhiều thứ khác nữa rồi.” Oleguer trừng mắt ngắc đầu nói: “Cô nào thích gì anh liền vẽ cho cái đó, nếu các cô gái nguyện ý, anh sẽ vẽ một chút về cơ thể. Hắc hắc.”

Carlos trực tiếp làm lơ tiếng cười đáng khinh của Oleguer, đưa giấy vẽ cho anh nói: “Như vậy đi, em sẽ giúp anh trong nửa tháng, để buổi tối anh có thể ra ngoài, nhưng với một điều kiện anh sẽ dạy em vẽ tranh, ok không?”

“Ái chà, cậu bé tóc vàng muốn học vẽ tranh? Muốn vẽ cho bạn gái à.” Oleguer cười trộm, nói: “Ok, là nhờ nhờ anh đấy nhé.”

Carlos cũng không phản bác, trực tiếp gật đầu, nói: “Huấn luyện viên hỏi em hai ngày nay buổi tối anh đi đâu. Em nói buổi chiều sẽ trả lời sau.”

Oleguer nóng nảy, nhớ lại dáng vẻ của mỹ nhân tóc vàng, lại nhớ đến tính tình không tốt của ông chú già huấn luyện viên, đem bút đưa cho Carlos, nói: “OK, cứ như vậy đi. Nhớ rõ, HLV đến thì phải trả lời cho thật tốt.”

Carlos cầm cây bút, không thêm đề ý biểu tình giống như tráng sĩ hy sinh của Oleguer, đem giấy bút cất vào trong túi, nói: “Được, giờ tập hợp thôi.” Đứng lên lại khom lưng nói với Oleguer: “Đứng rồi, thực ra thì HLV không có hỏi tôi.”

Oleguer: “...”

“Đồ lừa đảo, cậu quay lại cho anh.” Oleguer tuy to con nhưng chạy không kịp với đệ nhất tốc độ Carlos, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận.

Carlos không để ý đến anh, Oleguer ồn ào không phải chỉ có ngày một ngày hai, các cầu thủ trong nhóm đều biết nhưng cũng không có ý kiến gì.

Nghi hè đến, nhóm cầu thủ U14 đã sớm kéo nhau về nhà, tuy vậy Carlos vẫn ở lại tập luyện với đội bóng cấp cao. Hiện tại cậu đã cao lên nhiều, lần kiểm tra sức khoẻ gần đây nhất cậu đã cao 1m67, đứng cùng các đàn anh cũng không có gì quá khác biệt, HLV bắt đầu cho cậu tiếp thu chiến thuật huấn luyện, đứng ngoài theo dõi các trận đấu cũng trở thành nội dung huấn luyện của cậu.

Yên lặng bật bóng. Carlos có chút phân tâm, cậu suy nghĩ về cô bé búp bê tóc đen Tây Dương luôn mỉm cười cổ vũ cậu, cô dường như cách cậu rất xa nhưng cũng rất gần.

Cậu ở thư viện lật xem bản đồ thế giới, trong sách nói, Trung Quốc là một đất nước ở rất xa, ngồi máy bay phải rất lâu mới tới.

Cậu chạm nhẹ vào đường biên giới, như thể thấy được cảnh sắc của quốc gia này trước mắt vậy, mặc dù Bella nói với cậu, nơi đó có những ngôi nhà ngói trắng men xanh, nhưng trong đầu cậu tất cả các màu sắc đen trắng ấy đều biến thành một mảnh xuân hoa tuyết nguyệt, đầy tươi đẹp và sáng lạn.

Carlos nhìn về phía chân trời, nơi đó có những dãy nhà chạy dài san sát, lướt qua từng toà cao ốc sắt thép, toà thánh đường Sagrada Família vẫn đang tiếp tục xây dựng, ánh sáng mờ ảo của buổi chiều tà như màn lụa mỏng mềm mại vậy.

Quốc gia phương Đông xa xôi kia lại không giống như vậy. Qua lời kể của Bella, nơi đó có hồ nước dịu dàng, tựa như má lúm đồng tiền của Bella, một hình ảnh làm lay động lòng người, nơi đó có khu vườn tinh xảo, tựa như khuôn mặt xinh đẹp của Bella, nơi đó có câu chuyện xưa kéo dài, tựa như nụ cười của Bella, xinh đẹp hồn nhiên.

Tại sao ở vùng đất đó có thể sinh ra một cô bé xinh đẹp như vậy? Phải chăng đây là món quà của thiên đường mà thượng đế đã đưa đến bên cậu?

Carlos tung bóng lên cao, sau đó lợi dụng lực của cơ thể, trực tiếp sút bóng

_____

Rất chính xác, vào lưới.

Carlos chạy qua nhặt bóng, cậu nghĩ, bất kể là ai đã đưa Bella đến bên cậu, cậu đều sẽ cảm tạ, mà việc giờ cậu phải làm, chính là giữ chặt thiên sứ bên cạnh mình, không cho cô có cơ hội bay đi, cậu sẽ đối xử với cô tốt gấp bội, khiến cho cô từ từ, từ từ....

Từ từ... thích cậu.

Thích cậu.

Cũng giống như cậu thích cô vậy.

Cô là bông hoa duy nhất trong vùng đất đầy âm đạm của cậu, cậu bằng lòng dùng tất cả sức lực để chăm sóc, bảo hộ hoá hoa ấy.

Đem tất cả ánh sáng và lòng nhiệt thành làm chất dinh dưỡng, khiến điều không thể cũng sẽ vì cô mà trở thành có thể.

Tập luyện một hồi lâu đến khi mặt trời lặn xuống núi, một ngày lặng lẽ trôi qua. Sau khi com nước xong xuôi, Carlos liền ra ngoài tìm Thảm Kha để học tiếng Trung, tuy cậu không tiến bộ nhiều, khó khăn lắm mới học được mấy chữ, nhưng cậu vẫn sẽ tiếp tục nỗ lực, quan trọng nhất chính là, cậu sẽ viết tên của Bella thật đẹp.

Ban đêm, không khí thành thị bao quanh Barcelona, Carlos trốn ra ngoài ký túc xá, dựng cầu thang cho Oleguer leo vào.

“Tóc vàng, không tồi đấy, trở về anh sẽ cho nhóc một cây kẹo que.” Trên mặt Oleguer có vết thương nhỏ, có vẻ như anh không phát hiện ra, chắc còn đang mải đắm chìm trong bộ dạng ngọt ngào của cục cung tóc vàng mắt xanh người Mỹ khiến toàn bộ tâm trí đều sung sướng.

Carlos đem cầu thang đẩy về bên phía anh ta, nói: “Kẹo que cứ tạm để đấy, nhớ rõ từ ngày mai phải bắt đầu dạy em vẽ tranh là được.”

Oleguer cắt kỹ thang, sáng khoái nói: “Ok, Oleguer anh luôn là người giữ lời hứa. Tin anh đi.”

Cậu bày ra bộ dạng anh em tốt, quảng vai Carlos: “Nói cho em biết, anh tuyệt đối sẽ dạy hết cho em, không hề giữ nghề. Đảm bảo sẽ khiến bạn gái nhỏ của em mê điên đảo. Ha ha, thế nào?”

Carlos ghét bỏ phì phì vai, nói: “Thôi đi, anh vẫn nên nghĩ lý do xem ngày mai giải thích thế nào với HLV đi.”

Oleguer: “...”

Đứng ngây như phỗng nửa ngày, Oleguer lao tới chỗ Carlos: “ Người anh em, cầu cao kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Vy Ngồn

Từ khí hậu Địa Trung Hải nóng ẩm bao phủ bán đảo Iberia đến khí hậu nhiệt đới gió mùa vùng tam giác Trường Giang, sự khác biệt lớn về nhiệt độ và độ ẩm đã hình thành nên sự khác nhau về thiên nhiên lẫn con người.

Gia đình họ Tô vốn sinh sống trong một trang viên nhỏ, sau đó mới chuyển đến ngôi nhà gạch xanh ngói đen hiện tại, nó nằm trong một con hẻm nhỏ, mọi thứ trong thành phố này dường như vẫn được lưu giữ lại, từ những con đường lát đá xanh đến những ngôi nhà có kiến trúc hoài cổ, từ đó càng khiến cảnh sắc của thành phố bé nhỏ này trở nên khác biệt.

Mùa mưa vừa mới qua không lâu, giờ đang là mùa mơ Giang Nam, Tô Thanh Gia vốn là một cô bé yêu cái vị chua chua ngọt ngọt của những trái mơ, bắt nguồn từ màu sắc đỏ tươi e ấp lẫn mình dưới những tán lá xanh, tô điểm vào đó là những giọt sương sớm mai còn đọng trên từng phiến lá, cần một ngụm, nước mơ đỏ tươi len lỏi qua kẽ răng thấm sâu vào tận đầu lưỡi, ta lập tức cảm nhận được vị chua chua của nó.

Ngoài việc ăn ngay, người ta thường sử dụng mơ để làm đồ uống, đó chính là thứ đồ uống giải nhiệt cho những ngày hè nóng nực, đó là nước ô mai, không cần nói nhiều thêm, bởi vị ô mai ngọt mát hoà quyện với cái lành lạnh của nước đã trở thành một thức uống giải khát thứ thiệt ngày hè.

Bà nội Tô làm nước ô mai rất ngon, khi mùa mơ đến, bà sẽ lựa những trái mơ to tròn căng mọng để ăn, những quả xấu hơn chút thì sẽ làm nước ô mai, còn những quả nhỏ thì được ướp lên để ủ thành một chum rượu mơ.

Tuy bác sĩ đã dặn rất kỹ là phải uống ít rượu nhưng bà nội Tô cũng không nỡ cướp đi niềm vui nhỏ bé của ông nội Tô, ngày thường bà sẽ quán rất chặt nhưng gặp chuyện vui cũng sẽ cho người bạn già uống một hai ly để đỡ nhung nhớt.

Sau khi về nước, tất cả mọi thứ đối với Tô Thanh Gia đều rất mới mẻ, vì đã mười mấy năm cô không được nhìn thấy khung cảnh này. Đoàn Kiều [*] ngày nay thu hút không ít khách du lịch đến thăm thú nhưng đi cùng với đó là không ít rác thải do chính những vị khách đó mang lại, tuy nhiên hai bên bờ những cây liễu rủ vẫn sinh trưởng khỏe mạnh.

Có vẻ như thời gian không chỉ mang đến cho thành phố này sự phát triển, mà đi cùng với đó là sự chôn vùi.

[*]: Hay còn gọi là Cầu Đoàn là một trong 10 cảnh đẹp của Tây Hồ. Cầu Đoàn (theo tiếng Hán chữ “đoạn” ở đây có nghĩa là đứt, gãy; đoạn trong từ đoạn trường) vốn có tên là cầu Bảo Hựu, lại có tên khác là cầu Đoàn Gia (gia đình đoàn tụ) hay cầu Đoàn (cầu ngắn). Cây cầu này gắn với một câu chuyện dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc là “Truyện Bạch Xà” mà tại Việt Nam chúng ta quen gọi là “Thanh Xà - Bạch Xà”.

Bà nội Tô học được cách làm dù của ông Tô từ trong con hẻm nhỏ này, không biết trải qua bao nhiêu năm tay nghề mà đã trở nên lão luyện, từ nhỏ đã bắt đầu học nghề, tự gây dựng cho mình một cửa hàng nhỏ nhỏ, ngày tháng cứ bình yên trôi qua.

Giấy dầu làm mật dù, trúc tương phi [*] làm cán dù, lại kết hợp với bút pháp thần kỳ của ông Tô, vậy mực mùa bút, trên tán dù là tạo hình những hoa văn tinh tế, mỗi chiếc dù được tạo ra như một tác phẩm nghệ thuật.

[*] Trúc tương phi là loại trúc hoa nổi tiếng, thuộc nhóm thực vật Trúc Á, mọc ở vùng ở Hồ Nam, Hà Nam, Giang Tây, Chiết Giang. Thân trúc màu nâu và có đốm hoa ban màu tím.

Mặc dù Tô Thanh Gia chưa thể thích ứng ngay với những cơn mưa hè đột ngột ở Hàng Châu nhưng cô vẫn thích những chiếc dù giấy dầu này. Trên con đường nhỏ trải những phiến đá xanh, tình cờ có thể bắt gặp được những cô gái mang theo u buồn và phiền muộn đi dạo trên đó.

Hôm nay rảnh rỗi, bà nội Tô dẫn Tô Thanh Gia đến trường học trước kia cô theo học đi dạo một vòng, trường không quá lớn, mấy toà nhà thấp trước kia đã được thay bằng toà nhà mới khang trang, đây thường xuyên leo kín mặt tường, Tô Thanh Gia chạy tới ngắt một nhánh thường xuân, lá to cỡ một tờ tiền nhỏ, bên cạnh có chút phẩm hồng.

“Trước kia, việc con thích nhất chính là đến đây hái lá, giờ trở về vẫn thích quay lại đây nhì.” Bà nội Tô sờ đầu cháu gái: “Phải nói may mắn là con sớm ra nước ngoài, nếu không lá cây ở đây chắc cũng sẽ bị con vặt trụi hết.”

Lời này mang nhiều ngụ ý, cuộc sống vốn dĩ đã quá nhiều cực khổ, bà Tô sớm đã học được cách nói ẩn dụ, tự khai sáng chỉ lối cho chính mình, đồng thời cũng khuyên bảo người khác.

Tô Thanh Gia chau cái miệng nhỏ, bộ dáng giống như không vui, dịu dàng nói: “Bà nội, sao bà lại nói con như vậy, sao con có thể hái hết lá cây ở đây được?”

Bà Tô trả lời: “Được, được, là bà nội nói sai, bà nội nói không đúng chút nào, là do bà nhớ con thôi.”

Bà nội Tô vốn là người Hàng Châu chính gốc, nên chất giọng mềm mại nhẹ nhàng không hề thay đổi, dù đi theo ông lão người Đông Bắc nhưng cũng không hề quên chất giọng quê hương.

Tô Thanh Gia nghe bà nói nhớ mình, trong lòng cảm thấy chua xót, không biết phải đáp thế nào.

Thấy cháu gái nhỏ ngoan ngoãn không nói lời nào, cứ lặng im đứng đó, không biết đang nghĩ gì, bà Tô kéo tay Tô Thanh Gia tiếp tục đi về phía trước: “Ông nội và bà nội tất nhiên đều luyện tiếc cháu gái ngoan của chúng ta rồi, nhưng Thanh Gia này, bà hi vọng con có thể đi xa hơn, chỉ cần con luôn sống tốt, nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải vui cười, không cần suy nghĩ quá nhiều, lo nghĩ phức tạp.” Bà nội Tô chuyển đề tài: “Thanh Gia, bà nghe mẹ con nói bây giờ con đang học dương cầm rất tốt, có phải hay không?”

Tô Thanh Gia dùng sức chớp chớp mắt, ếp nước mắt lui vào trong, vui mừng khôn xiết nói: “Đúng vậy, bà nội, giờ con đang học dương cầm với thầy Louis. Mọi thứ đều rất tốt ạ.”

“Thanh Gia nhà chúng ta thật lợi hại, về nhà bà nội sẽ làm đồ ăn ngon cho con, coi như là khen thưởng nhé.” Bà nội Tô cười nói.

“Bà nội, chờ con học thành tài con sẽ biểu diễn cho nội xem.”

“Được được, bà chờ con.”

Tô Thanh Gia nhảy chân sáo tiến về phía trước, sau đó lại nói: “Sau này con muốn đến □□ [*] để biểu diễn, con muốn mời bà ngồi hàng ghế VIP ạ.”

[*] Minh đã tìm tất cả bản Raw nhưng không tìm ra địa điểm được nhắc đến. Mong mọi người thông cảm.

“Bà không biết □□ là nơi nào, nhưng nếu có thể nhìn thấy con trên Xuân Văn [*], bà đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn, so với Phí Tường đều giống nhau thôi.”

[*] Xuân Văn: là chương trình diễn ra trong dịp Tết âm lịch hằng năm của Trung Quốc. Được phát sóng trên kênh truyền hình CCTV, chương trình bao gồm nhiều màn trình diễn đặc sắc của các nghệ sĩ Trung Quốc và nhiều nhóm nghệ sĩ đến từ nhiều quốc gia trên thế giới. Kể từ năm 1983, việc theo dõi gala cùng với các thành viên trong gia đình đã trở thành một truyền thống của người dân Trung Quốc.

Bà nội Tô thích nhất ca sĩ Phí Tường, vì vậy có nhiều lúc ông nội Tô cảm thấy không vui, bởi vì bạn già đem poster dán đầy phòng, lại còn treo song song với ảnh cưới của họ. Ông nội Tô nhiều khi phải rời nhà ra đi để tỏ lòng kiên quyết, nếu ngày nào bà Tô còn chưa gỡ poster thì ông sẽ không quay về.

Đương nhiên, cuối cùng ông lão bướng bỉnh cũng không thể kiên định được mấy ngày, chưa gì đã bị một bàn rượu ngon với hương vị hấp dẫn trong nhà lôi kéo quay trở về, không thể rời đi được, ông lại làm bộ mặt lạnh khuôn đồ trở về.

Bà nội Tô đã sớm biết ông Tô ở nhờ nhà người bạn chiến hữu ở phía nam, căn bản không hề đi xa, nên bà cũng không nóng nảy đi tìm, cần nhắc mấy ngày mới chuẩn bị đồ ăn, mò bình rượu mơ ủ lâu ngày, nếu không, bạn già của bà sẽ không quay trở về nữa.

Chẳng qua cuối cùng poster của Phí Tường vẫn phải tháo xuống, nhưng bà Tô vẫn rất yêu thích. Lần này ông nội Tô quyết tâm rời nhà đi xa, bởi vì bà nội Tô mua rất nhiều băng đĩa của Phí Tường, ngày nào cũng mở xem, tuy không nhìn thấy nhưng nghe thôi cũng thấy âm ảch trong lòng, nhưng nào ngờ nghe nhiều ông lại cảm thấy bùi tai, không biết từ khi nào cũng “lọt hớ”, trở thành fan của Phí Tường.

Thi thoảng ông nội Tô cũng ngượng ngùng nói chuyện về người ta. Từ trường học trở về, Tô Thanh Gia vào thư phòng luyện chữ, đây là yêu cầu của của ông nội, đời trước đã luyện hơn hai mươi năm, trọng sinh trở về cũng không hề bỏ thói quen này, bút lực nhẹ, nhưng Tô Tĩnh Khang đánh giá có vài phần cảm xúc được gửi gắm trong đó.

Luyện một lúc, Tô Thanh Gia đột nhiên nhớ tới hồi tháng tư Carlos từng nói với cô, hy vọng cô sẽ nghĩ cho cậu một cái tên tiếng Trung. Tuy rằng lúc đó có chút buồn bực, nhưng Tô Thanh Gia vẫn đáp ứng, nay đột nhiên nhớ lại, nhất thời nghĩ không ra.

Chọn thật nhiều chữ nhưng tất cả đều khiến cô không hài lòng, hơn nữa cô cũng không biết Carlos họ gì.

Cậu bé tóc vàng này đặt ra cho bản thân cô một khó khăn không nhỏ đấy.

Tô Thanh Gia nhìn ba chữ tiếng trung Tập Lạc Tư được cô viết trên giấy Tuyên Thành mà có chút ngẩn người. Không biết mấy ngày qua, Carlos thế nào, có phải vẫn vui vẻ hay không, có phải lại cao thêm rồi không?

Bất tri bất giác, thiếu niên này đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô, có thể nói đây cũng là duyên phận, vượt qua biên giới muôn trùng cách trở, vượt qua sự khác biệt màu da, vượt qua cả chướng ngại về ngôn ngữ, bọn họ lại có thể gặp được nhau. Tô Thanh Gia thầm nghĩ, trên con đường trọng sinh này gặp một chút chuyện ngoài ý muốn như vậy thì không biết sẽ mang đến điều gì cho tương lai sau này của mình, nhưng cô phát hiện ra trước mắt không phải đang rất tốt đó sao.

Ít nhất Carlos đang phát triển rất tốt, còn cô cũng học được từ cậu thiếu niên này cách theo đuổi ước mơ.

Thật tốt mà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ nghỉ của Tô Tĩnh Khang đã đến lúc kết thúc, ông phải lập tức quay về Tây Ban Nha.

Lần này quay về Tô Thanh Gia mang theo rất nhiều hành lý so với lần trước, bởi vì bà nội Tô đã chuẩn bị cho cô rất nhiều bộ sườn xám mang đến Tây Ban Nha, có cả loại dành cho mùa hè lẫn mùa đông, mỗi mùa hai bộ.

Lúc rời đi, Tô Thanh Gia mặc bộ sườn xám màu hồng phấn, đường viền tinh tế và kỹ thuật thêu tinh xảo, tất cả đều chứa đựng tình yêu thương của bà nội, trong những tháng ngày xa cách, may quần áo đã trở thành niềm hi vọng của bà, từng đường kim mũi chỉ, mỗi cây kim mũi sợi chỉ, mấy bộ trang phục mang theo năm tháng, đọng đầy nước mắt của bà.

“Mẹ hiền, sợi chỉ trong tay,

May áo con mặc những ngày đó đây.

Sắp đi, may mũi dầy dầy,

Sợ con chậm chậm, trễ ngày về thôi.

Bảo lòng tác cô, than ôi!

Nắng ba xuân dễ dền bồi được chẳng?

“[*]

[*] bản dịch của Anh Nguyễn

Nguyên tác: Từ mẫu thủ trung tuyển

Du từ thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khùng trì trì quy

Thủy ngôn thốn thảo tâm

Bảo đắc tam xuân huy.

(Du từ ngâm – Mạnh Giao)

Tô Thanh Gia hạ cửa sổ xe xuống rồi tạm biệt ông bà nội, những lời muốn nói đều hoá thành hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Chờ khi xe đi xa, Tô Thanh Gia vẫn cố gắng vẫy tay theo, ông bà tuổi cao sớm đã không còn nhìn thấy.

Có lẽ mỗi lần ly biệt đều có hàng vạn nguyên nhân, nhưng đường về nhà luôn vĩnh viễn chỉ có một.

Trải qua một chuyến đi đường dài, Tô Thanh Gia không còn tâm trạng đau lòng vì phải tốn thêm khoản phí do hành lý quá tải, sức lực nhỏ bé của cô bé mới mười mấy tuổi đã sớm hao tổn vì khóc quá nhiều, vừa lên máy bay liền ngủ vùi.

Khi máy bay hạ cánh, mở mắt ra đã về tới sân bay El Prat. [*]

[*] Sân bay Barcelona, nằm ở phía Tây nam Barcelona, Đây là sân bay lớn thứ hai ở Tây Ban Nha sau Sân bay Barajas Madrid và lớn nhất ở Catalonia. (Wiki)

Tháng chín, bầu trời Barcelona vẫn mang màu xanh thiên thanh như trái dài đến vô tận, hài hoà với màu sắc Địa Trung Hải.

Tô Thanh Gia hít một hơi thật sâu, một lần nữa cảm nhận không khí nơi này, hương mơ thoang thoảng đã sớm bỏ lại ở vùng đất xa xôi bên kia địa cầu.

Đẩy hành lý về phía cửa ra vào, xa xa Tô Thanh Gia đã thấy mái tóc vàng của Carlos, chủ yếu là vì màu tóc của cậu quá chói mắt, anh chàng hôm nay còn ăn mặc rất chín chu.

Đến gần mới nhận thấy, Carlos mặc một bộ tây trang lịch sự tao nhã, được cắt may một cách vừa vặn, làm nổi bật lên đôi chân dài miên man, kết hợp với màu đen càng làm tăng thêm khí chất trầm ổn của cậu.

Carlos đi lên lời chào hỏi với Minh Linh và Tô Tĩnh Khang trước, sau đó vô cùng tự nhiên giúp Tô Thanh Gia đẩy hành lý.

Tô Thanh Gia vui vẻ vô cùng, thành thoi nói: “Sao anh lại đến đón em? Hôm nay không phải huấn luyện sao?”

“Anh biết hôm nay em quay lại, cho nên liền tới, yên tâm, anh đã xin phép HLV nghỉ rồi.” Carlos nói lòng nút buộc cổ áo, có vẻ như cổ áo hơi chật nên khiến yếu hầu cậu thiếu niên đang thời kỳ phát triển hơi khó chịu, nhưng nhớ tới lời Oleguer nói, cậu lập tức thành thật cãi lại. Carlos thừa dịp Tô Thanh Gia không để ý, nhìn vào mục thông báo có inox phản quang giấu chỉnh đầu tóc. Toàn thể vẫn ổn, tuy phải đợi cả buổi sáng nhưng vẫn không bị rối loạn, không uống công cậu kiểm chế không vô đầu.

Lại nhìn một thân tây trang, xem như không phụ lời Oleguer nói, đúng thật là đẹp trai ngắt ngay luôn.

Carlos lấy hết can đảm nói với Tô Thanh Gia: “Tô Thanh Gia, anh nhớ em.”

Tô Thanh Gia có chút mơ hồ.

Ồi mẹ ơi, cô vẫn còn đang mơ ngủ sao? Sao có thể nghe thấy Carlos nói tiếng Trung với cô nhỉ? Hơn thế lại còn nói một câu ngập tràn yêu thương nữa?

Đột nhiên cô rất muốn được yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Vy Ngón

Beta: Dâu Tây □

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Đột nhiên Calos nói như vậy khiến Tô Thanh Gia cảm thấy choáng váng, ai tới nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra vậy, là tiếng Trung, Carlos - cậu ấy đang nói tiếng Trung phải không?

Tô Thanh Gia mất nửa ngày để bình ổn lại tâm trạng, sau đó linh hồn bé nhỏ của cô mới trở về mặt đất, cô nhìn soái ca tóc vàng một lượt từ đầu tới chân, đánh giá một hồi mới đưa ra kết luận.

"Anh bị hack mất não à?"

Câu này cô dùng tiếng Trung để nói, Carlos nghe không hiểu, cậu chớp chớp đôi mắt xám xanh, lộ ra vẻ nghi hoặc cùng vô tội, tiếp tục nói: "Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Nhìn xem, Carlos trông như một chú cún con Labrador, gương mặt đỏ hồng, hai tai run rẩy. Tô Thanh Gia khẳng định Carlo không hề thay đổi.

Về vấn đề tiếng Trung, cô cực kỳ chắc chắn chỉ biết nói mỗi câu kia.

Từ trong mơ hồ cuối cùng cô cũng tìm được manh mối, Tô Thanh Gia ngẩng đầu lên, dùng tiếng Tây Ban Nha nói: "Sao anh lại ăn mặc như thế này?"

Carlos ngượng ngùng cười, miệng hơi mím lại, đôi mắt chom chớp, lông mi nhẹ nhàng run, mặt như được phủ bởi một rặng mây đỏ, vui tươi rạo rực nói: "Anh, anh không nói cho em đâu."

Tô Thanh Gia: "....".

Tuy đang nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của cậu, nhưng, giọng điệu này là thế nào vậy?

Nhìn cậu bé tóc vàng cười ngây ngô đứng một bên, Tô Thanh Gia thờ dãi nói: "Carlos, anh như vậy không phù hợp cho lắm, em không thích."

Khoẻ miệng Carlos bỗng cứng đờ, còn có xu thế hạ xuống, cậu nhìn chiếc váy màu hồng phấn của cô, ngừng việc đẩy hành lý, cứ ngơ ngác đứng nhìn, lông mi không ngừng rung rung, giọng nói nhỏ nhỏ mang theo vài phần oán trách và hờn dỗi: "Nhưng, anh nghe Oleguer nói, em sẽ thích, anh ấy nói con gái đều thích những lời đó, anh, anh đều vì... em, tại sao em lại không thích?"

Tô Thanh Gia lấy hành lý từ trong tay cậu rồi tự đẩy đi.

"Nào, đi nhanh thôi, ba mẹ em đang chờ kia." Tô Thanh Gia quay đầu mỉm cười với Carlos, dưới ánh mặt trời rực rỡ cô giống như một thiên sứ vậy.

Carlos nghe thấy thiên sứ nói với cậu: "Em lừa anh đó, hôm nay anh rất đẹp trai, em rất thích."

Tất cả bung tỏa, trong lòng cậu vui và rạo rực như hoa nở.

Rốt cuộc Carlos vẫn không nhận được mà vô đầu cười ngây ngô, chờ Tô Thanh Gia đi xa, cậu mới kịp phản ứng, chuẩn bị chạy tới, lại nghĩ nghĩ, vẫn nên vuốt lại đầu tóc cho chín chu.

Không đến một phút, Carlos lập tức đuổi theo. Tô Thanh Gia nhìn cậu bé tóc vàng đang giúp cô đẩy hành lý mà thờ dãi, thức ăn ở La Masia nhiều dinh dưỡng quá.

Nhìn cậu bé nhỏ con ngày nào giờ đã trở thành thiếu niên anh tuấn, Tô Thanh Gia có cảm giác như một người mẹ vui mừng vì con mình ngày càng trưởng thành.

Hai ngày nay Tô Thanh Gia không muốn đến La Masia, thầy Louis cũng không muốn cô tập đàn ngay, lý lý do là do cô chưa điều chỉnh được tâm trạng, nên hiện giờ điều cần thiết nhất là phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Tô Tĩnh Khang và Minh Linh đều nghĩ rằng con gái vẫn còn buồn vì phải rời xa ông bà nên cả hai đều không dám đề động gì đến hai người bên kia bán cầu, ngày qua ngày chỉ hận không thể khiến con gái nở nụ cười.

Hiện giờ Tô Thanh Gia khá buồn, cô chán chường đến nỗi, khi Minh Linh chuẩn bị bữa nhẹ cô cũng ăn không vào, tập dương cầm thì lộn xộn, không ra đâu vào đâu, đầu óc cô như sợi bông gòn xoắn xít lại với nhau, bế tắc, làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Từ lúc trọng sinh đến nay, Tô Thanh Gia chưa bao giờ gặp phải vấn đề nan giải đến vậy, ngay cả khi tiếp nhận khảo nghiệm của Louis, cô cũng thấy không quá khó. Nhưng vấn đề này chẳng những khó giải quyết, mà còn đầy rắc rối.

Đó là vấn đề gì?

Đương nhiên không phải lý do nhớ quê nhà như mọi người vẫn nghĩ, tốt xấu gì Tô Thanh Gia cũng mang trong mình tâm lý của người trưởng thành đã ba mươi tuổi, khoảnh khắc rời xa tuy buồn như vẫn sẽ gặp lại.

Đối với việc này suy nghĩ của Tô Thanh Gia rất thoáng.

Điều khiến cô bận lòng là tấm thiệp trên bàn.

Màu hồng, không có gì đặc biệt, rất sạch sẽ, không một nếp gấp, trên bề mặt là hàng chữ nổi, không biết được làm từ chất liệu thế nào.

Tô Thanh Gia vì nó mà suy nghĩ rất lâu, đến nỗi cô không có thời gian làm cao đường da luôn.

Tấm thiệp chỉ có vờn vẹn hai câu, được viết bằng chữ Hán, nét bút màu đen lưu loát, không chứa chút ngập ngừng nào, dường như trong đó còn bỏ thêm cảm xúc.

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Carlos"

Giống y như khi Carlos nói tiếng Trung, câu kia khiến cô phải suy nghĩ thật lâu.

Tâm trạng cô trở nên hỗn loạn kể từ lúc nhận được tấm thiệp từ tay Carlos.

Điều duy nhất có thể giải nguy cho cô lúc này là xiên que cay, nhưng ở Tây Ban Nha làm gì có thứ này.

Tô Thanh Gia yên lặng làm động tác gặm ngón tay.

Ngày đó khi quay trở lại Tây Ban Nha, Carlos nói với cô những lời này, cô đã cảm thấy không thích hợp, nhưng lúc ấy không hề nghĩ nhiều, cứ lặng lẽ bỏ qua, coi đó như một khúc nhạc đệm.

Nhưng lúc Carlos vừa đỏ mặt vừa bình tĩnh đưa tấm thiệp này, sau đó bỏ chạy nhanh như tia chớp, cô liền biết, không ổn, tình huống này có gì đó sai sai.

Đây rõ ràng là Carlos đang tỏ lộ mà.

Cậu bé tóc vàng, giống như, có khả năng, có lẽ là như cô đoán...

Tình yêu mẹ con ư???

Được rồi, Tô Thanh Gia tự phủ định ý nghĩ này, nhưng....

Thật không có khoa học!!!!!!

Cảm giác này giống như, bạn nuôi một con gấu, mỗi ngày đều cẩn thận quan tâm chăm sóc, cùng nó vui chơi, dạy nó học bò túc, sợ nó chạy loạn. Nhưng một ngày nào đó con trai bỗng nhiên nói với bạn rằng: Mẹ, con yêu mẹ, mẹ làm bạn gái con nhé?

Tô Thanh Gia không biết phải làm thế nào vào lúc này, chẳng lẽ nói với Carlos, chuyện kia, em vẫn luôn coi anh là con trai, thực sự em không thể tiếp nhận nổi chuyện này.

Nhưng như vậy sợ rằng Carlos sẽ không chịu nổi đã thích, vất vả lắm cậu bé tóc vàng mới trở nên tốt đẹp, cô hy vọng sẽ không chuyện gì ảnh hưởng đến cậu.

Thật vất vả mới có thể đưa Carlos ra khỏi hòn đảo hoang. Giúp cậu nhìn thấy bầu trời mới, cô không muốn những viễn cảnh tươi đẹp trước mắt trở thành ảo ảnh.

Nhưng, Tô Thanh Gia có phải đáp lại như thế nào đây? Chẳng lẽ cô cứ ngấm ngấm tiếp nhận? Hay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng là không thể được.

Tô Thanh Gia không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này chỉ cần nhắm mắt, cô sẽ nhớ ngay tới hình ảnh Carlos với mái tóc đồng tiền bên trái, ánh mắt dịu dàng ôn nhu, điều đó khiến tâm trạng cô không ngừng dao động.

Không cần nghĩ, Tô Thanh Gia cũng biết, để một người Tây Ban Nha học được tiếng Trung khó khăn thế nào, càng không nói đến chuyện phát âm rõ ràng, hơn nữa tuy nét bút của Carlos không đẹp, nhưng chữ lại vuông và gọn gàng tinh tế, cô có thể cảm nhận được cậu đã đặt cả trái tim nồng cháy của mình vào đó.

Cô dùng tay vuốt ve những đường nét màu đen, Carlos đã viết đầy nỗ lực, cô thể cảm nhận được vết lằn trên đó. Dọc theo nét bút, Tô Thanh Gia miêu tả mấy con chữ ngắn ngủi kia nhiều lần, mực đen sẫm đã thấm vào giấy, chà lau không mất.

Tựa như khuôn mặt mỉm cười của thiếu niên, sớm đã dung nhập vào cuộc sống của cô, không thể tách rời.

Gió mùa đông từ phương bắc xa xôi lững lờ di chuyển đến thành phố Tây Ban Nha, mùa mưa đã đến, chưa nhận được lời hồi đáp từ Tô Thanh Gia nên trong lòng Carlos cảm thấy bế tắc.

Giống như hạt mưa rơi tí tách ngoài kia, trong lòng cậu là một mảnh âm u, không được mặt trời chiếu rọi.

Cậu biết lý do vì sao Bella vẫn chưa hồi âm, cậu cũng biết bản thân làm như vậy là khá xúc động.

Cậu tự an ủi mình một lần rồi lại một lần, tự nói với bản thân, hiện giờ Bella vẫn còn nhỏ, cô chỉ là cô bé mười một tuổi, cô còn không biết cái gì gọi là thích.

Nhưng đối với cô cậu rất thích.

Suy nghĩ của Carlos giống một người thành thực, nội tâm cậu bởi vì phải trải qua quá nhiều gian truân và khổ cực nên đã sớm trưởng thành, cậu hiểu rõ mục tiêu của mình, cậu biết thế nào là theo đuổi ước mơ, cậu cũng hiểu được cái gì gọi là thích.

Ngày đó từ sân bay trở về, trong đầu cậu ngập tràn lời khen mà Bella dành cho cậu, cô nói cậu đẹp trai, nói cậu rất tuyệt, với cậu mà nói, trên đời này không gì có thể sánh với lời khen ngợi của Bella. Rõ ràng vẫn đang là tháng chín, nhưng cậu cảm thấy như có làn gió ấm áp vờn nhẹ quanh người, bao bọc lấy cậu, thổi qua những bông hoa trên thảm cỏ.

Bị Oleguer giễu cợt, HLV chế nhạo cậu đều xem nhẹ rồi bỏ ngoài tai.

Đêm đó, hình ảnh Bella quay đầu mỉm cười với cậu xuất hiện trong giấc mơ, cậu mới thấy cô gái nhỏ mang theo nụ cười đi tới, sau đó vươ bàn tay trắng muốt, dùng ngón tay phất nện, chạm rài còi bờ từng nút trên váy, một nút, hai nút, ba nút,...

Sau đó chiếc váy mỹ lệ rơi xuống bên chân cô, giống như một đoá hoa vậy.

Cô duyên dáng nhấc chân ra khỏi đồng váy áo, một bước, hai bước, ba bước,...

Rồi đặt tay lên cổ áo của cậu...

Ngày hôm sau, Carlos dậy sớm như thường lệ. Cậu yên lặng ném ga trải giường bị ướt vào thùng rác, sau đó tắm bằng nước lạnh, rồi xuống lầu tập luyện. Có lẽ đây là ngày mà cậu vui nhất trong mấy tháng nay.

Hình dáng yêu kiều trong mơ, nụ cười ngọt ngào, giọng nói nhẹ nhàng thăm thẳm thì bên tai, còn có rất nhiều điều tốt đẹp mà cậu từng tưởng tượng.

Lúc tập bóng cậu đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng quyết định sẽ lấy hết can đảm tỏ lộ với Bella.

Đúng vậy, chính là tỏ lộ.

Cậu thích cô búp bê Tây Dương với mái tóc đen, thích từ rất lâu, chỉ là cậu không dám nói.

Đối với cậu mà nói thế giới trắng đen không hề thú vị, nhưng khi cô lặng lẽ bước vào trái tim cậu, những phong cảnh tốt đẹp và những cậu chuyện xưa khiến cuộc sống của cậu lần đầu có thêm màu sắc, sắc thái, tình cảm, cảm nhận được sự ấm áp kề bên.

Giống như niềm khao khát với sân cỏ, cậu khao khát cô gái này, thậm chí còn nhiều hơn thế.

Sau khi viết một mớ giấy lộn, Carlos đã dùng hết can đảm để đưa tấm thiệp màu hồng nhạt cho Bella.

Cậu còn nhớ rõ hôm đó vào một ngày cuối tuần trước kì khai giảng. Vẫn là một ngày nắng, xen lẫn chút gió lạnh lạnh thổi qua, mái tóc Bella đang đưa vương vẩn trước ngực.

Khuôn mặt cậu đỏ bừng, trán bắt đầu đổ mồ hôi. Khi Bella nhận lấy, cậu sợ mình sẽ không nhận được mà sờ tóc cô, bằng tốc độ vốn tự hào, cậu lập tức chạy đi.

Cậu vẫn luôn chờ đợi một ngày, hai ngày, chờ đến vài tuần sau, Bella cũng không tới La Masia, chứ đừng nói tới việc tìm cậu.

Lòng Carlos lạnh dần từng chút, từng chút.

Nhưng cậu biết, đây mới chỉ là bắt đầu, cậu sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trên con đường theo đuổi ước mơ, điều cậu hy vọng là được cô gái nhỏ kia ở bên động viên cổ vũ.

Nếu không có cô, như vậy tất cả đều trở nên vô giá trị.

Cô gái phương Đông của cậu vẫn còn nhỏ, cậu có thể chờ, chờ đến khi cô gặt đầu, chờ đến khi cô đủ lớn.

Nhưng trước đó, cậu phải để cho cô biết rằng có một người yêu cô và sẽ luôn mãi yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Thành phố Barcelona đã diễn ra không biết bao nhiêu trận mưa lớn nhỏ, cây ngô đồng được tắm rửa tới xanh mượt, ở trong gió đáng cây càng thêm thẳng, cao chót vót. Học kỳ một qua đi, Carlo vẫn chưa nhận được câu trả lời từ phía Bella.

Nói đúng hơn, thậm chí cậu còn chưa nhìn thấy khuôn mặt cô.

Cậu từng đi xuyên qua mấy khu, trốn tập chạy đến trường chờ Bella tan học, chờ mong cô bé này có thể nói với cậu một câu, cậu không sợ.....

Cho dù đó là lời từ chối.

Cậu sợ hãi suy nghĩ như vậy, trong lòng thấp thỏm bất an, Oleguer nói, Bella làm như vậy, đại khái có thể hiểu, cô không còn thấy sự thú vị của cậu nữa, cô cũng không hề nghĩ tới việc đáp lại cậu, thậm chí có khả năng, Bella chán ghét cậu.

Cậu không muốn Bella chán ghét cậu, hiện giờ cậu chỉ hy vọng Bella có thể nói với cậu vài câu, như vậy là quá đủ rồi.

Carlos điên cuồng tập bóng suốt ba ngày, sáng sớm ngày thứ tư, cậu bỏ tập, đi bộ mấy chục km tới trường búp bê Tây Dương đang theo học.

Cậu đứng chờ ngoài cổng, cho dù biết khoảng thời gian này sẽ không có người, nhưng cậu vẫn luôn ngẩng cao đầu nhìn xung quanh. Mùa đông hơi se lạnh, Carlos đứng chờ trong gió lạnh tới tận mười giờ, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên.

Bella ra ngoài.

Không chờ cậu nhìn rõ, búp bê Tây Dương mặc áo khoác trắng lập tức bước lên xe, cậu gian nan đuổi theo, đám đông ủa ra mang đến nhiều trở ngại, mái tóc xinh đẹp màu đen dài tới eo tung bay trong gió, cuốn vào quần áo trắng, bắt mắt đến kì lạ.

Bella chỉ để lại cho cậu một bóng hình.

Carlos ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu, dùng sức vò đầu, cậu biết cậu không nên chọc phá như vậy, là do cậu sai, tất cả đều tại cậu.

Mái tóc vàng bị cậu vò thành tổ chim, Carlos nghĩ, nếu cậu không nóng vội nói ra, có phải hết thảy sẽ khác, họ vẫn sẽ là bạn thân nhất, mỗi cuối tuần, cô sẽ tới chơi với cậu, chứ không phải như bây giờ, vội vàng lên xe bỏ đi thật xa, thật nhanh.

Lúc quay trở về, Carlos đi ngang qua sân bóng Nou Camp, tiếng la trong sân bóng có thể làm nhiệt huyết người ta sôi trào, một mình cậu đi tới chỗ bán vé mua một vé.

Trời đã về khuya, trận đấu này cũng không có nhiều người xem, cho nên vẫn còn chỗ trống, chỉ là vị trí không được tốt cho lắm. Carlos mang theo hộp nhạc lẳng lặng xem trận đấu.

Trận đấu kết thúc, Carlos không để ý đội nào đấu với đội nào, tỉ số như thế nào, những tiếng hoan hô từng sôi trào trong tâm trí cậu phảng phất như đã bị ngăn cách ở một thế giới khác, mắt cậu nhìn chăm chăm vào hộp nhạc, tay không ngừng vuốt ve.

Khi quay về La Masia, cậu vẫn mơ hồ nghe thấy âm thanh ồn ào náo động của mọi người, sau khi Carlos nhận được sự ủng hộ của đồng đội, cậu liền hạ chiến thư với các thành viên đội U16, vào ngày ba tháng hai tới, họ sẽ thi đấu một trận đối kháng, U16 cũng đã nhận lời, cũng vì vậy mà huấn luyện viên phải lập lại thời gian biểu.

Một năm qua, Carlos cùng các đồng đội thuận lợi chuyển lên U15, con đường của bọn họ còn rất dài.

Sự tích cực tập luyện của các thành viên luôn được ban huấn luyện đánh giá cao, bất kể là U15 hay U16. Trung tâm huấn luyện thích những đứa nhỏ có tính đột phá, hay tạo ra kỳ tích, vì tương lai họ có thể trở thành người mang huy hoàng về cho Barca.

Bóng đá chính là một cuộc thi, chỉ khi có trí tuệ và sức mạnh tuyệt đối mới có thể khống chế bóng.

Carlos lại viết một bức thư mời, cũng giống như những lần trước, cậu nhờ chuyển phát nhanh gửi tới nhà Bella. Cậu vẫn mang áo số 3, đeo trên tay tấm băng đội trưởng, chơi ở vị trí tiền vệ.

Cậu hy vọng, nhờ trận bóng này, cậu và Bella có thể làm hòa, giống như trước đây, là bạn bè tốt của nhau.

Cậu rất mong lá thư này có thể khiến mối quan hệ giữa họ trở nên tốt đẹp hơn.

Rất nhanh Tô Thanh Gia liền nhận được thư mời, ngày 3 tháng 2, đó là ngày sinh nhật cô, cô hiểu rõ thiếu niên tóc vàng kia muốn làm gì.

Cô phải điều trị cảm lạnh hơn nửa tháng, khi khỏi cô cũng không chủ động đi tìm Carlos như trước, thậm chí khi Carlos tới trường học tìm cô, cô cũng làm như không thấy.

Không phải cô đang trốn tránh, chỉ là cô đang hy vọng, mỗi lần gặp phải những biến cố lớn, Carlos có thể tự mình đứng ra, đối mặt với hết thảy. Cậu sẽ trưởng thành và mạnh mẽ hơn khi được tôi luyện trong "phong ba bão táp".

Vậy nên sau khi suy nghĩ kĩ, Tô Thanh Gia quyết định không gặp Carlos. Là một cầu thủ, nếu dễ dàng ngã xuống trước khó khăn như vậy, làm sao có thể vững vàng trên sân cỏ?

Nếu nói không đau lòng, đó là giả.

Ngày đó, lúc ở hành lang lớp học, cô đã nhìn thấy cậu bé có mái tóc màu vàng thấp thoáng ở phía xa, tựa như ánh mặt trời nhỏ giữa ngày đông vậy.

Tô Thanh Gia lặng lẽ chạy đến sau cây cột ở cửa lớn rồi quan sát bên ngoài, góc này thật lí tưởng, nhìn từ ngoài vào sẽ không thấy cô. Cô nhìn thấy cậu bé tóc vàng ngẩng đầu, ánh mắt có chút lo âu, ngày đó cậu ăn mặc rất tuần tú, áo khoác màu xanh biển phối với quần jean, thân hình cao ráo và vẻ đẹp trai khiến cậu trở thành tâm điểm

Tháng 1 là khoảng thời gian lạnh nhất, Tô Thanh Gia thấy Carlos đi giày đá bóng, trong lòng có chút lo lắng, cô rất muốn nói với cậu, cậu cần phải quay về, nhưng vừa định bước chân ra, lại nhận ra mình không thể.

Khi tan học, cô muốn tránh mặt Carlos, vì thế, cô còn cố ý trêu đùa thiên nga trắng để cô bé đi nhanh hơn, khiến cho Carlos không đuổi kịp.

Dần mất vào cửa sổ phía sau xe, Tô Thanh Gia vẫn luôn nhìn theo Carlos, cậu thiếu niên tóc vàng kia suy sụp ngồi xổm xuống đất, giống như Labrador không có nhà về, cơ hồ có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc đó của cậu đau khổ thế nào.

Cô không biết cậu bé sẽ tới đây, cậu cần thời gian.

Nhưng hôm nay, đột nhiên Tô Thanh Gia nhận được bức thư mời này, cô phát hiện, thiếu niên này không giống như lời Lữ Mông của nước Ngô đã nói "kẻ sỹ ba ngày không gặp, khi gặp lại phải dùng con mắt khác mà đối đãi." [*]

[*] Ý nói rằng, cần phải thường xuyên loại bỏ cách nhìn cũ, dùng ánh mắt mới để đối đãi với người hoặc sự vật. Đây vốn là câu nói của nhân vật được coi là “hữu dũng vô mưu” Lữ Mông, một vị tướng bên Đông Ngô.

Cậu sẽ không bao giờ phải cô độc mà chạy đến trên quảng trường Columbus, cậu dùng cách riêng của mình để đối mặt với khó khăn.

Ngày 3 tháng 2, Tô Thanh Gia ra ngoài từ sớm, hôm nay cô mặc áo khoác màu lam, tựa như đôi mắt của Carlos. Khi cô đến, hai đội đang bắt đầu vận động làm nóng cơ thể, Oleguer không ở đây, Oleguer lọt vào danh sách cầu thủ chuyên nghiệp phải đi tập huấn, cái người hay lái nhái này cần phải nỗ lực thật nhiều để hoàn thành những kì vọng mà anh đặt ra đối với tương lai, tuy nhiên, những kì vọng đó chắc chắn không vắng bóng mỹ nhân.

Đã lâu không nghe thấy Oleguer riu rít bên tai, Tô Thanh Gia cảm thấy nhớ nhớ, nhưng rất nhanh cô đã nhìn thấy tiêu điểm chú ý, người khoác áo đá bóng màu lam số 3 - Carlos.

U16 mặc đồ màu đỏ.

Khi nhìn thấy cô, mắt thiếu niên tóc vàng sáng rực lên, lúm đồng tiền hiện rõ trên má, Tô Thanh Gia thấy nụ cười đã lâu không thấy, khoe miệng cũng cong cong.

Hôm nay thời tiết có chút đậm, trên trời có mấy đám mây đen, không khí khá mát mẻ, thi thoảng có vài luồng khí lạnh thổi tới.

Trọng tài thổi còi, trận đấu bắt đầu.

Hai bên bắt đầu tiến công, thân hình cao lớn và kinh nghiệm thi đấu của U16 vượt xa U15, Carlos và Garcia là hai chìa khóa quan trọng của U15. Tuy nhiên trong hai mươi phút đã qua, không một bàn thắng nào được ghi vào lưới U16.

Carlos thể hiện một cách xuất sắc khả năng quan và khả năng khống chế bóng mà một tiền vệ cần có, cậu tựa như một vị tướng quân bày mưu lập kế trên chiến trường, ngăn chặn quyết thắng, đó là chưa nói tới việc vị tướng quân này ngoại trừ có tài điều binh khiển tướng, còn có tốc độ siêu cường và sự linh động, trên sân cỏ nhân tạo này, cậu chơi bóng một cách sáng tạo, băng triết lí và nghệ thuật của riêng mình.

Theo đánh giá ban đầu, thể lực của hai đội ngang nhau, đều thử thăm dò thực lực của đối phương. Nửa trận sau, Carlos quyết định thay đổi chiến thuật, chạy chỗ linh động và hoạt động rộng hơn, cố gắng tìm kiếm cơ hội đưa bóng vào lưới.

Tí tách, tí tách, tí tách.....

Tô Thanh Gia nghe thấy âm thanh tí tách tí tách, bé rồi lớn dần lên.

Trời mưa.

Khán phòng có tấm ngăn cách, nên cũng không ảnh hưởng gì, trận đấu vẫn đang tiếp tục, trên sân bóng không bao giờ có chuyện vì thời tiết mà bỏ dở trận đấu.

Carlos lau nước mưa trên mặt, mái tóc vàng phiêu dật hàng ngày giờ đây cũng đã bị ướt nhẹp.

Tuy rằng khí hậu Địa Trung Hải luôn duy trì cân cân nhiệt độ ở Barcelona đương, nhưng nước mưa thấm vào người, vẫn không khỏi làm người khác rung mình.

Huấn luyện viên hai đội yêu cầu tạm nghỉ để chỉnh đốn lại đội hình.

Carlos nhìn đồng đội lấy từ trong ngăn tủ ra một đôi giày khác để thay.

Cậu có chút mờ mịt, sau đó cậu cúi đầu nhìn xuống đôi giày thể thao màu xanh trắng mới mua vì trận đấu này, không có hành động gì khác.

Garcia cột chắc dây giày, hỏi: "Carlos, không thay giày sao?" Rõ ràng cậu ta đang cảm thấy thắc mắc đối với hành động của Carlos.

Carlos đang muốn trả lời thì huấn luyện viên đi đến, nói: "Được rồi, các em nhanh nhẹn lên, đến giờ rồi, tất cả mọi người đều phải cố lên!"

Sau một tiếng cổ lên, mọi người quay trở lại sân bóng.

Tô Thanh Gia cảm thấy có chút gì đó khác lạ, nhưng cũng không rõ ràng, chỉ là cô rất lo lắng.

Đây là lần đầu tiên Carlos đá bóng trong mưa.

Là một cầu thủ, không gì sợ hãi hơn là bị cảm hoặc gãy xương.

Mặc dù cảm mạo nhỏ, nhưng có khả năng sẽ mang đến những phản ứng không tốt cho cơ thể, dẫn đến suy giảm trong tập luyện, càng khó giải quyết hơn là, bị cảm sẽ lây bệnh, một người cảm, có lẽ sẽ làm liên lụy đến toàn đội. Dưới tình huống thân thể không khỏe mà đi tập luyện, sẽ càng gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Đối với việc gãy xương, rất dễ dàng giải thích, cầu thủ gãy xương rất dễ sẽ trở thành "người thủy tinh", không thể tiếp tục thi đấu, thậm chí phải giải nghệ.

La Masia rất chú ý tới sức khỏe của các cầu thủ, từ khi Carlos bắt đầu vào trung tâm huấn luyện, không còn chuyện tập bóng dưới mưa như trước nữa, bởi vì huấn luyện viên dặn họ phải biết quý trọng cơ thể của mình, nếu hôm nào mưa, cả đội sẽ di chuyển đến nhà thi đấu.

Nhưng lần này, Carlos cảm nhận được sự bất đồng thật lớn.

Cậu chuyển cho số 7, nhưng bóng lại ngoài ý muốn lệch khỏi quỹ đạo mà cậu dự đoán, trật một mảng lớn.

Cậu dùng tay để giải thích cho đồng đội, đồng thời cũng nhận đó là sai lầm của mình.

Tô Thanh Gia càng lúc càng nôn nóng. Cô có dự cảm, sẽ có tình huống không tốt gì đó phát sinh.

Nhưng cô không nghĩ tới, nó tới nhanh như vậy.

Carlos mở rộng phạm vi chạy, nhưng tới lúc đỡ bóng, cậu lại té ngã.

Cậu bò lên, tiếp tục chạy, nhưng không bao lâu, lại té ngã. Phía trước và phía sau, tổng cộng té ngã bốn năm lần. Cái trán của cậu đã sưng đỏ.

Carlos có thể cảm nhận được trên đùi trái da rất nghiêm trọng, chỗ va chạm đang rất đau.

Mưa tiếp tục rơi, hình như có xu hướng không ngừng lại, cầu thủ của U15 bị loại bỏ hoàn toàn, bọn họ như một đồng cát, không còn sức lực, U16 bắt đầu đột phá, liên tục vào bóng.

Tiếng còi vang lên.

"3 - 0. U16 thắng!"

Carlos được đồng đội đưa xuống dưới.

Bọn họ thua với một mớ hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Dâu Tây □

Tô Thanh Gia cảm ô, chạy thẳng tới phòng thay đồ, Garcia và các đồng đội đi từ trong phòng ra, trên mặt đều lộ rõ sự chán nản.

Nhìn thấy sắc mặt nôn nóng của Tô Thanh Gia, Garcia nhìn về phía cô rồi lên tiếng chào hỏi: "Bella, em đến rồi à."

Tô Thanh Gia giữ chặt Garcia, hỏi: "Anh Garcia, Carlos đâu? Sao anh ấy không ra ngoài? Anh ấy ổn không?"

Garcia và đồng đội hai mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu, thiếu niên đã từng cao ngạo như vậy hiện giờ cũng không thể đối mặt với hiện thực, đó là một sự dă kích lớn với họ: "Carlos, cậu ấy..... Hay là em tự vào xem đi, cậu ấy đang trong phòng thay đồ."

Tô Thanh Gia cảm ơn bọn họ, sau đó xoay người chạy vào phòng.

Những thành viên U15 cần nghỉ ngơi dưỡng sức, bọn họ cần có không gian riêng tư để liếm láp vết thương mà cuộc chiến vừa rồi đem lại cho họ.

Phòng thay quần áo trang hoàng đơn sơ và có chút trống trải, ngoài phòng nước mưa không ngừng hắt lên cửa sổ.

Carlos gấp hai chân ngồi dưới đất, quần áo trên người cậu ướt nhẹp, mái tóc vàng lại hiếm khi chặt vật như vậy, Tô Thanh Gia nhìn hàng mi cong dài vẫn còn đọng lại những giọt nước của cậu, đôi mắt xám tro hơi vô thần, trông rộng đang nhìn chăm chăm giày của mình.

Nhờ lại những lần Carlos ngã xuống trước đó, Tô Thanh Gia biết cô đã quên mất điều gì rồi. Carlos còn nhỏ tuổi, lại nháy cấp đi lên, vậy nên chưa có nhiều kinh nghiệm, hơn nữa còn gánh nặng về kinh tế, cậu chưa có phương tiện cũng hiểu biết về đối phó và thi đấu trong điều kiện thời tiết mưa.

Carlos có ba đôi giày chơi bóng: Giày đinh nhỏ, giày đinh cao su, và giày đinh thép.

Ba đôi giày này có thể giúp Carlos ứng phó với các sân đất và lối chơi khác nhau. Chúng vẫn luôn giúp cậu mang hào quang và rong ruổi trên sân La Masia.

Nhưng cậu lại không có giày đinh đi mưa, đúng vậy, giày đinh ứng phó với chiến trường dưới mưa Carlos không có.

Đôi giày chơi bóng mới màu trắng xanh kia đã thấm đầy nước mưa, bùn đất, khiến cho đôi giày trở nên lếch thếch. Người Carlos đã ướt hết, nước mưa trên người không ngừng chảy xuống, trên trán bị thương khá nghiêm trọng.

Cậu không nhúc nhích, cứ ngơ ngác nhìn đôi giày chơi bóng của mình với đôi mắt trống rỗng như vậy.

Ngày 04/7/1954, trên sân Bern Clive, sáu vạn người đã được xem kỳ tích, trận chung kết World Cup năm đó, đội tuyển Hungary áo vàng thảm bại dưới tay đội tuyển Tây Đức, không thể đi lên đài vinh quang đau lòng mà mất cup World Cup!

Đây là lần đầu tiên kể từ năm 1950 Hungary - đội tuyển không ai bị nổi thua trận, trong khi đó đội tuyển Tây Đức lại trở thành đội duy nhất thắng World Cup mà không phải đội tuyển nằm trong nhóm hạt giống. Cũng giống như kì tích của đội tuyển Trung Quốc vậy, đột phá trùng vảy tiền thắng vào vòng chung kết trong sự kính ngạc của mọi người.

Lúc đó, Hungary tập trung đầu tư lớn vào phát triển bóng đá, tạo ra một hạm đội vô địch, nhưng cuối cùng, điều khiến Hungary phải tiếc chính là, bọn họ bại bởi một trận mưa lớn!

Đúng vậy, một trận mưa lớn.

Ngày thi đấu hôm đó, mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, nhưng trước trận đấu, lại ngoài dự đoán mà mưa to tầm tã. Đội tuyển áo vàng vốn cao ngạo trượt chân rồi té ngã, chuyển bóng mất phải nhiều sai lầm. Trong khi đó đội tuyển Tây Đức lại sử dụng giày đinh thi đấu dưới mưa, ở trên sân bóng lấy lợi với muôn vàn khó khăn, chuyển bại thành thắng, lấy lại niềm tin và mang về hào quang cho quốc gia và dân tộc.

Hiện tại, thiếu niên tóc vàng liên tiếp té ngã này cũng phạm phải sai lầm giống như đội tuyển Hungary đã từng trải qua, muốn chạy nhanh trên sân cỏ đơn sơ dưới trời mưa to thì đòi hỏi khó càng tăng, nhóm cầu thủ cần dựa vào giày đinh đi mưa để gia tăng lực ma sát nhằm bám sân, đảm bảo bản thân không té ngã.

Cậu bé chỉ mới mười ba tuổi này chưa biết thi đấu trong thời tiết mưa vô cùng gian nan, cậu vẫn đi giày đinh thép như cũ mà đá bóng. Nhưng khi cậu không ngừng té ngã, chuyển bóng ra ngoài đường biên, cậu mới phát hiện, kỳ thật cậu cách ước mơ của mình còn xa lắm.

Bất kể là bóng đá, hay là Bella!

Carlos cảm thấy, cậu giống như một nhà thám hiểm nỗ lực trèo lên đỉnh núi Pyrenees [*], trên con đường đầy cây rừng, tuyết lớn rơi xuống bao trùm mỗi một tấc đất, cậu không la bàn, không có trang bị, không có bạn đồng hành, chỉ có thể nỗ lực, đi tìm đỉnh tuyết rạng rỡ một mình.

[*] Pyreness: Là một dãy núi phía tây nam Châu Âu, đường biên giới tự nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha. Dãy núi này cũng là ranh giới giữa Pháp và bán đảo Iberia.

Trong quá trình trèo lên, màu trắng trước mắt cậu bị quáng, cậu dần mất đi đôi mắt.....

Chiếc ô từ trong tay Tô Thanh Gia tuột xuống, cô ngồi xuống bên cạnh Carlos, nước đọng làm sàn nhà có chút trơn.

"Anh ổn chứ? Carlos?" Tô Thanh Gia cố gắng để giọng mình trở nên mềm nhẹ nhất, cô sờ sờ đôi tay thiếu niên này, lạnh như một khối băng.

Carlos phục hồi lại tinh thần, cậu nhìn chăm chăm cô gái mà mình ngày đêm thương nhớ trước mắt, ánh mắt dần có tiêu cự, cậu khẽ mở miệng, hỏi: "Bella?"

Tô Thanh Gia lấy một chiếc khăn ra, đưa cho cậu: "Vâng, là em, anh mau lau đi."

Trong nháy mắt nhận lấy chiếc khăn kia, Carlos cảm nhận được sự ấm áp và mềm mại trên tay Tô Thanh Gia, cậu không dám dừng lại quá lâu, cầm lấy khăn bắt đầu chà lau.

Chỉ chốc lát chiếc khăn cotton đã thấm đầy nước, đầu tóc Carlos vẫn còn ướt, nhưng ít nhất vẫn có thể nhìn thấy rõ mặt. Lúc lau, Carlos cố ý làm chậm lại.

Cậu ngửi mùi hương trên khăn, nhàn nhạt, nhưng cũng rất nồng nàn, hương thơm đó luôn quanh quẩn nơi chóp mũi cậu.

Chỉ trong nháy mắt sự thấp thỏm trong lòng cậu toàn bộ đều tiêu tán.

Carlos quyết định vào sân thi đấu trận hôm nay, cậu hy vọng có thể biểu hiện thật tốt trên sân, nỗ lực mỗi lần chạm bóng, chuyển đẹp đến từng đường bóng, làm tốt vai trò hộ công.

Cậu muốn tặng trận đấu này cho cô gái xinh đẹp thuần khiết trước mắt, tặng cho thiên sứ đến từ phương Đông của cậu.

Mỗi một lần chạm bóng, đều vì cô ấy.

Nhưng hương vị nước mưa trên sân cỏ đã khiến cậu nếm trải sự thất bại, trước cô gái đã nhiều ngày không gặp, cậu vô cùng chật vật!

Khi được đồng đội đỡ lên, thật sự cậu rất muốn hất tay mọi người ra, tìm một nơi an toàn giấu mình đi, nơi đó không có nước mưa, không có thất bại, không có sự thất vọng của Bella đối với cậu.

Nhưng cậu không còn sức lực, thật sự không còn chút sức lực nào.

Garcia đưa cậu đến phòng thay đồ, sau đó giúp cậu cởi giày dưới chân, huấn luyện viên Alexs an ủi mọi người: "Tôi rất hài lòng với sự dũng cảm của các em, có gan khiêu chiến với U16, tuy kết quả có thể không như ý, nhưng đây lại là một thành công cực kỳ quý giá."

Sau đó ông ngồi xổm xuống, cầm lấy đôi giày chơi bóng lấy lại của Carlos, Carlos nhìn ra sự tiếc nuối từ đáy mắt ông: "Carlos, em có biết cầu thủ phải chuẩn bị giày đinh để thi đấu dưới mưa không?"

Carlos nghe thấy giọng nói đang đè nén của mình: "Huấn luyện viên, em biết."

"Haiz, Carlos, coi nhu đây là một lần học tập đi, không sao cả, vẫn còn cơ hội. Sang năm các em sẽ lên U16, sẽ học được nhiều điều, cũng sẽ mạnh hơn." Alexs thở dài, ông biết vì sao Carlos không thay giày đinh đi mưa.

Đối với cậu thiếu niên tóc vàng không có cha mẹ này mà nói, một đôi giày đinh đi mưa đạt chuẩn, thật sự là quá đắt, hơn nữa thanh thiếu niên đang ở tuổi trưởng thành, không bao lâu, giày cũng sẽ không thể mang vừa nữa, đã vậy trước nay trung tâm huấn luyện luôn quan tâm đến vấn đề sức khỏe của các cầu thủ, họ chưa từng phải tập luyện vào ngày mưa. Lâu ngày, Carlos từ bỏ luôn ý định chuẩn bị giày đinh thi đấu dưới mưa.

Thân thể to lớn, khỏe mạnh đối với một vận động viên mà nói vô cùng quý giá, La Masia không muốn những thiên tài còn chưa kịp tỏa sáng đã phải ngã xuống bùn đất. Mỗi năm chi phí bỏ ra để huấn luyện rất lớn nên họ không dám đánh cược.

Alexs lại an ủi thêm lần nữa, rồi cho bọn họ về ký túc xá tắm rửa thay quần áo, nhà ăn sẽ chuẩn bị thuốc để phòng cảm mạo.

Nhưng Carlos không đi, cậu biết, trận đấu này sở dĩ thua, tất cả là bởi lỗi của cậu, một đội hình không có tiền vệ, tựa như rưỡi không đầu, không có mục tiêu, chạy tán loạn khắp nơi.

Đôi giày đinh cậu vẫn luôn lấy làm tự hào về kỹ thuật và tốc độ bỗng trở thành trò cười.

Phải, trò cười.

Thì ra cậu chẳng qua cũng chỉ là một trò cười. Carlos không dám đi ra khỏi gian phòng thay đồ này, cậu sợ thấy thảm cỏ trong mưa kia, cậu sợ thấy tỉ số thi đấu trên sân, cậu sợ thấy trái bóng dính bùn trong cầu môn.

Nhưng khi Bella đưa chiếc khăn cho cậu, cậu bình tĩnh và nhận ra hết thảy những điều này cũng chưa phải là đáng sợ nhất.

Carlos nhìn vào đôi mắt to màu hồ phách của cô, đôi mắt ấy chứa đầy ánh mặt trời Barcelona, đủ làm ấm áp thân thể rét lạnh của cậu.

Tô Thanh Gia nhìn cậu chậm chậm lau, lại lấy ra thêm một chiếc khăn, thay cậu lau mái tóc vàng lộn xộn rối bời.

Khi Tô Thanh Gia đứng lên, đầu Carlos cao đến ngực cô, mùi hương so với trên chiếc khăn lại càng nồng đậm ngọt ngào vòn quanh Carlos, cậu cảm thấy toàn toàn thân nóng lên, mặt cũng đỏ lên một chút.

"Được rồi, lau xong rồi." Mái tóc vàng của Carlos xoả tung lên, Tô Thanh Gia nhìn tác phẩm của mình, "Không phải một con Labrador rơi xuống nước mà là Labrador nửa khô nửa ướt."

Carlos hiểu ý tứ trong lời nói của cô, cậu cắn cắn môi, ngẩng đầu hỏi: "Bella, biểu hiện của anh hôm nay thảm hại lắm phải không?"

Tô Thanh Gia lắc đầu, cười ngọt ngào: "Không đâu, anh biểu hiện rất tốt, anh tệ ngã nhiều lần như vậy nhưng vẫn nỗ lực đứng lên, anh thật dũng cảm, nếu là em, chắc chắn em đã từ bỏ rồi."

Cô nghiêm túc nhìn chăm chú vào cậu bé này, nói: "Carlos, nói thật, anh có thể chiến đấu năng nổ đến phút cuối cùng, cũng đã đáng để mọi người khen ngợi. Anh rất kiên cường." Cô thật lòng thích thiếu niên kiên cường dũng cảm này, cậu giống như không biết mệt mỏi, từ đầu đến cuối luôn chạy rất nhanh, luôn không ngừng phấn đấu. Cô học được rất nhiều từ cậu.

Carlos cảm giác đầu có chút choáng váng, đột nhiên cậu cảm thấy bản thân giống như từ dưới đáy vực đi lên thiên đường, nơi đây tất cả đều ấm áp, ngọt ngào, cậu thấp giọng hỏi, "Vậy nên, em cũng sẽ vui và tự hào vì anh đúng không sao?"

Tô Thanh Gia có chút ngây người, trong đầu cô lên ra tám thiệp hồng nhạt kia, cô không biết phải trả lời như thế nào.

"Là bạn thân nhất, em sẽ vì anh mà vui chứ?" Carlos bổ sung, cậu nhìn ra cô đang khó xử.

Đôi mắt màu xám xanh kia chứa đựng sự mong đợi nồng đậm, những tia sáng xẹt qua đáy mắt cậu, Tô Thanh Gia gật gật đầu, nói: "Là người bạn thân nhất, em thật sự vui vì những nỗ lực của anh, Carlos, anh là một anh hùng nhỏ."

Tâm trạng đang treo lơ lửng trong lòng Carlos rốt cuộc cũng buông xuống, cậu cảm thấy mình càng choáng váng hơn, cậu nghĩ nguyên nhân có thể là do quá kích động. "Bella, một ngày nào đó, anh sẽ nói cho mọi người, em là người tìm ra hạt giống vĩ đại trong bóng đá, em đã phát hiện ra một cầu thủ vĩ đại."

Tên của em và anh sẽ cùng xuất hiện trên mỗi một tờ báo lớn, trong lòng cậu thầm bổ sung.

Cậu nhìn khuôn mặt tinh tế trắng nõn của Tô Thanh Gia đầy chờ mong, cô tựa như công chúa Bạch Tuyết trong truyện cổ tích, sau đó cô công chúa này nhấc tay lên, đặt lên trên gò má cậu, cậu ngỡ ngàng nhắm

hai mắt lại.....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Thiên Mạc

Beta: Dầu Tây

Tay cô không dùng trên má cậu, mà luồn qua tóc mái rồi đặt lên trán.

Carlos mở mắt, cậu nghe thấy Bella nói:

“Carlos, hình như anh bị sốt rồi?”

Cậu định nói không phải nhưng đột nhiên trước mắt trời đất đảo loạn như động đất. Có lẽ cậu bị sốt thật rồi.

Tô Thanh Gia nhờ mấy đàn anh và huấn luyện viên đưa người bệnh cao một mét bảy này tới phòng y tế.

Vạch thủy ngân trên nhiệt kế chứng tỏ Carlos sốt thật, ba mươi tám phẩy chín độ, không quá cao nhưng cũng không hề thấp.

Carlos không còn cách nào khác ngoài tìm và uống thuốc..

Tất cả do Carlos bị dính mưa mà không đi thay quần áo, cộng thêm ngồi trên nền đất quá lâu. Cho dù sức khỏe cậu tốt đến mức nào thì cũng không phải thân thể "kim cương bất hoại", vì vậy chuyện bị sốt là bình thường, huấn luyện viên yêu cầu cậu phải nghỉ ngơi thật tốt, trong khi Garcia và đám người khác thì vây quanh xem tình hình.

Chuyện duy nhất khiến Carlos vui mừng là...tuy phải ở trong ký túc xá đọc sách suốt kì nghỉ đông, nhưng mỗi ngày Bella đều sẽ đến thăm cậu, cộng thêm Oleguer không ở đây, cậu sẽ không phải ăn kẹo que cầu vồng.

Carlos giặt sạch sẽ và phơi khô chiếc khăn, sau đó gấp lại cẩn thận rồi bỏ vào túi kín khí, cậu cho rằng như vậy thì mùi hương sẽ không bay mất.

Dù không được phép đá bóng trước khi nhận được xác nhận sức khỏe đã hoàn toàn ổn định nhưng cậu vẫn rất vui vẻ, bởi vì ngày ngày khi đến Bella đều mang cho cậu một ít đồ tự làm.

Bạn thắc mắc tại sao cậu biết là Bella tự làm ư?

Câu hỏi đó thật vô nghĩa, đương nhiên cậu biết rồi, Bella xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, thông minh như vậy, khéo léo như vậy thì chắc chắn là do Bella làm rồi.

Hừ!

Tuy rằng bây giờ Bella chỉ coi cậu là bạn tốt, nhưng ít nhất cậu cũng là bạn thân duy nhất của Bella. À còn cái cô nhóc học sinh lớp ba kia, nhưng đó là con gái, cậu có thể tạm chấp nhận.

Cậu mở quyển vở trên đầu giường ra, cầm cây bút chì bắt đầu vẽ.

Sau hơn nửa năm tập vẽ, cậu đã có thể phác họa được vài đường, quá trình này không thể không nhắc đến công của Oleguer - một người vẽ đẹp mà dạy học cũng ổn, tuy tính cách Oleguer không tốt cho lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tổng thể.

Cuốn vở này cậu đã dùng được một thời gian, nhiều trang giấy đã được vẽ, nhưng đối tượng trên đó đều là một người.

Người đó không ai khác chính là Bella - Búp bê tóc đen trong lòng cậu.

Hiện giờ cậu không muốn để Bella nhìn thấy. Bởi cậu muốn vẽ một bức đẹp nhất tặng cho Bella làm quà sinh nhật.

Cậu không muốn lại như trận bóng thất bại kia, cậu muốn món quà sinh nhật đó thật hoàn hảo.

o(￣▽￣)o

Cây trầu bà vàng trên đầu giường rất khỏe mạnh, Carlos thường xuyên thay nước, rửa sạch thân và những lá cây già cho nó.

Trầu bà vàng lớn lên tràn đầy sức sống, điều đó khiến Carlos rất vui vẻ. Ít nhất, cậu đã chăm sóc thật tốt món quà mà Bella tặng.

Đến đầu học kỳ thứ ba, Tô Thanh Gia bị sốc.

Bởi ba của Hạ Nhạn Minh nói, Hạ Nhạn Minh bị thất tình, vậy nên phải đưa cậu bé về nước chữa trị vết thương lòng.

Trong lòng Tô Thanh Gia rất là....

◦__◦(◦0◦)(←.-||

Đề cô nói cho mà nghe này, một nhóc con lớp 6 thì thất tình gì hả, còn phải về nước dưỡng thương???

Đến khi thấy Chu Sách nắm tay thiên nga trắng đi học, Tô Thanh Gia lại càng sốc hơn.

Tốt rồi, rốt cuộc cô đã hiểu lý do vì sao Hạ Nhạn Minh thất tình.

Nói ngắn gọn chính là, người anh em tốt đoạt đi cô gái mình thích, sau đó người anh em đó và cô gái đều nói, chúng mình đang yêu nhau, mong cậu chúc phúc, thành toàn cho chúng mình.

Tô Thanh Gia yên lặng suy ngẫm tình huống hài kịch này mà không khỏi đau lòng thay cậu nhóc, Hạ Nhạn Minh quả thật rất đáng thương khi phải chịu cú sốc lớn như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cha mẹ cậu bé suy nghĩ thật thoáng, nếu như ở trong nước thì đã sớm bị răn dạy rồi.

Thiếu một người thì chỉ còn lại bốn đứa, nhưng ai cũng có đôi, đừng vội hiểu lầm, Tô Thanh Gia bị Lưu Mộng Nhã kéo đến ngồi cùng để xem Chu Sách và Tiểu Vận âu yếm nhau.

(Note: Edit đến đây thấy sợ sợ)

Tô Thanh Gia thấy hai đứa trẻ con cứ tý tý lại mình thích cậu, cô cũng nhận ra được nguyên nhân thiên nga trắng chọn soái ca mặt chữ điền Chu Sách.

Đơn giản vì đứa trẻ mặt chữ điền lớn nhanh nên cao hơn thiên nga trắng, do vậy cậu bé mặt tròn chưa dậy thì kia nghiễm nhiên bị cho ra rìa.

Trường tiểu học và trường trung học của họ gần nhau, cho nên tuy rằng không học cùng trường nhưng vẫn có thể gặp nhau.

Vừa xuống xe, người bạn trai mới nắm tay dẫn thiên nga trắng đi, nhìn dáng vẻ thẹn thùng của thiên nga trắng, Tô Thanh Gia và Lưu Mộng Nhã đều phải chớp chớp đôi mắt mới dám khẳng định đây quả đúng là thiên nga trắng.

Tô Thanh Gia cảm thán, lòng dạ con gái như mò kim đáy biển, trước kia thì xa cách, bây giờ đã ra như vậy.

Thực sự là quá tội lỗi.

Lưu Mộng Nhã không cho Tô Thanh Gia đi, cô bé đỏ mặt, giọng nói yếu ớt như tiếng muỗi kêu: “Tô Thanh Gia, theo cậu, tình yêu là gì?”

Tô Thanh Gia bị dọa cho khiếp sợ, cô nuốt vội một ngụm nước miếng rồi hỏi lại: “Cậu vừa nói gì?”

“Thì là, cậu thấy tình yêu là gì?” Lưu Mộng Nhã hơi nhếch miệng, có chút ngượng ngùng.

“Khụ khụ, cậu thật sự đang hỏi điều này?” Tô Thanh Gia bị chính mình làm sặc, ho khan mãi liệt.

“Đúng vậy, cậu nhìn mà xem, Chu Sách và Tiểu Vận thật hạnh phúc, tình cảm giữa họ rất tốt.”

Tô Thanh Gia gõ nhẹ lên trán của nhóc con đang mang vẻ mặt chờ mong. “Này, cậu làm sao vậy, con mắt nào của cậu nhìn thấy họ đang hạnh phúc?”

Lưu Mộng Nhã tức giận, miệng chu lên, nói: “Minh không sao! Minh dùng đôi mắt này để thấy mà, hôm nay Chu Sách dắt tay cậu ấy, thân mật với cậu ấy, đã vậy còn mang cho cậu ấy rất nhiều chocolate.” Giọng nói có chút khao khát “Sau này, mình sẽ tìm một người bạn trai đối tốt với mình và cho mình thật nhiều chocolate.”

Thì ra bây giờ trẻ con đều lớn nhanh như vậy. Tô Thanh Gia nghĩ lại mới thấy đời trước hồi còn học lớp ba mình thật ngây ngốc. Cô cảm thấy bất lực, “Vậy sao?”

“Mình sẽ tìm bạn trai, chờ mình lớn hơn một chút sẽ tìm ngay. Ha ha.” Khuôn mặt bánh bao trắng nõn của Lưu Mộng Nhã chuyển thành bánh bao hồng. “Bella, đến lúc đó chúng ta cùng nhau lấy chồng được không, mọi người đều nói bạn tốt có thể cùng lấy chồng, cùng làm chung một hôn lễ.”

Tô Thanh Gia không chịu nổi sự quấy nhiễu này nên cô đành phải đồng ý.

"Được".

Khi lên cầu thang không hiểu tại sao trong đầu Tô Thanh Gia luôn hiện lên lời nói, “Tìm bạn trai, cùng nhau lấy chồng……” Tô Thanh Gia rùng mình, trong đầu xuất hiện hình ảnh đôi mắt màu xám xanh.

Bà di này không muốn nghĩ nữa, không cần nghĩ nhiều, không thể nghĩ nhiều, đúng, chính là như vậy.

Thân là con gái của một nhà ngoại giao, cô tuyệt đối không thể phá hỏng "đóa hoa" của nước láng giềng thân thiện. Đây là nguyên tắc bất di bất dịch.

Carlos được xác nhận cơ thể đã hồi phục hoàn toàn, cậu được phép quay trở lại tập luyện và nhận được món quà đến từ Garcia và các đồng đội của cậu.

Các thành viên U15 ôm và chào mừng cậu trở lại đội, Garcia đưa cho cậu một chiếc hộp lớn, “Cậu bé đẹp trai, mở ra xem chút đi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của đồng đội Carlos bắt đầu mở hộp, đó là hai đôi giày chơi bóng, đều là giày gai đi mưa màu xanh, may thủ công rất đẹp.

“Anh chàng đẹp trai, đi thử xem có hợp không.” Garcia nói.

Đẩy mắt Carlos hơi xót, cậu cởi giày của mình ra rồi đi vào, “Rất hợp, rất vừa vặn.” Cậu xúc động tiến lên ôm Garcia, sau đó là các đồng đội một cái.

“Cảm ơn.” Ngoại trừ cảm ơn, cậu không biết nên nói gì, không có từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng của cậu lúc này.

“Cảm ơn mọi người.” Carlos nói lại lần nữa, cậu nhìn ra được, hai đôi giày chơi bóng này rất xa xỉ.

Garcia vỗ vai cái người đã cao ngang tầm với cậu, cười nói: “Bọn anh không dám nhận lời cảm ơn này, bọn anh lấy đầu ra nhiều tiền như vậy chứ? Em nên cảm ơn Bella, cô ấy mới là đại gia. Bọn anh nhiều lắm chỉ tính là chân chạy vật thôi.”

“Nhưng mà em cũng đừng nói cho Bella biết đấy, Bella không cho bọn anh nói với em.” Garcia nhướn mày hỏi lại “Biết chưa?”

Carlos trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu cười cười, má lúm đồng tiền sâu hoắm lại, “Dạ, em biết rồi. Em sẽ không nói đâu.” Đột nhiên cậu cảm thấy đóa hoa trong lòng càng lúc càng nở to hơn, đây cả một góc đến nỗi căng trương nhưng cậu vẫn rất thoải mái.

Cậu cho rằng cách duy nhất để cảm ơn chính là quý trọng cô gái mà Chúa đã ban cho cậu. Cậu thề, từ giờ trở đi, mỗi lần cậu chạm bóng hay ghi bàn, tất cả đều vì cô, không vì bất kì ai khác.

Tương lai có cậu và cô.

Chưa bao giờ thấy Carlos cười đẹp đến thế, các đồng đội có chút thất thần, một người trong số đó lên tiếng trêu đùa: “Này, Carlos, nói thật, nếu cậu không đi đá bóng thì nên sang đóng phim Hollywood.”

Garcia bổ sung: “Tiếc thật, bây giờ gương mặt này không thể làm com ăn được.” Dứt lời anh còn tưởng tượng ra trong đầu.

Carlos chạy vụt đi, cậu phải tránh mặt mình khỏi móng vuốt của đồng đội.

Đây là lần đầu tiên mấy thành viên U15 nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của Carlos, tất cả đều không nhịn được cười. Carlos nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng và khuôn mặt than thường nhợt. Tuy nhiên tại phải vẫn hơi rung, nhỏ đến mức khó có thể phát hiện được. Cậu tự cho rằng Bella cũng thích khuôn mặt này.

Alex thôi còi báo hiệu: “Các chàng trai, đã đến giờ tập hợp.”

U15 dừng việc chơi đùa lại, nhanh chóng chạy đến. Carlos ôm hộp chạy vội tới.

“Xét thấy lần trước thi đấu dưới mưa mọi người đều có phần luống cuống, vậy nên từ giờ tôi quyết định đẩy mạnh huấn luyện phương diện này.” Huấn luyện viên Alex tiếp tục nói, “Trong tuần này hơn nửa tổng số trận sẽ bị xối nước để mô phỏng trận đấu dưới mưa.”

Có thành viên tò mò cúi xuống sờ sờ thảm cỏ: “Là thật này, thảm cỏ khá ướt, tất cả đều là nước.”

“Chẳng lẽ tôi có lừa các em?” Alex nhướn mày, “Tôi muốn tất cả các em tế ngã ở chỗ nào thì đứng dậy từ chỗ đấy, không vì thất bại nhất thời mà phủ nhận những nỗ lực của bản thân, bây giờ chúng ta đang cố gắng, nỗ lực để leo lên đỉnh núi, các em có đủ quyết tâm hay không?”

“Có...”

“Nói to lên, tôi không nghe rõ, sáng chưa ăn cơm sao?”

Các đội viên U15 nói lớn hơn, mặt ai nấy đều đỏ lên, “Có!”

Alex thôi còi lần nữa, “Bây giờ các em trở về thay giày đi mưa vào, ba phút sau tập hợp ở sân bóng, chúng ta sẽ bắt đầu.”

Carlos và các đồng đội chạy về phòng thay đồ, trên chân cậu vẫn đi đôi giày đi mưa mà nãy giờ cậu chưa cởi ra.

Cậu trịnh trọng đặt chiếc hộp vào trong ngăn tủ.

Cổ lên, Carlos, tất cả vì Bella.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lân Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Editor: Ran

Beta: Dầu Tây □

Ánh vàng của mặt trời chiếu khắp Barcelona, đỉnh thánh đường Sagrada Família [*] phản chiếu ánh sáng rực rỡ thánh khiết, những vũ công lay động làn váy hoa văn phức tạp của mình, bán đảo Iberian trên biển Địa Trung Hải luôn mang theo sự nhiệt tình nóng bỏng nhất.

[*] Sagrada Família: là một nhà thờ công giáo lớn xây tại Barcelona, Tây Ban Nha. Nó được coi là kiệt tác của kiến trúc sư nổi tiếng người Catalunya Antoni Gaudí. Vì sự vĩ đại và phong cách độc đáo, nó trở thành một trong những điểm du lịch hấp dẫn nhất của Barcelona và là một biểu tượng của Tây Ban Nha. (Wikipedia)

Mùa tuyển sinh mới ở La Masia lại bắt đầu, chú bảo vệ cầm một ly bia lạnh nở nụ cười với mỗi đứa trẻ đến đây. Với ông mà nói, được nhìn những đứa trẻ tràn đầy sức sống này lớn lên mang về vinh quang cho Barca là một điều thật tuyệt vời.

Tô Thanh Gia và Carlos ngắm nhìn những đứa trẻ có độ tuổi khác nhau mang theo giấc mơ đang đứng chờ ngoài cửa.

Mấy năm trước, dưới ánh nắng mùa hè rực rỡ chàng trai tóc vàng cũng bước vào tòa nhà kiến trúc cổ xưa này với tâm trạng như vậy. Những giấc mơ ấp ủ ấy đã khiến cậu trở thành một viên ngọc lộng lấp lánh ở La Masia.

Cô rất vui khi được chứng kiến hành trình trưởng thành của thiên tài này, từ một viên đá cứng, cậu dần biến thành một tiền vệ chói sáng như kim cương.

Tô Thanh Gia ngẩng đầu nhìn lên, bây giờ cho dù cô nhón chân cũng không thể chạm tới đỉnh đầu của chàng thiếu niên này, cô khoa tay múa chân nói: "Nhìn họ, em liền nhớ tới anh, lúc ấy, khi vào La Masia anh mới chỉ cao như vậy, không hơn em là bao, vậy mà giờ đã cao tới vậy rồi. Hazzz, thức ăn ở La Masia tốt thật, em cũng muốn ăn."

Carlos nghĩ đến người đi lần nào cũng cho cậu rất nhiều súp dinh dưỡng, đôi mắt thoáng nghiêm túc nói: "Thực ra, thức ăn ở đây không ngon lắm đâu, thật đấy, chế độ ăn của những người suy dinh dưỡng mang hương vị hơi quái quái."

Thấy Bella hoài nghi nhìn mình, Carlos lại vội bổ sung thêm "Thật mà, Bella, em phải tin anh, anh sẽ không bao giờ lừa gạt em"

Tô Thanh Gia thấy điệu bộ hoang mang rối loạn của cậu, xi cười ra tiếng, "Được rồi, em tin anh, thấy anh nghiêm túc như vậy, em sẽ cố tin anh."

Cô gái trước mặt mặc một chiếc váy dài màu xanh, làn váy như sóng biển, nhấp nhô trong lòng cậu từng gợn sóng. Tô Thanh Gia cười đến sáng lạn, Carlos nhìn má lúm đồng tiền cô một cách ngây dại, gợn sóng nhỏ trong lòng cậu dần chuyển thành sóng lớn.

Cậu cố gắng áp chế sự xúc động muốn vuốt ve má cô.

Thật muốn nhìn nụ cười này mãi, sau đó thời gian vĩnh viễn ngừng lại, núi sông sẽ mãi kéo dài.

Tô Thanh Gia nhìn lõ tai run rẩy của tên Labrador gốc này rồi nói: "À mà, hôm nay Thẩm Kha bận, em tới đây để dạy anh học tiếng Trung, đừng ngày ngốc nữa, đi học thôi."

Bị cô nhắc nhở, Carlos mới nhớ ra hôm nay Bella tới để dạy cậu học tiếng Trung, tâm hồn nhỏ bé ngay lập tức bay về trong vòng một giây, nhưng đến giây tiếp theo, cậu lại dùng tay vò đầu, mặt hồng hồng.

Nếu ngày nào Thẩm Kha cũng bận, vậy thì Bella sẽ trở thành giáo viên riêng của cậu, cô sẽ nói với cậu rất nhiều từ ngữ, tuy nghe không hiểu, nhưng cậu lại thấy vô cùng hào hứng.

Lớp học là một gian phòng học trống ở La Masia, ngày thường không ai lui tới. Khi đi ngang qua sân thể dục, họ và Reixach chào hỏi nhau.

Carlos gật đầu kính trọng hỏi thăm tình hình của ông, cậu nhìn cô gái tóc đen phía trước, trong lòng ấm áp như bị ánh mặt trời chiếu rọi.

Cậu vĩnh viễn sẽ không quên, vào buổi chiều một hôm ấy, Bella dẫn Reixach tới gặp cậu, giúp cậu bước ra khỏi vùng đất nhỏ hẹp kia.

Cô giống như vị thần Prometheus [*], đánh cắp ngọn lửa đem tới thấp sáng màn đêm hoang dã trong cậu, mãi không bao giờ tắt.

[*] Prometheus: Trong thần thoại Hy Lạp, **Prometheus có nghĩa là "người biết trước tương lai"** (tiếng Hy Lạp cổ: Προμηθεύς) là một vị thần khổng lồ. Ông nổi tiếng với trí thông minh và chính ông đã tạo ra loài người (ban đầu là những hình nhân đất sét sau đó ông đã lên Zeus thổi linh hồn vào những hình nhân đó)

(Wikipedia)

Carlos trầm nghĩ, cậu sẽ bảo vệ cô gái này, người đã đưa cậu tới những điều tốt đẹp nhất, sẽ không để dãy núi Caucasus chói chắt cô, và sẽ không để cơn đại bàng đói khát nào mổ cô bị thương.

Những sự tra tấn đó cậu sẵn sàng nhận lấy, chỉ mong cô gái này luôn vui vẻ, hạnh phúc.

Bởi vì kì nghỉ hè này Thẩm Kha phải quay về Trung Quốc, cho nên nhiệm vụ giúp Carlos học bỏ túc tiếng Trung hoàn toàn do Tô Thanh Gia đảm nhiệm. Carlos vô cùng hào hứng, ngày nào cũng gội đầu sạch sẽ, sau đó vuốt tóc gọn gàng, chỉnh trang đến khi thật đẹp mới đi học.

Mỗi lần Oleguer nhìn thấy đầu truề cậu, nói cậu đi gặp cô bé ấy giống như đi gặp người yêu vậy.

Carlos không đếm xỉa tới anh, nhưng xét thấy Oleguer muốn đi tập huấn, nếu thành công, khả năng gặp mặt không còn nhiều như trước, Carlos mới miễn cưỡng đáp lời: "Có cần em nói cho bạn gái cũ của anh địa

chỉ nhà anh không?"

Oleguer: "....."

Có Tô Thanh Gia làm giáo viên dạy tiếng Trung, trình độ của Carlos tiến bộ vượt bậc, thực sự là tiến triển cực tốt, tiến bộ thần tốc, khiến tiểu thiên tài ngôn ngữ Tô Thanh Gia cũng phải sợ ngấy người.

Carlos muốn Tô Thanh Gia viết tên tiếng Trung của cô cho cậu luyện tập, tuy rằng trong lòng bà đi quai dị không muốn, nhưng đối diện với đôi mắt xám xanh xinh đẹp kia, đầu cô như bị ai kéo một cái, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi tập luyện xong, Carlos trở về ký túc xá, cẩn thận học theo từng nét chữ của Tô Thanh Gia, tuy rằng Tô Thanh Gia nhỏ tuổi, nhưng đã học thư pháp được nhiều năm nên hiện giờ tùy bút lực không đủ nhưng trong từng nét chữ lại mang thần thái riêng, đẹp và có hồn hơn nhiều so với Thẩm Kha.

Oleguer nhìn thấy cậu mỗi ngày đều ôm tờ giấy kia chìm vào giấc ngủ thì cười lần ra, "Bella nghĩ em có thiên phú bẩm sinh nên mới có thể tiến bộ thần tốc, nhưng anh thấy đơn giản là do si mê, ngày nào cũng mơ thấy bạn gái, không tiến bộ mới lạ. Không biết anh mà đi nói cho bạn gái của em thì sẽ thế nào nha? Ha ha."

Carlos ném kẹo que ở đầu giường qua: "Anh ăn đi, cấm nói nữa."

Oleguer tay mất lạnh lẽ nhận lấy, cẩn thận như cầm bảo bối, lật vô kẹo ra, liếm liếm: "Đây là đồ anh đưa cho em làm quà gấp lại, có thể mang ra ăn sao?"

"Không thể." Carlos không ngừng đầu lên, giọng nói nhàn nhạt, "Ngồi đây nói linh tinh không bằng nhắm nghỉ xem làm thế nào để thành công ở đội B đi, nghe nói mấy lần gần nhất anh đều không ghi được bàn, do thật mệt à?"

Oleguer cá giận nói: "Thận nhóc mới mệt, thận nhóc mới mệt, thận nhóc mới mệt! Anh bị tụt huyết áp, là do không ăn kẹo que, hiểu chưa? Không phải thận mệt, nhóc nhớ cho rõ đấy!!!"

Cái người cao tới một mét chín hung hăng đá cửa đi ra ngoài, một lát sau lại yên lặng đi vào, cầm một nắm kẹo que cầu vồng chưa mở ném qua, nói: "Này, ăn của cậu một cái, trả lại cậu, đây là quà tạm biệt, cứ coi nó như một món ăn nhẹ đi, ngày mai anh phải đi rồi. Còn nữa, phải cố gắng giữ lấy Bella, đừng để vụt mất một cô gái tốt như vậy."

Lúc đóng cửa, cậu lại nhún mạnh thêm lần nữa: "Nhớ rõ là anh chỉ bị tụt huyết áp còn đầu thận của anh rất tốt. Hừ!"

Carlos nhặt kẹo mang lên trên giường, thong thả ngồi ăn.

Tuy rằng cậu ghét kẹo que, nhưng cậu quý trọng anh chàng to cao ngu ngốc ném kẹo kia. Những cuộc chia tay luôn tới nhanh như vậy.

Chàng trai tóc vàng vừa liếm kẹo que vừa luyện viết, cậu viết rất nghiêm túc, từng nét bút đều cố gắng đạt chuẩn.

Mỗi ngày đều cùng cậu luyện viết, Tô Thanh Gia không dám nói cho cậu việc cô cũng phải rời đi.

Đúng vậy, sau khi đưa tiễn Oleguer, Tô Thanh Gia cũng phải rời đi.

Chi khác là Oleguer vẫn ở trong thành phố, còn Tô Thanh Gia sẽ phải đến nước Mỹ, ở đại dương xa xôi bên kia, muốn trùng cách xa.

Cô không biết phải mở miệng nói thế nào với người đang mất mát khi anh em tốt phải rời đi kia.

Tuy ngoài miệng Carlos không nói, mặt cũng không có biểu cảm gì, nhưng Tô Thanh Gia có thể cảm nhận được tâm trạng bị kéo xuống thấp của Carlos, cậu ăn hết từng cây kẹo mà trước kia Oleguer đưa cho.

Tô Thanh Gia biết cậu ghét hương vị béo ngậy, nếu không cậu cũng đã không tích cóp nhiều kẹo que đến thế.

Đối với cậu, Oleguer không chỉ là người anh trai đáng tin cậy mà còn là người bạn tốt để tâm sự. Anh ấy đã làm rất nhiều điều cho họ, họ đều biết điều này.

Tuy tính cách chàng trai cao to hơi táo bạo, nhưng anh ấy đối xử với họ rất tốt, quan tâm một cách âm thầm. Mặc dù đa số thời gian anh đều ở bên ngoài, nhưng anh lại chính là ánh sáng ấm áp trong cuộc đời Carlos.

Được mời tới học viện âm nhạc Curtis, Louis muốn đến Mỹ trước để đảm nhiệm vai trò chủ nhiệm lớp dương cầm ở Curtis, Tô Thanh Gia cần phải đi theo thầy của mình.

Tại học viện đẳng cấp thế giới này, vô số âm điệu biến ảo nhẹ nhàng như đang nhảy múa.

Tô Thanh Gia không muốn từ bỏ cơ hội như vậy.

Phải biết rằng, việc xây một cánh cửa khép kín không thể thành công được. Sự giao lưu giữa các nền văn hóa khác nhau, sự hòa hợp giữa các phong cách khác nhau và nhạc cụ khác nhau sẽ mang đến những cảm xúc khác nhau.

Cảm xúc và kinh nghiệm đều có thể tìm thấy ở Curtis.

Đây gọi là độc vạn quyền sách không bằng đi ngàn dặm đường. Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Louis mới chấp nhận lời mời của Curtis. Curtis hy vọng vị nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng này có thể mang đến sự huy hoàng cho nơi đây. Louis cũng hy vọng, mảnh đất bên kia Đại Tây Dương có thể mang đến cho ông nhiều rung cảm, giúp ông có bước đột phá mới.

Mà ở nơi đó, có học trò Bella của ông cũng có thể nhận được những kiến thức về âm nhạc có hệ thống và đầy đủ nhất, điều này vô cùng quan trọng đối với cô bé.

Tháng chín qua đi, vào tháng mười này, họ sẽ bay đến nước Mỹ, bắt đầu hành trình mới.

Tô Tinh Khang và Minh Linh đã làm xong thủ tục cho cô, hành lý cũng đã chuẩn bị kỹ, chỉ cần chờ đến ngày đi.

Nghĩ đến con gái nhỏ tuổi đã muốn ra nước ngoài học, cả hai vợ chồng đều không muốn. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, tất cả đều vì tương lai tốt đẹp của con cái, điều này là rất cần thiết, mặc dù ở sau lưng âm thầm rơi nước mắt, nhưng ở trước mặt đứa con của mình, họ sẽ luôn bày ra vẻ mặt tươi cười.

Tất cả mọi người đã biết tin Tô Thanh Gia phải rời đi, chỉ trừ Carlos.

Tô Thanh Gia thật sự không biết phải mở miệng như thế nào, cô sợ phải đối diện với đôi mắt màu xám của cậu, sợ cậu sẽ nói với cô "adios" (tạm biệt), cô sợ nhìn thấy bóng dáng mất mát của cậu bé đó.

Tô Thanh Gia cảm thấy tuổi tâm lý của cô giống hệt như tuổi vật lý vậy, bị thu nhỏ lại, cô không thể đưa ra quyết định đúng đắn. Tựa như cô không biết đáp lại tình cảm của Carlos, cô không biết phải nói tạm biệt với Carlos ra sao.

Chàng trai kia càng ngày càng mạnh mẽ, như một con báo, từ từ mở rộng lãnh thổ của mình. Cậu không còn sợ khi bị người khác cô lập, không cần lo lắng khi té ngã trong màn mưa, cậu đã đủ mạnh mẽ rồi.

Nhưng Tô Thanh Gia biết cô chính là điểm yếu của cậu, đối với chàng trai ấy cô rất quan trọng.

Khi Oleguer rời đi, cô không dám nói mình cũng phải rời đi.

Cô cảm thấy mình thật tàn nhẫn, cô đưa cậu đến thế giới rộng lớn này, và rồi bỏ cậu lại mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Editor: Ran

Beta: Dâu Tây □

Thời gian trôi qua, trình độ tiếng Trung của Carlos đã có bước tiến bộ vượt bậc, cậu đã có thể giao tiếp đơn giản với Tô Thanh Gia. Tuy việc tập luyện rất bận, nhưng cậu nhóc tóc vàng chưa bao giờ nghỉ quá một tiết học tiếng Trung. Cậu luôn tới rất sớm. Đầu tiên cậu lau sạch bàn ghế, sau đó lẳng lặng ngồi ở phía cửa sổ tập viết, chờ Tô Thanh Gia đến.

Đối mặt với một Carlos tràn đầy ý chí chiến đấu, Tô Thanh Gia không đành lòng nói ra tin tức kia.

Nhưng cuộc đời làm gì có yến tiệc không tan? Điều gì nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, không nói không có nghĩa là không tồn tại. Con đường nhân sinh quanh co như vậy, bạn sẽ gặp được rất rất nhiều người. Có người chỉ đi ngang qua, có người thì ở lại tiến vào lòng bạn.

Tô Thanh Gia nhìn chàng trai đang cố gắng sửa cách phát âm của mình, cậu càng ngày càng cao, ánh mặt trời chiếu xuống lông mi khiến gương mặt cậu thêm phần ấm áp.

"Bella, từ này đọc như thế nào?" Carlos hỏi.

Tô Thanh Gia đang suy nghĩ lung tung bị kéo trở về hiện tại, cô gật gật đầu, cắn cắn môi, sau khi im lặng thì bắt đầu mở miệng nói: "Carlos, em có chuyện muốn nói với anh."

Carlos cười, má lúm đồng tiền càng sâu hơn: "Có chuyện gì vậy? Em nói đi. Có cần anh giúp gì không?"

Cậu cười rất hồn nhiên, Tô Thanh Gia quay mặt đi, không để bản thân nhìn vào đôi mắt xám xanh xinh đẹp của cậu: "Carlos, em phải đi khỏi nơi đây, tháng mười tới, em phải sang Mỹ."

Nụ cười của Carlos cứng lại, má lúm đồng tiền đọng đầy mặt ong biến thành một ly rượu đắng, sự chua xót trong lòng khiến cậu không thể phản ứng.

Sự im lặng như kéo dài hơn một thế kỷ, tiếng chuông chết chóc như đang vang lên ngoài chiến trường.

"Em..... Phải đi?" Giọng Carlos rất nhẹ, như sợ kinh động khiến con bướm vỗ cánh bay đi.

Tô Thanh Gia nghe thấy cậu nhỏ giọng thì thầm sau lưng, cô đứng lên, sờ sờ mái tóc mềm mại xõa tung của cậu, "Carlos, em phải đi, đi tới nước Mỹ ở bên kia đại dương để học về dân dương cầm."

Carlos không nói gì, bút trên tay rơi xuống bàn, không ngừng lẩn.

"Thầy của em muốn đến Mỹ dạy, ông muốn em đi cùng, Carlos, em thích dương cầm, giống như anh thích bóng đá vậy." Tô Thanh Gia nói, "Chúng ta cùng cố gắng vì tương lai nhé?"

Đây là lần đầu tiên Carlos nghe thấy Bella nói chuyện dịu dàng đến vậy, giống như tiếng hát của hải yêu Siren [*], dù cậu bước xuống vực thẳm.

[*] Hải yêu Siren: Trong truyền thuyết, Siren là hải yêu có giọng hát thiên thanh, thường dùng tiếng ca mê hoặc thủy thủ đi trên biển, khiến tàu thuyền va phải đá ngầm mà bị đắm.

(Trích: Roleplay - Chương 14)

Anh thích em, em có thích anh không?

Carlos rất muốn hỏi cô, nhưng tất cả xúc động khi đến bên miệng đều biến thành một từ đơn "Vale" (có thể).

Trái tim cậu dường như bị một con sóng lớn xô mạnh đẩy đến trên bờ cát, và ánh mặt trời chiếu quá mạnh khiến cậu sắp ngất đi.

Carlos dọn dẹp lại bàn thật nhanh, nhặt cây bút đã bị lăn xuống mặt đất, bình tĩnh nói: "Bella, chiều nay anh phải tập luyện, anh đi trước nhé, được không em?"

Sao Tô Thanh Gia lại không biết cậu thiếu niên này đang lấy cớ? Cô nhìn cậu ôm chặt đồ vật dụng trên tay, gân mạch màu xanh nổi hết lên, sau đó cô mỉm cười gật đầu nói: "Được mà, em cũng phải đi rồi, anh nhớ tập luyện thật tốt nhé."

Được Tô Thanh Gia đáp lại, cậu bình tĩnh ra khỏi phòng học, sau đó rẽ sang một góc, chạy nhanh như muốn bay đi. Dưới gốc cây ngô đồng, gió hét lớn bên tai cậu.

Cậu như một kẻ đào binh [*], phía sau lưng tiếng chuông vang mãi không dứt, cậu không tranh thủ thời gian, không giữ cô lại, không mong đợi gì, cũng không nói lời tạm biệt, cậu cứ như vậy mà chạy trốn khỏi cô gái đó - người mà luôn khiến cậu nguyện ý chiến đấu kia.

Hoàn cảnh bây giờ của cậu hết như khi Columbus không nhận được sự giúp đỡ của nữ hoàng Isabel, "Rania" [*] đã đến gần trong gang tấc, nhưng bến cảng hạnh phúc không bao giờ có thể neo đậu.

[*] Rania: là chiếc thuyền buồm mà năm đó Columbus dùng để đi Châu Mỹ, hiện có bản phục chế bỏ neo ở cảng.

Cậu biết một ngày nào đó cô gái bước đến cuộc đời cậu vào bốn năm trước sẽ rời bỏ cậu mà đi. Mái tóc cô vẫn đen bóng, khiến cậu muốn cảm nhận sự mềm mại khi chạm vào. Khuôn mặt cô vẫn tinh xảo như vậy, khiến cậu nghĩ đến cô búp bê trân quý. Thế giới của cô rộng lớn như vậy, và cậu chỉ là một vị khách đi ngang qua cuộc đời cô.

Carlos chạy thẳng về ký túc xá, cậu bỏ tập luyện, tự nhốt mình lại, cơm tối cũng không ăn. Cậu lột vỏ một viên kẹo que, dùng răng ngậm, vơm bàn tay về phía đầu giường thay nước cho cây.

Cậu cẩn thận rửa sạch từng chiếc lá cây, nước nhẹ lẩn xuống từ những đường gân trên phiến lá tựa như những giọt nước mắt.

Mấy ngày sau, do mãi tạm biệt người thân và bạn bè, kiểm tra lại hành lý, xử lý mấy việc vặt khiến Tô Thanh Gia không có lúc nào rảnh rỗi, cô cũng hy vọng bản thân không rảnh rỗi. Lưu Mộng Nhã, thiên nga trắng cùng vài người bạn tham gia bữa tiệc chia tay của cô. Lưu Mộng Nhã cố vẽ gậy đi, trời sinh đã có gương mặt trái xoan, cảm nhận khiến người khác nao lòng.

Thấy bạn tốt sắp phải rời đi, Lưu Mộng Nhã khóc mãi, sau đó tặng hết búp bê Barbie mới mua cho Tô Thanh Gia.

Sau khi bắt đầu chuyện tình cảm với Chu Sách, thiên nga trắng dịu dàng hơn nhiều, tuy nhiên cô vẫn ngẩng cao, cô bé có vẻ rất vui khi Tô Thanh Gia phải rời đi, bởi Tô Thanh Gia đi, cô sẽ trở thành người học giỏi nhất lớp.

Hằng đêm, Tô Thanh Gia đều vô thức nhớ tới thiếu niên đang tuổi trưởng thành kia.

Cô đã làm bạn bên cậu bốn năm.

Hơn một ngàn ngày đêm, mỗi đoạn hồi ức đều có hình bóng của cậu, tựa như cây đại thụ và dây leo, quấn quít lấy nhau.

Tất cả dệt thành một dòng suối đẹp, kết nối thanh xuân của hai người.

Sau buổi học ngày hôm đó, cô không gặp lại Carlos nữa, ngay cả khi đến sinh nhật cậu, cô đợi ở La Masia gần một ngày cũng không thấy cậu xuất hiện.

Cô đưa bánh kem và quà tặng cho chú uống bảo vệ, nhờ chú chuyển hộ.

Đây là lần đầu tiên trong bốn năm, họ không ở bên nhau trong ngày sinh nhật.

Lần từ biệt này, không biết khi nào mới có thể gặp lại. Tô Thanh Gia nghĩ, có lẽ không lâu, cậu sẽ quên cô, một cô gái Tây Ban Nha nhiệt tình nào đó sẽ tặng cho thiên tài đá bóng cảnh oliu, dùng điệu múa và nụ hôn ngọt ngào xua đi vết thương trong lòng cậu.

Có lẽ nhiều năm sau, khi cậu trở thành siêu sao, cậu sẽ ngẫu nhiên nhắc tới một cô bé đi ngang qua cuộc đời cậu, nhưng cậu không còn nhớ rõ tên người đó.

Đêm trước khi đi, Tô Thanh Gia đứng bên cửa sổ rất lâu, trong đêm tối ánh đèn Barcelona lấp lánh đầy mê muội, ánh sáng của sao trời hòa lẫn với ánh đèn như đang hợp tấu.

Sáng ngày mai, cô phải bước lên máy bay, có lẽ sẽ vĩnh viễn hoặc tạm thời rời khỏi vùng đất đã sinh sống trong bốn năm này.

Đời trước nhiều năm học xa cũng chưa từng khiến cô buồn ly biệt đến thế. Tô Thanh Gia thở dài, quay lại phòng, chuẩn bị đóng cửa sổ.

"Cạch", Tô Thanh Gia nhìn lại, một quả cầu giấy đang nằm ngoài cửa sổ, cô tới ban công nhặt lên.

Đó là một tờ giấy, vì để ném đi nên bị vo lại thành quả bóng.

Tô Thanh Gia nghi hoặc mở ra, dòng chữ Tây Ban Nha rất đẹp hiện lên, là chữ của Carlos, "Anh đứng dưới nhà chờ em. Carlos"

Cô vội nhìn xuống, dưới ánh đèn đường mờ hồ có một người đang đứng, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ mái tóc vàng ảm áp của người kia.

Tô Thanh Gia khoác thêm áo len mỏng rồi chạy ra ngoài.

"Carlos, sao anh lại tới đây?", cô thở gấp hỏi.

Carlos nhìn gương mặt ửng đỏ vì vừa vận động của cô, lòng mềm hơn hẳn, "Ngày mai em đi, anh..... anh sẽ nhớ em. "

Giọng nói của cậu vô cùng chua xót, hốc mắt Tô Thanh Gia hơi rât, giọng nói buồn buồn: "Khi em đi mới đến gặp em, tháng trước anh làm gì hả?"

"Xin lỗi em nhiều. Bella, anh sai rồi." Carlos luống cuống chân tay, miệng liên tục xin lỗi. Mấy ngày này, cậu suy nghĩ rất nhiều, những ký ức đẹp để sống động như một bức tranh. Quà bóng đầu tiên Bella tặng cậu vẫn được đặt trong hộp.

Khi cậu chạy nhiều vòng trên sân cỏ rộng lớn, cậu đột nhiên hiểu.

Cô gái tóc đen đã từng ủng hộ cậu theo đuổi ước mơ, cậu hy vọng, trên con đường theo đuổi ước mơ của cô, cậu không phải là trở ngại. Cậu muốn khi cô cúi người chào kết thúc tiết mục biểu diễn, cậu sẽ là người tặng cô đóa hoa tươi đẹp nhất.

"Được rồi, được rồi, đừng xin lỗi nữa, đã muộn thế này, anh tìm em có chuyện gì?" Tô Thanh Gia đá cục đá dưới chân hỏi.

"Anh....." Carlos gãi gãi đầu.

"Chuyện gì vậy? Anh nói đi."

"Anh....."

Đối mặt với cậu nhóc tóc vàng cứ vô đầu mối, lỗ tai thì rung nhẹ, Tô Thanh Gia chỉ có thể đầu hàng, "Không nói là em đi đấy. Ngày mai em còn phải đến sân bay. "

"Đừng mà." Carlos giữ chặt Tô Thanh Gia, nói: "Anh..... Chuyện là, em từ từ đã."

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Tô Thanh Gia, Carlos đỏ mặt cắn môi giờ tay kéo khóa áo của mình.....

"Anh đang làm gì vậy? Anh muốn làm sao!" Tô Thanh Gia mở to hai mắt nhìn, vội ngăn cậu lại. "Chờ đã, có gì thì từ từ nói, đừng coi quẩn áo, em nói cho anh biết, không được giở trò lưu manh."

"Anh không giở trò lưu manh, Bella, em buông tay ra." Carlos mới kéo được một nửa khóa, lên cũng không được mà xuống cũng không xong, "Bella, anh có thứ này muốn cho em xem, chỉ một lát thôi, được không?"

Nhìn thấy ánh mắt chân thành tha thiết của cậu, Tô Thanh Gia dần buông tay, lùi một bước tạo tư thế đầu vật.

Thấy cô buông tay, Carlos kéo khóa ra, cậu không mặc áo trong, chỉ khoác chiếc áo khoác, hiện giờ khi kéo mở, làn da trắng của thiếu niên lộ ra.

Carlos chưa thành niên, nhưng trải qua quá trình rèn luyện và bổ sung dinh dưỡng kịp thời nên cậu có một bộ ngực rộng lớn, dưới ánh đèn, cậu vạch đoạn áo bên ngực trái lên: "Bella, em có thể lại gần một chút để xem không?"

Tô Thanh Gia cố gắng rời sự chú ý khỏi hai quả cherry, yên lặng bước lại gần một chút.

Trên ngực cậu có một dòng chữ xăm bằng mực đen.

"Bella, anh biết, anh còn nhỏ, em cũng còn nhỏ, chúng ta phải đi trên một đoạn đường rất dài, có khả năng, cả đời này anh cũng không đuổi kịp bước chân của em, nhưng vô luận là hiện tại hay tương lai, anh đều đã nghĩ kĩ. Anh không mong có kết quả, anh chỉ hy vọng em biết rằng có một cậu bé từng nói với em... Tô Thanh Gia, anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Ran

Beta: Dâu Tây □

Sao trời lấp lánh, ánh đèn đường mờ ảo.

Tô Thanh Gia cố gắng chớp mắt để có thể nhìn rõ hơn, từng câu chữ chân thành của thiếu niên kia đã rơi vào lòng cô, giọt nước mắt nhẹ lăn xuống.

Lòng ngực Carlos đang không ngừng pháp phồng, hình xăm bên ngực trái của thiếu niên hiện ra trên làn da trắng rất dễ nhìn thấy.

"Te amo, 苏清嘉", nửa câu trước là tiếng Tây Ban Nha, còn nửa câu sau là tiếng Trung, vết mực màu đen rất rõ nét, có lẽ vừa mới xăm lên không lâu.

Carlos nhìn cô chăm chú, chậm rãi nói:

"Bella, anh biết anh vẫn chưa đủ tốt, chưa đủ xuất sắc, anh còn rất nhiều điểm yếu kém, nhưng anh sẽ cố gắng hơn, sẽ trở thành một người mạnh mẽ, anh sẽ học tốt tiếng Trung, luyện viết tiếng Trung thật đẹp, anh sẽ vẽ cho em một bức tranh thật đẹp."

"Anh không biết trong tương lai em sẽ thích một người như thế nào, nhưng anh sẽ cố trở thành mẫu người mà em thích, anh sẽ không đi quán bar, không hút thuốc, không đánh nhau với người khác, không trốn học, không đánh bài, anh sẽ luôn chải đầu tóc gọn gàng, để nhìn nó không giống tổ quạ nữa, anh sẽ chăm sóc tốt cây trà và vàng em tặng, để nó có thể sinh sôi nảy nở, anh sẽ chăm chỉ nghe những khúc dương cầm, cố gắng tìm hiểu về lĩnh vực âm nhạc....."

"Có lẽ năm năm sau, em không thích anh, không sao cả, có lẽ lúc đó anh vẫn không phải là lựa chọn tốt nhất đối với em. Mười năm sau, em không thích anh, cũng không thành vấn đề, vì anh vẫn chưa cho em được cuộc sống tốt nhất. Hai mươi năm sau, em không thích anh, được thôi, vì anh bắt đầu già rồi, không xứng bên em. Năm mươi năm sau, em không thích anh, không sao hết, lần này anh sẽ bên cạnh em, vì em bắt đầu già đi, những người yêu em sẽ rời khỏi em, nhưng anh vẫn luôn yêu em."

"Anh không biết Trung Quốc ở đâu, nước Mỹ như thế nào, nhưng anh biết rằng, Bella, bất luận em ở đâu, trong tim anh, em vĩnh viễn là đẹp nhất."

Tô Thanh Gia cố gắng kiềm chế nước mắt, không muốn nó tiếp tục rơi, nhưng tim cô dường như nứt ra một đường to, làm cách nào cũng không khép lại được.

Carlos từng bước tiến đến gần cô, ánh đèn chiếu xuống làm bóng cậu trở nên lớn hơn, "Bella, anh không biết ăn nói, thường xuyên chọc em tức giận, anh không thông minh, toàn phiên em phải kèm bài tập, anh biết đôi lúc anh còn quá ấu trĩ, suy nghĩ trẻ con, nhưng anh sẽ vì em, thay đổi hết những thói quen xấu."

Tô Thanh Gia bị cậu nhẹ ôm vào trong ngực, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ lồng ngực của cậu, trái tim màu đỏ nhảy nhót trong đêm tối xen lẫn với tiếng ve, tai cô áp lên ngực trái của cậu, dường như cô có thể nghe thấy con tim ấy đang nói với mình.

"Tô Thanh Gia"

"Đây là lần đầu tiên anh chưa được sự cho phép của em mà đã ôm em, mong là em sẽ không giận." Carlos buông tay, cậu cúi thấp đầu, ánh mắt rũ xuống "Bella, về nghỉ ngơi đi em, chúc em có một cuộc sống vui vẻ ở Mỹ."

Carlos thấy cô không có ý định đi, lại lần nữa vươn tay kéo vạt áo của cô, "Xem anh này, lại chọc em khóc rồi, buổi tối trời lạnh, đừng để bị cảm, mau về đi, anh đứng đây nhìn em lên."

"Ngày mai anh có đến tiễn em không?" Tô Thanh Gia ghen ngào hỏi.

Cậu bé tóc vàng cười xán lạn, nhưng ẩn sâu trong nụ cười ấy là chút gì đó hiu quạnh "Tất nhiên, anh nhất định sẽ đến tiễn em. Đợi ngày em quay trở về, anh cũng sẽ là người đầu tiên đến đón em. Nhanh về phòng nào, không còn sớm nữa."

Tô Thanh Gia xoay người, bóng dáng hai người đang đan xen vào nhau bỗng bị tách ra, đi tới cửa nhà, Tô Thanh Gia quay đầu lại nhìn, thiếu niên kia đang mỉm cười vẫy tay với cô.

Đầu tháng mười, một cơn mưa lớn nữa trời sự nóng bức ở Barcelona, cây ngô đồng xanh biếc vẫn đứng đấy, kiên cường như đang tiễn lính ra trận.

Sân bay El Prat [*], chuyến bay đi Mỹ sắp sửa cất cánh, Tô Thanh Gia đang ở cửa kiểm tra an ninh.

[*] El Prat: Sân bay quốc tế Barcelona.

"Bella, con đang nhìn gì đấy?" Minh Linh thấy con gái vẫn đang trông mong gì đó liền hỏi.

Cô sắp lên máy bay rồi, nhưng người cô chờ vẫn chưa tới, cô nhìn Minh Linh lắc đầu một cái, nói: "Không có gì ạ, con nhìn một cái rồi vào ngay, có lẽ phải rất lâu sau mới có thể nhìn lại được."

Tô Tĩnh Khang vuốt ve mái tóc dài của Tô Thanh Gia: "Nếu có thời gian ba mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con, con yên tâm, kể cả ba không rảnh thì mẹ con sẽ đi."

"Bảo bối, đừng nghĩ như vậy, không phải còn có kỳ nghỉ sao? Kỳ nghỉ con có thể về, mẹ làm cho con món con thích, được không?" Minh Linh ngồi xồm xuống, nét cười của bà rất đẹp, nhưng viền mắt sưng đỏ đã làm lộ cảm xúc thật.

Louis an ủi hai vợ chồng một hồi: "Không sao cả, không tin ta sao? Ta sẽ chăm sóc Bella thật tốt, con bé sẽ sống thật tốt ở Mỹ, hai người cứ yên tâm. Nghĩ hè tôi sẽ dẫn con bé trở về."

Tô Tĩnh Khang gật đầu, nói: "Cũng chỉ có thể nhờ ngài, Bella vẫn còn nhỏ như vậy, aizzzz."

Tiếng loa phát thanh của sân bay đã vang lên, Tô Thanh Gia và Louis phải đi rồi.

Minh Linh và Tô Tĩnh Khang vẫy tay chào họ, những giọt nước mắt lỵ biệt lần xuống.

Tô Thanh Gia quay đầu lại nhìn một chút, người đón đưa trong sân bay rất nhiều nhưng cô không tìm được người mình mong đợi, thu lại cảm xúc, cô vẫy tay với ba mẹ, cùng Louis đi vào trong.

"Bella, chờ chút, chờ một chút, Bella...." Tiếng gọi của Carlos truyền đến từ lối vào, Tô Thanh Gia chột quay đầu lại.

Thiếu niên tóc vàng có chút hoảng loạn, trên người chảy rất nhiều mồ hôi, gò má đỏ lên, tốc độ là ưu thế của cậu, chỉ chớp lát, cậu đã chạy đến lan can bên này.

"Bella, chờ chút, một chút thôi, một chút thôi, có được không?" Cậu khẩn cầu Tô Thanh Gia, đồng thời thờ hồng học.

Được Louis cho phép, Tô Thanh Gia nhanh chóng chạy tới, "Carlos, cuối cùng anh cũng tới rồi."

Carlos cười mệt mỏi, cậu đưa cái cốc trong tay ra, nói: "Anh đã nhận lời là đến tiễn em mà. Bella, em có thể đáp ứng một yêu cầu nho nhỏ của anh không?"

"Yêu cầu gì?" Tô Thanh Gia nhận cốc rồi hỏi lại.

"Trong này là nước suối ở Khanna Leites, Bella, em có thể uống nó không?" Giọng nói của thiếu niên mang theo sự chờ đợi, mặc dù cậu đã rất mệt mỏi, nhưng mắt cậu vẫn sáng ngời.

Tô Thanh Gia biết câu chuyện kia... ở quảng trường Catalonia có một suối phun thần kỳ, tên là Khanna Leites, truyền thuyết nói, người nào chỉ uống nước ở đó, chỉ cần còn sống, nhất định sẽ quay trở lại Barcelona.

Viền mắt Tô Thanh Gia ẩm ướt, cô cúi đầu mở cốc nước, uống một hơi hết cốc nước suối, sau đó trả cốc lại cho Carlos, "Em nhất định sẽ trở về, em hứa với anh."

Louis thúc giục cô, Tô Thanh Gia nhìn vào mắt cậu nói: "Carlos, hẹn gặp lại, chúc anh càng ngày càng mạnh mẽ, giấc mơ sẽ trở thành sự thật."

Lỗ tai thiếu niên tóc vàng hồng hồng như cây quạ nhỏ màu đỏ đang đung đưa, "Ừ, nhất định rồi, Bella, anh cũng chúc em thuận buồm xuôi gió." Cậu nhét một phong thư vào trong tay Tô Thanh Gia, sau đó lùi về sau vài bước vẫy tay, "Hẹn gặp lại, Bella."

Trên máy bay, Tô Thanh Gia mở lá thư đó ra, trong đó chỉ có một tấm hình, là bức ảnh hình xăm trên ngực Carlos, sắc màu trắng đen bóp nghẹt từng hơi thở. Tô Thanh Gia kẹp vào trong sách, cất vào ba lô.

Sau khi từ sân bay trở về, Carlos đi bộ rất lâu trên quảng trường Columbus, cậu mua ít đồ ăn cho hải âu ở bến tàu, có một vài con hải âu xà xuống nhặt rồi lại bay đi mất, có một vài con gan lớn hơn vẫn tiếp tục mổ.

Năm đó Columbus xuất phát từ nơi này để đi tìm đại lục mới - châu Mỹ, Carlos biết, nước Mĩ ở ngay phía bên kia biển rộng, nhưng cậu ngồi ở đây nhìn rất lâu mà phía cuối đường chân trời vẫn luôn như vậy.

Cậu đặt tay lên ngực trái cảm nhận nhịp tim của mình, hình xăm hơi nóng lên.

Trước khi Bella rời đi, một mình cậu tới đại lộ La Rambla, nhà thơ và những nghệ sĩ đường phố đang không ngừng biểu diễn, bộc lộ sự tài năng của mình trước người qua đường, trong con hẻm bên rìa đường có nghệ sĩ đang đàn khúc nhạc kinh điển "Mucho" [*] nhưng được phối mới.

[*] Bản nhạc Mucho: Bésame Mucho là một bài hát bolero được Consuelo Velázquez sáng tác năm 1940. Bài này đã được Trường Kỳ đặt lời tiếng Việt dưới nhan đề "Yêu nhau đi", Y Vân đặt lời dưới nhan đề "Đời là giấc mơ" và Phong Vũ dưới nhan đề "Giấc mơ xưa".

Ở ngoài quán bar, một người trẻ tuổi đang bày tỏ tình cảm với mỹ nữ, cô gái đó mặt đáp ứng. Họ cùng vào quán xăm hình, xăm lên một hình xăm tình nhân.

Đột nhiên Carlos có chút kích động.

Trong tiếng ca của đàn ghi ta, cậu cũng đi vào quán xăm đó, hỏi người thợ, có thể xăm cho cậu dòng không, người thợ xăm cười đáp ứng.

Người thợ xăm hỏi cậu ý nghĩa đằng sau dòng chữ đó, cậu nói với họ, đây là tên người con gái cậu thích, thợ xăm cười rồi nói, "Tôi cũng đoán như vậy."

Sau khi khử hết độc, thợ xăm mình với kỹ thuật thuần thục bắt đầu điều khiển máy, kim xăm trên người cậu.

Khúc "Mucho" vẫn đang lặp lại, cậu chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng nhạc, đáy lòng cũng ngậm nga theo.

Hình xăm mang đến nhiều đau đớn hơn cậu tưởng tượng nhiều lần, nhưng Carlos cảm thấy, tất cả những thứ này đều rất đáng giá.

Khi còn học tiếng Trung, cô gái với mái tóc dài từng nói với cậu, tên của cô bắt nguồn từ một bài thơ Trung Quốc, tuy cậu nghe không hiểu, nhưng vẫn cố gắng ghi nhớ.

Trong tiếng Trung, đoạn thơ này có thể diễn tả như thế này, "Trùng hồ điệp hoàn thành gia, hữu tam thu hoa quế tử, thập lý hà hoa." [*]

[*] Dịch nghĩa:

Núi hồ tươi đẹp bao la,

Hương quế ba thu

Hoa sen mười dặm.

Bella nói với cậu, Thanh Gia có nghĩa là tươi đẹp.

Lúc nói đến đoạn này, Bella ngồi yên trước cửa sổ phòng học, đẹp tựa như một bức tranh. Cậu cảm thấy, tên của Bella thật đẹp, đẹp như cô vậy.

Cậu nghĩ, hoa sen mùa hạ nở rộ, hương thơm hoa quế của trời thu liên miên cũng không sánh được với vẻ đẹp của Bella.

Trong lúc miên man, hình xăm đã được xăm xong, người thợ xăm giúp cậu lau chùi vết máu ở ngực, rửa đi màu mực thừa.

Sau năm ngày, hình xăm cũng khép lại, Carlos không đợi được nữa, lập tức chạy đi tìm búp bê tóc đen của cậu.

Cậu muốn cho cô thấy hình xăm trên người, thấy được tình yêu của cậu đối với cô.

Gió đêm man mát, cậu chỉ mặc một cái áo khoác nhưng không hề cảm thấy lạnh.

Cậu kéo khóa áo xuống, bộc lộ tình cảm với người con gái mình thích.

Đây là lần đầu cậu thô lỗ ôm cô bé này, cậu kéo cô kề sát ngực trái của mình, nước mắt của cô thấm lên da cậu, giống như quả cầu lửa nóng bỏng.

Cậu hy vọng cô có thể nghe thấy tiếng nói từ trái tim cậu, cảm nhận được sự chân thành đang bùng cháy.

Cậu khấn cô lên trái tim này, đưa cô tiến vào trong lòng ngực ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Hạ Thiên

Beta: Dâu Tây □

Mặt trời vẫn như cũ mỗi ngày đều nhô lên từ đường chân trời, Carlos bắt đầu những ngày tháng tập luyện gian khổ.

Mỗi cuối tuần Thẩm Kha sẽ đến dạy cậu tiếng Trung, Thẩm Kha đã mười bảy tuổi và sắp bước vào đại học, cậu thích học về pháp luật chuyên nghiệp, đáng tiếc là ngôn ngữ trên phương diện này rất cứng nhắc, để có thể tìm được một gia sư thích hợp là điều rất khó, cậu và Carlos đành phải giúp đỡ lẫn nhau.

Oleguer đã vượt qua vòng thi thử, tuy hiện tại vẫn phải ngồi dự bị ở đội B, nhưng với cái tính thích giao thiệp của anh, chắc sẽ sớm hòa nhập với mọi người, Carlos chỉ lo lúc tập luyện anh lại trốn ra ngoài tìm các nữ sinh để qua đêm.

Sau khi Tô Thanh Gia đi, Carlos sửa soạn lại đồ đạc trong ký túc xá một lần. Cậu mang toàn bộ những lời ghi chú Bella viết cho cậu trước kia, dùng băng keo dán từng tờ một lên trên tường. Những tờ giấy có màu sắc thật tươi sáng, chữ viết cũng rất đẹp, bởi vì được giữ gìn cẩn thận nên đã một hai năm qua đi mà vẫn chưa phai màu.

Ngày ngày khi thức dậy Carlos đều sẽ xem qua ghi chú một lần, sau đó tự đọc cho chính mình nghe.

Còn bức tranh kia, bức tranh mà họa sĩ ở La Rambla vẽ lúc cậu đang ôm hoa tươi, cậu tìm người làm khung ảnh, viết ở giữa những lời ghi chú.

Cậu đặt tên cho bức họa này là "Cậu bé đẹp trai".

Đôi khi cậu sẽ nhớ lại cuộc sống bị người khác cười nhạo khi còn ở cô nhi viện, nhưng những ký ức đó đều quá mơ hồ, cậu đã không còn nhớ rõ, nhục mạ, trào phúng, tranh đấu, tất cả đều đã xa rồi, ngay cả cậu bé hung hãn nhất đánh nhau với cậu trước kia, cậu cũng không nhớ rõ tên cậu ta là gì, vốc đáng khuôn mặt ra sao.

Hiện giờ mấy anh lớn tuổi trong đội có nhiều người gọi cậu là cậu bé đẹp trai, Garcia cũng gọi vậy, cậu đều gật đầu chào hỏi từng người.

Các huấn luyện viên lại vạch ra kế hoạch huấn luyện mới cho cậu, cậu vui vẻ tiếp nhận, cường độ hoạt động lớn hơn nữa cùng với phương thức rèn luyện liên tục hữu hiệu khiến cậu tiến bộ hơn, ít nhất, số liệu chạy bộ năm mười một sẽ không gạt người.

Mùa tuyển sinh sang năm, cậu muốn được gia nhập vào đội ngũ cao hơn, tuy cậu sẽ nhớ nhóm Garcia, nhưng cậu cần phải mạnh mẽ hơn, mỗi trận đấu cậu đều muốn thắng, cậu phải bắt lấy tất cả các cơ hội...

Cậu muốn đánh bại tất cả tình địch theo đuổi Bella.

Carlos cũng đã bắt đầu học một chút vẽ tranh sơn dầu, nhưng cậu không có được sự nhạy cảm đối với các sắc thái, tuy các đường cong được vẽ ra vô cùng thuần thực, nhưng sắc điệu lại không được tự nhiên, vừa may ở trường học có một thầy giáo hội họa mới tới, cậu nhờ thầy giúp đỡ, thầy cũng rất tận tình dạy cậu vẽ tranh.

Cho đến bây giờ, cậu đã vẽ tranh rất nhiều tranh, trong đó có không ít bản thảo bị hỏng. Cậu dựa vào trí nhớ và tưởng tượng, vẽ ra đủ dáng vẻ của Bella, đa số đều là lúc cô cười, chỉ có một tấm khác biệt, cậu vẽ rất lâu, là hình ảnh đêm hôm ấy, cô mặc áo dệt kim hở cổ rơi nước mắt.

Nhưng cậu lại cảm thấy bức tranh đó rất đẹp, bởi vì lúc ấy, trong mắt cô tất cả đều là hình bóng cậu, những giọt nước mắt đó, đều rơi vì cậu.

Carlos đến hiệu sách mua bản đồ thế giới và bản đồ nước Mỹ, tuy cậu học địa lý không giỏi, nhưng cậu biết, bán đảo Iberian và nước Mỹ chênh lệch chín múi giờ.

Khi ánh mặt trời vàng phủ đầy Barcelona, Pennsylvania vẫn còn chìm trong bóng đêm tịch mịch.

Bà mẹ Bella cho cậu số điện thoại của Bella ở Mỹ, nhưng cậu chưa từng gọi cho cô.

Cậu sợ tiểu thiên sứ của cậu đang ngủ say, tiếng chuông bắt chợt sẽ làm kinh sợ giấc mộng đẹp của cô.

Cài tên چرا بخت điện thoại, Carlos cúi đầu trở về La Masia, trên đường, cậu mua một cây kẹo que cầu vồng, vẫn là hương vị quen thuộc ngây ngất, nhà sản xuất thật kiên trì.

Philadelphia là một thành phố ở phía đông nam tiểu bang Pennsylvania, là thành phố lớn nhất bang, cũng là thành phố nhiều dân cư nhất, ở đây kinh tế phát triển với tốc nhanh, người dân có thu nhập cao, sản xuất công nghiệp kết hợp với truyền thống, thành phố với lịch sử lâu đời nhất nước Mỹ này vẫn luôn toả ra sức sống của sự phồn thịnh.

Học viện âm nhạc trữ danh Curtis nằm ở Philadelphia.

Sau khi tới nước Mỹ, Louis đưa Tô Thanh Gia đến ở tạm tại chung cư bên ngoài học viện, trường học vốn đã chuẩn bị chỗ ở cho Louis, nhưng một nghệ thuật gia như Louis vẫn thích tự mình tìm chỗ ở hơn, ông vừa ý một căn biệt thự ở ngay gần đây.

Louis là người có tiền, nói mua liền mua, mí mắt cũng không nháy một cái, theo lời của ông thì là, để phát triển nghệ thuật cần phải có một bầu không khí tốt đẹp.

Hiện giờ phòng ở vừa mới bị nghệ thuật gia già đầu tiên hành cải tạo, hương vị bên ngoài không bị phân tán nên vẫn giống như trước.

Tô Thanh Gia ngồi trong phòng dương cầm luyện đàn, Louis nâng ly rượu vang đỏ, chân dài bắt chéo, híp mắt đầy thành thoi.

Đã tập luyện cả một buổi sáng mà Louis vẫn luôn lặp lại “Lại lần nữa” “Lại lần nữa” “Lại lần nữa”, ngữ khí cũng rất thanh thoai, ông đã uống đến mấy ly, Tô Thanh Gia không nghe được một câu nào khác phát ra từ miệng ông.

Việc luyện tập buồn tẻ mà vất vả như vậy đã sắp được nửa năm, bắt đầu từ lúc còn ở Barcelona. Tuy Louis là nhà dương cầm có trình độ cao siêu cấp thế giới, kiến thức và kinh nghiệm không phải người bình thường có thể bằng được, nhưng có một điểm không được tốt, đó là hề cứ nhắc nhở ai là mồm miệng vô cùng độc ác.

Nói về việc giảng dạy cho học sinh, Tô Thanh Gia thật sự không thể khen ông. Louis dạy cô một đồng kiến thức, nhưng lại không nói tí mĩ, Tô Thanh Gia đành phải ghi nhớ tất cả trước rồi nghiền cứu sau. May mà Tô Thanh Gia là gái già khoác trên mình vỏ bọc trẻ con nên khả năng phân tích cũng không tệ lắm, bằng không dù là thiên tài nhỏ thì cũng sẽ bị ông thầy già Louis làm khó.

Sau khi dạy xong kiến thức, ông cảm thấy nên thực hành luôn mới tốt, yêu cầu Tô Thanh Gia đàn cả ngày nhưng lại không cho ý kiến, cứ lắc ly rượu vang đỏ mãi, thoải mái ngồi trên sofa hưởng thụ.

Bảy giờ ngay cả Tô Thanh Gia cũng không biết mình đang đi theo hướng nào, ngày qua ngày đều ngồi đánh đàn.

Vận động cổ tay một chút, Tô Thanh Gia thở dài thật sâu.

Tuy ông cụ đưa cô tới Philadelphia, nhưng điều này không có nghĩa là cô có thể vào học tại học viện âm nhạc Curtis.

Từ tháng một đến tháng ba hàng năm, học viện sẽ bắt đầu chiêu sinh, tất cả những học sinh có thiên phú trong giới nghệ thuật trên thế giới đều tới viện âm nhạc này, Tô Thanh Gia chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân, làm hài lòng giám khảo của buổi chiêu sinh thì mới có thể trở thành một trong 160 học sinh vào học viện.

Ban đầu lúc Louis nói với cô, Tô Thanh Gia luống cuống một hồi, cũng từng nghĩ đến kết quả, nhưng cuối cùng cô khê cần môi, kiên định tới đây, nếu tuổi trẻ chỉ có một lần, vì sao không cố gắng? Cô không muốn bản thân phải hối hận.

Cùng lắm là tiếp tục tập luyện chờ tới kỳ chiêu sinh năm sau.

Nghĩ đến đây, Tô Thanh Gia lật một trang của bản nhạc, lại bắt đầu đàn.

Năm phút sau, Louis ném cho cô một câu “Lại lần nữa”.

Nhận nhiệm vụ mà tiếp tục đàn tấu, trong lòng Tô Thanh Gia diễn cuồng gào thét: Lại lần nữa cái em gái người!!! DM, ông cụ này, ông sẽ là chủ nhiệm kóp dương cầm, không thể nói câu khác sao?

Ngày 3 tháng 2, Tô Thanh Gia lần đầu tiên đón sinh nhật ở nước Mỹ, Minh Linh bày từ Tây Ban Nha qua để có thể cùng Louis tổ chức sinh nhật cho cô, đây là sinh nhật cô đơn nhất cô từng trải qua từ khi trọng sinh tới nay, Tô Thanh Gia có chút buồn.

Nỗi buồn rất nhanh tiêu tan, dù sao con đường này cũng là do chính cô lựa chọn, từ lúc bắt đầu, cô đã tính toán làm sao để không phải chịu khổ. Cô cũng có thể sống giống đời trước, sống một cuộc sống không áp lực, đủ ăn đủ mặc, cả nhà không ai phải nuôi cô, nhưng sau khi gặp cậu thiếu niên dừng cảm kia, cô tự nói với chính mình, thật ra thì, bản thân cô cũng có thể tạo ra khác biệt.

Kỳ thật cho tới nay, cô đều rất sợ, đúng vậy, cô sợ, cô sợ mình sẽ bị thương trên con đường theo đuổi ước mơ, sợ một ngày ước mơ tan biến, cô sẽ không có dũng khí theo đuổi tiếp, cuộc sống giàu có khiến cô học được cách trốn tránh và hưởng thụ.

Nhưng Carlos nói với cô rằng, cuộc đời mỗi người có thể vì chút cố gắng mà thay đổi.

Cố gắng ít, thay đổi nhỏ, cố gắng nhiều, thay đổi lớn.

Cô thích đến La Masia nhìn Carlos tập luyện, trên mái tóc vàng rực rỡ có ánh sáng như kim cương, mỗi lần phát hiện ra điều gì thú vị cậu đều chạy tới nói cho cô biết, cô sẽ vui vẻ vì cậu, khi đó cậu sẽ có thêm động lực để cố gắng.

Tô Thanh Gia nghĩ, vì sao cô không thể cố gắng một chút chứ? Sự cố gắng này có lẽ cũng có thể khiến cô trở nên tốt hơn.

Ăn xong bánh kem, Tô Tĩnh Khang gọi điện thoại cho cô, chúc con gái báo bối của ông sinh nhật vui vẻ, chốc chốc lại có người gọi tới chúc mừng, nhưng chỉ thiếu một người.... Carlos.

Cô đọc sách một lúc rồi lên giường ngủ cùng Minh Linh.

Nửa tháng sau chính là buổi khảo thí chiều sinh của khoa dương cầm, khoảng thời gian này Minh Linh vẫn luôn ở đây cùng cô chuẩn bị cho kỳ thi.

Nhìn ra sự lo lắng của con gái, Minh Linh an ủi cô: “Con đừng lo, phát huy hết khả năng của mình là tốt rồi, không nên tạo áp lực cho bản thân.”

“Nhưng ngộ nhờ con không đỗ thì sao?” Tô Thanh Gia vẫn có chút thấp thòm, “Con không muốn bị loại, cũng không muốn dựa vào thầy Louis để vào học. Con muốn dựa vào chính mình.”

Tháng 1 ở Philadelphia so với ở Barcelona lạnh hơn rất nhiều, tuyết đã tích rất dày, ban đêm, hai mẹ con nằm trong chăn vô cùng ấm áp.

Minh Linh ôm con gái, dịu dàng nói: “Bella, phải tin vào bản thân mình.”

“Nhưng gần đây khi tập luyện thầy Louis đều chỉ nói với con, ‘lại lần nữa, lại lần nữa’, mẹ, con không biết nên làm gì bây giờ.” Tô Thanh Gia ghé vào trong ngực Minh Linh.

“Con phải dùng đôi mắt, dùng tai, dùng tất cả các giác quan của con để ‘nhìn’.” Minh Linh nói, “Bella, sau này con sẽ trở thành một nhà dương cầm, con phải dùng âm nhạc của con, để chạm tới trái tim của chính con, nhưng đầu tiên, con phải học cách nhìn người xem, nhìn thần thái của họ để điều chỉnh trạng thái của chính mình.”

“Vậy làm thế nào mới có thể nhìn thấy được?” Tô Thanh Gia có chút nghi hoặc, “Mẹ thật giỏi.”

Minh Linh vỗ vỗ lưng cô, nói: “Điều này phải dựa vào chính con, thật ra đây chính là lời thầy Louis nhờ mẹ chuyển cho con, mẹ nào bản lĩnh đến vậy, chỉ là thầy Louis của con ngại khi nói cho con biết thôi.”

"Vậy ngày mai con sẽ thử một chút." Tô Thanh Gia có chút gấp gáp.

“Trước hết là phải ngủ thật ngon.” Minh Linh gõ gõ cái mũi nhỏ xinh của con gái một cái, “Mau ngủ đi con.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Trâm

Beta: Dâu Tây ☐

Mấy ngày kế tiếp, Tô Thanh Gia cố gắng quan sát biểu cảm của Louis - vị khán giả quan trọng nhất của cô. Dựa vào thị lực của mình, Tô Thanh Gia nghĩ cô đã sắp chạm đến ngưỡng cửa ông muốn.

Cô liên tục cải thiện sức mạnh cùng tốc độ khi chạm vào phím đàn, tập trung tập khúc Etude [*] theo cách của riêng mình. Sau mười ngày, Louis rót một ly rượu vang đỏ rồi uống một ngụm, ông không cần thận nếm thử như mọi khi nữa, “Tốt lắm! Chính là như vậy đấy!”

[*] Etude: Là một khúc luyện trong âm nhạc.

Mẹ kiếp, gần nửa năm, mãi mới chịu nói "Tốt". Tô Thanh Gia xém rơi nước mắt, cô muốn cảm ơn cctv, cảm ơn bbc, cảm ơn các loại tv, cảm ơn ba mẹ, cảm ơn trời đất, cảm ơn đảng và nhà nước, cảm ơn nhân dân, cuối cùng cô cũng đợi được ngày này!

Không thể cô kịp vui vẻ, Louis lại đến quầy bar rót một ly rượu vang đỏ rồi quay trở lại sô pha, nhàn nhả nói câu quen thuộc: “Lại lần nữa.”

Tô Thanh Gia:.....

Tô Thanh Gia nhìn chăm chăm Louis với đôi mắt bị phản rồi quay về ghế ngồi.

Nhưng nhờ có lần thành công đầu tiên này, cô đã tìm ra phương pháp thích hợp, càng chơi càng hay, càng chơi càng tốt, những lời khen tích cực từ phía Louis càng lúc càng tăng lên, Tô Thanh Gia chợt nhận ra điều thiếu sót của bản thân.

Cảm xúc phải khác biệt.

Đây là điều cần có ở một nghệ sĩ xuất sắc, Tô Thanh Gia đột nhiên hiểu ra lời dạy của Louis, ông muốn dùng cách này để tích lũy thêm kinh nghiệm cho cô, khiến cô xác định rõ con đường mình phải đi. Trên chặng đường dài phía trước, không ai có thể giúp cô, cô phải dựa vào chính bản thân mình, tìm ra được điểm mạnh và cảm xúc riêng của mình.

Tô Thanh Gia có rất nhiều cảm xúc, nhưng cô lại thiếu đi dấu ấn của riêng mình, tất cả đều cần phải được tích lũy, lượng tích lũy càng nhiều mới có thể tạo nên đột phá về chất.

Suốt nửa năm chỉ đàn tấu một khúc nhạc giúp cô chạm đến ngưỡng cửa này.

Kỳ thi của học viện âm nhạc Curtis đã tới, Tô Thanh Gia quán mình thật dày rồi ra ngoài cùng Minh Linh. Từ hôm trước đến giờ Louis vẫn chưa về. Là người đứng đầu khoa dương cầm, đây lại là khóa đầu tiên ông chủ nhiệm, nên ông cần chuẩn bị chu đáo.

Tối hôm qua tuyết rơi khắp Philadelphia, khí hậu ôn đới gió mùa cùng áp thấp nhiệt đới khiến mùa đông trở nên rét lạnh, những tòa kiến trúc cao tầng được đội thêm chiếc mũ màu trắng, đường phố bị tuyết bao phủ như rải muối.

Một trận gió lạnh thổi qua, Tô Thanh Gia lặng lẽ rụt cổ.

Tại Curtis, lối vào phòng dương cầm chật kín người, họ đến từ các nước khác nhau trên thế giới để tham gia kỳ thi, phần lớn là những người trẻ tuổi tầm mười tám mười chín, có vài người thì đã bước sang đầu hai.

Khoa dương cầm đánh giá rất cao những đứa trẻ có tài năng thiên phú, nhưng thành công hay không thì không thể nói trước được.

Do được chủ nhiệm khoa piano đề cử nên Tô Thanh Gia được miễn vòng thi đầu tiên, tuy nhiên, sau vòng đầu tiên còn nhiều vòng nữa, nên cô không tính là đi cửa sau. Được thầy giáo đề cử chắc hẳn cũng không kém phần tài năng, làm vậy hai bên đều nhẹ nhàng.

Tô Thanh Gia phải đợi khoảng hai tiếng, trong khoảng thời gian này, rất nhiều người đã kiểm tra xong, người thì mang theo vẻ mặt nặng nề, người thì vui vẻ.

Trong số đó có cô bé người Canada với mái tóc màu đen cùng đôi mắt màu nâu ngồi cạnh Tô Thanh Gia, lúc đi vào, Tô Thanh Gia còn cổ vũ cô bé, nhưng hình như phần dự thi không được như mong muốn, cô bé khóc lóc chạy ra.

Tô Thanh Gia thờ dài trong lòng, không lâu thì đến lượt cô.

Minh Linh ngồi ngoài phòng chờ đợi cô. Tô Thanh Gia hít một hơi thật sâu, đứng lên, đi qua hành lang dài rồi vào phòng dương cầm, cô điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó gõ cửa.

“Mời vào.” Giọng nói ngọt ngào của nữ giáo viên truyền ra.

Tô Thanh Gia hơi thấp thòm. Cô tự nhắc mình phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Sau màn giới thiệu đơn giản, cô trình bày một nhạc khúc mình tự chọn.

Đây là khúc nhạc mà cô đã chơi suốt nửa năm qua, cũng là khúc nhạc nhận được nhiều lời khen ngợi của Louis - Love dream. Bản nhạc này giống La Campanella, cả hai đều là tác phẩm của tài tử Liszt. Trước đây, Tô Thanh Gia được nhận làm học trò của Louis nhờ La Campanella, nhưng hiện giờ, trong kỳ thi của Curtis, bản nhạc đó không còn thích hợp nữa.

Qua một thời gian suy nghĩ, Louis quyết định chọn "Love dream" cho cô. Khúc này không khó, nhưng quan trọng là cảm xúc, rất ít người có thể điều khiển được cảm xúc của mình khi chơi nó, chứ đừng nói là một cô bé mới mười hai tuổi.

Nhưng điều này lại rất phù hợp với Tô Thanh Gia.

Ban giám khảo chăm chú nhìn động tác của cô, họ đều biết, đây là học trò của chủ nhiệm Louis. Nhưng, đứng trước cuộc thi tuyển chọn khắt khe, dù danh tiếng của Louis lớn đến đâu cũng không thể làm chủ được.

Tô Thanh Gia ngồi xuống trước đàn piano, gật đầu chào họ, Louis nhìn cô âm thầm cổ vũ.

Rõ ràng, giờ đây trong lòng vị thầy này khác hẳn biểu hiện vui vẻ thoải mái bên ngoài, ánh mắt ông nghiêm túc, ông lo lắng trước màn trình diễn của cô học trò nhỏ.

Cổ tay cô rũ xuống, ngón tay Tô Thanh Gia phiêu du trên những phím đàn.

Bản nhạc chứa đựng tình cảm sâu sắc, dưới sự đàn tấu của Tô Thanh Gia, nó ngân lên như tiếng hót của chim dạ oanh, màu sắc lãng mạn được cô biểu hiện vô cùng thuần thực, ngoài ra còn mang theo chút sống động.

Nhạc khúc được nhiều người biết đến, rất nhiều người đã từng đàn qua, nhưng nó thực sự rất khó chơi. Khi sáng tác khúc nhạc này, ông vua dương cầm Liszt đã bỏ vào đó rất nhiều cảm xúc, nó là một bản nhạc có tiết tấu nhanh, nhưng khi chơi nhanh quá thì giai điệu sẽ bị cứng và khó điều chỉnh.

Khi Tô Thanh Gia đàn đến đoạn thứ hai, do có kinh nghiệm từ kiếp trước, người cô khẽ rung lên như chú chuồn chuồn lướt nước, như đám mây trôi qua ngọn cây, mang theo chút quyến luyến dài lâu.

Khúc nhạc kết thúc, ban giám khảo cho cô một tràng vỗ tay, cô đi đến trước bàn cúi đầu chào mọi người.

Ánh mắt Louis cho ta thấy ông đang rất vui, cô học trò của ông thể hiện rất tốt, có thể nói là tốt nhất trong số tất cả thí sinh ngày hôm nay.

Ban giám khảo nhất trí cho Tô Thanh Gia điểm cao nhất.

Tô Thanh Gia kim nén sự vui vẻ, yên lặng nghe ban giám khảo hỏi và cho ý kiến.

Sau cùng, một nữ giáo viên ngồi giữa này giờ vẫn chưa nói gì hỏi cô: “Em có thể cho cô biết, khi đàn ca khúc này em đã nghĩ đến ai không?”

Nữ giáo viên chăm sóc sắc đẹp rất tốt, ăn mặc nhìn rất thời trang, cô mặc bộ váy màu đen trông thật quyến rũ.

Tô Thanh Gia giật mình trả lời: “Em nghĩ đến một người bạn.”

“Chắc hẳn cậu ấy rất thích em” Nữ giáo viên nói, đáy mắt cô hiện lên hồi ức.

Tô Thanh Gia không biết trả lời thế nào, cuối cùng đành mở miệng gật đầu.

“Cậu bé kia đã làm rất nhiều chuyện vì em, đó là điều cô nghe được từ trong tiếng đàn của em” Nữ giáo viên cuốn cuốn lộn khúc xoắn, “Em đúng là một cô bé may mắn, nhưng hy vọng em sẽ là một cô bé thông minh.”

Tuy Tô Thanh Gia vẫn mờ mờ chưa hiểu gì, nhưng cô vẫn gật đầu cảm ơn: “Cảm ơn cô, em nghĩ thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Nữ giáo viên cũng gật đầu, không nói thêm nữa, báo với chủ khảo rằng mình đã hỏi xong.

Louis nói: “Bella, như vậy bây giờ, ta đại diện cho khoa dương cầm của Curtis, chào mừng con đã đến đây. Chúc mừng con!” Louis nói tiếng Anh như người London, ở giữa những phát âm theo kiểu Anh Mỹ thì trở nên vô cùng tao nhã và khác biệt.

Mang theo vui sướng cùng nghi hoặc, Tô Thanh Gia cảm ơn ban giám khảo.

Ra khỏi phòng piano, Tô Thanh Gia theo Minh Linh về biệt thự.

Tâm trạng của Minh Linh rất tốt, bà thu dọn mọi thứ để tối ăn mừng, loay hoay trong bếp một hồi. Nhận thấy không thể giúp gì, Tô Thanh Gia liền quay trở về phòng.

Trong tay cô cầm một cuốn sách, thời gian này cô đang đọc quyển sách này.

Thật ra cô đã đọc nó ba bốn lần, nhưng cô vẫn thích đọc.

Tấm ảnh của Carlos được cô kẹp trong quyển sách này.

Sắc trắng đen đối lập tương phản, làn da thiếu niên trắng sáng nên hình xăm màu đen trở nên vô cùng bắt mắt.

Tô Thanh Gia dùng tay vẽ theo từng đường nét.

Từ lúc rời khỏi Barcelona, khi đàn khúc "Love dream", cô sẽ không tự chủ được mà nhớ đến Carlos, nhớ tới màu tóc vàng của cậu, nhớ tới đôi mắt màu xám xanh, nhớ tới má lúm đồng tiền chứa đầy mật ong, nhớ tới đôi tay hay ngượng ngùng mà rung rung.

Cô luôn tự ép mình phải gạt bỏ tình cảm của cậu, nhưng khi đối diện với hình xăm khắc sâu vào da thịt kia, Tô Thanh Gia phát hiện, cô thật sự không thể làm được, chàng trai ấy nói rất rành mạch, rành mạch đến nỗi khiến cô nói không nên lời, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Toàn bộ cảm giác tội lỗi trong lòng được cô trút hết vào tiếng đàn.

"Love dream" được viết dựa trên bài thơ "Hãy yêu nếu bạn còn có thể" của Freiligrath.

“Ta từng chết đi / bối rối trước tình yêu / dùng đôi tay này / chôn sâu tại đây / bị nó hôn sâu / làm ta thức tỉnh / ta ở trong mắt nó / thấy được thiên đường”

Mặc dù Tô Thanh Gia tự nói với bản thân rằng mình không thích hợp với cậu, cô đã gần ba mươi tuổi, kiếp trước hai mươi sáu thêm bốn năm ở đời này nữa, như vậy cô và chàng trai ấy sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng mặt khác, trong lòng lại có một người khác nói với cô, tại sao lại không chứ? Carlos tốt như vậy, cậu yêu cô như vậy, vì sao cô không thể yêu cậu? Hiện tại cô nhỏ hơn cậu hai tuổi mà.

Tô Thanh Gia lâm vào trạng thái mê man trước nay chưa từng có.

Lời nói của nữ giáo viên khiến lòng cô bắt đầu nghiêng sang một bên "Em đúng là một cô bé may mắn, nhưng hy vọng em sẽ là một cô bé thông minh."

Liệu lựa chọn kia của cô có thật sự thông minh không?

Carlos nghe được chút tin tức của Bella từ Reixach, cậu rất muốn tự mình gọi hỏi cô một chút, nhưng sự thật, cậu là người nhát gan.

Buổi chiều, cậu lại bắt đầu vẽ tranh. Reixach nói với cậu, Bella đã thành công trong cuộc thi tuyển đầu vào của Curtis, tuy cậu không biết đó là nơi nào, nhưng cậu nghĩ nơi mà Bella học chắc hẳn sẽ không tồi.

Nghĩ nghĩ, cậu lại bắt đầu phác họa.

Mặt trời xuống núi, bờ đại dương xa xôi bên kia đã là đêm dài, Carlos nói với cô bé đang chơi đàn trong bức tranh: “Bella, chúc ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây □

Hai năm sau.

Những người trên quảng trường Columbus vẫn vậy, cây ngô đồng càng ngày càng tươi tốt, tác phẩm điêu khắc bằng đồng vẫn luôn duỗi tay chỉ về phương xa, thời gian trôi qua khiến nơi đây yên bình hơn, những người nghệ sĩ đường phố lang thang biểu diễn các tiết mục, đại lộ này đã có thêm những nét nghệ thuật mới.

Mỗi tuần Carlos đều tới đây bất kể mưa gió, cậu sẽ mang theo một chiếc kẹo que cùng một cốc nước, sau đó ngồi xuống ghế dài bên trái pho tượng cho chim ăn, vẽ một vài bức họa.

Chàng trai tóc vàng mười sáu tuổi ngày càng cao, dáng người cao 1m8 cân xứng với khuôn mặt tuấn tú, các nữ sinh trong trường học đều phát cuồng vì cậu. Đôi khi, sẽ có cô bé táo bạo nào đó tới La Masia xem cậu tập luyện và thi đấu. Khi bên sân có người gọi “Carlos, cố lên”, cậu sẽ theo bản năng mà nhìn về khán đài, nhưng cô bé xinh đẹp có mái tóc màu đen kia vẫn chưa từng xuất hiện.

Hôm nay là một ngày nắng, nắng tháng sáu làm sóng biển phồng trên mặt nước, tựa như lá vàng rơi giữa mặt biển rộng. Carlos nhìn ra xa một hồi, bóc vỏ cây kẹo que cầu vồng ra rồi bỏ vào trong miệng ngậm, sau đó cầm bút lên tỉ mỉ phác họa.

“Xin chào, xin hỏi cậu có thể vẽ cho chúng tôi một bức được không?” Một cô gái với khuôn mặt tàn nhang đỏ mặt hỏi cậu, bên cạnh là người bạn học hồi lùn cúi đầu không dám nhìn cậu, cánh tay ôm chặt lấy người bạn của mình.

Đã có rất nhiều người hiểu lầm cậu là họa sĩ đường phố nên nhờ cậu vẽ hộ, nơi đây đã diễn ra rất nhiều cuộc gặp gỡ tình cờ rồi nên duyên, có mấy cô gái trưởng thành quyến rũ, cô bé ngây ngô thẹn thùng, thiếu nữ ôm trong mình mỗi tình đầu bấy to tình cảm với cậu.

Carlos không ngừng đầu, tiếp tục vẽ, nói: “Xin lỗi, tôi không phải họa sĩ, muốn vẽ tranh phiền rẽ phải rồi đi thẳng.”

Cô gái nhỏ người lập tức đỏ mặt, muốn kéo cô gái mặt tàn nhang rời đi, cô gái tàn nhang không vui nói: “Không phải cậu đang vẽ tranh sao? Sao không thể giúp chúng tôi vẽ một bức?”

Lần này Carlos không nói thêm gì nữa, cậu mô tả vài nét cuối cùng, bỏ nước và bức tranh vào ba lô, nhanh chóng rời đi, bỏ mặc cô gái đang riu rít phía sau.

Nét vẽ của cậu ngày càng tinh tế, nhưng nhân vật chính trong đó vẫn luôn chỉ là một người.

Carlos sẽ nhìn về đất nước ở phương xa kia, sau đó vẽ hình bóng cô gái trong tường tượng của cậu. Mỗi khi ngồi ở quảng trường Columbus, cậu đều cảm thấy, hai người ở rất gần, gần đến mức hai trái tim như thể dán lên nhau.

Hình xăm trước ngực hơi nóng lên.

Cách đây không lâu, cậu nhận được thông báo từ U19 Barca, kết quả kiểm tra sức khỏe cùng với thành tích hiện tại của Carlos đều rất xuất sắc, cậu được huấn luyện viên của U19 đề mắt tới.

Mùa giải mới sắp bắt đầu, ở mùa giải trước, thành tích của U19 vô cùng kém, huấn luyện viên yêu cầu các đội dưới đề cử nhân tài. Huấn luyện viên của La Masia đang cố gắng giúp Carlos rèn luyện tốt hơn, giúp cậu trưởng thành nhanh hơn để đề cử ngôi sao mới cho U19.

U19 là một đội bóng chuyên nghiệp, lọt vào đội ngũ này, đồng nghĩa với việc có thêm nhiều cơ hội để phát triển và phải đối mặt với những thử thách lớn hơn. Không hề mất nhiều thời gian, Carlos đã xuất sắc vượt qua tất cả các hạng mục yêu cầu, chiều nay, cậu sẽ ký hợp đồng với ban huấn luyện.

Ở trong ký túc xá tám rửa một lát, cậu thay một bộ âu phục rồi đi tới văn phòng của huấn luyện viên.

Cậu không có người đại diện, nhưng bù lại trước đó, Thẩm Kha đã cung cấp cho cậu một chồng lớn kiến thức pháp luật, dặn cậu mờ to hai mắt nhìn kỹ để tránh dính phải bẫy, không chỉ vậy anh còn lái nhái dài dòng kể ra một danh sách dài dài những cầu thủ vì tranh chấp kiện tụng mà sự nghiệp đi xuống.

Thẩm Kha đã xuất sắc trở thành sinh viên năm nhất của khoa luật tại một trường ở Madrid, đầu óc anh linh hoạt, giao tiếp khéo léo, xử lý tốt các tình huống. Trong trường học nổi tiếng của người nước ngoài này, dù là người Trung nhưng Thẩm Kha hòa nhập rất nhanh. Carlos và anh coi nhau như anh em, cũng có thể coi như bạn bè, thường xuyên liên lạc qua điện thoại, Carlos có thể nói chuyện với anh bằng tiếng Trung vì cậu đã sử dụng khá tốt ngôn ngữ này.

“Chào huấn luyện viên Paley, ngài khỏe chứ?” Carlos bắt tay hàn huyên với ông.

Paley thuận thế tặng cậu một cái ôm: “Nhìn tiền vệ tương lai của U19 một cái nào, quả thật rất tốt.” Không thể không nói, Paley rất vừa lòng đối với cậu, ông hy vọng có thể tiến cử thiên tài này trước khi bị đội bóng khác phát hiện ra.

“Không nói nhiều nữa, cậu xem đi, đây là hợp đồng.” Paley đưa hợp đồng cho Carlos.

Không có cái bẫy nào trong hợp đồng cả, Carlos bỏ qua đoạn này, nhìn sang mặt sau.

“Sau khi thảo luận, chúng tôi nhất trí trả cho cậu 2000 Euro mỗi tuần, thời hạn hợp đồng là ba năm, cậu thấy thế nào?” Paley mở miệng nói, “Carlos, đây là điều kiện tốt nhất chúng tôi có thể tạo ra cho cậu.”

Carlos gật đầu, cậu biết, điều khoản hợp đồng này là có lợi cậu, đối với một cầu thủ trẻ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm mà nói, hợp đồng với thu nhập hàng tuần như vậy chính là một canh bạc xa hoa.

Đương nhiên, với mức lương như vậy cũng phải xem đối tượng là ai, nhưng ở cấp độ hiện tại của Carlos, đó là một số tiền lớn. Carlos có chút lung lay. Với số tiền như vậy, cậu có thể mua cho Bella rất nhiều vòng ngọc trai.

Nhưng chỉ thoáng qua giây lát, Carlos tỉnh táo lại, cậu nhấp khóe miệng, nói: “Huấn luyện viên Paley, rất xin lỗi, em muốn hỏi một vấn đề.”

“Cậu hỏi đi.”

“Sau khi ký hợp đồng, tỷ lệ xuất hiện của em ở mùa giải này là nhiều hay ít?” Carlos ngắc đầu, nhìn chăm chăm vào vị huấn luyện viên trước mắt.

Paley ngăn ra, ông chăm chú nhìn vào khuôn mặt hơi non nớt, hít một hơi thật sâu: “Không nhiều lắm, nhưng tôi đảm bảo cậu sẽ được ra sân.”

“Em hiểu rồi.” Carlos bình tĩnh như lúc đầu, cậu trả lại hợp đồng cho Paley, nói, “Em nghĩ hợp đồng này không hợp với em. Huấn luyện viên, ngài làm lại cho em một hợp đồng mới đi.”

Không chờ Carlos lên tiếng, Carlos tiếp tục nói: “Mỗi tuần chỉ cần 200 đồng Euro, thời hạn kéo dài hai năm, nhưng ngược lại phải đảm bảo tần suất xuất hiện trên sân của em ở mùa giải này, ngài thấy thế nào?”

Giọng nói của thiếu niên trầm thấp, bình tĩnh như là mặt hồ yên ả.

Paley mở to hai mắt nhìn, ông thấp giọng hỏi lại: “Cậu biết cậu đang nói gì không?”

“Em biết.” Ánh mắt Carlos trở nên kiên định.

“200 Euro so với 2000 Euro, cậu phải biết rằng chênh lệch lớn thế nào.” Paley gõ gõ bàn, “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu chắc chắn chứ?”

Carlos đứng lên, đôi tay chống trên bàn, dáng người cao 1m8 khiến cái bàn trở nên thấp bé, “Huấn luyện viên, hãy để em chơi ở mùa giải này với 200 Euro một tuần. Trước mùa giải tới, mọi người có thể bán em với giá cao hơn hoặc cho mượn. Đây là cuộc mua bán có lời.”

Paley suy nghĩ một phen, nói: “Vậy thì tốt, để tôi gọi người tới sử dụng hợp đồng, cậu chờ một chút.”

Sau khi sửa hợp đồng, Carlos bắt tay với Paley lần nữa rồi rời khỏi văn phòng.

Dưới ánh mặt trời, mỗi bước đi của cậu đều rất kiên định, Paley nhìn đáng vẻ này, thờ dài, “Chúc may mắn.”

Câu lạc bộ sẵn sàng chi ra 2000 Euro là do đã nhìn thấy khả năng của Carlos, họ tin thành tích của thiếu niên này sẽ mang đến một dòng máu mới cho toàn đội. Năm nay cậu mới mười sáu tuổi, trước hết sẽ rèn luyện một năm ở U19, đến năm sau cậu sẽ trở thành chân sút chủ lực của đội, đây là một bản hợp đồng tốt với tất cả mọi người.

Mỗi năm có rất nhiều cầu thủ đổ xô vào lĩnh vực bóng đá, nhưng có bao người có thể chân chính thu hút được cái nhìn của khán giả? Từ U19 đến dự bị, từ đội dự bị đến đội trẻ, đây là một khoảng trống lớn.

Bạn không biết, có bao thành viên U19 và đội trẻ không thể đi chuyển trên sân.

Carlos không muốn như vậy, cậu cần đẩy nhanh tốc độ, cậu tự nói với chính mình, không thể có chút lơ là hoặc từ bỏ nào, mùa giải này cậu cần phải gia nhập U19, phải vào sân thi đấu, chứ không phải ngồi trên băng ghế dự bị ngoài sân, yên lặng mà ăn không ngồi chờ, chờ đến khi người này rời đi, đợi đến năm thứ hai mới được ra sân sân, cậu không chờ nổi.

Cách một lớp quần áo, cậu sờ hình xăm ở ngực, "Bella, anh sẽ đứng trên đỉnh cao thế giới, khiến em có thể nhìn thấy anh."

Ký hợp đồng xong, cậu xin phép huấn luyện viên cho rời khỏi đây bốn ngày, sau đó sẽ lập tức quay lại huấn luyện, huấn luyện viên sáng khoái đồng ý.

Vào một ngày nắng đẹp, Carlos mặc bộ trang phục giản dị sọc xanh xen trắng, đi tới sân bay El Prat.

Cậu từng hai lần tiễn cô gái tóc đen của cậu ở đây, mà lúc này, cậu muốn liêu một lần, đến tìm cô.

Máy bay cất cánh, Carlos đeo bịt mắt lên, giờ đây, cậu sẽ đến một đất nước khác, nơi mà mỗi tuần cậu đều nhìn ra xa, là phương trời mà lòng cậu muốn đi nhất, nơi đó có Bella.

Tô Thanh Gia ngồi trong phòng luyện đàn, so với Barcelona nóng bức, Philadelphia có bốn mùa rõ rệt, tháng sáu, nơi đây phiếm lạnh, buổi tối phải khoác thêm một áo khoác mỏng.

Hút một điếu thuốc lá bạc hà, Lilith bất chèo chân, giày cao gót màu đen lộ ra sự quyến rũ, chiếc vớ màu đen từ mắt cá chân bao lấy bắp chân cô, dù là đến lớp, Lilith vẫn thích ăn mặc như thế giày tiếp theo sẽ đi tham gia bữa tiệc của giới thượng lưu, bộ váy màu đen tinh tế khiến thân hình mê người của cô hiện ra, cô đánh lớp son môi màu đỏ thắm, động tác phun ra nuốt vào sương khói không khác gì trong điện ảnh.

Lilith chính là nữ giáo viên quyến rũ Tô Thanh Gia gặp lúc khai giảng, cô nổi tiếng là giáo viên xinh đẹp động lòng người, nhưng nghe nói tuổi của cô là một bí mật, truyền thông và đám học sinh tám lâu như vậy cũng không ai biết, ngoài việc là nghệ sĩ piano, cô còn là một nhà thiết kế, có địa vị khá cao trong giới thượng lưu.

Tuy nhiên, giờ đây cô ấy đang là giáo viên dạy piano, lúc nào cũng có ý định lôi kéo học sinh của Louis.

Louis không thể lay chuyển được nữ giáo viên này, hơn nữa học trò của mình lại là con gái, ông nghĩ Tô Thanh Gia có thể học được chút gì đó từ cô, tuy không vui, nhưng ông vẫn thường xuyên mời Lilith tới dạy Tô Thanh Gia học.

Trong hai năm này, Tô Thanh Gia cũng thăm dò được một chút tính tình các giáo viên, Lilith chính là một trong số đó, cô ấy là điển hình cho hình tượng ngự ty hắc ám, cảm thêm roi là có thể trở thành phiên bản nữ "Năm mươi sắc thái".

Nhìn nhìn Lilith còn đang phun khói, Tô Thanh Gia cảm thấy, người này không tồi, nhưng có phải ma nữ không?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Thảo Bông

Beta: Dầu Tây □

Khác với sự nhiệt tình phóng khoáng của Louis, lối chơi của Lilith lại dè dặt, mê luyện, tựa như người con gái ngồi ngâm thơ dưới ánh sao bên dòng sông Seine. [*]

[*]: Sông Seine là một con sông của Pháp, dài 776 km, chảy chủ yếu qua Troyes, Paris và Rouen. Thượng nguồn sông Seine ở Saint-Germain-Source-Seine cao nguyên Langres, thuộc Côte-d'Or. Sông chảy theo hướng từ đông-nam sang tây-bắc rồi đổ ra biển ở Le Havre.

(Theo Wikipedia)

Tô Thanh Gia đàn xong bản nhạc, đợi Lilith nhận xét, cô bắt đầu quan sát vị ma nữ này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó có thể tưởng tượng một người phụ nữ quyến rũ lại đàn ra khúc nhạc ôn nhu mê

đám như vậy.

Quả nhiên không thể dùng mắt thường để lý giải những người nghệ sĩ.

Louis thích Tô Thanh Gia đàn đi đàn lại nhiều lần, cho đến khi tìm ra điểm yếu mới thôi. Còn Lilith lại thiên về giảng giải để học sinh có thể hiểu được, giống như bây giờ, sau khi Tô Thanh Gia đàn xong, cô ấy sẽ dùng phương pháp và kỹ năng riêng của mình để dạy Tô Thanh Gia.

Những phương pháp này rất đa dạng, nhưng phần lớn Lilith chọn kể những câu chuyện xưa.

Đúng vậy, là kể chuyện xưa, tìm đủ loại chuyện, từ xã hội thượng lưu đến góc tối âm u, từ cô gái yếu đuối đến lão quý tộc già, mỗi câu chuyện xưa kể về các nhân vật khác nhau, Lilith nói với cô, những chuyện này đều là tưởng tượng, nhưng Tô Thanh Gia không tin là vậy.

Rất nhiều lần cô phát hiện, khi nói chuyện xưa, vị ngự tỳ lạnh lùng này mới xóa bỏ lớp nguy trang, lộ ra sự mềm mại bên trong, thi thoảng đáy mắt nâu của cô sẽ vụt sáng, lông mi run rẩy lộ chút yếu ớt, khi đó cô ấy sẽ không hút thuốc lá, nhưng Tô Thanh Gia lại cảm thấy quanh người cô toàn sương khói mù mịt.

Tô Thanh Gia hơi đau lòng.

Một cô gái phải trải qua biết bao chuyện thì mới có thể không cảm xúc mà dẹt quá khứ thành các câu chuyện tình tẻ tron tru, lột bỏ vết thương dưới tận đáy lòng với các học sinh của mình?

Son môi đỏ tươi, làn váy lay động, cùng đôi giày cao gót để nhón là cách nguy trang tốt nhất, sau đó rót một ly rượu Cocktail đỏ như máu, uống cạn rồi bước lên sân nhảy.

Buổi học kết thúc, Tô Thanh Gia ra cổng trường, chuẩn bị về nhà.

Biệt thự Louis mua ở ngay gần đó, đi năm phút là đến.

Mùa hè ở Philadelphia đang đến gần, hơi thở thanh xuân tràn ngập trong học viện này cũng "trỗi dậy" theo mùa hè.

Cô mặc một chiếc váy dài đính hoa, cảm nhận nhịp đập của thành phố.

Louis sửa chữa lại biệt thự một hồi, mới dọn hành lý vào ở.

Căn nhà này bên ngoài được sơn ba màu: đỏ vàng xanh, trong sân là gỗ điều khắc, thật không ngờ quý tộc Tây Ban Nha cũng thích chơi trò trẻ con nhảm chán này.

Lại lần nữa âm thầm lên án quan niệm thẩm mỹ của Louis, Tô Thanh Gia cảm chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

“Bella? Là em đúng không?” Giọng nói của một chàng trai truyền đến từ phía sau, là tiếng Tây Ban Nha trầm thấp mà Tô Thanh Gia vô cùng yêu thích.

Tô Thanh Gia quay đầu lại, trong sân Louis trồng rất nhiều hoa hồng ôn đới, đồng thời ông còn đặc biệt mời thêm người làm vườn tới chăm sóc chúng, sau hai năm, chúng mọc đầy khắp nơi.

Bầu trời Philadelphia không phải rất xanh, nhưng ánh mặt trời rất tươi sáng, chàng trai xuất hiện với mái tóc vàng mềm mại sạch sẽ, đôi mắt màu xám xanh quen thuộc. Khỏe mạnh cong cong, má lúm đồng tiền bên trái như tắn ra một ong ngọt ngào.

Tô Thanh Gia không thể tin vào mắt mình, trong lòng đủ loại suy nghĩ, muốn vãn tình cảm, cô bước về phía chàng trai ngoài sân, run rẩy nói: “Carlos?”

Được gặp lại cô, má lúm đồng tiền của Carlos càng sâu hơn, “Là anh, Bella, là anh.” Đối mặt với cô gái đã hai năm không gặp, cậu không thể che giấu được sự vui sướng trong lòng, “Bella, hai năm không gặp, anh……” Carlos cắn cắn đầu lưỡi, nói, “Em khỏe không?”

Thực ra cậu muốn nói anh nhớ em, nhưng lại sợ điều đó sẽ dọa Bella, chỉ có thể chuyển sang đề tài khác.

Cô gái đã cao lên khá nhiều, tuy vẫn chỉ cao tới ngực cậu, nhưng Carlos rất vừa lòng với chiều cao đó. Khuôn mặt cô này nở hơn, đôi mắt màu hổ phách như dòng suối trong vắt, khiến đáng vẻ quyến rũ đó mang theo cả sự thanh thuần, mái tóc màu đen của cô xỏa tung, vẫn mềm mại như ngày nào.

Tô Thanh Gia mặc một chiếc váy voan đính hoa ôm lấy eo, mỏng manh như cánh liễu. Carlos cố gắng kiềm chế sự xúc động muốn ôm lấy cô.

Trong đầu cô thoắt qua rất nhiều suy nghĩ, nhưng cuối cùng, tất cả đều hóa thành niềm vui tràn đầy.

Chàng trai bị giấu sâu ở một góc trong trí nhớ xuất hiện trước mặt cô, Tô Thanh Gia cảm thấy trái tim ngu yên của mình bắt đầu thức tỉnh.

“Anh nhìn xem em có khỏe không?” Tô Thanh Gia mỉm cười nhìn cậu, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, sau đó xoay một vòng trước mặt cậu, lại nói tiếp, “Anh cũng biết là đã hai năm không gặp à?”

Làn váy cô khẽ lay động tựa như một đóa hoa lớn, Carlos cảm thấy mặt như bị thiêu đốt, cậu rất muốn gãi đầu, “Vây thì tốt…… Anh……” Cô rất xinh đẹp, giống thiên sứ vậy.

“Mới hai năm không gặp, đến nói chuyện anh cũng không biết sao? Cứ ắp a ắp ứng.” Tô Thanh Gia nhìn lỗ tai run run của cậu, đáy lòng ngọt như kẹo. Tuy cậu đã cao lên rất nhiều, giọng nói cũng thay đổi, nhưng động tác nhỏ đó của cậu vẫn hệt như trong trí nhớ cô, cậu vẫn là chàng thiếu niên chân thành ngày trước. Cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời, chỉ có thể dùng giọng điệu hài hước để che giấu cảm xúc trong lòng.

Cô không muốn lần đầu tiên gặp lại cậu sau hai năm lại khóc thút thít.

Như vậy sẽ không xinh đẹp.

“Không phải, không phải, Bella, em đừng giận.” Carlos không dám kéo váy cô, chân tay luống cuống không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể gục đầu xuống, “Bella, không phải anh cố ý không gọi điện cho em, anh, anh……”

“Không phải cố ý, chẳng lẽ là cố tình?” Tô Thanh Gia thấy bộ dáng hoảng loạn đó liền muốn trêu chọc cậu, thời gian trôi qua không khiến cho họ trở nên xa lạ, sự quen thuộc không cần phải cố nguy trang.

Carlos ngẩng đầu liếc mắt một cái, sau đó gục đầu xuống, lỗ tai cũng không run nữa, thấp giọng nói: “Không phải, anh chỉ, chỉ sợ em không để ý tới anh.”

Tô Thanh Gia bị đôi mắt nhỏ vô tội thuần khiết của cậu mê hoặc rồi, may là khu biệt thự này yên tĩnh nên cô mới có thể nghe thấy giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu của cậu, việc không nhận được điện thoại của cậu cũng không còn quan trọng, những giọt nước mắt từng rơi vì cậu coi như thành nước tưới cho hoa hồng. Tô Thanh Gia nhón chân, trong lòng ngập tràn cảm xúc, cuối cùng cô đuổi tay, sờ sờ mái tóc vàng của cậu, “Lần này anh tới đây tìm em nên em tha thứ cho anh. Nhưng anh phải cam đoan là không có lần sau.”

“Anh cam đoan, nếu không anh sẽ là cún con.” Carlos đột nhiên ngẩng đầu, thái độ kiên quyết.

“Vây là được rồi, em liền đại nhân đại lượng, không so đo với anh.” Tô Thanh Gia nhìn chàng trai mặc quần jean phối với sơ mi trắng, cậu càng lớn càng cao, đây là thời kỳ dậy thì nên khuôn mặt cậu bé tóc vàng ngày nào trở nên sắc nét, lông mày cương nghị, khoảng cách từ cằm đến cổ rất đẹp, yết cầu chính là biểu tượng cho sự trưởng thành của cậu.

Chàng trai đã trải qua thời kỳ vỡ giọng dùng sức gât đầu, lỗ tai lại run, “Bella, lần này tới, anh muốn nói với em, anh sẽ gia nhập U19, em…… Em có vui không?”

Nếu giọng nói hồi nhỏ của Carlos như dòng nước sạch thì giờ đây nó lại như mặt biển sâu hút, yên ả, cô cười sáng lạn, nói: “Vui, tất nhiên là em vui rồi, thiên tài nhỏ, lần này chắc kiếm được không ít tiền nhỉ?” Cô bỗng dưng phát hiện, bản thân rất vui khi nghe cậu nói chuyện, rõ ràng và chính xác, không có microphone, không có sự ngăn cách, cứ trực tiếp dội vào tai.

Carlos không giải thích, cậu gât đầu trả lời: “Đúng vậy, câu lạc bộ trả cho anh mức lương khá cao, Bella, đến lúc đó anh sẽ cho mua cho em một chiếc lắc tay mới, đẹp hơn cái này, được không?”

Tô Thanh Gia không nói gì, cô bất giác sờ chiếc lắc tay trên tay phải, ánh sáng ngọc trai vẫn rất ấm áp, có thể nhìn ra được sự yêu quý của chủ nhân đối với nó, không hề có bụi và vết bẩn. Vô số lần nhớ tới cậu

vào đêm, cô đều không tự chủ được mà chạm vào lấy tay, nó đã từng bị đứt một lần nhưng cô đã mang đến cửa hàng để sửa.

Cô vất vả kìm nén nước mắt đang trào quanh hốc mắt, chớp chớp mắt, cô cố gắng nhìn, không dám ngẩng đầu để Carlos thấy.

Chiếc vòng mỏng quấn quanh cổ tay cô như cánh bướm, đẹp động lòng người. Carlos đỏ mặt, lòng mi run rẩy: “Bella, hãy coi đó như món quà bồi thường sinh nhật em, anh không có ý gì khác, được không?”

“Đương nhiên có thể, Carlos, nhớ phải tặng một cái thật đẹp, biết chưa?” Tô Thanh Gia khôi phục cảm xúc, cười lộ má lúm đồng tiền, “Hiện giờ anh sắp trở thành người giàu có, em muốn ôm đúi anh, đại gia, đừng quên em đấy.”

Carlos nhấp môi, có chút thẹn thùng, nói: “Anh sẽ...Bella, anh sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất, em tin anh không?”

“Cố lên, Carlos luôn tuyệt vời nhất.” Tô Thanh Gia rung rung chìa khóa trước mặt cậu, “Vào nhà ngồi đi, em có làm ít trà bánh buổi chiều, anh muốn ném thử không?”

Không ai biết ẩn sau nụ cười trên gheo đó của cô là đáy lòng đầy sóng to gió lớn, vượt qua bảy trăm ngày đêm, tất cả ký ức về cậu bé ngây ngô ngày nào biến thành chàng trai tuấn tú trước mắt, tâm trạng cô rất phức tạp, cũng rất kích động, cô giấu tất cả cảm xúc dưới nụ cười.

Hiện giờ, cô không hiểu rõ lòng mình, cậu tới quá bất ngờ, khiến cô không có chút phòng bị, chuẩn bị nào.

Cô chỉ có thể dò hỏi “Anh muốn ném thử không”.

Không dám nhìn chăm chăm vào chàng trai, Tô Thanh Gia cúi đầu đùa nghịch chìa khóa.

Carlos đang muốn trả lời, một chiếc Rolls-Royce ngừng ở ven đường, một chàng trai tự mình đẩy cửa xe ra rồi nhảy xuống, đi về hướng họ.

Cậu ta mặc tây trang, đường may và chất liệu lộ ra sự xa xỉ. Carlos không hiểu về thời trang, cũng không biết các nhãn hiệu, nhưng cậu biết, chắc chắn cậu ta xuất thân trong gia đình danh giả.

Xuất phát từ bản năng, cả người Carlos cứng lại, đầu cúi thấp xuống.

Tô Thanh Gia cảm nhận được sự thay đổi của chàng trai, cô muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lời tới bên miệng, lại không biết nên nói thế nào.

Dưới bầu trời Philadelphia, mái tóc vàng của Carlos tựa như mất đi ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây

"Bella, mới một ngày không gặp, em lại xinh đẹp hơn rồi." Chàng trai nho nhã [*] đi tới, mỗi bước đi đều trầm ổn, không hề làm mất phong độ.

[*] nho nhã: đáng về tao nhã của người có học thức.

"Lion? Sao vậy? Có chuyện gì không?" Tô Thanh Gia thoáng kinh ngạc, sự xuất hiện của Carlos khiến suy nghĩ của cô trở nên mơ hồ không kịp phản ứng, cô ép bản thân mình phải thật tỉnh táo, sau đó dùng tiếng Anh đáp lại chàng trai kia.

Lion đến từ Anh quốc, xuất thân hơn người, Louis và cha mẹ anh ta có mối thâm giao, Lion, nghĩa là sư tử, từ tên gọi đã cho thấy rõ sự bản lĩnh, cha mẹ yêu thương và đặt rất nhiều kì vọng vào anh ta.

Anh ta năm nay mười sáu tuổi, học trong khoa violin ở Curtis, là một nhà âm nhạc tài hoa, chắc chắn sau này Lion sẽ có nhiều thành tích nổi trội.

Lion quan sát chàng trai tóc vàng xa lạ một hồi, sau đó nói: "Thầy Louis bảo anh dẫn em tới tham gia một buổi hòa nhạc, không biết anh có vinh hạnh được mời em đến dự không?" Lion dùng giọng London hòa ái, lễ tiết khom lưng đưa tay ra trước, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Tô Thanh Gia nhìn chàng trai tóc vàng đang cúi đầu, nói với Lion: "Thật ngại quá, Lion, hôm nay bạn tới đến nên tôi không thể tham gia buổi hòa nhạc này, cảm ơn anh, nhờ anh giúp tôi chuyển lời xin lỗi tới thầy."

"Bella, dàn nhạc diễn tấu lần này vô cùng chuyên nghiệp." Lion ôn hòa nói tiếp, "Anh tin rằng em sẽ có thêm nhiều kinh nghiệm, hay là như vậy đi, anh có tận mấy tấm vé, em dẫn cả bạn đi đi."

Tô Thanh Gia lắc đầu từ chối, "Lion, cảm ơn ý tốt của anh, tôi vẫn....."

Carlos đánh gãy lời của cô: "Bella, kỳ nghỉ của anh kết thúc rồi, chỉ ở được một lúc là phải đi nên không thể ăn đồ ăn em làm, em đi cùng cậu ấy đi."

Lời nói của cậu khiến Tô Thanh Gia nhất thời không kịp phản ứng, sự chua xót khêu khích tán trong lòng, "Anh phải đi rồi ư? Nhưng em.....chúng ta....."

"Anh phải quay về tập luyện với đội, Bella, đừng lo cho anh, anh sẽ ổn thôi." Carlos nhìn kích động xuống, lùi về sau vài bước, nhìn Lion một chút, "Bella, hẹn gặp lại."

Chân chàng trai tóc vàng rất dài, một bước chân rất rộng, chỉ chớp lát đã đi rất xa, Tô Thanh Gia không kiềm chế được mà gọi Carlos lại: "Carlos, anh chờ chút..."

Carlos dừng lại, cậu quay đầu nhìn, cô gái mang mái tóc đen chạy đến, chiếc váy in hoa tung bay theo làn gió phờ phơ đáng vẻ tuyệt đẹp, mái tóc không ngừng lay động.

Tô Thanh Gia nhìn cậu, nói: "Carlos, em còn chưa nói câu hẹn gặp lại với anh."

Carlos không biết trả lời thế nào, cậu cúi đầu, đáy mắt lấp lánh ánh sáng.

Cô gái đột nhiên nhích lại gần, hương thơm ngọt ngào khiến cậu không biết phải làm sao.

"Carlos, hẹn gặp lại, chúc anh thuận buồm xuôi gió." Tô Thanh Gia ôm cậu một cái, sau đó buông ra, đi về phía Lion, vừa đi vừa vẫy tay chào cậu.

Carlos sờ sờ quần áo trước ngực, cảm thấy hơi mất mẻ.

Khoảng cách khá xa, Carlos không nhìn thấy vẻ mặt của cậu thiếu niên kia, trong lòng cậu vừa ngọt ngào lại vừa căng thẳng.

Lion mở cửa xe ra, "Xin mời." Trước khi đóng cửa, anh ta nhìn về phía Carlos bên kia, có đôi lúc, không cần phải nói nhưng những người đàn ông đã bắt đầu tranh đấu, tuy vậy anh ta vẫn tin rằng, anh ta sẽ không thua.

Carlos đi quanh công học viện Curtis một vòng nhưng không đi vào mà phóng tầm mắt ra xa một hồi.

Không giống với sự đơn sơ chỉ có những lớp vỏ nhân tạo ở La Masia, ở Curtis đâu đâu cũng thấy cảnh đẹp, đây là kiểu kiến trúc vô cùng sáng tạo.

Sự khác biệt đó tựa như sự chênh lệch giữa cậu và Bella.

Người con trai mặc bộ âu phục đắt tiền ấy dùng ánh mắt nói với cậu, cô gái này, cậu không thể với tới được.

Quay trở lại khách sạn, Carlos thay quần áo ra, Oleguer nói với cậu, con gái thích nhất con trai mặc quần bò phối với áo sơ mi trắng, anh còn nói mặc như vậy cậu hoàn toàn có thể đóng vai quý công tử hào môn trong phim điện ảnh.

Nhưng hôm nay, cậu gặp được công tử hào môn chân chính, cậu biết, nó không hề giống vậy.

Tuy vậy, cậu sẽ không để mình thua, nhất định sẽ không.

Thu dọn xong hành lý, Carlos tới sân bay, cậu mua vé máy bay về Tây Ban Nha vào buổi tối, cách ngày kết thúc kỳ nghỉ hai ngày, cậu đã nói dối Bella rồi.

Ngày hôm qua sau khi xuống máy bay cậu liền trở về khách sạn ngủ một giấc, lúc rời giường, cậu chải đầu tóc cẩn thận để bản thân mình đẹp hơn, sau đó cầm địa chỉ Minh Linh cho đi hỏi khắp nơi.

Cô gái đó đã lớn và xinh đẹp tựa giấc mơ, cậu nhớ tới hình ảnh Bella dưới ngòi bút của mình, so với tưởng tượng của cậu cô xinh đẹp hơn nhiều.

Cậu biết những năm này Bella không đổi số điện thoại, cậu cũng biết vào sinh nhật năm ngoái, cô đợi rất lâu mà không nhận được lời chúc của cậu, cô khóc một trận rất to, cậu không tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe mẹ cô nói vậy, cậu lập tức run rẩy như bông hoa hồng đắm nước mưa, tím như bị gai đâm vào, từng giọt, từng giọt máu đen chảy ra.

Dù vậy cậu vẫn không dám gọi điện cho cô, vượt qua khoảng cách chín giờ đồng hồ, cậu sợ cô sẽ nghe thấy tiếng cậu gào khóc trong điện thoại.

Cậu hi vọng, ở trong lòng cô gái đó, cậu luôn mang dáng vẻ kiên cường, có thể vì cô chờ che sóng gió cuộc đời.

Carlos lại một mình lên máy bay, cậu quay đầu nhìn thành phố phồn hoa, ánh đèn điện sáng trưng này thêm một lần nữa.

Giống như sự trưởng thành của cô gái ấy, cậu cũng đang dần thay đổi, Carlos sờ sờ hình xăm trên ngực, cậu đã học được cách nói dối, học được cách che giấu nỗi đau.

Mức lương 200 Euro không cao, nhưng cậu sẽ dốc hết sức để có thể mua cho cô gái của cậu chiếc lắc tay thật đẹp, cậu không muốn cô phải khóc vì cậu, những áp lực và những điều tối tăm kia, cậu muốn một mình gánh vác.

Cậu tin rằng U19 sẽ là đòn bẩy tốt nhất đưa cậu đến đỉnh cao, cậu sẽ trở thành cầu thủ giỏi nhất, sáng giá nhất.

Khoảnh khắc gặp gỡ tuy ngắn ngủi nhưng vẫn đẹp như cũ, cậu tin tưởng và chờ mong ngày trùng phùng sẽ không còn xa nữa.

Trong suốt buổi hòa nhạc, tâm trạng Tô Thanh Gia không được tốt lắm, đây là một trong những dàn nhạc mà cô yêu thích, danh tiếng mang tầm quốc tế, thầy dạy dương cầm của họ là một thiên tài nổi tiếng trong giới, nhưng lúc này, bản nhạc cô tưới đẹp đến mấy cũng không thể an ủi trái tim đang hỗn loạn của cô.

Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh bóng lưng Carlos rời đi, cậu ra đi mang theo đôi mắt xanh xám tựa màu trời hôm nay, Tô Thanh Gia ép bản thân mình không nghĩ thêm nữa, lồng ngực cô giống như bị một cuộn dây cuốn chặt không thể nhúc nhích được, nó cuộn thành từng đợt, mỗi đợt căng chặt thêm.

Ngày hôm nay khi được nhìn thấy Carlos, Tô Thanh Gia thật sự rất vui mừng, cậu lại cao lên rồi, cũng đẹp trai hơn nhiều, giọng nói ngày càng cuốn hút, hình ảnh cậu mặc áo sơ mi trắng khiến trái tim cô đập rộn ràng, giống như trong những năm tháng tuổi trẻ, chỉ một ánh mắt cũng có thể khiến bông hoa nở rộ rồi.

Dường như trên đời này có một thứ sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt, hai năm đã qua đi nhưng khi người ấy đứng trước mặt bạn, bạn mới nhận ra rằng dù bao lâu trôi qua, chỉ cần người đó nở nụ cười thì mọi phiền muộn đều tiêu tan.

Cô nhớ mẹ nói cho Carlos và Reixach biết địa chỉ cùng với số điện thoại của cô, khoảng thời gian đó mỗi ngày khi chuông điện thoại vừa vang lên cô sẽ là người đầu tiên chạy xuống lầu, nhưng chờ rất lâu cô cũng không thể nhận được cuộc điện thoại kia, lúc này một câu hỏi thăm cũng trở nên cực kỳ xa xỉ. Cô không ngừng tự an ủi mình, chắc là Carlos không rảnh vì bận tập luyện, hoặc là chàng trai tóc vàng đang chuẩn bị cho trận đấu nào đó, cậu học vẫn không tốt, chắc hẳn đang bỏ túc thêm, cũng có khả năng cậu đang tích góp tiền vì gọi điện thoại đường dài rất đắt.

Qua một thời gian dài, cô liền nhận ra, lí do vĩnh viễn cũng chỉ là lí do.

Cô không thể bắt buộc cũng không có quyền lực yêu cầu Carlos phải làm điều gì đó vì cô, cô chỉ là một khúc nhạc dạo trong cuộc đời cậu, có lẽ một thời gian dài trôi qua sẽ không còn dấu vết nào sót lại.

Tựa như một bài thơ đã viết:

"Em không phải là quý nhân, em chỉ là khách qua đường"

Tô Thanh Gia lấp tấm hình kia vào khung ảnh trạm hoa văn tao nhã, đặt ở trên tủ ngay đầu giường, vào mỗi buổi tối, cô sẽ nói "chúc ngủ ngon" với bức ảnh, còn sáng dậy thì nói "ngày mới tốt lành".

Cách một lớp kính mỏng, Tô Thanh Gia đặt nó bên tai, dường như cô có thể nghe được tiếng tim đập đã khắc sâu trong ký ức, trong hơi lạnh ban đêm, trong lồng ngực nhiệt huyết của chàng thiếu niên.

Sinh nhật năm đó Louis mớ cho cô một bữa tiệc lớn ở biệt thự, cô nhận được rất nhiều quà, Lion tặng cho cô một chiếc lắc tay, trên đó gắn những viên kim cương nhỏ sáng lấp lánh như dải ngân hà đầy màu sắc.

Buổi tối hôm ấy, cô không thể ngủ được, những dòng suy nghĩ của cô gắn chặt với người con trai trong kí ức, cô nhớ tới hình ảnh cậu xuyên qua màn mưa mùa đông để đến tặng cô chiếc vòng mĩ lệ, nhớ đến dáng vẻ loạn xạ cắt bánh sinh nhật cùng cô, nhớ tới lúc cậu đó mặt ngái ngủ ôm cô vào lòng.

Cô đợi, cứ đợi như vậy, đợi mãi đến rạng sáng, khi Tây Ban Nha đang chạng vạng mà tiếng chuông điện thoại vẫn không vang lên.

Hôm sau, cô trả lại lắc tay cho Lion, cô biết, Lion có thiện cảm với cô, nhưng cô không muốn tiếp nhận.

Cô nhận ra người con trai đó đã tiến vào tận đáy lòng của cô, tuy nhiên cô lại không có đủ dũng khí để thừa nhận sự thật.

Rất nhanh buổi biểu diễn đã kết thúc, những nghệ sĩ cúi đầu chào và nói cảm ơn tận ba lần nhưng Tô Thanh Gia vẫn không có chút cảm giác nào, cô ngây ngốc vỗ tay theo Louis.

Cô chợt hoảng hốt, thời gian như bắt đầu chảy ngược về những tháng ngày cô vỗ tay cổ vũ cho cậu ở La Masia, mồ hôi thấm ướt áo đấu của chàng trai tóc vàng, còn cô thì vì cậu mà điên cuồng hò hét.

Louis không lái xe, họ ngồi xe của Lion quay về.

Chàng trai mười sáu tuổi nhỏ nhắn lễ độ và Louis vô cùng tán thưởng vị thiên tài violin này, dọc đường về cả hai bàn về cảm nhận của mình đối với buổi hòa nhạc, khi hỏi đến Tô Thanh Gia, cô ấp úng đáp cho qua, hai người cũng tính ý nhận ra Tô Thanh Gia mất tập trung nên lập tức chuyển đề tài.

Lúc xuống xe, Lion gọi cô lại, Louis thì tặng Lion một cái nhìn vô cùng hài hước, sau đó yên lặng đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Editor: Trần Huyền Linh

Beta: Dâu Tây □

"Bella, hôm nay em có tâm sự gì sao? Có phải gặp vấn đề gì không?" Lion hỏi.

Tô Thanh Gia cười lúng túng, "Không có gì, anh nghĩ nhiều rồi. Tôi không sao, chỉ là tâm trạng không được tốt thôi."

"Là do sự xuất hiện của người con trai sáng nay sao?" Do xuất thân cao quý nên Lion bá đạo từ trong xương, "Em thấy anh ta thế nào? Bella, em thích anh ta?"

Tô Thanh Gia lắc đầu: "Lion, chuyện này không liên quan đến anh ấy. Cảm ơn anh vì hôm nay đã cho tôi đi nhờ xe, bây giờ tôi phải lên nhà rồi."

Ánh mắt Lion nóng rực. Hồi sáng khi Tô Thanh Gia để cho người con trai kia ôm, anh ta ghen tị, trái tim như bị một con rắn gặm nhấm. Lúc cô lên xe, anh còn thấy mắt cô hồng hồng, ươn ướt.

Lion nhìn cô chăm chú: "Bella, anh thích em. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em chơi đàn, anh đã thích em. Em có thể suy nghĩ về anh một chút không? Chúng ta có rất nhiều tiếng nói chung. Anh có thể cùng em bàn luận về âm nhạc, giúp em sửa lại bản nhạc. Chúng ta còn có thể hợp tấu. Bản hợp tấu của hai ta được đánh giá là bản song tấu hay nhất trường mà."

Nghĩ đến điều gì đó, Lion bổ sung: "Nếu như người đó khiến lòng em dậy sóng, anh muốn em cho anh một cơ hội để cạnh tranh công bằng. So với cậu ta, anh không hề thua kém."

Tô Thanh Gia lại lắc đầu, giọng nói thành khẩn: "Lion, tôi đã nói rồi, không liên quan gì đến anh ấy. Huống chi, tôi thực sự không thích anh. Anh không nên lãng phí thời gian trên người tôi." Tô Thanh Gia vẫy tay, "Hẹn gặp lại, còn nữa, cảm ơn anh." Nói xong cô không quay đầu lại mà đi thẳng vào biệt thự.

"Cậu ta hiểu được tiếng nói của âm nhạc sao? Bella, anh mới là người có thể cùng em song tấu." Ở sau lưng, Lion bắt chặp hình tượng mà rống to.

Tô Thanh Gia không trả lời, chỉ vẫy tay với anh ta. Lion có chút ừ rừ. Lần đầu tiên gặp được người mình thích mà đã gặp phải đã kích, anh ta không duy trì được hình tượng phong độ lịch sự, mà hô to về phía Tô Thanh Gia đã đi xa: "Không sao, anh có thể chờ."

Trở về phòng, tâm trạng của Tô Thanh Gia vô cùng rối rắm.

Lion là một thanh niên quý tộc được giáo dục tốt. Anh giống như viên ngọc dịu dàng, cho người khác cảm giác tựa như gió xuân. Âu phục của anh luôn được may tỉ mỉ, không có một chút qua loa nào, giày da không dính chút bụi.

Nhưng Carlos không giống vậy.

Cậu lớn lên ở cô nhi viện, chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân mới có thể được hưởng vài điều tốt đẹp. Cậu giống như viên đá được mài giữa, vô cùng cứng cỏi, cũng vô cùng chói sáng, khiến người khác không nhìn được mà muốn tới gần.

Quần áo anh luôn thấm đẫm mồ hôi, giấy đi đến hồng mới chịu đổi.

Lion có thể mua những món đồ trang sức cao quý mà không phải bận tâm. Ngược lại, Carlos phải bỏ ra không biết bao nhiêu ngày đêm liều mạng làm việc.

Tô Thanh Gia cảm khung ảnh ti mỉ vuốt ve.

Mặc dù Carlos không thể cùng cô thảo luận âm nhạc, không thể cùng cô hợp tấu, nhưng thật ra cô...

Thật ra cô rất thích nhìn khuôn mặt ngủ say trong tiếng nhạc dịu dàng của người thanh niên kia, vô cùng bình yên và ấm áp.

Barcelona, dù huấn luyện viên Pellet rất ngạc nhiên khi Carlos trở về sớm nhưng ông cũng vô cùng phấn khởi. Ông giới thiệu vị tiền vệ này với các thành viên khác trong đội.

Carlos luôn mang áo số 3, mặc dù con số này thường được các hậu vệ cánh trái sử dụng. Đụng phải cầu thủ với tính cách tùy tiện, thất thường, chỉ cần cậu không chọn số áo của thủ môn thì ông đều có thể chấp nhận.

Carlos tuy là một cầu thủ tùy hứng nhưng lại được huấn luyện viên Pellet đánh giá rất cao.

Trong đội, Carlos nhỏ tuổi nhất, nhưng chiều cao vẫn trên trung bình toàn đội. Thêm nữa, cậu luôn tỏ ra lạnh lùng khiến người khác khó có thể đoán được tuổi tác.

Bằng kinh nghiệm và thủ đoạn giao thiệp học từ Oleguer và Thảm Kha, rất nhanh Carlos đã hòa nhập được với mọi người trong đội. Cậu thông thạo tiếng Tây Ban Nha, tiếng Catalunya [*] và tiếng Anh, còn có thể nói một chút tiếng Bồ Đào Nha. Vì thế, cậu không gặp khó khăn gì khi giao tiếp với các đồng đội.

[*] Catalunya là một ngôn ngữ được phát triển từ ngôn ngữ Roman, được sử dụng nhiều vào khoảng thế kỉ 15, giờ chỉ có một số vùng của Tây Ban Nha, Pháp, Ý, Andorra còn dùng.

Tuy nhiên, có thể khẳng định và xoay chuyển cục diện là nhờ vào chính năng lực của cậu.

Ban đầu Pellet khá lo lắng khi Carlos mới bắt đầu ra sân tập luyện, nhưng sau buổi tập, xem ra những điều ông lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Ngay trong buổi tập luyện đầu tiên, Carlos đã thể hiện được khả năng quan sát tinh tế mà một tiền vệ cần có cùng với kĩ năng dẫn bóng khéo léo rồi truyền bóng cho đồng đội.

Cậu vừa đóng vai trò quan trọng trong việc kết nối giữa các tuyến, vừa có thể tạo ra cơ hội tốt nhất để kiến tạo hoặc ghi bàn.

Pellet nhìn bóng lưng cậu một hồi lâu, lúc này ông mới dám chắc chắn là sau lưng cậu không có mắt. Chỉ dựa vào cảm giác mà có thể chơi được như vậy thì thật là kinh khủng.

Cường độ huấn luyện ngày một tăng, mùa giải mới sắp đến, Carlos cảm nhận được mình đang mạnh dần lên.

Một ngày trước khi mùa giải bắt đầu, lần đầu tiên cậu gọi điện thoại cho Bella sau 2 năm.

Trong buổi điện thoại, Carlos cầm thẻ, lấy hết dũng khí để nhấn số.

Đầy số kia đã được khắc sâu trong tâm trí, đã có vô số lần cậu muốn gọi, nhưng sau khi nhấn số liền dừng lại. Cậu không biết phải nói gì với cô, cũng không có đủ dũng khí để nghe giọng nói của cô.

Lúc cậu vỗ giọng, cậu càng không dám mở miệng. Cậu sợ Bella sẽ khó chịu, càng sợ hơn là cô sẽ chán ghét cậu.

Đến khi hết thời kỳ vỡ giọng, cậu vẫn không dám gọi. Cậu sợ Bella không nhận ra giọng nói của cậu rồi khách khí hỏi, "Anh là ai?"

Carlos tự biết mình là kẻ nhất gan. Bao nhiêu dũng khí cậu đã dùng hết trong lần từ biệt Bella trước khi cô rời đi, và bây giờ cậu vẫn chưa tích góp đủ dũng khí.

Nhưng sau khi tới Mỹ, cậu dần lấy lại sự tự tin. Chiếc vòng tay Bella đeo rất đẹp. Ngón tay cô thon dài, nhưng cổ tay lại vô cùng mảnh mai.

Sau khi từ Mỹ trở về, cậu thường xuyên gặp mộng xuân.

Không giống với sự ngưng ngừng của lần đầu, cậu bình tĩnh giặt quần sạch sẽ rồi mang ra ban công phơi.

Trong mộng, đôi bàn tay búp măng kia khoi mào ngọn lửa trên người cậu, đầu ngón tay hồng hào, mịn màng như cánh hoa anh đào.

Tay cô dịu dàng vuốt ve khắp người cậu, ánh sáng từ chiếc vòng tay khiến cho cậu trở nên mơ hồ, những viên ngọc trai khẽ rung đưa như bị kinh sợ.

Trong mộng, đôi bàn tay mềm mại như không xương, mùi thơm từ người cô không ngừng tỏa ra, mái tóc đen che phủ hai người tựa như một cái lưới không thể tách rời.

Sau một tiếng bíp dài, có người nhận điện thoại, tìm Carlos như muốn vọt ra ngoài.

Nhưng đó không phải là cô gái cậu mong đợi mà là người giúp việc.

Thở dài nhẹ nhàng, cậu lại bắt đầu khăn trương, đáp ứng nói muốn tìm Bella, người giúp việc nói xin chờ một chút.

Tìm Carlos vừa mới bình tĩnh lại đập thình thịch, cậu đặt tay lên ngực, tựa như nơi đó có thể tiếp thêm cho cậu chút sức mạnh, để cậu không cúp điện thoại mà chạy trốn.

"Tôi là Bella, xin hỏi..."

Không chờ giọng nói ngọt ngào của cô gái kết thúc, Carlos vội lên tiếng. "Bella, là anh, Carlos, anh..."

Cậu không muốn nghe thấy câu "Anh là ai?". Cậu chỉ có thể dùng phương thức lờ mờ này để cắt đứt lời cô. Vừa dứt lời, cậu liền hối hận, Bella sẽ không thấy cậu mất lịch sự, lờ mờ quá mức chứ? Trong đầu Carlos thoáng hiện lên hình ảnh người con trai trẻ tuổi mặc âu phục đắt tiền, tâm trạng liên trùng xuống.

Mới nói được một nửa, Bella dùng giọng nói ôn nhu tiếp lời, hạ lo lắng của cậu xuống. "Carlos, là anh sao?" Giọng Bella vô cùng mừng rỡ, trái tim Carlos cũng nhảy lên theo.

Tô Thanh Gia tiếp tục nói: "Carlos, anh, em..." Đã 2 tháng kể từ ngày cậu đến Philadelphia, trong 2 tháng này, cô không nhận được bất kì tin tức nào từ phía cậu.

Có lúc, Tô Thanh Gia chợt nghĩ, có lẽ ngày hôm đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng sự thật lại nói, Carlos thực sự đã tới, nhưng sau khi đến cậu liền biến mất không rõ tung tích.

Cô không ngừng hồi tưởng cuộc đối thoại đó trong đầu. Cô sợ hôm đó Carlos nói với cô lời từ biệt cuối cùng, sợ chàng trai ấy hạ quyết tâm buông cô ra, đi tìm thế giới mới.

Carlos nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng thở hổn hển, cậu bắt đầu luống cuống. "Bella, em có chuyện gì sao, tại sao không nói chuyện? Bella, em nói chuyện với anh được không?"

Nhịp tim Tô Thanh Gia tăng lên, "Chẳng phải anh không gọi cho em sao? Em làm sao nói chuyện với anh được."

Giọng nói của cô run run, Carlos như nghe được tiếng nghẹn ngào: "Bella, em đừng khóc, anh không có ý. Lần trước không phải anh đến Philadelphia thăm em sao? Bella, anh..."

Carlos lo lắng vô đầu, đem mái tóc vàng đầy mồ hôi vô loạn thành tổ chim.

"Giống nhau sao? Anh tới Mỹ mà không nói với em một lời, ai biết anh tới gặp em hay gặp ông già Louis chứ." Tô Thanh Gia khịt mũi, cô nhận ra giọng mình như đang làm nũng.

"Anh không đến gặp ngài Louis. Bella, anh," Carlos trầm mặc một hồi, gió biển mặn thoải tới giúp cậu bình tĩnh lại, cậu nói ra tiếng lòng mình, "Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Carlos không cưỡng bách bản thân nói ra lời trái lương tâm, cậu thuận theo ý mình, cậu muốn nói điều ấy với Bella bằng tiếng Trung.

Miệng cậu nói, "Tô Thanh Gia, anh nhớ em". Hình xăm của cậu nói, "Tô Thanh Gia, anh nhớ em". Trái tim cậu cũng đang gào thét, "Tô Thanh Gia, anh nhớ em!"

Câu nói này cậu từng thì thầm bên tai Bella, cũng từng tỉ mỉ viết trên giấy hồng gửi cho cô, bây giờ cách thiên sơn vạn thủy cậu nói qua ống nghe, sóng điện như truyền nỗi nhớ của cậu đi.

Sau 3 năm, lại lần nữa nghe được câu nói quen thuộc này, rốt cuộc Tô Thanh Gia không nhịn được nữa, nước mắt rơi như mưa.

Người con trai ấy nói tiếng Trung rất tốt, so với sự cứng nhắc và giọng gao của lần đầu tiên, lần này đã có thêm âm điệu. Giọng nói trầm thấp của cậu truyền qua ống nghe đã bị biến âm, nhưng cô vẫn cảm thấy thật dễ nghe, giống như bản Sonate Ánh trăng được đàn bên hồ vậy.

Cô nức nở trả lời, "Carlos, em cũng nhớ anh lắm."

Carlos cảm thấy tim mình như bị tiếng khóc của Bella thít chặt. Rõ ràng cậu không muốn làm cô khóc, nhưng lại thấy ngọt ngào khó hiểu, giống mật ong thượng hạng vậy.

Cậu nói tiếp bằng tiếng Trung, giọng nói kích động, vui sướng: "Tô Thanh Gia, em đừng khóc, anh sợ anh sẽ khóc theo mất. Hôm nay anh muốn nói với em, ngày mai mùa giải mới sẽ bắt đầu. Anh vẫn sẽ mang áo số 3. Tô Thanh Gia, lần này, khi anh thi đấu trên sân Nou Camp, em có thể đến cổ vũ cho anh như trước kia được không?"

"Lần này anh sẽ được đá trên mặt sân cỏ tốt nhất, khán đài rất lớn, anh sẽ xin huấn luyện viên giữ vị trí người nhà cho em. Tô Thanh Gia, em đến được không?"

"Tô Thanh Gia, anh sẽ đoạt chức vô địch, anh sẽ trở thành cầu thủ danh giá nhất. Tô Thanh Gia, anh sẽ dùng tiếng Trung để nói cho toàn thế giới biết, anh đã bóng vì một cô gái đến từ Trung Quốc, cô ấy tên Tô Thanh Gia, đó là cô gái mà anh thích. Tô Thanh Gia, em có thể dành thời gian đến xem anh được không?"

Ba câu hỏi liên tiếp khiến Tô Thanh Gia che miệng khóc, cô nếm được vị mặn của nước mắt, nhưng nó cũng vô cùng ngọt ngào. Giọng cô nghẹn ngào, đứt quãng: "Được, Carlos, em sẽ đến, em sẽ đến cổ vũ cho anh."

"Bella, đến giờ ăn tối rồi, ta đã chuẩn bị món con thích nhất...". Giọng Louis truyền tới, Tô Thanh Gia lau nước mắt, đáp lại một tiếng.

"Carlos, em sẽ đến cổ vũ cho anh. Em có thể mặc váy không?"

"Em mặc như thế nào cũng đẹp. Em mau đi ăn con đi, đừng để đói bụng." Carlos cười một tiếng, mặc dù Tô Thanh Gia không thể thấy được nhưng cô có thể tưởng tượng ra nụ cười của chàng trai ấy rực rỡ đến thế nào, tựa như ánh mặt trời vậy. Mặt cô đỏ rực, trong lòng rung động.

Trước khi cúp điện thoại, Tô Thanh Gia nghe thấy người thanh niên ấy gọi cô thêm lần nữa: "Tô Thanh Gia".

Tô Thanh Gia sờ lên ngực mình, trái tim nhỏ đang đập loạn lên.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

Ăn tối xong, Tô Thanh Gia đem ảnh chụp hình xăm đặt trước piano, vừa nhìn vừa luyện đàn một hồi lâu.

Tiếng đàn khiến cô dần bình tĩnh lại sau khi nhận điện thoại, cô không biết lúc đây mình bị làm sao nữa, tuy trước đó không lâu đã gặp người con trai này, nhưng đến một ngày, khi nhận được cuộc điện thoại đầu tiên trong hai năm của người đấy, cô vẫn không thể khống chế được cảm xúc của bản thân.

Cô phát hiện mình đã thay đổi, không giống với chính mình ngày trước, hồi tưởng lại tiếng thứ thút trong điện thoại, cô cảm thấy hai má đều nóng hổi.

Mỗi một chữ tiếng Trung mà người con trai đó nói ra vô cùng rõ ràng, không có chút nhượng ngao nào của người ngoại quốc. Cô không thể tưởng tượng được cậu đã dành bao thời gian, bao ngày tháng để tập luyện. Đối với cậu mà nói, những từ ngữ này không đem lại nhiều ích lợi.

Carlos nói ba chữ “Tô Thanh Gia” rất dễ nghe, lời yêu thương như được tạo ra từ sự kết hợp uyển chuyển giữa răng và môi, ẩn chứa một cảm xúc đặc biệt.

Nó như mang đến sự thanh ngọt dịu nhẹ của hoa sen, hương thơm nồng nàn của hoa quế tam thu.

Ngon lừ bị dập tắt trong lòng đã lâu, trong giây phút cậu gọi tên cô lại hùng hực cháy lên.

Một thứ tình cảm khác đang lan ra.

Tô Thanh Gia nhận thấy, cô muốn đến xem trận đấu của cậu, cô muốn gào thét cổ vũ cho chàng trai mang áo số 3, không chỉ dừng lại ở những năm tháng tuổi thơ trên sân cỏ, mà cô còn muốn hòa cùng biển người mênh mông trên sân chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng của cậu, sau đó vì cậu mà vô tay nồng nhiệt.

Giọng nói của cô sẽ hòa lẫn trong biển người, cứ như vậy nối tiếp từ trận này sang trận khác.

Tô Thanh Gia tự nói với bản thân, cô không nên trốn tránh, cô không thể mượn lý do “trọng sinh” để bóp méo tình cảm của bản thân.

Cậu có thể băng qua vạn núi nghìn sông, kiên trì nói với cô bằng ngôn ngữ quê hương cô, cậu có thể vì cô vượt muôn trùng nguy hiểm. Vậy tại sao cô lại không thể tiến thêm một bước?

Hóa ra trong một khoảnh khắc, cô lại muốn đi thêm một bước, sau đó nắm lấy tay cậu, cùng nhau đi đến chân trời góc biển.

Giải bóng đá thanh niên toàn quốc là giải đấu song song với giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha, các cầu thủ tham gia có độ tuổi chủ yếu từ 17 đến 19 tuổi. Phạm vi giải đấu được chia thành 2 cấp độ: cấp độ đầu tiên là giải đấu danh dự với tổng cộng 112 đội được phân thành 7 nhóm, mỗi nhóm gồm 16 đội. Cấp độ thứ 2 là giải đấu thường niên Tây Ban Nha, chia thành 17 nhóm, mỗi nhóm gồm 16 đến 18 đội.

Carlos sẽ tham gia mùa giải đầu tiên của giải đấu thanh niên.

Huấn luyện viên Pellet gây sốc khi đề người chưa có thành tích như Carlos làm đội trưởng, từ trước đến nay ông không phải kiểu huấn luyện viên luôn giữ vững con đường của mình.

Ông hi vọng cầu thủ tài năng này sẽ trở thành thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào lòng ngực đối thủ.

Giải bóng đá thanh niên toàn quốc bắt đầu, mặc dù giải đấu này có ý nghĩa không lớn đối với các khán giả, nhưng đối với các cầu lạc bộ mà nói, nó có ý nghĩa phi thường.

Điều này thể hiện tương quan sức mạnh trong việc đào tạo trẻ của các cầu lạc bộ, có lẽ mai sau những cầu thủ này sẽ trở thành trụ cột của cầu lạc bộ.

Người chiêu mộ cầu thủ và giám đốc điều hành các lạc bộ sẽ đích thân ra trận, đứng ở một bên quan sát trận đấu.

Họ sẽ chọn ra những tài năng trong nhóm cầu thủ trẻ này, chỉ những cầu thủ có màn biểu diễn xuất sắc nhất mới được họ coi trọng. Trong hoặc sau mùa giải, họ sẽ kí hợp đồng với các cầu thủ, có người sẽ vẫn phải tiếp tục ở lại cầu lạc bộ của mình, được chuyển lên đội B thậm chí là đội chủ lực, sau đó nhận được một hợp đồng lớn, một số người sẽ rời đi, cầu lạc bộ sẽ xem xét tiền chuyển nhượng rồi gặt đầu, không ai thấy tiền mà vẫn bán khoán, trừ khi cầu thủ đó không thể thay thế được.

Nhưng để lựa chọn được như vậy là vô cùng khó khăn. Nhiều người vẫn phải ở đội trẻ, đội đến tuổi, một bộ phận nhỏ sẽ lên U23, còn một bộ phận khác không thể tiến thêm được, nếu không đạt được yêu cầu của đội bóng thì cũng sẽ bị đá đi, chuyển sang một đội bóng khác.

Sau đó đội đến khi lớn tuổi hơn, những khát vọng nóng bỏng một thời biến thành cơm áo gạo tiền, họ sẽ bắt đầu đi tìm con đường mưu sinh mới.

Không phải cứ chuyển nhượng là được coi trọng, đằng sau sau số tiền lương cao ngất đó chính là những nỗ lực không ngừng nghỉ.

Nếu không hợp với lối chơi và chiến lược phát triển của đội bóng thì bản thân sẽ rơi vào cảnh khốn khó, rất nhiều cầu thủ nắm giữ tư chất tự nhiên cùng sự sáng tạo đã bị chìm xuống vì thế.

Carlos cảm nhận được rõ ràng bầu không khí nặng nề và căng thẳng của đội bóng, đây là một trận đấu cực kỳ quan trọng, đây cũng là mốc khởi đầu sự nghiệp bóng đá chuyên nghiệp của họ, họ phải hết sức tập trung, chiến đấu hết mình.

Để chuẩn bị cho giải đấu đầu, Pellet xây dựng một sơ đồ chiến thuật lấy Carlos là trung tâm, để tất cả cầu thủ phối hợp chiến đấu với cậu.

Giải bóng đá thanh niên toàn quốc là một chặng đường dài, kéo dài từ tháng tám đến tháng tư năm sau, trận chiến diễn ra liên tục.

Ngay khi cuộc chiến đấu bắt đầu, Carlos là người đầu tiên thu hút được sự chú ý của khán giả, nguyên nhân không là gì khác, Carlos biểu hiện quá xuất sắc, dưới sự chỉ huy của cậu, đội bóng chiến đấu mạnh mẽ, đánh bại nhiều đội khác. Cuối cùng cầu thủ tài hoa hơn người này cũng đã được thể hiện sức mạnh bản thân trước mặt công chúng.

Tất nhiên, nhiều fan nữ bóng đá đến là để ngắm nhìn khuôn mặt đẹp với mái tóc màu vàng óng tựa Apollo [*] của cậu.

[*] Apollo: là thần ánh sáng, chân lý và nghệ thuật trong thần thoại Hy Lạp, thường được thể hiện dưới hình dạng một chàng trai tóc vàng, đeo cung bạc và mang đàn lia.

Đối với chuyện này, Pellet rất vui vẻ, điều này khẳng định mắt nhìn người của ông rất tốt.

Không có đội bóng nào tuyển người vì vẻ ngoài, nhưng trong tình huống hai người có năng lực tương đương nhau, cầu lạc bộ sẽ chọn người đẹp trai hơn.

Vì họ mang đến nhiều fan nữ cuồng nhiệt.

Fan nữ sẽ kéo thêm fan nam xem bóng đá, đây là một vụ trao đổi có lợi.

Mỗi ngày Carlos đều sẽ gọi cho Tô Thanh Gia để nói cho cô biết tình hình trận đấu mới nhất, cậu miêu tả trận đấu tương đối đơn giản, đó là ai thua ai thắng, đội bóng giành thêm được mấy điểm, còn cầu thủ nào ghi bàn thì không nói đến, thời gian còn lại dừng để nói lời yêu thương.

Không sai, chính xác là nói lời yêu thương.

Anh chàng Tây Ban Nha hay đồ mặt nạ người này không biết học được kỹ năng tán tỉnh từ bao giờ, theo Tô Thanh Gia quan sát, chàng trai tóc vàng có khả năng phát triển các kỹ năng này đến mức hoàn hảo.

Tô Thanh Gia vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc, may mà nói chuyện qua điện thoại không thể nhìn thấy gò má đỏ ửng của cô, ngược lại nếu bị nhìn thấy gương mặt này cô sẽ lập tức cúp điện thoại mà không nghĩ ngợi gì.

Tô Thanh Gia nghĩ, hai năm gần đây chắc Carlos ăn nhiều kẹo que cầu vòng quá nên tích tụ rất nhiều hương vị ngọt ngào, giờ bộc phát ra kết hợp với giọng nói trầm ấm, mạnh mẽ, cô bị giọng nói của cậu mê hoặc, không thể thoát ra được.

Đương nhiên Carlos không phải đồ ngốc, bên cạnh có một người bạn tuy không đáng tin nhưng lại có nhiều bạn gái như Oleguer, chuyện cần biết cậu đều biết, tuy cậu còn nhỏ, nhưng có một thời gian dài ở cùng các anh lớn, nghe được không ít chuyện bậy bạ, dù chưa từng theo họ vào quán bar, nhưng trong phòng thay đồ không ai ra mặt ngăn cản họ bàn về mấy chuyện ấy nên chuyện gì cậu cũng biết một ít.

Hiện giờ ở U19 cậu thường bị trêu chọc là "Virgin"[*], lần đầu bị nói đến, Carlos đỏ mặt, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, các thành viên khác biết cậu còn nhỏ nên ngại, nhưng..

[*] Virgin: Xù nữ, xù nam.

Cũng bởi vì cậu ngại nên bọn họ đùa mới vui.

Carlos:.....

Sau khi từ Philadelphia về, cậu vẫn chưa giặt chiếc áo sơ mi dính nước mắt của Bella mà treo nó ở trong tủ quần áo, sau khi tắm xong lau khô người lại mang nó ra mặc một lúc, cậu vẫn chưa mua điện thoại, mặc chiếc áo sơ mi đó chạy ra buồng điện thoại gọi điện, gọi xong lại treo áo sơ mi lên.

Có lúc cậu kích động đến mức muốn đem đầu ấn trước ngực áo ra liếm một cái, thế nhưng như vậy sẽ liếm sạch hết nước mắt của Bella mất, vì vậy cậu liền không động vào nữa.

Tô Thanh Gia:.....

Lúc này, hai người lại bắt đầu nấu cháo điện thoại, Louis nhìn Tô Thanh Gia cười khúc khích, lắc đầu một cái, thoáng đau lòng vì Lion, nhưng để học trò của mình được vui vẻ thì thâm giao gì đó tạm gạt sang một bên đi, ông vẫn có thể chịu được một câu thù đã bóng đầy mồ hôi.

Carlos vui vẻ mặc áo sơ mi trắng ra cửa, các thành viên khác cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ nói cậu thích rêu rao.

Khi cậu mặc sơ mi trắng, cơ bắp bị bó gọn bên trong, hình xăm trên ngực hơi lộ ra ngoài, càng làm nổi bật bờ vai rộng cùng với đôi chân dài của cậu.

Sau lần đầu tiên gọi điện cho Bella, Carlos cảm thấy dường như có gì đó không giống trước kia, tuy lúc cậu nói câu cuối cùng, Bella không trả lời, nhưng Carlos cảm thấy, hình như Bella đã dao động.

Cậu suy đi nghĩ lại, quyết định tối đó gọi cho quân sư quạt mo [*] Oleguer, Oleguer đã lọt vào đội chủ lực, nhưng vẫn không bỏ được tật xấu thích ra ngoài mỗi đêm, khi Carlos gọi cho anh, anh đang ôm mỹ nữ, nếm vị ngọt đến miệng đầy son.

[*] Quân sư quạt mo: người bày mưu kế, mách nước tồi, kém.

Ban đầu Oleguer vô cùng không vui, nhưng khi Carlos ú a ú ó nói cậu với Tô Thanh Gia đã có tiến triển, ngọn lửa chính nghĩa trong lòng anh lập tức bùng cháy dữ dội vì Carlos, anh nói

"Là anh em tốt, anh ủng hộ hành động của em một cách vô điều kiện, anh sẽ chuẩn bị thật tốt cho công cuộc chiến đấu của em, cung cấp đường lối chiến thuật tốt nhất, điều kiện là, khi hai đứa kết hôn rồi, đừng tìm anh đòi hồng bao (lì xì)."

Sau khi nghe Carlos kể, Oleguer không dòm ngó đến người đẹp này giờ vẫn ngồi bên cạnh mình mà hét to: "Khi thật, nhóc con chết tiệt, được đấy!", sau đó quay người ra ngoài ban công nói chuyện, bỏ lại người đẹp đang lẩn lộn trên giường.

Oleguer nói với Carlos: "Anh thấy cô bạn gái bé nhỏ của em chắc cũng có ý rồi, không nói rõ là thích, nhưng thiện cảm ắt hẳn phải tăng gấp đôi, em xem, hai năm qua anh khuyên em không gọi cho cô bé, có phải là quyết định đúng đắn không, trước kia cô bé coi em là một thằng nhóc, nhiều năm không gặp em đã trưởng thành, cảm xúc thay đổi, bây giờ, anh có thể thấy một cây đuốc đang cháy lên, em sẽ thành công thôi."

Carlos khiêm tốn hỏi: "Vậy cây đuốc này cháy kiểu gì?"

Oleguer kiêu ngạo nói: "Cái này chỉ có thể hiểu nhưng không thể diễn tả bằng lời. Tóm lại chuyện là như vậy đấy, em hiểu là được."

Carlos: ".....Nói tiếng người."

Oleguer kiêu ngạo, hắng giọng nói: "Em gọi cho cô bé ấy nhiều vào, nếu cô bạn gái của em bắt đầu động lòng thì mỗi ngày đều muốn nói chuyện với em, bí kíp là nói thật tình cảm, nghe anh, người con gái nào cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt."

"Nhưng nó là cái gì mới được?"

"Cứ như thế này này..." Oleguer đột nhiên đổi giọng. "Bảo bối, anh nhớ em rồi, em nhớ anh chưa. Bảo bối à, đêm nay anh muốn em ngủ không yên, tìm anh đau lắm rồi. Tình yêu à, đừng khóc, anh yêu mà, anh chỉ yêu mình em..."

"Tút...tút...tút..."

Carlos cúp điện thoại.

Người đẹp bên kia giường ung dung bước xuống, đi tới ban công, tặng cho Oleguer một cái tát vang dội..

"Không thể ngờ anh lại là gay!!! Coi như mất tôi bị mù!!!"

Mặt Oleguer trở nên ngơ ngác.....Cái quái gì đang xảy ra vậy??????

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Editor: Thảo Bông

Beta: Dầu Tây □

Cùng với việc đẩy mạnh tiến độ trận đấu, các cầu thủ có thêm sự tự tin, nhưng cũng ngày càng căng thẳng.

Những câu lạc bộ có quyền có tiền có thể tới tập gửi hợp đồng đến cho Carlos.

Nhưng Carlos đã từ chối tất cả hợp đồng thương lượng lên lút, bởi vì cậu muốn tranh thủ thời gian để đọc sách...

"Cầm nang học Piano cho người mới bắt đầu", "Làm sao để có thể chơi tốt Piano?", chuyên sâu hơn thì có "Bình giảng các tác phẩm của Liszt", ngoài ra còn thêm mấy cuốn nâng bạn lên một tầm cao mới "Bản về Chopin" [*], "Suy nghĩ trên phím đàn".

[*] Chopin: Frédéric François Chopin là nhà soạn nhạc và nghệ sĩ dương cầm người Ba Lan của thời kỳ âm nhạc Lãng mạn. Ông nổi tiếng toàn thế giới như một trong những người đi tiên phong của thời kỳ này "với chất thơ thiên tài đi cùng với kỹ thuật không một ai đương thời có thể sánh bằng".

(Wikipedia)

Mỗi ngày sau trận đấu, chàng trai tóc vàng liền chăm chỉ nghiên cứu học tập, khiến đồng đội phải nhìn cậu với đôi mắt khác xưa, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Chàng trai tóc vàng thực sự rất muốn xé sách ra, so với văn học Tây Ban Nha thì cái này khó hiểu hơn nhiều. Toàn cái quái quỷ gì mà cậu không biết!!!!

Nhưng hình ảnh Bella ngồi trước cây đàn dương cầm luôn hiện lên trong đầu, Carlos cắn răng, kiên trì tiếp tục đọc sách.

Vào tháng 3, Carlos trình diễn một cú sút siêu đẹp, giúp U19 Barca giành chiến thắng 1:0 trước U19 Rayo Vallecano [*] ngay trên sân khách, điểm số của đội được kéo lên cao.

[*] Dãy Vallecano: Rayo Vallecano de Madrid, SAD, thường viết tắt Rayo, là một câu lạc bộ bóng đá Tây Ban Nha có trụ sở tại Madrid, trong khu phố của Vallecas. Được thành lập vào ngày 29 tháng 5 năm 1924, hiện đang chơi ở giải La Liga, Sân vận động Campo de Fútbol de Vallecas có sức chứa 15.500 chỗ ngồi. U19 là đội trẻ của họ.

(Wikipedia)

Đây là thành tích tốt nhất mà U19 Barca đạt được trong hai năm gần đây, mùa giải trước, Barca bị Rayo Vallecano đánh bại, bỏ lỡ trận chung kết, Pellet suýt chút nữa thì từ chức, cuối cùng ông hạ quyết tâm, năm nay, ông muốn dẫn dắt U19 với một lực lượng hoàn toàn mới rửa sạch nỗi nhục trước đó.

Hiện giờ, ông vô cùng kì vọng vào tiểu thiên tài này nên đã mang rất nhiều cơ hội bày ra trước mặt cậu.

Trước khi trận đấu cuối cùng kết thúc, Real Madrid hơn Barca 2 điểm.

Real Madrid với Barca, một trận chung kết hết sức căng thẳng.

Trận đấu diễn ra ngay trên sân Nou Camp, Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha có công rất lớn trong chuyện này.

Carlos cùng các đồng đội quay trở về "đại bản doanh" để nghỉ ngơi, ai cũng thấp thòm, mang theo hàng nghìn suy nghĩ khác nhau, họ sắp được thi đấu trên sân nhà, nếu thắng thì đó là món quà ý nghĩa nhất giành tặng người hâm mộ, còn nếu thua sẽ trở thành dấu ấn xấu xí bị người người bàn luận.

Các thành viên của đội vẫn chưa đủ trưởng thành để đón nhận một cuộc khảo nghiệm cực lớn về thể chất và tâm lý.

Những trận đấu mấy ngày qua đã để lại trên người họ không ít vết thương, cộng thêm gánh nặng từ việc quá tải, tiếng reo hò cổ vũ của người hâm mộ, tiếng còi của trọng tài, những điều này chính là thử thách đối với U19.

Carlos lấy chiếc áo sơ mi trắng từ trong hành lí ra, cậu đặt nó ở vị trí lí tưởng, nhiều lần phải di chuyển như vậy mà nó không hề có nếp nhăn lớn, mặc xong quần áo, Carlos vui vẻ ra ngoài gọi điện thoại, trên đường khi gặp huấn luyện viên Pellet cậu còn chủ động chào hỏi.

Pellet ngạc nhiên vì nụ cười xán lạn của cậu, nhìn cậu nhóc mừng rỡ như muốn nhảy lên kia, bất đắc dĩ nói: "Lúc này chỉ có cậu là vui vẻ thôi."

Hiện giờ các thành viên khác đều mang theo gánh nặng, mấy chuyện bày bạ không còn là chủ đề được mang ra bàn tán nữa. Ngược lại, chàng trai tóc vàng đang rất vui vẻ, lớp vỏ lạnh lùng cũng đã bị xé ra.

Carlos thật sự rất vui, chỉ còn ba ngày nữa thôi là trận chiến cuối cùng sẽ diễn ra, cậu có thể mời búp bê tóc đen đến xem đá bóng rồi, mắt cậu sáng như sao ~ ~ ~ Thật tuyệt vời..

Nụ cười hiện mãi trên khuôn mặt của chàng trai tóc vàng, kìm đồng tiền như cát dầu mặt ngọt khiến lòng người say mê.

Bella đã về nước từ hôm qua, cô nói với Carlos rằng cô muốn được nhìn thấy màn biểu diễn xuất sắc của cậu tại Nou Camp.

Giờ đây cậu không phải gọi điện thoại đường dài nữa rồi, Bella đã cho cậu số điện thoại trong nước của cô.

Tuy đều phải nghe âm thanh truyền đến từ đầu bên kia mà không thể nhìn thấy người, nhưng Carlos vẫn cảm thấy có một cái gì đó vô cùng chân thật.

Không còn bị ngăn cách bởi múi giờ, giọng Bella truyền tới rõ hơn nhiều.

Họ có thể đồng thời nói chào buổi sáng, chúc ngủ ngon với nhau. Họ cùng ở dưới một bầu trời, cùng ngắm mặt trời mặt trăng mọc rồi lặn.

Không có gì tuyệt hơn điều này cả.

Nói chuyện điện thoại xong, Carlos như thường lệ mua một chiếc kẹo que cầu vòng, vừa ngậm vừa trở về.

Được trở lại Barcelona, Tô Thanh Gia vui mừng như hoa hướng dương nở, không khí mang theo mùi vị của gió biển khiến Tô Thanh Gia cảm thấy da mình đẹp lên nhiều.

Qua sinh nhật 14 tuổi, cơ thể của con gái bắt đầu phát triển, đặc trưng của phái nữ bắt đầu xuất hiện, nhờ nghỉ ngơi ăn uống điều độ, công thêm biết chăm sóc sức khỏe thật tốt nên Tô Thanh Gia không bị đau bụng kinh, cơ thể vô cùng khỏe mạnh.

Tô Thanh Gia đang cố gắng thực hiện "Kế hoạch trở thành mỹ nhân" mà trước đó đã đề ra.

Hàng ngày vào sáng và tối cô đều uống một cốc sữa đậu đù đủ, cách một ngày ăn một lần món móng giò hầm đậu tương, thêm vào đó là phải tập yoga thường xuyên, thực phẩm bồi bổ giúp phát triển những nơi mà cô muốn. Điều này khiến cô vô cùng thỏa mãn.

Đôi lúc cô vẫn cảm thấy đau khổ và phiền não.

Tuy đã đôi áo ngực rộng hơn nhưng phần ngực vẫn hơi đau, dù đời trước đã trải qua một lần nhưng cô vẫn không thể chịu được cảm giác này.

Buổi tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ Tô Thanh Gia bắt đầu quy trình chăm sóc da.

Trải qua mấy năm chăm sóc, phương thuốc xin được năm ấy được nghiệm chứng cực hiệu quả, "Tuyệt" chính là một từ để hình dung về nó.

Cô ôm khuôn mặt nhỏ bé của mình, trong lòng vô cùng đắc ý.

Gò má tiểu mỹ nữ mềm mại như cánh hoa anh đào, môi đỏ tươi như hoa lựu, đôi mắt trong veo như nước mưa thu, lông mi cong dài xinh đẹp.

Tô Thanh Gia đôi sang loại cao đường màu gạo hồng, vị thanh ngọt. Một lọ bé bé thế này chỉ đủ dùng hơn nửa tháng, Tô Thanh Gia làm rất nhiều, toàn bộ đều được ướp lạnh.

Bên trong ngoài được liệu thực vật còn có thêm mỡ dê, điều này khiến da cô không thể nhìn rõ lỗ chân lông, mịn màng như ngọc thượng hạng, non mềm đến lạ kì.

Tất nhiên cô sẽ không bỏ qua bộ ngực của mình, nơi này được chăm sóc một cách đặc biệt. Dù khi chạm vào thì hơi căng nhức, nhưng vì bộ ngực bỗng lạng, Tô Thanh Gia cắn răng nhịn đau.

Sau khi làm đi làm lại động tác đó hơn nửa tiếng, Tô Thanh Gia làm đẹp cả người một lần, đến móng tay cũng không bỏ qua.

Sau đó cô cuộn tròn vào trong chăn ngủ thiếp đi.

Trận đấu cuối cùng cũng đã đến.

Thời gian thi đấu bắt đầu từ 7 giờ 30 phút tối.

Tô Thanh Gia cố ngủ đủ giấc vào ban ngày, sau đó chọn một chiếc váy liền xinh xắn, đi một đôi boots, khoác áo gió lông dê rồi đi tới sân bóng.

Minh Linh và Tô Tinh Khang không đi cùng, không phải vì họ không phải fan bóng đá, mà vì không muốn ảnh hưởng tới việc hẹn hò của con gái.

Hai người biết Carlos cố gắng như vậy đều vì con gái nhà mình, tuy Tô Tinh Khang không muốn nhưng lại không nỡ nhìn con gái đau khổ. Từ lần đầu gặp mặt Minh Minh đã cực kỳ thích chàng trai tóc vàng kia, vậy nên khi biết cậu thích Tô Thanh Gia, Minh Linh giờ hai tay hai chân tán thành.

Tuy Minh Linh không thể hiểu nổi tại sao hai năm qua Carlos không gọi cho Bella, nhưng suy cho cùng nhờ vậy bà mới có thể hiểu rõ lòng dạ con gái mình.

Điều này rất giống một câu mà người ta thường nói "Cha mẹ nhìn con rể càng nhìn càng thích", thì thoảng Minh Linh sẽ kể về Carlos với giọng điệu si mê, điều này khiến Tô Tinh Khang làm bầm liên tục.

Nhóc con, cứ đợi đây, đường phía trước vẫn còn dài.

Muốn ở bên nhau à? Còn lâu mới có cửa.

Trước khi vào sân Nou Camp, Tô Thanh Gia đi dạo một vòng La Masia.

Bác bảo vệ vẫn không hề thay đổi, vì chưa tới mùa hè nên ông không dám uống bia lạnh, tay ông cầm một chai nhỏ ấm ấm.

Tuy đã uống nhiều, nhưng ông không có chút biểu hiện nào của người say rượu, vừa nhìn qua một lần đã nhận ra Tô Thanh Gia.

"Ồ, đây là bạn gái nhỏ của Carlos mà, đã lớn vậy rồi." Ông nhìn Tô Thanh Gia một lượt từ trên xuống dưới, "Bác vẫn nhớ rõ lắm, chắc phải hai năm không gặp rồi nhì, ôi chao, không phải tối nay bạn trai cháu đá ở Nou Camp sao? Cháu đến đây làm gì?"

"Đúng là đã hai năm rồi, trí nhớ của bác tốt quá." Tô Thanh Gia mặc áo khoác màu gạo, cười khanh khách nói, "Hai năm rồi cháu mới quay về, một lúc nửa trận đấu mới bắt đầu nên cháu sang đây một chút."

Bác bảo vệ mở cửa cho cô: "Cháu vẫn như trước đây, vào đi."

Hoàng hôn xuống, sân tập sáng rực đèn, thời gian phảng phất như dừng lại, ngay cả nhân công ở sân cỏ của La Masia cũng không hề thay đổi.

Trên sân cỏ, những đứa trẻ đang tập đá bóng, cách đó một bức tường Nou Camp truyền đến tiếng náo nhiệt.

Tô Thanh Gia ngồi trong phòng quan sát ngắm nhìn những tiểu tướng tập luyện.

Thật kỳ diệu, mỗi năm sẽ có thêm nhiều cầu thủ vào đây, người thân của các cầu thủ cũng đến đây nhiều hơn, vậy mà bác bảo vệ vẫn nhận ra cô.

Tô Thanh Gia nhìn đồng hồ một cái, cô nhìn qua ký túc xá phía dưới một lượt, ngẩng đầu nhìn về phía phòng Carlos từng ở rồi ra ngoài.

Nơi đây đã ghi dấu thanh xuân của hai người họ.

Ánh đèn chói mắt khiến sân Nou Camp vào buổi tối sáng như sân tuyết.

Lần này Tô Thanh Gia không mua vé, Carlos đã gửi giấy mời cho cô, cô ngồi ở khu vực dành cho người thân.

Đầy ghế dành cho người thân không có nhiều người, theo như quan sát của Tô Thanh Gia thì ở đó chỉ có hai người là con gái, còn lại đều là phụ huynh hay anh em gì đó.

Tô Thanh Gia mang khuôn mặt đó vì ngại ngùng mà ngồi xuống. Vì Real Madrid và Barca là kì phùng địch thủ nên khán giả đến rất đông, phía sau mấy fan cuồng hò hét đến đỏ bừng cả mặt, Tô Thanh Gia cảm thấy mặt mình đỏ cũng không có gì là khác biệt.

Cô cũng hét to theo họ, bầu không khí trên sân nóng đến đỉnh điểm.

Cầu thủ hai đội từ phòng thay đồ bước ra, bình luận viên bắt đầu giới thiệu đội hình.

Khi ông kính quét đến chàng trai tóc vàng, trên sân dâng lên một tràng hò hét kích động.

Tô Thanh Gia ngạc nhiên đến mức không thể khép được miệng, nguyên nhân rất đơn giản, đêm nay Carlos đẹp trai đến mức không ai có thể sánh được.

Từ lần gặp mặt trước đó đến giờ, Carlos đã có chút thay đổi nho nhỏ, trên màn hình phóng to có thể thấy rõ ngũ quan hài hòa, khuôn mặt nghiêm túc của cậu.

Dường như phát hiện ra gì đó, cậu quay mặt về phía khán đài tìm kiếm.

Bốn mắt giao nhau, vị ngọt lan tràn khắp người Tô Thanh Gia.

Khóe miệng Carlos khẽ cong lên một chút, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Lần này tiếng hò hét càng lớn, ông kính cũng không nỡ rời khỏi gương mặt đẹp trai này.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: Mi ♥

Beta: Dâu Tây □

Carlos mặc áo đá bóng sọc đỏ xanh, trước ngực in logo Barca. Tiền vệ búống binh này đã ghi tên mình trên chiếc áo số 3.

Pellet nghiêm khắc dạy bảo các cầu thủ. Ông vẫn mang theo nhiều hi vọng cho dù đội mình đang kém đối thủ 2 điểm. Ông mong trước khi rời vị trí huấn luyện viên có thể mang về một thành tựu nho nhỏ cho Barca.

Logo của câu lạc bộ được treo ở đối diện sân vận động. Người hâm mộ của đội tuyển đã già đi hoặc không còn nữa nhưng vinh quang vẫn luôn còn đó.

7 giờ 30, trận đấu chính thức bắt đầu.

Tiếng còi vang lên, ánh mắt của hàng vạn người dồn lên trái bóng trắng đen.

Cũng giống như các fan hâm mộ khác, tim Tô Thanh Gia thắt chặt lại.

Nhưng mới bắt đầu chưa được mười lăm phút, Real Madrid đã dẫn trước một bàn. Trong khi đó Carlos thì bị ngã xuống đất.

Thủ môn ngã xuống thảm cỏ, không thể tin được mà nhìn qua bóng lăn vào lưới.

Khuôn mặt của người hâm mộ ngồi bên khán đài phía nam dần trở nên trắng bệch, họ không thể tin đội bóng mà mình luôn yêu thích lại dễ dàng để thủng lưới trong trận đấu cuối cùng này.

Người hâm mộ Real Madrid thì vô cùng vui vẻ, họ tặng cho các anh hùng của mình một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Carlos ngẩng đầu nhìn Tô Thanh Gia đang ngồi ở phía xa, tay chống xuống đất từ từ đứng dậy.

Cậu vẫy tay ra hiệu với đồng đội, sau đó tiếp tục di chuyển.

Chiến thuật chuyển từ tấn công sang phòng ngự, hai bên giằng co không ngừng. Hiệp 1 của trận đấu kết thúc với tỉ số 0-1.

Hiệp 2, Barca đổi tiền đạo bị chấn thương ở đầu gối, Real Madrid cũng bắt đầu thay người.

Tiếng còi lại vang lên lần nữa, đồng đội truyền bóng cho Carlos, thật không may, đường bóng bị chặn lại.

Carlos chớp thời cơ cướp lại bóng. Sau đó dùng kĩ thuật dẫn bóng của mình xông sang nửa sân của Real Madrid.

Trong cuộc rượt đuổi, Carlos vượt qua ba người liên tiếp, sút bóng và ghi bàn. Barca đã ghi bàn thắng đầu tiên của mình vào phút 56.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Các đồng đội chạy đến vây quanh Carlos, sau đó ôm chầm lấy nhau trước khán đài.

Tỉ số cuối cùng cũng đã được san bằng.

Tinh thần của các cầu thủ Barca vực dậy, họ bắt đầu chủ động tấn công chứ không chỉ dừng lại ở việc phòng thủ.

Real Madrid cũng đã nhận thấy sự nguy hiểm của cầu thủ số 3 này, họ bắt đầu kèm chặt cậu.

Lần này, Carlos kiên trì đuổi theo trái bóng. Sau khi cầu thủ chạy cánh chuyển bóng sang, Carlos dùng chân phải kiểm soát bóng rồi đi bóng về phía trước.

Cậu chuẩn bị sút bóng.

Hiện giờ, khoảng cách giữa cậu và khung thành của Real Madrid rất xa. Trong lịch sử đã từng có những cú sút ở cự ly xa như thế nhưng đều được thực hiện bởi những siêu sao hàng đầu.

Lúc này, khán giả dưới sân đều đứng lên, Pellet thì đứng ngồi không yên.

Chàng trai tóc vàng này muốn làm gì?

Muốn trở nên nổi tiếng với một cú sút, muốn phá vỡ thế trận từ khoảng cách xa sao?

Carlos đáp lại mọi người bằng hành động dưới chân mình.

Trước khi tiền vệ của Real Madrid lao lên, cậu đá bóng ra với tốc độ sấm sét.

Thủ môn đã chuẩn bị sẵn sàng để bắt bóng.

Nhưng bóng lại vòng qua hậu vệ đối phương với một đường cong tuyệt đẹp. Khi bóng rơi xuống, mọi người mới kịp phản ứng lại.

Không phải sút thẳng mà là một đường chuyền dài.

Tất cả mọi người đều phải khiếp sợ với những thao tác đơn giản, gọn gàng khi cướp bóng và di chuyển của Carlos. Vậy nên khi cậu làm động tác sút bóng thì tất cả đều cho rằng cậu sẽ sút thẳng về khung thành.

Tuy nhiên tiền vệ này đã xuất sắc vượt qua hàng tiền vệ của đối phương, chuyền bóng vào phía trong vòng cấm cho tiền đạo đội mình.

Vẫn là lối chơi đơn giản, gọn gàng, cầu thủ này xử lý bóng một cách vô cùng nhanh nhẹn, có thể nói là tài hoa hơn người.

Tuy nhiên, khi tiền đạo kia nhận được bóng, hàng hậu vệ của Real Madrid đã kịp thời phòng ngự. Họ dàn trận trước khung thành còn tiền đạo giữ bóng đang cố tìm khoảng trống để có thể đột phá.

Thế lực và tốc độ của tiền đạo Barca rất tốt. Đó là điều hiếm có trong đội trẻ. Nếu trước đó không bị chấn thương thì anh đã có tên trong đội hình xuất phát ngày hôm nay, nhưng vào lúc này, anh phải cố gắng để vượt lên chấn thương.

Bị kẹp giữa hai người nhưng anh vẫn nỗ lực đảo bóng sang bên phải. Dùng lực sút hơn người sút thẳng vào khung thành từ trong vòng cấm!

Trái tim người hâm mộ đều thấp thỏm. Mọi người cho rằng khi bóng bay vào thì thủ môn đội bạn sẽ nhảy lên rồi quả bóng đập vào mặt anh ta, cú sút như hoàn toàn bị ngăn cản.

Nhưng đột nhiên có bóng người mặc áo đỏ xanh vụt lên như tia chớp, thực hiện một cú đánh đầu.

Tiếng còi của trọng tài vang lên, Barca đã ghi bàn!

Thật bất ngờ, khi quả bóng sắp bay ra ngoài đường biên, Carlos chạy như bay từ phía xa về cứu bóng và trực tiếp ghi bàn.

Pellet đứng ngoài sân vỗ đồ cả tay.

Anh chàng tiền đạo chạy lên phía trước quỳ một chân xuống đất, gọi Carlos đến đặt chân lên trên đùi anh rồi làm động tác đánh giày cho cậu.

Truyền thông thì nhau chớp thời cơ, tìm đủ mọi góc độ để chụp ảnh.

Ngay cả tiêu đề cho bài báo cũng đã được nghĩ xong, chỉ cần trận đấu kết thúc sẽ lập tức nộp bản thảo.

Hiện tại tỉ số trên sân đang là 2-1, Barca đang dẫn trước một bàn, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến không nói thành lời. Ông kính luôn hướng về phía chàng trai tóc vàng lạnh lùng Carlos, thẳng thắn bình luận rằng thiên tài này sẽ trở thành một ngôi sao bùng nổ trên sân cỏ.

Tất nhiên khuôn mặt vui mừng của Pellet cũng được hiện lên màn hình, ông cười tươi như hoa, những nếp nhăn trên mặt chồng lên nhau, đôi mắt cũng cong lên.

Trận đấu chỉ còn lại 8 phút, 8 phút cuối này chỉ cần Barca không để xảy ra sự cố gì thì chắc chắn họ sẽ giành được chiến thắng.

Nhưng trong bóng đá thì không thể biết trước điều gì.

Dù chỉ còn phút cuối cùng cũng có thể chuyển bại thành thắng, 8 phút này Real Madrid không phải không còn cơ hội.

Pellet vừa vui mừng vừa thấp thỏm, ông phải giữ bình tĩnh đến phút cuối.

Trận chiến trên sân càng lúc càng khốc liệt, hai bên đều đã có cầu thủ phải nhận thẻ vàng.

Carlos cùng đồng đội phải thật bình tĩnh, không thể rơi vào thế bị động.

3 phút cuối, Real Madrid dồn lên tấn công, liễu mình xông sang nửa sân của Barca.

Trái tim Tô Thanh Gia như bị nhấc ngược, giọng nói cũng khàn đi.

Real Madrid tấn công mạnh mẽ, nhưng may hậu vệ đã kịp ngăn lại nên họ không thể chuyển bóng.

Phút cuối, hậu vệ truyền bóng cho cầu thủ chạy cánh. Carlos ra hiệu cho đồng đội, thành công nhận được đường chuyền.

30 giây cuối, Carlos lại dẫn bóng tiến thẳng vào vòng cấm. Tốc độ của cậu rất nhanh, lúc này tất cả mọi người mới thấy được sức mạnh thật sự của cậu.

Nhanh, quá nhanh, cậu tựa như ánh sáng băng về phía trước với tốc độ của thiên thạch và sức mạnh hủy diệt.

Khi hậu vệ chuẩn bị tiến lên phòng ngự thì Carlos lập tức sút bóng.

Thủ môn cũng không thể cản được bóng.

Carlos ghi bàn. Trong 30 giây cuối cùng, cậu đã ghi bàn. Barca có ba bàn thắng trong trận đấu và cậu đã lập được một cú Hat-trick [*].

[*] Hat-trick: Trong thể thao, một hat-trick (hoặc hat trick) có nghĩa là đạt được một thành tích tốt tới ba lần trong một trận đấu, hoặc thành tích khác trên cơ sở chia thành ba.

(Wikipedia)

Đây là lần đầu tiên trong mùa giải có cầu thủ lập được Hat-trick.

Tiếng còi vang lên, tỉ số chung cuộc là 3-1, cuối cùng Barca cũng đã mang về ba điểm quý giá. Tổng điểm hơn Real Madrid một điểm và họ đã giành được chức vô địch của mùa giải này!

Người hâm mộ điên cuồng gọi tên "Carlos". Đây là lần đầu tiên họ gọi tên cầu thủ thiên tài này, nhưng đây nhất định không phải là lần cuối.

Tô Thanh Gia cũng hét lên theo họ, giọng nói khô khốc, nhưng không ảnh hưởng tới việc cổ vũ của cô.

Bình luận viên không chú ý mà chửi thề trong lúc bình luận, nhưng sau khi đã ổn định lại, ông tiếp tục thuật lại tất cả tình huống một lần nữa.

Carlos đang tay chạy quanh khán đài. Khi chạy đến trước khán đài mà Tô Thanh Gia ngồi, cậu dừng bước, dùng cử chỉ để thể hiện ba bàn.

Truyền thông đua nhau chụp ảnh như ong vỡ tổ, so với đèn sân bóng, đèn flash chói hơn nhiều.

Họ lại nghĩ ra tiêu đề mới, các phóng viên gõ bỏ bản thảo lúc đầu, tìm các tin tức mới hơn.

Tô Thanh Gia không nói gì, dịu dàng cười nhìn Carlos bằng đôi mắt lấp lánh.

Tâm trạng của Carlos rất tốt, cậu phối hợp với đồng đội tạo tư thế chung để chụp hình, bình tĩnh trả lời những câu hỏi được đặt ra.

Pellet vô cùng vui sướng, với thành tích này thì ông vẫn có thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên.

Tô Thanh Gia không kịp thích ứng với ánh đèn flash, ánh sáng chiếu lóa mắt giống ban ngày hơn ban đêm.

Khi di chuyển vào trong đường hầm, Carlos quay đầu lại nhìn có mấy lần. Tô Thanh Gia dùng khẩu hình nói với cậu, cô chờ cậu ở sân La Masia. Carlos gật đầu, lưu luyến không nỡ rời mà theo các cầu thủ khác vào trong.

Truyền thông vây quanh ở bên ngoài, trong khi bên Barca đang được ca ngợi thì bên phía Real Madrid khá vắng lặng. Bên đó có không ít phóng viên, nhưng cảm giác làm kẻ thất bại đã không dễ chịu gì, vậy mà còn phải trả lời những vấn đề bèn nhon khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đãi ngộ giữa hai bên hoàn toàn khác biệt, Tô Thanh Gia hơi hoảng hốt.

Cô dần bình tĩnh lại từ sau sự bùng cháy của trận đấu, ánh đèn của những chiếc máy ảnh khiến cô nhớ đến câu chuyện ở kiếp trước.

Những kí ức bị chôn vùi bấy lâu chưa bao giờ trở nên rõ ràng đến thế. Những trang web tin tức, bạn bè, tạp chí, hàng loạt ký ức có liên quan bị lật lại khiến ngọn lửa vừa bùng cháy trong cô chợt tắt.

Trọng sinh lại, được nhìn thấy chàng trai này cố gắng để trở nên tốt hơn, cô cảm thấy rất vui vẻ. Đôi khi cô cũng tự nghĩ, nếu không có cô thì chàng trai này sẽ ra sao?

Những tin tức về ngôi sao đá bóng đều không có tên Carlos. Chỉ có vài cầu thủ cùng tên nhưng đó không phải Carlos tóc vàng hay Carlos đẹp trai.

Tô Thanh Gia không biết kiếp trước cậu đi theo con đường nào, cậu có chơi đá bóng không? Liệu cậu có phát hiện ra tài năng của mình? Hay chỉ mờ nhạt giữa biển người?

Tất cả suy nghĩ đều bị Tô Thanh Gia phủ định.

Về sau, thời gian trôi qua, cô có nhiều điều phải suy nghĩ hơn nên không còn nghĩ quá nhiều về chuyện này nữa.

Nhưng hôm nay, sau trận đấu quyết liệt này, nhìn thấy truyền thông vây quanh Carlos, Tô Thanh Gia chợt nghĩ tới điều đó.

Kiếp trước khi viết về Messi, Tô Thanh Gia đã xem qua nhiều thông tin thời còn trẻ của Messi.

Sieu sao này đến từ La Masia. Anh được đào tạo ở đây và từ đó triết lí bóng đá cũng dần được hình thành.

Trong đó số đó có một bài báo Tây Ban Nha, bởi vì được viết bằng tiếng Tây Ban Nha cộng thêm không có tâm ảnh hưởng nên gần như chẳng có ai xem tin tức này.

Nhân vật chính của bài báo là Carlos.

Carlos Rubio.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Editor: Socola

Beta: Dầu Tây □

Carlos mang họ Rubio, bởi vì cậu mắc chứng tự bế, cộng thêm năm đó hồ sơ không đầy đủ, không rõ họ hàng, cha mẹ của cậu là ai, Rosa chỉ biết cậu bé tóc vàng đáng yêu này tên Carlos, vì thế bà đã quyết định đem họ của mình đặt cho bé trai này.

Tên người Tây Ban Nha khá giống nhau, đều gồm ba phần, ở đầu là tên, ở giữa là họ và cuối cùng là họ của mẹ, tên Carlos chỉ có hai phần, Rosa lấy họ của cha bà để đặt cho cậu.

Cái tên Tây Ban Nha ngắn gọn này đã thu hút sự chú ý của cô, cô đã đọc vô cùng chi tiết bài báo đó.

Khi ấy tâm trạng của cô rất bình thường. Trong thời đại thông tin bùng nổ, tin tức đó không thể mang đến cho cô nhiều cảm xúc.

Nhưng vận mệnh đôi khi thật thần kì, nó đã gửi một người xa lạ đến bên bạn. Bạn không thể tưởng tượng được rằng trong sự lựa chọn giữa những ngã tư khác nhau, thế giới sẽ đưa bạn rẽ sang một hướng khác.

Tin tức trên báo nhảy vào trong tâm trí, các nhân vật đều sống và tồn tại quanh cô.

Tô Thanh Gia yên lặng ngồi ở khán đài của La Masia.

Tiêu đề của bài báo đó là "Thiên tài gây cánh". Chưa bao giờ Tô Thanh Gia hận trí nhớ của mình đến vậy.

Cô đã từng suy đoán rất nhiều về cuộc đời của Carlos, nhưng chỉ thiếu một điều là Carlos không còn sống và không ai nhớ đến cậu.

Kiếp trước không có sự xuất hiện của cô, cậu bé tóc vàng tài năng nhưng cô độc này vẫn được tuyển vào lò đào trẻ La Masia thông qua sự giới thiệu của những người chiều mộ. Carlos đã dành cả tuổi trẻ của mình để biểu diễn trên sân cỏ nhân tạo này. Nhưng rồi những khiếm khuyết trong tính cách của cậu dần được phơi bày.

Vì cậu mà Reixach đã phải tìm rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng bệnh trầm cảm dạng gián nguy hiểm đã khiến cậu thu mình lại, không muốn giao lưu với ai.

Các nhà tâm lý học Harvard đã hợp tác với Carlos để đồng thời tiến hành nghiên cứu và chữa trị.

Dưới sự giúp đỡ của các nhà tâm lý học giỏi nhất, bệnh tình của Carlos đã có tiến triển. Bệnh trầm cảm ở mức gián nguy hiểm tưởng chừng như đã được giải quyết. Cậu quay trở lại sân vận động, tiếp tục mặc chiếc áo đỏ xanh trên mình.

Khả năng dứt điểm cùng với kĩ thuật xuất sắc đã giúp cậu trở thành thiên tài ở câu lạc bộ, thậm chí cậu có thể bắt kịp và vượt qua Messi.

Năm mười sáu tuổi, cậu cùng Barcelona giành chức vô địch giải bóng đá thanh niên toàn quốc.

Cũng trong năm này, cậu đã gạt hái được thành tích đầu tiên trong sự nghiệp của mình.

Dưới sự chú ý của giới truyền thông, bệnh án của cậu bị lật lại, các nhà tâm lý học tự hào tuyên bố rằng chính họ đã mang đến cho thế giới một thiên tài.

Sự công kích, chỉ trích của giới truyền thông cùng với cái nhìn kỳ lạ của mọi người khiến tình trạng của Carlos ngày càng tồi tệ hơn.

Chàng trai tóc vàng đã tự tử bằng thuốc ngủ sau khi ký hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên trong đời mình, cậu ra đi khi mới mười sáu tuổi.

Một bông hoa không bao giờ làm nên cuộc đời huy hoàng.

Đôi mắt xanh xám của cậu nhắm lại mãi mãi.

Bài báo mà Tô Thanh Gia đọc đã miêu tả chi tiết về cuộc sống của cậu, đồng thời lên án các phương tiện truyền thông đại chúng, cho rằng đó chính là hung thủ khiến một thiên tài phải ra đi sớm.

Thời gian trôi qua, thế hệ mới xuất hiện thay thế thế hệ cũ, không còn ai nhắc đến vị thiên tài đã từng làm chủ thảm cỏ xanh. Các phương tiện truyền thông thì tránh những tin tức liên quan đến cậu.

Dấu vết về sự tồn tại của Carlos đã bị xóa một cách rất nhẹ nhàng, như thể họ đang dùng một cục tẩy để xóa đi một sai lầm, vừa đơn giản lại hiệu quả.

Sân vận động mà cậu từng gắn bó vẫn rạo rục âm thanh của cuộc sống, nhưng ở đó không có cậu.

Đêm mát lạnh, Tô Thanh Gia lăm vào trầm tư, mãi đến khi Carlos ngồi cạnh cô, gọi tên cô, cô mới phản ứng lại.

"Chờ lâu quá phải không Bella?" Carlos khẽ nói, "Tại huấn luyện viên không cho anh đi, không phải anh cố ý để em phải đợi lâu đâu, em nhìn xem, nhân lúc họ không chú ý nên anh chạy ra đây."

Tô Thanh Gia lắc đầu, miệng khẽ nhếch lên, chăm chú nhìn Carlos đang vội vàng giải thích.

Ở sân bóng, camera đã bắt cận cảnh mặt cậu để phát trên TV, nhưng Tô Thanh Gia vẫn thấy không rõ nét bằng khoảng cách này.

Mấy tháng trôi qua, chàng trai này lại cao thêm một chút, có lẽ do tắm xong nên trên người cậu mang theo mùi hương nhàn nhạt.

"Bella, đừng giận, anh hứa, anh nhất định....." Thấy nãy giờ Tô Thanh Gia không nói lời nào, Carlos vội hứa.

Tô Thanh Gia chợt cắt đứt lời cậu, ngừng đầu hỏi: "Sao anh lại mặc như vậy mà ra đây?"

Chàng trai mặc sơ mi trắng phối với quần jean, cậu giống như quý hút máu giữa bóng đêm vậy, nhưng giờ vẫn đang là mùa đông mà?

Carlos gãi gãi đầu, ngượng ngùng hỏi lại: "Mặc vậy.....Em không thích sao?" Hai rặng mày đó nổi trên mặt cậu.

Nhìn lỗ tai của tên ngốc to con này, Tô Thanh Gia cảm thấy rất buồn cười, sầu lo dưới đáy lòng dần tan rã, tức giận nói: "Em không thích, bây giờ trời đang lạnh, anh mặc ít như vậy nhỡ bị cảm thì sao? Mắt công huấn luyện viên lại phải cho anh nghỉ để hồi phục sức khỏe."

Cảm nhận được sự quan tâm của cô, trái tim Carlos đập loạn nhịp, cậu cười, "Không sao đâu, anh rất khỏe, không sao, thật mà."

"Em biết anh khỏe, nhưng mà trời rất lạnh." Tô Thanh Gia đẩy đẩy tên ngốc to con bên cạnh, "Nhanh lên, mau đi thay quần áo, hoặc mặc thêm áo khoác vào."

Tay Carlos ôm lấy ngực, tựa như cô gái nhỏ đang bảo vệ trinh tiết, "Không cần, không cần thay đâu, Bella, anh thật sự không sao mà."

"Anh thích mặc sơ mi trắng đến vậy ư?" Tô Thanh Gia lại đẩy cậu, trong lòng có chút nghi hoặc, lần trước đến Mỹ cậu cũng mặc sơ mi trắng, nhưng mà...

Cô lại nhìn chăm chăm quần áo của cậu, hỏi "Carlos, đừng nói anh mua rất nhiều áo sơ mi trắng nhé?" Bộ này giống hệt bộ ở Mỹ.

Carlos càng ngượng ngùng hơn, cậu gãi gãi đầu, lỗ tai run nhẹ, mặt đột nhiên trở nên vui vẻ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tô Thanh Gia, cậu áp úng mờ miệng: "Đây là...là...do anh thấy nước mắt em rơi trên đó."

Giọng Carlos rất nhỏ, nói xong liền lên nhìn cô.

Nhìn về mặt mừng thầm của Carlos, Tô Thanh Gia vỗ vỗ trán, thở dài một tiếng, cô chợt nhớ đến trước đây Oleguer đã từng nói đôi khi anh ấy không thích nếm đồng tiền trên má Carlos, và giờ cô cũng thấy vậy "Sau khi về, anh có gặt không?"

Chàng trai tóc vàng đỏ mặt lắc đầu.

Tô Thanh Gia:.....

Cô biết sẽ thế này mà.

Tất nhiên, Tô Thanh Gia không hề biết đến việc Carlos từng muốn liếm nước mắt lưu lại trên áo.

Ngoài mặt tỏ vẻ nghiêm túc nhưng trong lòng lại ngọt ngào đến mức không nói nên lời, đêm tháng tư trở nên ấm áp lạ thường.

Cảm giác ấm áp như được tỏa ra từ hai người.

Carlos kéo góc áo của mình, áp úng nói: "Bella..... Hôm nay, anh, anh tặng quà cho em, em có thích không?"

Tô Thanh Gia nhủ thầm: "Quà gì?" Chợt nhớ đến động tác trên khán đài của Carlos, cô dịu dàng hỏi lại: "Anh đang nói đến 3 bàn thắng?"

"Đừng vậy!" Carlos vội gạt đầu, "Bella, anh đã bỏ lỡ ba sinh nhật của em, anh cũng không biết em thích kiểu lắc tay nào, vậy nên anh đành phải tự quyết định, "Bella, em thích không?"

Chàng trai tóc vàng nghiêng mặt cúi đầu, lông mi cậu rất dài, đôi mắt xám xanh đọng đầy dịu dàng, từ góc ngồi của Tô Thanh Gia nhìn sang, có thể nói sùn mặt của cậu vô cùng hoàn mỹ.

"Bella, sau này, mỗi bàn thắng anh đều tặng cho em có được không?" Nghi đến điều gì đó, Carlos vội bổ sung, "Nếu em thích lắc tay anh cũng sẽ mua cho em, em muốn gì khác cũng được hết."

"Anh thấy trong một cửa hàng ở Madrid có một chiếc vòng rất đẹp, khi ấy anh cảm thấy nó sẽ hợp với em, nhưng mà....."

"Em rất thích." Tô Thanh Gia mở miệng nói.

Carlos đang đọc thoại nên không kịp phản ứng, một lúc lâu sau, cậu mới hỏi: "Em...Em nói gì?"

Ánh đèn mang đến những cảm xúc rất đặc biệt, lúc này mặt Tô Thanh Gia dịu dàng như một bức họa, Carlos nghe thấy tiếng nói dịu dàng như tiếng ca Siren của cô, "Carlos, em nói, em rất thích ba bàn thắng mà anh tặng em, đây là món quà mà em thích nhất, cả chiếc lắc tay anh tặng nữa."

Mặt Carlos đỏ ửng, cậu lại vò đầu, nói: "Hóa ra..... Em thích nó....."

Nhưng đến giây tiếp theo, tay cậu liền cứng lại, không dám lộn xộn nữa.

Thân hình mềm mại thơm ngát dựa vào ngực cậu, xuyên qua lớp sơ mi mỏng, cậu có thể cảm nhận được gương mặt ấm áp và mịn màng của cô gái.

Tim cậu đập rất nhanh.

Nhận thấy cả người chàng trai tóc vàng đều cứng đờ, Tô Thanh Gia cọ cọ trong ngực cậu, lỗ tai thì dán lên lồng ngực: "Carlos, chúng ta ở bên nhau đi."

Vượt qua trở ngại về tuổi tác, vượt qua sự thay đổi của thể kỷ, vượt qua thiên sơn vạn thủy, cô muốn được ở bên cậu.

Tim cậu đập loạn nhịp, hình xăm màu đen như ẩn như hiện, tựa đầu vào ngực cậu, Tô Thanh Gia muốn bán thân mình dùng cảm một lần.

Bất kể tương lai có ra sao, nhưng ít nhất hiện giờ cậu vẫn đang xuất hiện trước mặt cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cậu, cảm nhận được hô hấp của cậu, cậu không chỉ tồn tại trên những bài báo đen trắng, mà cậu còn tồn tại trong cuộc sống của cô.

Cô muốn tận hưởng nhịp đập cuộc sống cùng với cậu.

Dù tương lai muôn vàn có khăn, nhưng hiện giờ cô không hề hối hận.

Carlos cứng người một lúc, sau đó cười thật to, lại bắt đầu gãi đầu.

Cô gái đó nói với cậu rằng "Chúng ta ở bên nhau đi", cuối cùng, Bella cũng nói với cậu, "Chúng ta ở bên nhau đi", là chúng ta, là Bella và Carlos.

Cậu bé tóc vàng di chuyển một cánh tay, Tô Thanh Gia cho rằng cậu sẽ đặt tay lên lưng cô, nhưng cậu lại đặt tay trước mặt cô, ngây ngốc nói: "Bella, em mau véo anh một cái đi."

Tô Thanh Gia:....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Socola

Beta: Dâu Tây □

Sau cùng Tô Thanh Gia cũng không hề véo tên ngốc tóc vàng này. Thứ nhất là làm vậy cô sẽ vô cùng xót xa, thứ hai - cơ bắp của Carlos rất rắn rỏi, dù cậu không đau thì cô cũng sẽ đau!

Đừng vì vẻ ngoài cao gầy của Carlos mà nhầm lẫn, thật ra cậu không gầy chút nào. Cậu không giống những chàng trai mười sáu tuổi ở Châu Á, họ cao lên nhanh chóng trong quá trình trưởng thành nhưng cơ thể lại không có tí thịt nào. Ngược lại, do di truyền và chế độ dinh dưỡng tốt nên cơ thể cậu rất khỏe mạnh và cân đối.

Tô Thanh Gia kéo tay cậu xuống đặt lên hông mình, khuôn mặt tươi cười ngược lên, đôi mắt trong veo chứa đầy hình ảnh của Carlos, nói: "Em nói lại lần nữa này, em vừa nói, chúng ta ở bên nhau đi Carlos. Nếu anh không từ chối thì từ giờ anh là bạn trai của em, em là bạn gái của anh."

Carlos càng lúc càng cảm thấy đây như một giấc mơ, cô búp bê của cậu đã nói ra ước nguyện mà cậu ấp ủ từ lâu, đã vậy còn mỉm cười ngọt ngào, không đúng, điều này thật không đúng.

Carlos cắn nhẹ đầu lưỡi: "A." Vị mangan bám lan tràn trong miệng, cậu mở to đôi mắt màu xám xanh hỏi lại: "Đây là thật sao? Em có thể lặp lại lần nữa không? Bella, chúng ta ở bên nhau thật sao? Từ giờ anh gọi là bạn trai em?"

"Dừng lại, sao anh lại hỏi nhiều vậy?" Tô Thanh Gia ngồi thẳng, nói: "Còn nữa, anh gọi là Carlos, không phải bạn trai em."

Cô rời khỏi vòng tay cậu, ngực Carlos lưu lại nhiệt độ ấm áp của cô, cậu vội kéo góc áo Tô Thanh Gia, "Anh là bạn trai của em, không phải Carlos, không đúng, anh cũng là Carlos mà, Bella em nói lại lần nữa để anh có thể chắc chắn được không?"

Carlos vừa lo lắng vừa vui mừng, đến cả nói chuyện cũng không còn rành mạch, Tô Thanh Gia không trêu cậu nữa, chống cằm nhìn cậu nói tiếp: "Em nói lại lần cuối cùng, em cũng thích anh, chúng ta thử ở bên nhau đi."

Mặc dù trước đó Tô Thanh Gia bị vướng vào những suy nghĩ mà ngay cả bản thân cô cũng không thể hiểu nổi, nhưng sau khi đã nghĩ thông suốt thì cô thấy việc thừa nhận tình cảm cũng không quá ngại ngùng, không chỉ vậy cô còn khiến mặt Carlos đỏ như trái táo.

Kiếp trước Tô Thanh Gia không vấp vào tình yêu, nhưng điều này không thể cản trở tình yêu muộn màng của cô.

Cô không phải là một người cẩn thận, nhưng do đã 30 tuổi nên khi quyết định điều gì cô đều phải tính toán trước sau, ngắm nghía dưới nhiều khía cạnh khác nhau, đặc biệt từ lúc biết được tình cảm của Carlos, cô càng phải suy nghĩ cẩn thận hơn, cô sợ không lay chuyển được Carlos, sợ việc từ chối trực tiếp sẽ khiến cậu tổn thương.

Nhưng giờ cô đã hiểu, thời gian trôi qua rất nhanh, nếu đã có cơ hội trở lại thanh xuân thì tại sao lại không tận hưởng nó?

Carlos lắc đầu, nhìn cô bằng đôi mắt ẩm ướt, cậu nói một cách chắc chắn: "Anh thích em, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau." Cậu ngại ngùng gãi đầu nhìn cô gái trước mặt, bổ sung thêm: "Vậy bạn trai và bạn gái nên làm những gì?"

Tô Thanh Gia lúng túng nhìn cậu: "Từ giờ anh là bạn trai, em làm sao biết được? Không phải anh có Oleguer làm quân sư sao?"

"Anh ấy... Anh..." Carlos cắn môi nói: "Anh vẫn luôn phải tự nghĩ."

Sự sắc bén giữa đôi lông mày của Carlos đã biến thành trầm tư, lo lắng và ngọt ngào, Tô Thanh Gia chọc chọc vai cậu, nói: "Như vậy đi, để em nói trước, sau này anh cứ theo đó mà làm, được không?"

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm như đại dương của Carlos sáng lên.

"Từ giờ trở đi, anh chỉ được phép thương mình em, cưng chiều em, không được gạt em, những gì hứa với em đều phải làm được, không được bắt nạt em, mắng em, phải tin em, người khác bắt nạt em anh phải là người đầu tiên giúp em, em vui anh cũng phải vui, em không vui anh phải làm em vui, phải nhớ rằng em là đẹp nhất, ngay cả trong mơ cũng phải muốn nhìn thấy em, trong lòng anh cũng chỉ được phép có mình em." Tô Thanh Gia đem lời thoại trong Hà đông sư hồng [*] ra nói: "Thế nào, anh làm được không?"

[*] Hà đông sư hồng: Hay còn gọi là “Sư Từ Hà Đông”, có lẽ cụm từ này không còn xa lạ gì đối với nhiều người Việt và nó còn được phổ biến ở cả Hồng Kông nữa khi mà năm 2002 bộ phim cùng tên được ra mắt với sự tham gia của cặp trai tài gái sắc Cổ Thiên Lạc và Chương Bá Chỉ mang đến một tác phẩm rất hấp dẫn, hài hước và nhiều ý nghĩa.

(Wikipedia)

Carlos không lập tức trả lời, cẩn thận cân nhắc mấy lần, ảo não nói: "Bella, trong đó có một cái anh không làm được. Nếu em vẫn ở Mỹ, anh không thể là người đầu tiên bảo vệ em."

Nhìn ánh mắt tủi thân của Carlos, Tô Thanh Gia bật cười: "Trên thực tế, đây không phải lời em nói nên anh đừng quá lo lắng."

"Vậy ai là người nói?"

"Là nữ chính trong một bộ phim truyền hình nổi tiếng được phát hành mấy năm trước. Tô Thanh Gia giải thích: "Đây chỉ là một trong những câu nói về tình yêu mà các cô gái thích nghe, nhiều đến mức không thể đếm được, vậy nên anh không cần lo lắng đâu."

"Ồ, Bella, anh sẽ cố gắng hết sức để em có thể tin anh." Carlos cười rất tươi, mặt ong chửa trong lúm đồng tiền như được rót vào trái tim của Tô Thanh Gia. Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Tô Tĩnh Khang đến đón con gái nhỏ về nhà.

Nhìn thấy Carlos đi cùng con gái, khuôn mặt của Tô Tĩnh Khang tối đi. Mặc dù biết trước sẽ gặp phải tình huống này nhưng khi tận mắt thấy ông vẫn không thể tỏ ra bình thường được. Gần đến xe, Tô Thanh Gia in một nụ hôn ngọt ngào lên lúm đồng tiền của Carlos.

Đây chính là một hành động lưu manh.

Vuốt ve chỗ vừa được hôn, Carlos cười ngây ngốc "Tôi nay khi rửa mặt tuyệt đối không thể làm ướt chỗ này."

Tô Thanh Gia:....

Tô Thanh Gia sẽ ở lại Barcelona đến cuối tháng 4, đây chính là quyết định rất "từ bỏ" của Louis. Việc học của cô rất nặng, phải học cả những khóa học văn hóa và chuyên ngành. Mặc dù học văn hóa không có gì gọi là quá khó nhưng cô không thể chịu nổi việc giáo viên cứ nói hoài một vấn đề, cho cả lớp đi một vòng tròn.

Nghỉ đến những ngày buồn chán sau khi trở về Mỹ, Tô Thanh Gia há miệng thật to ăn hết chiếc bánh matcha thơm ngon, tay nghề của Minh đại mỹ nhân ngày càng tiến bộ rồi.

Tối hôm đó, sau khi trở về, Tô Thanh Gia đã thành thật kể lại chuyện giữa cô và Carlos cho ba mẹ, sau đó bình tĩnh đi tập đàn mà không để ý đến khuôn mặt tối đen lại của Tô Tĩnh Khang.

Tô Tĩnh Khang đánh cũng không được, mắng cũng không xong, sự thanh lịch và quý phái vốn có của nhà ngoại giao biến mất, Tô Tĩnh Khang lặng lẽ nhỏ cò một mình trong vườn suốt cả đêm khiến đôi chân dính toàn bùn đất.

Minh Linh rất vui mừng, vui về hỏi bao giờ Carlos đến nhà ăn cơm, Carlos thích ăn gì.

Hãy tha thứ cho người mẹ vợ mắc chứng nhan khổng đang làm ra thực đơn này.

Người nước ngoài coi mở hôn nhiều so với người trong nước, những đứa trẻ nhỏ tuổi đã có trong mình vài lần kết giao. Bằng không, tại sao độ tuổi kết hôn hợp pháp ở Tây Ban Nha lại là 14 tuổi đối với con trai và 12 tuổi đối với con gái?

Từ nhỏ Minh Linh đã được giáo dục theo kiểu phương Tây. Mặc dù ở tuổi 20 bà mới có mối tình đầu với Tô Tĩnh Khang, nhưng điều này không thể cản trở những suy nghĩ tiến bộ của bà.

Còn về phía chồng bà, thôi thì...cứ để ông ấy tiếp tục nhỏ cò đi.

Từ trước đến nay Tô Thanh Gia luôn rất hiểu chuyện, vậy nên bố mẹ không hề lo lắng về những gì cô làm. Tuy nhiên, Tô Tĩnh Khang vẫn cảm thấy khó chịu, ông có cảm giác như củ cải trồng lâu ngày, đến lúc chuẩn bị thu hoạch thì bị người ta đào trộm mất.

Vì thế, vào ngày 23 tháng 4, cha Tô đã đưa ra một quyết định vô cùng kiên quyết...

Đó là không cho phép Tô Thanh Gia ra ngoài.

Đây là ngày của Thánh George [*], đồng thời cũng là ngày lễ tình nhân ở Catalonia, giống như ngày lễ tình nhân và thất tịch truyền thống của Trung Quốc vậy.

[*] Thánh George: https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1nh_George

(Link tham khảo)

Bài đọc tham khảo: <https://www.google.com/amp/s/jbtheculer.wordpress.com/2015/05/29/ngay-le-thanh-jordi-ngay-cua-hoa-hong-sach-va-tinh-yeu-yeu/amp/>

Nhiều cặp đôi yêu nhau xuất hiện trên đại lộ Ramblas, những chàng trai trẻ sẽ tặng những bông hồng tuyệt đẹp cho người con gái mình yêu, ngược lại các cô gái sẽ tặng cho các chàng trai một cuốn sách.

Suốt cả đêm, Barcelona sẽ tràn ngập trong bầu không khí màu hồng ngọt ngào. Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng gì đến Tô Thanh Gia. Trước đây, cô không có bạn trai nên cô không tham gia ngày lễ này. Giờ đây cô đã có bạn trai nhưng lại bị ba bắt ở nhà. Đáng tiếc, ở đây không có cầu Hi Thước nên không thể gặp được nhau.

[*] Hi thước: Trong truyền thuyết dân gian, còn có câu chuyện Nguru Lang Chức Nữ gặp nhau trên cầu Thước vào ngày mùng bảy tháng bảy âm lịch.

Carlos biết nhà ngoại giao lạnh lùng cổ tình đến sân tập để giáo huấn cậu.

Trái tim Carlos như bị tắc nghẽn, nhưng không còn cách nào khác. Ai bảo cậu đuối lý trước, vì thế cậu nhìn sang Tô Tĩnh Khang - người có khuôn mặt lạnh, nói: "Chú, chú hãy yên tâm, cháu hiểu, cháu sẽ đối xử tốt với Bella."

Đôi mắt của Tô Tĩnh Khang như chứa khí lạnh, ông hỏi lại: "Cậu gọi tôi là gì?" Vẫn còn nhỏ mà đã học được cách nhận người thân, ai là chú của cậu!!

Carlos khịt mũi: "Bố?"

Tô Tĩnh Khang liếc nhìn cậu rồi quay lại xe để bình tĩnh lại, ông nên về nhà nhỏ củ thì hơn.

Vì vậy, Carlos vừa chạy theo trái bóng vừa nghĩ, vậy chính xác thì cậu phải gọi bố của bạn gái mình là gì?

Tô Tĩnh Khang nhở xong củ ngoài vườn, tiện tay tìm một bông hồng đẹp nhất, cẩn thận tưới nước, cắt bỏ phần lá thừa, rồi tặng cho Minh Linh vào buổi sáng tình yêu tuyệt vời.

Minh Linh đỏ mặt ngại ngùng, theo như Tô Tĩnh Khang thấy thì Minh Linh còn đẹp hơn hoa hồng gấp vạn lần.

Tô Tĩnh Khang bình tĩnh ngắm nhìn ngực vợ, sau đó mới hỏi: "Em có thích nó không?"

Nhận ra ánh mắt của chồng mình, bà chủ động kéo váy ngủ xuống, vòng tay ôm lấy củ Tô Tĩnh Khang, ngoan ngoãn dâng đôi môi đỏ mọng đến.

Cảnh xuân diễn ra trong phòng, hoa hồng cũng thật điểm lệ.

Vậy nên, vào sáng sớm ngày Thánh George, Tô Thanh Gia không chỉ không thể sử dụng cơ thể độc thân từ kiếp trước, mà còn phải chứng kiến sự mệt mỏi của ba mẹ.

Thậm chí, vì ba mẹ dậy muộn nên cô còn phải tự làm bữa sáng.

Nguyên nhân vì sao thì chắc tất cả mọi người đều biết.

Tô Thanh Gia cắt vài miếng bánh mì nướng, rán một quả trứng, sau đó nghịch những bông hồng được Minh Linh trang trí trong bình.

Mãi đến khi những cánh hoa rơi xuống, Tô Thanh Gia mới hài lòng đi tập piano.

Để con gái củ thể tập đàn tốt hơn, Tô Tĩnh Khang đã tiến hành sửa lại phòng của Tô Thanh Gia, nối thông hai căn phòng trên lầu với nhau, một bên là phòng ngủ, một bên là phòng piano, còn phần còn lại là phòng nghỉ, Minh Linh cẩn thận bố trí từng cái khiến Tô Thanh Gia vô cùng cảm động.

Đàn piano được đặt đối diện ban công nên củ củ thể nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp và nhộn nhịp của Barcelona trong lúc chơi đàn.

Tô Thanh Gia chơi một bản nhạc buồn và đầy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

*Chương này củ nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Socola

Beta: Dâu Tây □

Ở Barcelona vào cuối tháng tư là củ củ thể hít thở được không khí của mùa hè, mùa xuân mưa nhiều sắp qua đi, chồi non của cây ngô đồng đang lớn dần, qua một thời gian nữa, đường phố sẽ được trải một thảm thảm lông mềm mại.

Trên ban công, các cửa sổ sắt đất không được khép lại, Tô Thanh Gia đang chơi đàn chợt nghe thấy tiếng "Lạch cạch".

Củ ngừng khúc nhạc trong tay, vội chạy đến ban công. Nằm trên gạch men trắng tinh là củ củ trái cầu hoa, khung cầu được làm bằng các nhánh cây màu xanh lá, đan xen trong củ củ là những bông hồng thơm ngát, vài chiếc lá thỉnh thoảng khẽ lay động, cầu hoa nhỏ hơn củ củ bóng một chút.

Chú thích: Cầu hoa có hình dạng như trên. Tuy nhiên của Carlos làm bằng hoa thật. Còn trên ảnh thì được làm bằng hoa giấy.

Tô Thanh Gia nhặt cầu hoa lên, cẩn thận ngắm nhìn một chút, những chiếc gai nhọn đã được lấy đi nên khi chạm vào không có cảm giác đau nhức khó chịu. Những bông hồng tươi không hề bị hư hại trong quá trình chế tác, cánh hoa khá chặt và dày.

Người nhẹ hai lần, tìm Tô Thanh Gia ngọt như được ăn mật, mái tóc dài của cô xõa tung sau lưng, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vẻ đẹp của cô còn kiều diễm hơn cả hoa hồng.

Nhặt hoa lên, cô ghé sát người vào ban công, cúi xuống nhìn ra bên ngoài như đang tìm kiếm ai đó.

Dưới ánh đèn đường, chàng trai tóc vàng vừa ngửa đầu nhìn lên thì thấy cô gái với mái tóc đen dài đang nhìn cậu, Carlos nhếch miệng nở một nụ cười thật tươi. Cậu dùng sức vẫy tay về phía cô như sợ cô không nhìn thấy.

Tô Thanh Gia cầm hoa cầu lắc lắc về phía cậu, cười ngọt ngào với Carlos.

Hai người không dám nói lớn tiếng, sợ Tô Tinh Khang nghe thấy lại không cho Tô Thanh Gia ra khỏi cửa, vì vậy hai người cứ nhìn nhau cười, không nói lời nào nhưng bong bóng màu hồng lại không ngừng nổi lên trong không khí.

Vì ở rất xa nên Tô Thanh Gia không thấy rõ biểu cảm của Carlos, cô chỉ có thể thấy mái tóc màu vàng, cái tay đang dùng sức gãi đầu cùng nụ cười ngây ngô trên môi cậu.

"Đừng là một tên ngốc to con." Tô Thanh Gia cười khê, cắn cắn môi dưới, chọn một vị trí thoải mái rồi ôm cầu hoa vào trong lòng.

Đột nhiên cô nhớ đến một câu chuyện cổ tích, câu chuyện kể rằng có một nàng công chúa bị mụ phù thủy cầm tù nhốt trên tháp cao, sau đó công chúa đã dùng mái tóc dài của mình để giúp hoàng tử trèo lên ngọn tháp.

Tô Thanh Gia nhìn mái tóc của bản thân, nó mới chỉ dài đến eo, mượt mà đen bóng, không đủ dài để giúp vị dũng sĩ kia trèo lên.

Carlos thấy cô cúi đầu đùa nghịch cầu hoa, nhớ tới gì đó, cậu thôi không vò đầu nữa, lấy từ phía sau ra một quả cầu hoa khác.

Cậu đặt cầu hoa trên mặt đất, động tác vô cùng cẩn thận vì sợ sẽ làm hỏng cánh hoa trên đỉnh, xếp thành một góc độ trước và sau, chuẩn bị xong, cậu ngẩng đầu nhìn lên ban công phòng Tô Thanh Gia, sau đó lùi lại mấy bước rồi giấu chân.

Cậu đang chạy lấy đà.

Không đợi Tô Thanh Gia kịp phản ứng, Carlos đã hoàn thành động tác cuối cùng...

Sút!

Cầu hoa vẽ ra một đường cong duyên dáng ở giữa không trung, an ổn vững chắc nằm trên ban công, Tô Thanh Gia nhìn đến sững sờ, miệng nhỏ hơi hé mở.

Tình cảm của cậu được thể hiện bằng phương thức đặc biệt, cách tặng hoa hồng cho cô chính là cách thể hiện riêng của một cầu thủ bóng đá.

Bóng được làm từ những bông hồng, ban công phòng cô biến thành cầu môn, đây là cách làm đầy tình tế và bất ngờ. Mọi việc cậu làm đều gắn liền với trái bóng.

Tô Thanh Gia nhặt mấy trái cầu hoa khác lên, mỗi tay cầm một cái, vẫy tay về phía Carlos, nở nụ cười như một con cáo nhỏ.

Carlos gãi đầu, có chút gì đó ngượng ngùng, sau đó cậu lại dùng tay chỉ vào cầu hoa mới.

Thấy động tác của cậu, Tô Thanh Gia cẩn thận quan sát cầu hoa mới, hai cầu hoa có kích thước không chênh lệch lắm, tuy nhiên bên trong quả cầu Carlos vừa đá có một tấm thiệp.

Tìm một vị trí thích hợp, Tô Thanh Gia lấy tấm thiệp từ trong cầu hoa ra. Cô nhìn xuống thì thấy cậu bé tóc vàng Carlos đang nhìn cô với ánh mắt tha thiết, cô cúi đầu nhìn tấm thiệp trong tay.

Tấm thiệp có màu hồng phấn, Tô Thanh Gia nghi ngờ Carlos đã mua một số lượng lớn thiệp màu hồng?

Khẽ phi nhỏ bạn trai xong, cô mở tấm thiệp ra, chăm chú đọc. Nét chữ màu đen mạnh mẽ, một chuỗi các từ được viết bằng tiếng Trung, Tô Thanh Gia thoáng kinh ngạc.

Cô cẩn thận nhìn kĩ.

"Tô Thanh Gia thần mến!

Từ giờ trở đi, anh chỉ thương mình em, cưng chiều em, không lừa gạt em, những gì hứa với em anh đều sẽ làm được, không bắt nạt em, mắng em, luôn tin em, người khác bắt nạt em anh sẽ cố gắng là người đầu tiên giúp em, em vui anh cũng vui, em không vui anh sẽ làm cho em vui, anh sẽ luôn nhớ rằng em là người đẹp nhất, ngay cả trong mơ cũng muốn nhìn thấy em, trong lòng anh chỉ có mình em."

Nói thật là ngoại trừ tên cô là được viết mượt mà đẹp dễ ra, những chữ khác không thể đọc được, tất cả được sắp xếp một cách lộn xộn, nếu Tô Thanh Gia không cẩn thận nhìn từng chữ một thì không thể hiểu được cậu đang viết cái gì.

Dưới bàn tay của Carlos, chữ nên ở đầu thì không ở đầu, các chữ nằm chồng chéo lên nhau, cấu trúc trái phải bị phá vỡ, tuy chữ viết rất khó dịch nhưng nếu đọc kĩ thì sẽ thấy cậu viết không sai một chữ nào.

Chàng trai ấy đã dồn tất cả tình yêu của mình vào là thư này, Tô Thanh Gia nâng niu vuốt ve từng nét chữ. Những dấu ấn mạnh mẽ này như xuyên qua da thịt, khắc sâu vào trái tim cô.

Cô không nhớ Carlos trả lời như thế nào khi cô hỏi rằng "Bạn trai muốn làm gì cho bạn gái?", nhưng cô biết, cậu thiếu niên chân thành đã tập luyện rất nhiều lần trong ký túc xá yên tĩnh.

Cậu luôn dùng sự cố gắng lớn nhất của bản thân để đổi lấy lời khen nhỏ của cô.

Cô chợt cảm thấy tấm thiệp màu hồng này thật đẹp, tựa như những cánh hồng vương vấn tình yêu.

Vận mệnh đã tặng cho thanh xuân tươi đẹp của cô một chàng trai và khiến cho tình yêu này này mãi.

Ngọt ngào trong lòng như sắp tràn ra ngoài, cô thoáng nhớ đến hình ảnh nàng công chúa tóc mây với mái tóc được bện gọn gàng bơi thuyền trên hồ, dưới bầu trời đêm đầy đèn trời nàng đã tìm được chàng hiệp sĩ đối vòng hoa tình yêu cho mình.

Tô Thanh Gia đưa tấm thiệp lên mũi ngửi, tấm thiệp vẫn còn lưu lại hương hoa hồng nhàn nhạt.

Cô ôm hai quả cầu hoa vào trong ngực, bàn tay làm một nụ hôn gió gửi về phía Carlos. Mái tóc dài bị gió thổi bay hết như đôi cánh của một con bướm đen.

Carlos không kiềm chế được cảm xúc, cũng không để ý đến việc Tô Thanh Gia không ở dưới lâu, cậu vui vẻ hô lớn: "Bella, anh thích em, lễ tình nhân vui vẻ!"

Khu biệt thự rất yên tĩnh, giọng của Carlos vang vọng, khiến Tô Thanh Gia cười tươi như hoa, cậu không nghĩ ra bất kì tính từ nào để hình dung nụ cười ấy, nhưng cậu cảm thấy nó có giá trị hơn so với việc cậu chạy khắp chợ hoa, lựa chọn cẩn thận một bông hoa đẹp nhất.

Chỉ nhìn từ xa mà trong lòng cậu như có gì đó sắp vỡ ra, Carlos tiếp tục hô to: "Bella, anh thích em, cho dù là hiện tại hay là tương lai, anh và em sẽ luôn ở bên nhau."

"Được, em và anh sẽ luôn ở bên nhau." Tô Thanh Gia đứng ở trên ban công đáp lại lời nói của cậu, gió biển thổi tung mái tóc của cô tạo thành một đường cong quyến rũ.

Được người trong lòng đáp lại, Carlos càng vui sướng, hình xăm trước ngực rất nóng, con gió mát cuối tháng tư cũng không thể làm giảm đi sự chân thành của cậu. Cậu chấp hai tay tạo thành cái loa, nói bằng tiếng Trung: "Bella, từ giờ trở đi, anh chỉ thương mình em, cưng chiều em, không lừa gạt em, những gì hứa với em anh đều sẽ làm được, không bắt nạt em, mắng em, luôn tin em, người khác bắt nạt em anh sẽ cố gắng là người đầu tiên giúp em, em vui anh cũng vui, em không vui anh sẽ làm cho em vui, anh luôn nhớ em là đẹp nhất, ngay cả trong mơ cũng muốn nhìn thấy em, trong lòng anh chỉ có mình em."

Cậu nói vô cùng rõ ràng, rành mạch, trong lời nói đó chứa đựng cả sự quyết tâm. Mái tóc vàng như nhảy múa dưới ánh mặt trời chói chang, chàng trai này đã trao lời thề với cô gái mình yêu dưới sự chứng kiến của đất trời.

Không khí trở nên ngọt ngào, những cây thông trên đường xào xạc rung động như vỗ tay cho lời tỏ tình của cậu.

Tô Thanh Gia đỏ mặt vì từng câu chữ rành mạch mà cậu nói ra.

Có hơi nước xuất hiện trong đôi mắt màu hổ phách của cô, gương mặt của Carlos trở nên mơ hồ, sáng tối đan xen, thời gian như quay ngược về buổi tối hai năm trước, dưới ánh đèn đường sáng rực, chàng trai từ từ kéo khóa áo xuống, hình xăm màu đen nổi bật trên làn da trắng theo nhịp đập của trái tim mà nảy lên.

Vượt qua khoảng cách thời gian, vượt qua sự bó buộc của không gian, thế giới không ngừng đổi thay, nhưng trái tim cậu vẫn thủy chung không đổi.

Cô đứng nhìn chăm chăm vào Carlos, không gian như bị thu gọn lại, cậu từ từ hiện lên rõ nét trước mắt cô.

6 năm trước, cậu nói với cô rằng, cậu yêu bóng đá nhất.

5 năm trước, cậu nói cậu đã nhận được món quà tuyệt vời nhất.

4 năm trước, cậu lại nói cậu có thể vì cô mà cố gắng.

3 năm trước, khi đã trưởng thành, cậu nói: Tô Thanh Gia, anh nhớ em.

2 năm trước, cậu nói với cô: Tô Thanh Gia, anh yêu em, anh không muốn em khóc.

Cầu hoa trong tay như nặng và nóng hơn. Rào chắn giữa hai trái tim đã bị lửa thiêu rụi, làn gió xuân thổi tới làm cho đóa hoa nở rộ, mở ra tầng tầng lớp lớp cánh hoa.

Tô Thanh Gia kiễng chân, hét: "Carlos, em cũng thích anh, em tin anh."

Cô vì chàng trai này mà trở nên dũng cảm và cũng nguyện ý dũng cảm vì chàng trai này.

Cô không muốn để cậu tồn tại ở một nơi cách nhau hàng tỉ năm ánh sáng hay ở nhân gian hỗn loạn, cô muốn đi cùng cậu, cùng nhau đến thăm nhiều cảnh đẹp, đi qua nhiều nơi, tâm hồn và tình cảm hoà hợp với nhau.

Cho dù già đi, cho dù năm tháng không thể quay trở lại, xin hãy để cô được ở bên cạnh cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Thảo Bông

Beta: Dầu Tây □

Gió mát không thể xua đi sự chân thành của chàng thiếu niên. Lúc hai người đang liếc mắt đưa tình, mặt Tô Tĩnh Khang đen lại như bị trêu trọc.

Nhà ngoại giao chưa kịp đi giày đã vội đi thẳng đến cửa lớn, chạy như bay về phía chàng trai tóc vàng đang đứng dưới đèn đường, ông không hề quan tâm đến phong độ mà quát lớn: "Cậu ồn ào ngang ngược cái

gì? Cậu hét gì với con gái của tôi?" Phong thái đoan chính như mất đi, giờ mà cho ông một thanh đao to ông sẽ ngay lập tức lao đến bổ vào người trước mặt.

Thấy khí thế hùng hổ của cha Tò, Carlos không hề lùi bước, ngoan ngoãn cúi đầu đứng bên nghe giáo huấn, tuy nhiên lại không khống chế được ánh mắt mà liếc về phía Tò Thanh Gia, thấy khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô gái vui vào trên bó hoa, khoe miệng cậu lại cong lên, lỗ tai cũng bắt đầu động đậy.

Điều này khiến cho nhà ngoại giao rất bất mãn, ông ưỡn ngực nói: "Còn cười, đứng đây làm gì nữa? Nhân lúc tôi chưa phát hỏa thì mau đi đi. "

Carlos lưu luyến không rời nhìn Tò Thanh Gia lần nữa, sau đó cắn cắn môi, cúi đầu ừ ừ rồi đi.

Đi được nửa đường cậu bỗng quay ngược lại, nhìn về phía Tò Thanh Gia đang ôm hoa rồi làm hình trái tim trước ngực: "Tò Thanh Gia, anh yêu em."

Sau đó lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào khuôn mặt tối sầm của Tò Tĩnh Khang chỉ cách cậu mấy bước: "Chú, lễ tình nhân vui vẻ!"

Tò Tĩnh Khang hận bản thân không thể còi gầy trên chân ra ném lên đầu cậu, "Cậu thử nói lại lần nữa xem?"

Trước mặt Tò Thanh Gia, Carlos không dám gọi bố như lần trước, cậu quyết tâm ngậm miệng lại, trước khi Tò Tĩnh Khang đuổi thì cậu vội chạy đi.

Tò Tĩnh Khang Xuyên chân đi dép lê ngẩng đầu nhìn người đang hát trên ban công, trước mắt ông là khuôn mặt vui vẻ của con gái, tay cô còn đang ôm cầu hoa, ông khẽ thở dài một hơi rồi quay về vườn nhỏ cỏ, không ai thêm đề ý hay quan tâm tới ông, thật mệt mỏi mà.

Sau khi trở lại vườn hoa, nhà ngoại giao ra sức phát huy tình yêu thiên nhiên, cắt vài cành hoa hồng làm một món quà khác, nhưng sự thật chứng minh, tay nghề của ông không được tốt cho lắm, thế là Tò Tĩnh Khang lạnh nhạt đem những cánh hoa ta tới biến thành bùn vùi vào trong đất, sau đó chọn một nhánh hồng đỏ đi về phía Minh Linh đang bận bịu ở nhà bếp.

Minh Linh vô cùng ngại ngùng vì câu nói "Anh yêu em, lễ tình nhân vui vẻ!" của ông, bà lại lần nữa dâng đôi môi đỏ mọng lên.

Vừa nếm môi hồng của mỹ nhân, Tò Tĩnh Khang vừa nghĩ, xem ra nghệ thuật phải đi liền với chuyên môn, nhà ngoại giao vẫn hợp với "chém gió" hơn.

Đợi nửa ngày trên ban công, rốt cuộc Tò Thanh Gia cũng cam lòng quay về phòng, cô tìm giá đỡ bằng gỗ đặt hai cầu hoa lên lên trên piano, sau đó mang bức thư tình bằng tiếng Trung kẹp vào trong sách.

Cất xong cô lại không nỡ gấp sách lại, cầm quả lê vừa xoay vừa nhìn một lúc lâu, thì thoảng còn cười ra tiếng.

Bạn trai mới của cô có kỹ năng tỏ tình khiến người ta phải ngẩn ngơ.

Cô thật sự.....rất thích.....

Trời vừa sáng Tò Thanh Gia đã mở sách ra, mang theo tâm trạng ngọt ngào cầm bút viết lên trang bìa một đoạn văn.

Cô nghĩ, nhất định chàng trai tóc vàng sẽ rất thích, giống như cô thích hoa hồng mà cậu tặng trong lễ tình nhân vậy.

Carlos cười ngây ngô gọi điện thoại cảm ơn cho đệ nhất quân sư Oleguer và đệ nhị quân sư Thẩm Kha.

Kể từ sau khi ở bên Bella, người cậu lúc nào cũng như đang lơ lửng, chân bước như gió, đến Pellet cũng phải khen cậu tiến bộ rất nhiều.

Cô gái với mái tóc đen mượt như búp bê sẽ ngồi trong sân vận động cổ vũ cho cậu, nhưng điều khiến cậu vui hơn cả là, mỗi khi đến giờ nghỉ giải lao giữa hai hiệp, cậu có thể nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Bella, Bella sẽ dùng khăn mặt lau nếu cậu chảy mồ hôi, còn nữa, cậu còn có thể...được có hôn một cái.

Gò má bên trái của Carlos đã tích đầy mùi hương của sáu lần thơm, ngày hôm nay lại được nhận thêm một cái nữa, chàng trai tóc vàng vuốt ve lúm đồng tiền, dọc đường đi đều cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Chàng trai tóc vàng không dùng MSN, cũng rất ít khi lên mạng giải trí, suốt mấy năm Bella rời đi, ngoại trừ nhớ cô, thì toàn bộ thời gian cậu đều dùng để đá bóng và học tập.

Từ sau khi ghi được hat-tricks trong trận chung kết, truyền thông ví cậu như ngôi sao lớn của Barca, thậm chí có người còn gọi cậu là thiên tài 30 năm mới gặp một lần.

Đồng đội thường xuyên trêu ghẹo Carlos, nhưng sao họ lại không nhìn ra được sự cố gắng của Carlos chứ?

Người khác nói cậu đã thể hiện rất xuất sắc trên sân bóng, nhưng họ biết rõ cậu đã đem sự tích lũy lâu dài ra sử dụng một lần.

Nhiều năm như vậy, cậu luôn là cầu thủ đến sân tập sớm nhất và cũng là cầu thủ ra về muộn nhất, chìm hót vào buổi bình minh cùng với hoàng hôn xế chiều đã làm bạn với cậu trong suốt quá trình trưởng thành.

Cậu cố gắng từng chút một, đây chính là sự tiến bộ thần tốc kết hợp với thiên phú.

Thời gian gần đây, cậu tiến bộ rất nhanh, tất cả đồng đội và huấn luyện viên đều nhận thấy, đây chính là sức mạnh của tình yêu.

Tuy mỗi ngày đều bị bong bóng màu hồng che mắt nhưng họ vẫn cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Chàng trai tóc vàng là người kiên trì nhưng lại phản ứng chậm, ngày đó sau khi nghe Tò Thanh Gia nói những "Chuyện bạn trai nên làm", cậu cảm thấy cô nói rất đúng, về phương diện này thì cần phải rõ ràng.

Nhưng vắt hết óc cậu cũng không biết phải làm sao để cho Bella có thể thấy được quyết tâm, vì vậy cậu liền nhờ Thẩm Kha cứu viện.

Thời gian nghỉ hè Thẩm Kha thường về nước, từng xem phim "Su từ Hà Động" 2 lần nên anh cảm thấy lời thoại đó rất quen thuộc, nghe lời kể của chàng trai tóc vàng qua điện thoại, bộ não anh tự vẽ lên hình ảnh chàng trai tóc vàng bị Tò Thanh Gia nhéo lỗ tai, sau đó nín cười giải thích về bộ phim.

Thẩm Kha đã đem câu trả lời của nam chính viết lại rồi gửi cho Carlos bằng tiếng Trung.

Carlos đối chiếu với bản gốc chép lại suốt ba ngày, sau khi viết xong cả một chồng giấy, rốt cuộc cậu cũng hài lòng với một tờ.

Cậu không chấp nhận được những chữ vuông vắn kia, nhưng cậu biết nội dung trong đó, cậu sẽ đọc, khi viết xong, cậu viết thêm ba chữ "Tò Thanh Gia" lên, đây là ba chữ mà cậu viết đẹp nhất, Thẩm Kha cũng phải khen mấy chữ này cậu viết đẹp đến đặc biệt, vừa có thần lại vừa có hồn.

Bỏ tờ giấy vào trong cầu hoa, Carlos thầm nghĩ, cậu tuyệt đối sẽ không giống như nam chính trong phim, nói được mà không làm được, nhất định cậu sẽ nỗ lực làm từng điều một, dù cho khi bị bắt nạt Bella ở cách cậu rất xa, nhưng cậu sẽ tận lực nghĩ cách đến bên cô.

Buổi chiều, Carlos đến phòng y tế bôi ít thuốc lên tay, bên trong vết thương còn có găm, y tá phải dùng kẹp gấp ra, tuy miệng vết thương nhỏ, nhưng trái rộng nên khiến người khác rất lo lắng, cô y tá hỏi, vết thương này không giống như ngã trên sân cỏ, cậu làm gì mà lại không cẩn thận đến vậy.

Carlos yên lặng lắc đầu một cái, tuy nhiên trong mắt cậu lại không giấu được ý cười.

Trước lễ Saint George's, Carlos mua rất nhiều hoa hồng, sau đó cậu đã đến tìm một nghệ nhân đan thủ công để học cách làm cầu hoa.

Khi mới tập luyện cần phải dùng cành liễu mềm dẻo, Carlos lên lút thừa dịp Tò Thanh Gia về mà chạy ra ngoài luyện tập.

Đường như cũng có chút thiên phú về phương diện này nên cậu đã lên tay nghề rất nhanh, làm mấy cái đơn giản không còn là vấn đề lớn nữa. Buổi tối ngày 22 tháng 4, Carlos đã làm rất lâu, cuối cùng cũng làm được hai quả cầu hoa mà không ảnh hưởng đến hoa hồng, lúc đấy, cậu không muốn người khác động tay vào, dù gai đâm rất đau, nếu không cẩn thận sẽ bị chảy máu, nhưng cậu vẫn cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Cành hoa hồng dù khô vẫn còn dẻo dai, trên thân có gai, trước khi làm, đa số gai đã bị Carlos bẻ đi, nhưng vẫn còn sót một vài cái trong góc kín, do không cẩn thận nên cậu đã bị thương.

Trong phòng rải toàn hoa hồng, bốn phía xung quang loạn xạ ít lá cây, Carlos cẩn thận đặt cầu hoa lên trên giá.

Cậu không hiểu ý nghĩa của số các bông hồng, nhưng cậu biết hoa hồng chính là biểu tượng của tình yêu.

Hai quả cầu hoa này, một là Bella, một là cậu. Cậu tự hứa tuyệt đối sẽ không nuốt lời với Bella, đáy lòng thầm kỳ vọng, một ngày nào đó, trong lòng cô búp bê tóc đen cũng đọng đầy tình yêu như cậu.

Carlos mút mút vết thương chảy máu trên ngón tay, dùng nước rửa qua, suốt đêm bồn chồn đến mức không ngủ được, cậu dùng tay vuốt lá cây trầu bà vàng ở đầu giường, nụ cười của cô gái đó không ngừng hiện ra trước mắt.

Sáng ngày thứ hai, Carlos dùng túi xếp hai quả cầu hoa vào, gọi xe đi tới nhà Bella.

Đứng dưới lầu lắng nghe tiếng đàn dương cầm trên ban công, đáy lòng Carlos thoáng rung động.

Đây là lễ tình nhân đầu tiên họ bên nhau, Carlos cảm thấy mình như vị dũng sĩ đang lên gập gối nâng công chúa bị giam cầm, qua nhiều năm như vậy, cuối cùng chàng cũng đã vượt qua mọi chông gai, mang hoa hồng tới gặp nàng.

Để tặng được cầu hoa cho Bella không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng với kỹ thuật đá bóng được rèn luyện ngày đêm của Carlos mà nói, đây là việc nhỏ như con thỏ.

Khi nhìn thấy Bella ôm quả cầu hoa mà cười, Carlos cảm thấy tất cả đều thật đáng giá.

Tay cậu không còn đau chút nào, cậu ước mình có thể biến thành quả bóng, sau đó bay đến cầu hoa trong lòng cô, hương trọn hương vị thơm ngát.

Hai năm trước, cậu đứng đây thổ lộ lòng mình với cô, dùng một viên bi nhỏ dụ cô xuống. Hai năm sau, cậu vẫn đứng ở nơi này để bày tỏ tình yêu với cô, nhưng lần này, cô không còn khóc thút thít, mà ôm hai quả cầu hoa gửi tặng cậu một nụ hôn gió.

Tình cảm thời niên thiếu không bị thời gian làm tiêu tan, trái lại lại được lắng đọng ở dưới đáy lòng, áp ủ lên mỹ tửu ngon nhất.

Người con gái đứng trên ban công gửi đến một nụ hôn gió, sau đó nói với cậu, cô cũng thích cậu.

Nữ tu sĩ Rosa nói rất đúng, con người cần phải có hi vọng.

Người con gái mà cậu yêu đã ở gần cậu, cậu sẽ không phải cô đơn một mình nữa.

Hình xăm trên ngực nhảy nhót theo nhịp đập của trái tim, phiến băng trên bông hoa đã bị chỗi non che lấp, cái giá rét ngày đông đã cách cậu rất xa.

Cậu có thể chạm vào làn váy của cô, kéo tay cô chạy khắp sân cỏ.

Cậu còn có thể xoa mái tóc đen của cô, đuôi tóc đen đưa rũ xuống trượt qua đầu ngón tay của cậu, tựa như dải lụa vậy.

Cậu có thể mua cho cô chiếc mũ xinh xắn và chiếc túi xách tinh xảo, sau đó cô gái ấy sẽ nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu, vuốt ve mái tóc cậu.

Đường tương lai còn dài đằng đẵng, nhưng ít ra họ có thể sánh vai bên nhau, cùng nhau vượt qua núi cao sông dài.

Trên mảnh đất nghệ thuật nóng bỏng này, tất cả những ước nguyện thành tâm cầu nguyện, đều sẽ có thể trở thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.